

Lesley Downer

Curtezana și samuraiul

roman

HUMANITAS fiction

LESLIE DOWNER

Curtezana și samuraiul

Traducere din engleză și note de CARMEN PAȚAC

Lui Arthur

Să trăim doar pentru clipa de față, dedicându-ne tot timpul plăcerilor lunii, zăpezii, florilor de cireș și frunzelor de arțar. Să îngânăm cântece, să bem sake, să ne mângâiem unul pe altul, să ne lăsăm așa, la voia întâmplării. Să nu ne pese deloc dacă nu avem bani, nicicând cu inimile pline de tristețe. Ca o tărtăcuță ce apare și dispare în vâltoarea râului. Asta numim noi *ukiyo* – Lumea plutitoare.

Poveștile lumii plutitoare, Ryŏi Asai[1],
scrise după 1661

[1] Ryŏi Asai (1612–1691), scriitor japonez din perioada Edo timpurie.

Mulțumiri

Infinite mulțumiri Selinei Walker de la Transworid Publishers, care s-a arătat plină de entuziasm în privința acestei cărți și care m-a încurajat și mi-a ghidat pașii în direcția cea bună. Le sunt foarte îndatorată ei și echipei ei, Deborah Adams, Claire Ward, și tuturor celorlalți care m-au susținut cu entuziasmul și răbdarea lor atunci când a fost nevoie.

Mii de mulțumiri agentului meu, Bill Hamilton, care mi-a fost un sprijin real, ca întotdeauna, și care, printre multe altele, mi-a sugerat să mă duc să văd vasul regal *Warrior*, lui Jennifer Custer și tuturor celor de la A.M. Heath.

Le rămân profund îndatorată celor de la Ichiyo Memorial Hall. Muzeul adăpostește o colecție de obiecte aparținând celebrei romanciere Ichiyo Higuchi[2], care a locuit chiar în apropiere de Yoshiwara, cartierul plăcerilor din Tokyo, și care a plasat acolo acțiunea multora dintre poveștile ei.

Multe mulțumiri lui Kuniko Tamae, care mi-a oferit informații extrem de valoroase despre Japonia perioadei Edo.

Caligrafierea literelor care delimitează părțile din care este alcătuit romanul îi aparține lui Sakiko Takada.

Le sunt îndatorată istoricilor japonezi din ale căror lucrări m-am inspirat în scrierea acestei cărți (deși, de dragul poveștii mi-am luat uneori libertatea de a devia de la adevărul istoric). Câțiva dintre acești autori au fost incluși în bibliografia de la sfârșitul romanului. Dar sunt foarte mulți și aceia pe care nu i-am amintit.

Am avut norocul să pot folosi materialele documentare oferite de câteva biblioteci foarte bine dotate, printre care Biblioteca Dietei din

---

[2] Pseudonimul scriitoarei japoneze Natsu Higuchi (1872-1896).

Tokyo, unde am studiat ziarele vremii, și biblioteca de la School of Oriental and African Studies din Londra. O bogată sursă de inspirație am găsit în muzeele din Tokyo care reconstituie epoca Edo: Muzeul Edo-Tokyo din Ryogoku, Muzeul Fukagawa Edo și Muzeul Shitamachi din Ueno, toate oferindu-mi un ajutor neprețuit în recrearea perioadei de atunci.

Ca întotdeauna, ultimul, dar cel mai important este soțul meu, Arthur, fără ale cărui iubire, sprijin, răbdare și umor nu aș fi reușit să scriu această carte. Mi-a citit și mi-a lăudat fiecare ciornă și, în calitate de specialist în istorie militară, s-a asigurat că am folosit corect puștile și tunurile, a vizitat împreună cu mine vasul regal *Warrior* și a ascultat nesfârșite discursuri despre războiul civil și despre viața din Yoshiwara.

Această carte îi este dedicată lui.

Prolog

A 11-a zi a celei de a 4-a luni, anul Dragonului, anul 1 al perioadei Meiji[3] *(3 mai 1868)*

Cădeau ultimele flori de cireș, așternându-se în mici grămezi pe pământ. Urmărind petalele roz alunecând în jos, Hana se întreba dacă soțul ei se va întoarce la vreme pentru a vedea cireșul înflorit anul următor. Îl auzea plimbându-se în sus și în jos cu pași grei, apoi îl auzi izbind ceva de podea.

— Să ia dușmanul castelul. Așa ceva e de neîndurat! se auzi glasul lui bine-cunoscut, destul de tare încât să-i facă pe servitori să tremure. Sudiștii să pătrundă dincoace de porți, să pângărească marea sală și încăperile shogunului… și tot ce putem face noi e să fugim! Dar ne vom întoarce și vom găsi o cale să-i alungăm și să-i ucidem pe trădători.

Ieși din casă ca o furtună și se opri la intrare, înalt și impunător, în uniforma lui de culoare închisă, cu cele două săbii atârnându-i la șold, într-o parte, și uitându-se fix de jur-împrejur la servitori și la tânăra lui soție, care aștepta, încordată, să-i facă semn cu mâna la plecare.

Se auzeau glasuri murmurând la poarta din față. Se adunaseră acolo câțiva tineri. Sandalele lor din paie de orez scrâșneau pe pământul bătătorit în timp ce-și târau picioarele. Hana îi recunoscu. Unii stăteau în barăcile din apropiere, alții, în partea ucenicilor, și veneau adesea cu diverse comisioane sau pentru a face curățenie. Dar acum, în uniformele lor de un albastru intens și cu pantalonii

---

[3] Perioadă din istoria Japoniei (1868-1912) care a însemnat reinstaurarea monarhiei și începutul modernizării Japoniei.

largi și scrobiți, cu săbiile țepene, parcă zbârlite, la șold, într-o parte, se preschimbaseră din băieți în bărbați. Le citea emoția pe chip.

Mergeau la război, cu toții, lăsând-o doar pe ea în urmă, pe socrii ei, care erau deja bătrâni, și pe servitori. Hana își dorea din tot sufletul să poată merge și ea la război. Putea să lupte la fel de bine ca oricare dintre ei, cel puțin așa credea.

Avea șaptesprezece ani. Ca femeie măritată, avea sprâncenele rase cu grijă și dinții negri, lustruiți, iar părul lung și negru, care atingea podeaua când era desfăcut, era dat cu ulei și răsucit într-o pieptănătură simplă și elegantă, *marumage,* cum purtau soțiile tinere. Își pusese cel mai bun chimono, așa cum făcea întotdeauna când își lua la revedere de la soțul ei. Făcea tot ce-i stătea în putere să se poarte cum se cuvine în toate privințele, deși uneori își dorea în secret să fi avut alt destin.

Era măritată de câțiva ani, dar în tot acest timp soțul ei fusese aproape mereu plecat la război și ea nu prea avusese ocazia să-l cunoască. De data asta venise acasă doar de câteva zile și deja trebuia să plece din nou. Era un tiran fără milă, iar când era furios, o bătea. Dar ea nu așteptase niciodată nimic altceva de la el. Părinții hotărâseră cu cine o să se mărite și nu avea voie să pună la îndoială hotărârea lor.

În alte vremuri, mai puțin zbuciumate, ar fi făcut parte dintr-un grup imens de rude prin alianță, însoțitori, servitori și ucenici, poate mătuși, unchi și veri, și ar fi fost de datoria ei să orânduiască întreaga gospodărie și să-i întrețină pe toți. Dar vremurile pe care le trăiau erau departe de a fi normale. Edo era atacat, tocmai Edo, cel mai mare oraș de pe pământ, un loc minunat cu pâraie, râuri, grădini și bulevarde mărginite de pomi, unde două sute de *daimyo*[4] își aveau palatele și zeci de mii de orășeni umpleau străzile ca niște

---

[4] Stăpâni feudali aparținând elitei samurailor care au condus Japonia între secolul al X-lea și jumătatea secolului al XIX-lea.

furnicare. Nimeni nu își aducea aminte ca orașul să fi fost vreodată amenințat, dar acum fusese nu numai atacat, ci și ocupat, iar hoarde întregi de soldați din sud mișunau peste tot.

Îl dăduseră jos de la putere pe Luminăția Sa shogunul și chiar în ziua aceea puneau stăpânire pe castel. Hana încerca să-și imagineze cum arăta castelul, coridoare încărcate de ecou, podele care cântau precum privighetorile, dând în vileag până și pasul cel mai ușor al intrusului, săli de audiențe cu o mie de covorașe și șiruri de servitori în livrele, comori neprețuite, minunatele camere unde se petrecea ceremonia ceaiului și frumoasele doamne din palatul shogunului, care treceau în grabă pe coridoare în rochiile lor frumos împodobite. Era îngrozitor să vezi cu ochii minții cum oamenii ăia din sud, cu accentul lor grosolan și purtare mitocănească, treceau tropăind prin încăperile elegante, distrugând o cultură pe care n-ar fi reușit s-o înțeleagă ori s-o aprecieze în vecii vecilor.

Întreg orașul Edo știa asta, întreg orașul Edo era înspăimântat. Numai despre asta se vorbea peste tot. Cei din sud ordonaseră oamenilor să rămână în case cât timp dura luarea în stăpânire a castelului și declaraseră că orice împotrivire va fi suprimată cu brutalitate. Hana îi auzise pe servitori șușotind că jumătate din norod fugise.

— Sunt mândru că iei parte la bătălie, fiule, spuse socrul Hanei cu glasul lui ascuțit.

Bătrânul uscățiv, cu barba stufoasă, stătea rezemat în sabie ca un veteran călit în bătălie.

— Dacă aș fi mai tânăr, aș lupta alături de tine pe câmpul de bătaie, umăr la umăr.

— Nordul se ține încă bine, spuse soțul ei. Încă îi putem opri pe cei din sud să înainteze. Oamenii din Edo trebuie să îndure ocupația până ce venim noi înapoi să recucerim orașul și castelul.

Se întoarse spre tinerii de la poartă și strigă:

— Ichimura!

Un gură-cască ciolănos, cu o claie de păr dezordonat, tresări și făcu un pas înainte. Privind neliniștit în jur, dădu cu ochii de Hana și se înroși până în vârful urechilor lui mari. Ea zâmbi și se uită în pământ, acoperindu-și gura cu palmele. Soțul ei îl împinse pe băiat spre socrul ei.

— Locotenentul meu de nădejde, spuse, lovindu-l cu atâta putere peste spinare, încât tânărul se clătină și făcu vreo doi pași înainte.

Ichimura se aplecă până ce spatele îi ajunse aproape paralel cu pământul.

— Nu e rupt din soare, dar mânuiește sabia de minune și se poate abține de la băutură. Am toată încrederea în el.

Uitându-se la el cum se împiedicase de o piatră din pavaj în timp ce se îndrepta spre tovarășii lui de la poartă, Hana simți cum o cuprinde tristețea. Își mușcă buzele cu putere, dintr-odată, înțelegând că s-ar putea să nu-i mai vadă niciodată pe niciunul dintre ei.

Servitorii aliniați de-a lungul potecii dintre ușa din față și poartă aveau ochii plini de lacrimi. Soțul Hanei era un stăpân care îți băga spaima în oase și tuturor le era frică de el, dar îl și respectau și știau ce războinic mare și vestit era. Îi luă pe fiecare în parte și le spuse:

— Tu, Kiku, ai grijă să scârmi în foc, și tu, Jiro, să aduci lemne și apă de câte ori e nevoie. Oharu, să ai grijă de stăpâna ta, iar tu, Gensuke, să fii cu ochii în patru să nu izbucnească vreun foc pe undeva și să nu vă calce hoții.

Chiar și bătrânul Gensuke cel schilod se freca la ochi.

Hana era aproape de capătul șirului de servitori, lângă soacra sa, în fața lui Oharu, servitoarea. Simți parfumul de mosc al soțului ei în clipa în care se îndrepta spre ea. El îi ridică bărbia cu degetele și ea îi văzu chipul cu trăsături puternice și ochii pătrunzători, fruntea brăzdată de riduri și părul negru și aspru, dat cu ulei, înnodat într-un coc în creștetul capului. Avea șuvițe albe, pe care nu le văzuse până atunci. Se uită la el, dându-și seama că poate era ultima dată

când îl vedea.

— Știi care ți-e datoria, spuse el morocănos. S-o slujești pe mama cu credință și să ai grijă de casă.

— Lasă-mă să vin cu tine! zise ea cu înflăcărare. Acolo, în nord, sunt batalioane de femei care luptă cu halebarde. Pot să lupt în rând cu ele.

Soțul ei pufni în râs și cuta dintre sprâncene i se adânci.

— Câmpul de bătălie nu e pentru femei, spuse el. Ai să-ți dai tu seama în curând. Treaba ta e să ai grijă de părinții mei și să aperi casa. O să ai de ce să te frământi la fel de mult și aici, poate chiar mai mult. N-o să mai fie bărbați, nimeni prin preajmă, nu uita asta. E o povară grea.

Ea oftă și plecă privirea.

— Și nu uita, adăugă, făcându-i semn cu degetul lui lung și elegant. Să ții porțile baricadate și ușile glisante zăvorâte și să nu ieși din casă decât dacă nu ai încotro. Orașul e în mâinile >

dușmanilor acum, și pe stradă nu sunt forțe de ordine. Sudiștii știu cine sunt eu și ar putea să se răzbune atacându-mi familia. Ții minte ce ți-am spus? Și dacă totul se duce de râpă, dacă o să fiu în primejdie, du-te la Podul Japoniei și întreabă de… Chikuzenya. Sunt în serviciul familiei noastre de generații.

Chipul i se mai îmbună și omul o mângâie ușor pe bărbie.

— Ești o copiliță bună și vitează, spuse. Mă bucur că m-am însurat cu o fată cu suflet de samurai. Ai inimă de războinic. O să mă gândesc la chipul ăsta frumos când o să fiu pe câmpul de bătălie și ai să-mi dăruiești un fiu când mă întorc.

Făcu o plecăciune în fața tatălui său și îi ceru binecuvântarea, apoi se întoarse spre poartă. Oamenii erau deja aliniați. Amuțiră cu toții când își luă locul în fruntea lor. Hana, socrii ei și servitorii rămaseră în picioare, cu capetele plecate, până ce dispăru și cea din urmă tunică albastră. Tropotul pașilor se stinse în depărtare și tot ce se mai auzea era zgomotul făcut de insecte, glasurile plângărețe ale

păsărilor și foșnetul frunzelor.

Iarna

1

Luna a 10-a, anul Dragonului,
anul 1 al perioadei Meiji (decembrie 1868)

Hana stătea în genunchi, ghemuită lângă vasul cu jăratic din camera cea mare, cufundată în lectura unei cărți, la lumina câtorva lumânări, încercând să uite de sine, prinsă de acțiunea poveștii pe care o citea, și să nu-și mai dea seama de liniștea și întristarea din jurul ei. Apoi, undeva în depărtare, auzi un zgomot. Își ridică brusc privirea, cu inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept, și ascultă încruntându-se, neîndrăznind nici să respire. La început a fost ca o șoaptă, pe urmă a crescut în intensitate până ce a început să semene cu mugetul unei avalanșe. Sandale din paie de orez, multe, multe, se auzeau tropăind pe drumul către casă.

Pașii se apropiau tot mai mult. Se auzi un pocnet al cărui ecou străbătu aerul nemișcat, ajungând până la ea, în fundul camerei întunecate. Oricine ar fi fost oamenii aceia, băteau acum la poarta zdravănă din lemn. O ținea încuiată și baricadată, așa cum poruncise soțul ei, dar oamenii aceștia aveau s-o pună la pământ destul de repede. Știa că nimeni nu face vizite în astfel de vremuri. Nu puteau fi decât soldații dușmani, care veniseră s-o ia prizonieră sau s-o ucidă.

Strânse pumnii, încercând să-și domolească frica. Soțul ei îi lăsase o pușcă în sertarul unuia dintre cuierele mari, dar ea n-o folosise niciodată. Se descurca mult mai bine cu halebarda, cel puțin așa credea.

Halebarda era arma femeilor. Era ușoară și lungă, avea lungimea de două ori mai mare decât înălțimea unei femei și de trei ori mai mare decât lungimea unei săbii de samurai, ceea ce însemna că, dacă un bărbat venea spre ea cu sabia scoasă, femeia avea îndeajuns

de mult timp, dacă era destul de sprintenă, încât să-i sfârtece pulpele înainte să ajungă la ea. Instinctiv, războinicii își fereau capul, gâtul și pieptul, dar o lovitură puternică în pulpe îi lua întotdeauna prin surprindere.

Hana învățase să mânuiască halebarda încă din copilărie. Când punea mâna pe ea, devenea parcă o parte a trupului ei, iar diversele poziții și cele cinci lovituri – izbirea, lovirea piezișă, înfigerea, pararea și blocarea – i se păreau la fel de firești precum respirația. Dar până acum luptase doar cu un baston de lemn pe post de halebardă. Nu avusese încă ocazia să folosească o armă adevărată.

Sări în picioare, se duse în goană până la holul de la intrare și dădu jos halebarda din rastelul de pe grinda de deasupra ușii. Era grea, mai grea decât bastonul de lemn cu care se antrenase. O luă în mâini, simțindu-i greutatea, și începu să capete tot mai mult curaj.

Era o armă frumoasă, cu un mâner subțire din lemn, cu incrustații de sidef în capăt. Hana îi scoase teaca lăcuită. Lama lungă și elegantă era încovoiată ca o coasă și ascuțită ca un brici. Femeia era bucuroasă că avusese grijă de halebardă, ungând-o și lustruind-o. Își vedea imaginea reflectată în ea, mică și slăbuță, dar dincolo de constituția ei fragilă, știa cum să se apere, își spunea ea sieși cu înverșunare.

Loviturile surde în poartă se întețeau. Oharu țâșni din bucătărie, cu un satâr în mână. Avea ochii cât cepele și fruntea strălucind de sudoare. Era o fată de la țară, cu picioare groase, voinică și devotată. Aduse cu ea un miros de ars, ca și cum, cuprinsă de panică, ar fi uitat să ia orezul de pe foc. Gensuke, bătrânul însoțitor, apăru și el imediat, clătinându-se pe picioarele lui subțiri și strâmbe, cu ochii ieșiți din orbite de spaimă. Scosese vătraiul din sobă și îl ținea ca pe o sabie, cu vârful încă înroșit de dogoarea focului. Oharu și Gensuke veniseră cu Hana când se mutase în casa de la oraș a soțului ei. Hana știa că ei doi ar face orice s-o apere. Dintre toți servitorii pe care-i avusese, erau singurii care-i rămăseseră.

Cu luni în urmă, socrul Hanei trimisese după ea. Bătrânul stătea în genunchi în camera lui, aplecat asupra unei scrisori și, când își ridică privirea, pe chip i se văzu un surâs obosit, resemnat. Hana ghicise imediat că avea vești proaste.

— Ni s-a poruncit să ne întoarcem acasă, la Kano, spuse el cu liniște în glas.

— Mă duc să fac bagajele, tată? întrebă ea șovăind.

Era ceva care îți stârnea îngrijorarea în modul cum o privea, cu ochii aceia urduroși. Își țuguie buzele și clătină din cap, încruntându-se într-un fel care nu lăsa loc de împotrivire.

— Trebuie să rămâi aici, spuse el hotărât. Aici e locul tău. Fiul nostru o să se întoarcă într-o bună zi și trebuie să fii aici să-l primești.

Hana încuviințase din cap, închipuindu-și câmpia bătută de vânt și străzile cu casele samurailor strânse ca niște ciorchini pe lângă zidurile masive de piatră ale castelului Kano. De câteva luni veneau doar vești proaste de la Kano, despre certuri și neînțelegeri interne, despre asasinate, despre vecini omorându-se unul pe altul. Atât familia Hanei, cât și cea a soțului ei făceau parte din domeniul Kano și trebuiau să se supună poruncilor date de stăpânul de la Kano, deși soțul ei se stabilise aici, în Edo, aproape de castelul shogunului, un loc din care să-și poată duce la îndeplinire sarcinile de soldat.

Hana își aducea aminte cum plângeau servitorii, umblând de colo-colo, punând lucrurile în cufere și coșuri. Plecaseră în aceeași zi, socrii ei în palanchine, restul pe jos, lăsând în urmă camerele mirosind a fum de tutun și sertarele deschise, fiindcă împachetaseră în grabă. Cu ajutorul lui Oharu adunase pernele, măsuțele joase și băncuțele pentru brațe, îngrămădindu-le în dulapuri împreună cu saltelele și suporturile pentru gât din lemn lăcuit. Sălile mari de primire, unde soțul și socrul ei își întrețినuseră oaspeții, încăperile destinate doar membrilor familiei, odăile pentru servitori și bucătăriile, ce fuseseră odată pline de oameni care trăncăneau și

râdeau, mâncau și beau, erau acum cufundate în tăcere.

La o lună după plecarea lor, sosiseră vești îngrozitoare, zvonindu-se că la Kano ar fi început execuțiile. Se spunea că toți cei care fuseseră implicați în mișcarea de rezistență muriseră, părinții Hanei și socrii ei. După cum bănuise, o lăsaseră acolo ca s-o salveze. Plânsese zile în șir, apoi se călise. Îi poruncisеră să trăiască pentru un scop și așa trebuia să facă.

Dar pierduse totul. Tot ce îi rămăsese erau casa și amintirile despre soțul ei. Cel puțin el era încă în viață. Trimisese o scrisoare în care spunea că era în drum spre Sendai, capitala uneia dintre provinciile din nord.

În trecut, ușile glisante din lemn care formau pereții casei ar fi fost date la o parte, lăsând lumina soarelui să umple încăperile. Dar acum Hana le ținea închise bine și zăvorâte, iar casa cea mare și goală era întunecoasă și rece, ca și cum soarele n-ar fi răsărit nicicând. Fâșii de lumină se strecurau prin locurile goale în care se îmbinau panourile ușilor glisante și se așterneau în dungi palide pe tatami, arătând precum gratiile unei cuști. În lunile care trecuseră de la plecarea socrilor ei, nu avusese altceva de făcut decât să stea ghemuită lângă sobă și să citească la lumina lumânării.

Nu se mai auzeau nici zgomotele străzii, dincolo de porți. Vânzătorii de tofu și vânzătorii de peștișori aurii, negustorii care îți ofereau cartofi dulci și scoici, cu toții dispăruseră. Abia dacă se mai auzea zgomot de pași sau clinchet de glasuri. Nu se mai simțea nici miros de castane coapte ori de caracatiță la grătar. Cei mai mulți vecini fugiseră, deși rămânea un mister unde se duseseră ori dacă ajunseseră la destinație.

Se auziră strigăte:

— Deschideți sau dărâmăm poarta!

Hana își ridică poalele fustelor și își legă mânecile largi la spate. Știa că nu putea să folosească halebarda într-un spațiu închis, dar

afară avea destul loc s-o mânuiască. Ușa cea mare din față era blocată cu drugi de fier și zăvorâtă. Se duse alergând până la ușa din bucătărie, care se deschidea spre partea laterală a casei, și o dădu de perete, lăsând să pătrundă în încăpere aerul rece ca gheața. La lumina orbitoare a zilei văzu bârnele imense înnegrite de funingine și fumul ridicându-se în cercuri deasupra vetrei. Clipi, apoi se repezi afară, cu Oharu și Gensuke urmând-o îndeaproape.

Soarele strălucea pe cerul din care dispăruse orice urmă de culoare, iar pământul înghețat sclipea în lumină. Câteva frunze veștede atârnau încă de ramurile strâmbe ale cireșului mare. Hana se repezi spre poarta din fața casei și se așeză în poziție de luptă la o distanță destul de mare de ea, cu un picior în fața celuilalt, ținând halebarda de mâner cu hotărâre, dar nu foarte strâns.

Socotind după târșâitul de picioare care se auzea, Hana își dădu seama că erau mulți oameni de partea cealaltă a porții.

— Deschideți! Știm că sunteți acolo! tună un glas ca un muget.

Auzi pe cineva cum se cațără, cum înjură, apoi auzi huruitul unor pietre căzând și apăru un bărbat, ivindu-se pe partea de sus, acoperită cu țiglă, a zidului înalt de pământ, pufnind pe nas ca și cum ar fi scos fum. Probabil că se urcase pe umerii altui bărbat ca să ajungă acolo. Hana se uită fix la fața lui lată, cu pomeți proeminenți. Cățărat acolo pe zid, părea imens și înfricoșător ca un căpcăun, cu o claie de păr în dezordine și brațe lungi, strânse într-o uniformă neagră cu mâneci strâmte.

Omul pufni.

— Nu-i nimeni aici. Doar două fete și un servitor bătrân! le strigă el tovarășilor lui de jos.

Se auziră râsete disprețuitoare de cealaltă parte a zidului.

Hana respiră adânc și încercă să se concentreze, dar nu auzea altceva decât sângele care-i pulsa în urechi. Văzu mânerele celor două săbii la centura bărbatului. Singura ei șansă ar fi să lovească de îndată ce omul va sări de pe zid. Dar gândul de a răni pe cineva

lovindu-l cu sabia sau poate chiar de a-l ucide era îngrozitor. Tremurând toată, își spuse că era neam de samurai și că trebuia să apere casa.

Își îndreptă halebarda spre bărbat.

— Stai pe loc. Știu cum s-o folosesc și o voi face dacă nu am încotro.

Încercă să păstreze un ton hotărât, dar vocea ei sună slab și tremurător, provocând un alt hohot de râs de partea cealaltă a porții.

Uitându-se la ea chiorâș și plin de pofte, bărbatul puse mâna pe sabie. Hana auzi scrâșnetul metalului când acesta o scoase din teacă. În aceeași clipă bărbatul sări de pe zid. Se auziră pocnete de partea cealaltă a zidului, fiindcă oamenii începuseră să bată din nou în poartă.

Când ajunse jos, pe pământ, bărbatul se poticni și-și pierdu echilibrul. Până să și-l recapete, Hana zvârli halebarda cu toată puterea. Lumina zvâcni pe lama ascuțită în clipa în care halebarda descrise un arc mare, vâjâind în aer, iar Hana simți cum arma începe să ia singură avânt. Tremurând de groază, se dădu înapoi clătinându-se când văzu pieptul bărbatului căscându-se ca o gură și un șuvoi de sânge țâșnind de acolo. Se așteptase să întâmpine rezistență, dar nici vorbă de așa ceva. Lama trecuse prin carne și oase de parcă ar fi trecut prin apă.

Omul horcăi și începu să dea din mâini și din picioare, întinzându-se neputincios după sabie, apoi căzu grămadă în genunchi, rostogolindu-se. Cum se zvârcolea acolo, întins pe pământ, cu sângele țâșnindu-i din piept și din gură, părea șocant de mic și tânăr. Oharu și Gensuke se repeziră la el și îi smulseră săbiile de la centură.

Hana privea încă năucită spre bărbat când apărură alți soldați pe creasta zidului. Își dădu seama că acum, după ce îl omorâse pe unul dintre ei, cu siguranță o s-o omoare ei pe ea. Țipând cât o țineau

puterile, îl înjunghie pe unul cu halebarda. Trebui să se răsucească pentru a scoate lama din trupul lui, apoi îl împinse pe bărbat până ce omul căzu pe spate. Un altul sări de pe zid, dar Oharu brăzdă aerul cu sabia cea mare, pe care o ridicase cu amândouă mâinile, și reuși să-l rănească la una din coapse, făcându-l să se dea înapoi împleticindu-se, ținându-se de picior și urlând de durere. Un al treilea se îndreptă cu sabia spre Gensuke, dar Hana i-o smulse din mână cu halebarda și îi brăzdă pulpele.

Tot mai mulți bărbați escaladau zidul și săbiile împungeau scândurile porții.

— Repede, Oharu, spuse Hana gâfâind. Trebuie să mergem în casă și să ne baricadăm.

În secunda următoare Oharu împingea zăvorul mare de lemn prin urechile vechi și ruginite ale casei. Fața ei lată era plină de sudoare și mâinile îi tremurau.

— Până acum am avut noroc, spuse Hana suflând din greu. Dar nu ne putem lupta cu toți.

— Pe tine te caută, zise Oharu. Trebuie să pleci cât mai repede.

— Și să vă las pe voi aici? Nici în ruptul capului!

— Noi suntem servitori, nu ne vor face niciun rău. Vom rămâne aici să-i mai domolim.

Oharu făcu un semn din cap și-și duse mâna la gură. Se auzeau pași afară. Oamenii dărâmaseră poarta și veneau întins spre casă. Cu inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept, Hana apucă o haină matlasată, își înfășură capul cu o broboadă, ascunzându-și fața, apoi își ridică poala chimonoului și deschise ușile împingându-le, trecând în goană dintr-o odaie întunecoasă în alta, scăldate în miros de mucegai și igrasie.

De când plecaseră socrii ei, pregătise o boccea cu lucruri pe care o ținea în cel mai îndepărtat colț al casei pentru cazul în care ar fi trebuit să plece pe nepusă masă. Acum înșfacă bocceaua și se puse

să zgâlțâie zăvorul care ținea ușa glisantă închisă, dar care, spre groaza ei, nu se clinti din loc. Luă o vază de lemn și izbi zăvorul până sări din lăcașul lui, pe urmă trânti la loc ușa glisantă. Cum încăperea fu inundată de lumina zilei, Hana se întoarse și se uită preț de o clipă la vaza uriașă de porțelan din firidă, la sulul de pergament care atârna împodobind interiorul casei, la cuferele mari de lemn cu mânere și încuietori de fier, la ușile de hârtie acoperite cu foi puse cu grijă cap la cap și la tatamiurile uzate de pe podea. Fiecare cu amintirile lui fantomatice despre un timp care trecuse de mult. Încercă să-și fixeze scena în minte, dându-și seama, printre suspine, că o vedea pentru ultima oară.

Ajunsă pe veranda îngustă din spatele casei, închise ușa trântind-o în urma ei și își legă sandalele din paie de orez, bâjbâind stângace, cu degetele înghețate. Pini înfășurați în funii din paie de orez, ca să îi apere de frig, înconjurau grădina. Felinarul de piatră și bolovanii acoperiți cu mușchi erau împodobiți cu broderii de gheață, iar heleșteul era înghețat bocnă.

Grădina și întreg terenul din jurul casei erau un labirint pe care ea îl cunoștea bine. Ținându-și bocceaua strâns, o luă tiptil pe poteci și printre împletiturile de nuiele spre poarta zidului din spate, și o deschise. În urma ei se auzeau bubuituri, fiindcă soldații dărâmau ușa din față a casei, apoi zgomote de cufere răsturnate.

Hana auzi în urma ei pași străbătând grădina. Cu inima bătând gata să-i spargă pieptul, se năpusti în stradă și țâșni pe lângă casă, luând-o pe o alee mitіtică, pe urmă pe alta și iar pe alta. Alergă gâfâind, neîndrăznind să se oprească până ce nimeni din casă nu o mai putea zări, apoi se aplecă, respirând greu și simțind aerul rece pătrunzându-i dureros în plămâni.

Se asigură că pumnalul se afla la locul lui, învelit în eșarfa înfășurată în jurul mijlocului, și se forță să-și aducă aminte ce-i spusese soțul ei. Bacul. Trebuia să ajungă la bac.

2

Când ajunse la râu, picioarele îi tremurau. Cât vedea cu ochii nu se zărea decât apa întunecată și unsuroasă, în care se reflectau cerul și sălciile de pe mal. Pe vremuri fusese plin de vase de marfă și bacuri ticsite cu călători, dar acum era aproape pustiu.

O bărcuță cu fund plat și proră ascuțită se legăna printre trestii. Un bărbat stătea ghemuit la pupa, cu o broboadă pe cap și o pipă cu coadă îngustă ieșindu-i de sub broboadă, și scotea rotocoale de fum. Doi ochi negri ca niște mărgele o măsurară pe Hana din cap până-n picioare, după care o mână scoase pipa, ținând-o cu delicatețe între două degete butucănoase.

— Încotro așa grăbită, domnișoară? se auzi o voce hârâită, cu accent puternic de Edo.

O femeie singură într-o barcă ar fi ușor de observat. Hana știa asta. Trebuia să găsească un bac, unde s-ar fi putut ascunde printre alți pasageri, dar nici urmă de așa ceva.

— Podul Japoniei, spuse ea șoptit, încercând să-și ascundă tremurul din glas. Puteți să mă duceți acolo?

Nu fusese niciodată atât de departe cu barca și îi era teamă chiar și să se gândească la cât ar costa, dar nu avea de ales.

— Podul Japoniei?

Barcagiul cel bătrân încuviință din cap, uitându-se fix la Hana, ca un broscoi care a pus ochii pe o muscă.

— Un *ryo*[5] de aur, spuse el cu glas hârâit, pronunțând clar fiecare silabă.

---

[5] Monedă de aur de dinaintea perioadei Meiji, care valora aproximativ 60 de *monme* și 4 *kan*.

Hana era cât pe ce să rămână fără suflare de spaimă. Nu avea nici pe departe atâția bani. Apoi auzi mare zarvă în depărtare. Oameni în uniforme negre țâșneau ca din pușcă dintre case și veneau întins spre râu, traversând pajiștea. Fără să mai stea pe gânduri, sări în barcă atât de repede, încât barca se clătină într-o parte și-n alta, făcând apa să se izbească de marginile ei.

Barcagiul se ridică în picioare cu o încetineală care te scotea din minți. Purta o pereche de pantaloni negri și prăpădiți prin care îi ghiceai picioarele numai piele și os. Nici pantalonii, nici haina de bumbac diformă nu-l prea apărau de biciuirile înghețate ce loveau suprafața apei. Tot cu pipa între dinți, luă o prăjină dintr-o parte a bărcii și îi dădu drumul în apă cu zgomot, se sprijini de ea cu atâta putere, încât pe Hana o cuprinse teama că o să cadă în apă. Barca se clătină când omul se opinti, împingând-o cu forță de la mal.

Hana privea fix înainte. Pielea de pe ceafă i se făcuse ca de găină. Era sigură că aude tropot de pași pe poteca de pe mal, dar când își luă inima în dinți și se uită în jurul ei, nu văzu pe nimeni și nimic. Se prăbuși în barcă și-și îngropă fața în palme. I n afară de barcagiu, nu era nimeni s-o vadă. Lumea nu păruse niciodată atât de uriașă, nici ea atât de mică.

Strângându-și bocceaua în brațe, se întrebă ce s-o fi întâmplat cu Oharu și Gensuke și gândurile îi zburară înapoi spre ziua când își alesese chimonourile împreună cu Oharu, hotărând pe care să le ia cu ea, deși i se păruse caraghios să-și facă bagajele când, probabil, ea nu va trebui să părăsească nicicând casa. În cele din urmă Oharu împăturise cu grijă chimonoul din mătase roșie, pe care îl purtase la nuntă, împreună cu un altul, dintre cele mai bune, și le înfășurase într-o pânză în care mai pusese cosmeticele Hanei și cartea ei preferată, *Calendarul Prunului*[6].

---

[6] Este vorba despre romanul *Culorile primăverii: Calendarul Prunului* de Shunsui Tamenaga (1790-1843).

Barca se clătină, făcând-o pe Hana să se gândească la o altă călătorie importantă, când îngenunchease într-un palanchin cu perdele roșii și ascultase murmurul râului care o ducea la Edo și la bărbatul necunoscut cu care avea să se mărite. Oharu fusese

și ea în barcă și îi vorbise din când în când cu glas pițigăiat:

— Doamnă, vă simțiți bine? Aveți nevoie de ceva?

Îi făcuse atât de bine să-i audă glasul. Oharu fusese acolo și în ziua ceremoniei, ajutând-o să-și pună chimono peste chimono, să îmbrace în cele din urmă chimonoul din mătase roșie și să-i strângă eșarfa atât de tare, încât Hana de-abia mai putea să respire.

Hanei îi apărură în fața ochilor părinții, făcându-i cu mâna plini de speranță și convinși că făcuseră pentru ea cea mai bună partidă din lume. Nici unuia nu i-ar fi putut trece vreodată prin cap că, la scurtă vreme după măritiș, frământările care tulburaseră țara aveau să se transforme într-un război civil în toată regula. Și acum toți ai ei muriseră, iar ea era singură și, cu fiecare mișcare din prăjină, barcagiul o ducea tot mai departe de ceea ce lăsase în urmă: casa, Oharu, Gensuke. Scoase un suspin plin de deznădejde. Orice s-ar întâmpla, trebuia să găsească o modalitate de a se întoarce, își spunea ea.

Deocamdată, cel mai important lucru era să rămână în viață. Să se ducă la Podul Japoniei, așa îi spusese soțul ei, pe urmă să întrebe de… Cuprinsă de panică, își stoarse creierii, dar nu-și aminti numele localității de care trebuia să întrebe, unde ar putea găsi oameni s-o ajute.

În curând Hanei îi ajunse la urechi zgomot de ferăstraie, de securi și pocnete, iar în nări îi pătrunse o mireasmă de lemn proaspăt tăiat amestecată cu un miros înțepător de pește stricat, legume putrezite, excremente omenești și duhoarea râului. Ridică privirea. Alunecau lin între maluri înalte, îmbrăcate în piatră. În trecut văzuse copii jucându-se cu mingea și cu bățul, șarlatani vânzându-și marfa și

perechi întâlnindu-se pe furiș pe sub copaci, dar acum erau doar câțiva oameni care mergeau grăbiți și aduși de umeri, ghemuiți din cauza frigului.

— De-acum o să-i zicem Tokyo, spuse barcagiul pufnind pe nas. Pentru mine era bine și Edo, dă acuma trebuie să-i spunem Tokyo sau, cel puțin, așa zic stăpânii.

Strâmbă din nas când spuse cuvântul „stăpâni”, își drese glasul și scuipă. Scuipatul străluci în soare înainte să cadă, bâldâbâc, în apă.

— Tokyo, capitala de la răsărit. Capitala cui, tare-aș vrea să știu. A nenorociților din sud. Dați-ne orașul înapoi, aduceți-l înapoi pe Luminăția Sa shogunul!

Mai înaintă puțin împingând prăjina și opri la un debarcader, sub un pod arcuit peste râu. Pe partea cealaltă se afla o poartă de piatră fortificată, ca un turn de castel.

— La Podul Japoniei voiai s-ajungi, nu-i așa? Asta de-aici e podul Sujikai, și-acolo e Poarta Sujikai, făcu el semn cu mâna lui noduroasă. La Podul Japoniei ajungi dacă treci prin poartă și pe urmă o iei pe drumul mare. E ceva de mers, dă o să-l găsești.

Hana căută în pungă, dar, spre mirarea ei, omul clătină din cap.

— Ține-i, spuse el încruntându-se. O să ai nevoie de ei.

În ochii lui negri apăru o sclipire de bunătate.

Barcagiul se întoarse și făcu un semn cu mâna în timp ce se îndepărta, iar Hana își acoperi fața cu broboada și, cu inima cât un purice, porni pe pod. Se aștepta să treacă printr-un punct de control. În timp ce-și făcuse bagajele nu-i dăduse prin minte să pună în boccea niciun act, iar gardienii vor fi cu ochii-n patru după femei care umblă singure pe stradă.

Dar nu era nici punct de control, nici vreun gardian înarmat cu grapină, nici vreun funcționar sever care să verifice actele. Zidurile porții se dărâmau, iar pe blocurile mari de piatră crescuse mușchi. Lumea hoinărea pe acolo nestânjenită.

O adunătură de femei zdrențăroase își făceau veacul pe lângă

poartă. Aveau obrajii străvezii plini de fard și buzele date cu ruj de un roșu aprins. Trecu pe acolo un bărbat, și ele alergară după el prinzându-l de mână și țipând.

— Un *mon*[7] de aramă, doar un *mon* de aramă.

Omul se răsuci înjurând și se descotorosi de ele. Se năpustiră asupra Hanei, care trecea întâmplător pe acolo, ca niște câini ce-și apără teritoriul. Probabil că făceau asta fiindcă era singură, se gândi ea. Când privi înapoi, încă se holbau la ea.

Trecu în grabă de-a curmezișul pieței prăfoase, măturate de vânt și se uită în jurul ei cu gura căscată. „Ia-o pe drumul mare”, îi spusese barcagiul, dar erau o mulțime de drumuri care duceau în toate direcțiile. Hana o porni pe cel mai larg, dar în curând observă că jumătate din magazine și case aveau ferestrele și vitrinele acoperite cu scânduri și multora le lipseau ușile, iar acoperișurile stăteau să cadă. Se așteptase să vadă un oraș prosper, nu astfel de ruine pe jumătate părăsite.

Apoi auzi strigăte și râsete hârâite. Câțiva tineri veneau spre ea, făcând pe nebunii și ocupând tot drumul. Hana făcea exact ce-i spusese soțul ei să nu facă, mergea singură prin oraș. Speriată, coti pe prima străduță lăturalnică și răsuflă ușurată după ce tinerii trecură pe lângă ea.

Dar acum era complet dezorientată. Se afla într-un labirint de străduțe mărginite de case dărăpănate, care erau atât de înghesuite unele în altele, încât cerul nici nu se mai vedea de streșinile lor. Drumul era alunecos, canalele de scurgere, înfundate, și în aer plutea o duhoare greu de suportat. Se împiedică de ceva moale, cafeniu. Era un șobolan mort, lăsat să putrezească în mijlocul drumului. În trecut, porțile de la capetele străzilor ar fi fost încuiate în amurg, dar acum se bălăbăneau în balamale. Zări câteva tinere

---

[7] Monedă de aramă sau fier care a circulat în Japonia între 1336 și 1871.

tândălind în ușă, dar toate dispărură în umbră când o văzură privindu-le.

Încercând să nu intre în panică, o apucă pe altă stradă și ajunse la o fântână cu capac și pompă, scăldată de o rază răzleață de soare. În față avea o cameră de baie, cu lumină și vălătuci de abur răzbătând prin ușa deschisă. Dinăuntru ieși o femeie care ducea o pânză umedă plină cu prosoape. Avea fața rotunjoară și lucioasă și își înfășurase părul într-un prosop. Hana se repezi spre ea, ușurată să vadă pe cineva, oricine ar fi fost, de care să se poată apropia.

— Scuzați-mă, zise ea cu răsuflarea tăiată. Puteți să-mi spuneți…? Știți cumva…?

Se opri, încercând cu disperare să-și aducă aminte numele pe care i-l spusese soțul ei. Apoi cu vântul îi veni deodată în minte.

— Chikuzenya? Chikuzenya, spuse ea din nou cât putu de clar.

Femeia se holbă la ea.

— Sigur, toată lumea știe unde e. Acolo, zise ea, făcând un semn cu mâna ei mare și roșie. Mergeți până la capătul străzii, pe urmă faceți stânga, după aceea din nou dreapta și-o să aveți în față drumul mare. Chikuzenya e pe stânga, nu se poate să vă scape. Doar că…

Dar Hana o luase deja la picior. Îi veni în minte omul de la Chikuzenya, cu ochelarii lui rotunzi, care sosea de obicei la ei acasă cu ucenicii lui nerăbdători, cocoșați din cauza baloturilor imense de mătase. Chikuzenya era unul dintre cele mai mari magazine din Edo. Acolo vor fi oameni care o cunosc și o vor primi înăuntru, la căldură, și soțul ei va putea veni s-o ia de acolo când se va întoarce de la război. Le va trimite imediat un mesaj lui Oharu și lui Gensuke să le spună unde este. Totul va fi minunat.

Găsi repede drumul mare, o stradă largă, mărginită de clădiri din lemn, cu două etaje, dar, spre consternarea ei, și strada asta părea părăsită și toate casele pe care le vedea aveau ferestrele acoperite cu scânduri. Cea mai mare arăta ca și cum ar fi fost goală de luni de

zile. Ușile glisante erau murdare și scândurile crăpate putreziseră.

Apoi văzu o draperie ruptă, fluturând în bătaia vântului. Era așa de uzată, că era aproape imposibil să vezi ce era pictat pe ea. Se încruntă ca să vadă mai bine, cu răsuflarea tăiată, și desluși un cerc decolorat cu un semn pictat în mijloc: Chiku. Era Chikuzenya.

Hana își lăsă capul în jos. Îi dispăruse și ultima urmă de speranță. Se lăsa noaptea, străzile aveau să fie în curând chiar mai primejdioase, iar ea nu mai putea de oboseală și nu mâncase nimic toată ziua. Și, colac peste pupăză, începu să ningă.

Tremurând de frig și de frică, se trânti jos, pe stradă, se rezemă de ușile glisante, își acoperi fața cu mâinile și izbucni în plâns.

3

Yozo Tajima deschise tambuchiul și scoase capul afară, în plină furtună.

Vântul și zăpada îi biciuiau fața. Ieși prin tambuchi cățărându-se, îl închise și trânti o pânză de velă peste el. Era doar la câțiva pași de timonă, dar vântul bătea așa de tare, încât abia dacă putea să înainteze. Mai tare decât urletul furtunii și scârțâitul și gemetele vasului auzea plesnetul unei vele, care nu prevestea nimic bun. Dându-și la o parte câteva șuvițe de păr rebele și ferindu-se de bucățelele de gheață care-l plesneau peste față, se uită în sus și văzu că arboretul se desprinsese.

Lapovița lovea puntea, înțepându-i obrajii și mâinile ca un șuvoi de ace, iar pelerina din paie de orez îi fâlfâia dezlănțuită, amenințând să-și ia zborul. O prinse cu mâinile lui mari de marinar și se trezi întrebându-se ce căuta el acolo. Nu s-ar fi așteptat niciodată să intre în încleștare cu furtuna, să pornească spre nord pe mări necunoscute, în cel mai hain anotimp al anului.

Și, cu toate astea, iată-l aici, tânăr, de vreo douăzeci și cinci de

ani, însuflețit de spiritul de aventură și cu trupul bine clădit. Deși era diferit de ceilalți marinari de pe vas – bărbați vânoși, cu picioarele în formă de paranteze, descendenții unor vechi familii de pirați din Marea Japoniei, sau mateloți care beau din greu, adunați de pe la docurile din Nagasaki – nu era cu nimic mai prejos decât ei. Și era tare mândru de asta.

Vasul se clătină, iar catargele se aplecară spre apa întunecată. Vântul șuieră prin velatură și puntea se înclină până când ajunse în poziție aproape verticală. Yozo se agăță de o parâmă și se ținu bine de ea până ce vasul se îndreptă. Pe lângă el treceau marinari luptând cu zăpada, pierzându-se în furtună.

În fața lui, timonierii erau legați de cârmă, luptând să ducă vasul înainte în ciuda vântului potrivnic. Câțiva purtau piei de câine peste uniformă, iar restul aveau pelerine din paie de orez, care fâlfâiau dezlănțuite, precum cea a lui Yozo. Ți se făcea milă când îi vedeai cu sandalele acelea din paie de orez, ținându-se cu înverșunare de timonă. Unul dintre ei, un tânăr costeliv, mic și pipernicit, nu mai făcea față. Chipul lui, ciupit de vărsat, era alb din pricina frigului, iar privirile, pierdute de oboseală.

— Cum te cheamă, băiete? urlă Yozo, iar vântul îi biciuia vorbele pe care le scotea din gură.

— Gen, domnule, răspunse băiatul, clănțănind din dinți.

— Du-te jos, Gen, și pune-ți niște haine care să-ți țină de cald.

Când Gen se dezlegă, Yozo îi luă locul la timonă, cu mâinile încleștate pe spițe.

— Banda dreapta! strigă el.

Cei opt oameni traseră împreună cu putere, încordându-și toți mușchii, și roata cea mare începu să se învârtă. Yozo simți vasul zvâcnind și înaintând împotriva vântului. Era ud până la piele, înghețat până în măduva oaselor, cu mâinile carne vie de la cât de strâns ținea timona, dar simți cum îl copleșește un val de mulțumire, de plăcere veritabilă, când vasul cel puternic se supuse

voinței lui.

Cunoștea vasul *Kaiyo Mani,* îi știa fiecare cotitură și fiecare colțișor, ca un îndrăgostit. Știa cum arată când se odihnea, cu velele strânse, înalt și maiestuos, sau când despica apele liniștite, lăsând o dâră de spumă în urma lui, ori când se mișca ursuz, cu oameni și încărcătură la bord. Îi plăcea la nebunie să-și simtă mâna pe timonă, să simtă vibrația ce se ridica de la cârmă, să simtă carena și velele palpitând și scârțâind și să-l vadă înaintând prin valurile mării muginde.

Kaiyo Maru era nava-amiral, cel mai bun și cel mai modern vas de război din marina militară a shogunului. Aflat în serviciul armatelor din nord, îi ajutase să câștige o victorie răsunătoare în bătălia navală de la Awa. Era un vas mic, cum sunt vasele de război, cu trei catarge, velatură completă și o capacitate de 2 590 de tone, fiind acționat de o mașină cu aburi de 400 de cai-putere, ce funcționa pe bază de cărbuni. Ducea doar 31 de tunuri și vreo 350 de marinari, adunați de prin porturile și docurile Japoniei. Mai luase câțiva soldați de rând, vreo cinci sau șase sute, câți încăpuseră la bord.

Împreună cu celelalte șapte vase care alcătuiau flota shogunului, înainta spre nord. Toți știau că era nesăbuință curată să te îndrepți spre nord în această perioadă a anului, dar nu prea aveau de ales. Nimeni nu-și imaginase însă că vremea avea să fie chiar atât de rea. Erau dezavantajați într-un cumplit război civil, pierduseră într-o revoluție care îl înlăturase de la putere pe seniorul lor, shogunul, înlocuit acum de dușmanii lui de când lumea, membrii ai clanurilor din sud.

Cei mai mulți dintre aliații shogunului capitulaseră în fața armatelor din sud, dar nu și amiralul Enomoto. I se ordonase să predea flota de război a shogunului în mâinile noilor stăpâni ai țării, dar nu era el omul care să primească ordine de la dușmani. Refuzase și, împreună cu Yozo și cu toți ceilalți care îi rămăseseră credincioși shogunului, plecase spre nord, luând cu el cele opt vase

ale shogunului. Acum luptau nu numai pentru idealurile lor, ci și pentru propria supraviețuire.

Sprijinindu-se de timonă, Yozo își aduse aminte de Enomoto, care se plimba neliniștit, înainte și înapoi, prin cabina lui. Știau că trebuie să se refugieze undeva, și încă foarte repede. Dar unde?

— Insula Ezo[8]! strigase Enomoto, cu chipul luminat de o clipă de inspirație.

Ezo era o insulă mare, situată la granița de nord a Japoniei, dincolo de care începea sălbăticia. Doar pe fâșia sudică locuiau câțiva oameni, restul era nelocuită. Tot ce le rămânea de făcut armatelor din nord era să-și creeze acolo o bază militară puternică, să-și adune forțele și, odată cu sosirea primăverii, să o pornească din nou spre sud și să recucerească țara în numele shogunului.

— Fortul Goryokaku[9] e cheia întregii insule! exclamase Enomoto, desfăcând o hartă. E principalul zid de apărare al orașului Hakodate. Dacă punem mâna pe fortul Goryokaku, punem mâna și pe oraș. Are un port minunat, cu apă foarte adâncă și pus la adăpost de dealuri, așa că vom ancora acolo, apoi ne vom duce la consulatele străine din Hakodate, le vom spune care e cauza noastră și ne vom bucura de sprijinul întregii lumi. Mai sunt doar două orașe pe Ezo: Matsumae și Esashi. Le vom cuceri cu ușurință și insula va fi a noastră. Vom instaura republica democratică Ezo în numele shogunului, cu capitala la Hakodate, și de acolo vom porni spre sud și să recucerim restul Japoniei. La urma urmelor îl avem pe *Kaiyo Maru,* spusese Enomoto un ton tot mai ridicat. Cine îl are pe *Kaiyo Maru* are și Japonia. Războiul nu s-a terminat încă!

Yozo miji ochii prin perdeaua de zăpadă, privind către silueta ce stătea cocârjată deasupra habitaclului. Ofițerul de cart își îndreptă

---

[8] Denumirea istorică a părții de nord a Japoniei.

[9] „Pentagonal". Primul fort japonez în stil occidental în formă de stea -, construit în 1866.

spinarea și își puse mâinile pâlnie la gură. Vorbele lui se auzeau slab prin vântul puternic, care îți pătrundea până-n măduva oaselor:

— Spre est prin nord. Păstrați cursul.

Dar Yozo era pe alt vapor… pe *Calypso,* cu vreo șase ani în urmă, și se îndrepta spre Europa. Ce mai aventură!

De când lumea și pământul, japonezilor le era interzis să plece din țară, sub pedeapsa cu moartea, și singurii sălbatici din Apus cărora li se dăduse voie să calce pe teritoriul Japoniei fuseseră olandezii, care formau o comunitate micuță la Deshima, în apropierea portului Nagasaki. De mic copil Yozo fusese fascinat de cultura apuseană, și tatăl lui, om cu vederi liberale, îl trimisese la școala olandeză a doctorului Koan Ogata. Nici nu-și încheiase bine studiile, că iată ridicată interdicția de a călători peste graniță. Se răspândise vestea că guvernul căuta cincisprezece tineri credincioși Japoniei, doritori să plece în străinătate pentru trei sau patru ani.

Stând acum pe puntea acoperită de zăpadă, Yozo își amintea de călătoria la Edo, de nesfârșitele întrevederi cu bătrânii curteni în sălile de audiență din castelul shogunului și de cum așteptase cu răsuflarea tăiată ca aceștia să ia o hotărâre. Aproape că nu i-a venit să creadă când alegerea acestor fețe luminate s-a oprit asupra lui.

Apoi, într-a 1l-a zi a celei de-a 9-a luni a celui de-al 2-lea an din epoca Bunkyu[10], 2 noiembrie 1862 după calendarul sălbaticilor, o pornise în sfârșit la drum. Împreună cu Enomoto și alți treisprezece tineri avea să învețe limbile și știința oamenilor din Apus și să studieze materii precum navigația, arta artileriei și ingineria. Dar lucrul cel mai important era că urmau să comande și să supravegheze construirea unui vas de război, primul pe care îl comandase vreodată Japonia, și să-l ducă apoi în țară.

---

[10] Numele unei ere din istoria Japoniei care s-a întins din februarie 1861 până în februarie 1864.

După ce petrecu pe mare șase luni interminabile, Yozo ajunse în Olanda. Împreună cu colegii lui dăduse comanda pentru vas, mergând din când în când pe șantier, ca să supravegheze lucrările, dar și călătorise, la Londra, la Paris și Berlin. Văzuse trenuri și vapoare pentru prima dată în viață, descoperise cum funcționează telegraful și curând încetase să se mai holbeze la apa ce ieșea dintr-un robinet, nu dintr-o fântână, și la străzile și casele oamenilor înstăriți, luminate nu cu lumânări și felinare, ci cu lămpi cu gaz.

La trei ani după ce sosiseră în Olanda, noul vas de război, *Kaiyo Maru,* a fost lansat la apă și omul nostru, împreună cu colegii lui, o porni înapoi spre Japonia. Întoarcerea nu fusese deloc fericită. Curând, shogunul a fost înlăturat de la putere. Hotărâți să lupte până la capăt pentru seniorul lor, Yozo și prietenul lui, Enomoto, își legaseră soarta de rezistența din nord, aducând cu ei vasul *Kaiyo Maru* și întreaga flotă de război a shogunului.

Apăru un membru al echipajului, conturându-se ca o stafie în zăpada ce se năpustea cu înverșunare, alunecând pe puntea înghețată. Se apropie și îi șopti lui Yozo la ureche:

— Ordin de la căpitan. Ești chemat jos. Preiau eu serviciul.

Când Yozo deschise tambuchiul, îl izbi un nor de fum plin de praf de cărbune și mirosind a petrol. Se strecură anevoie pe scară în bezna calei, străduindu-se să-și păstreze echilibrul, pentru că vântul îl împingea din spate. Îi înghețase până și sufletul și era plin de zăpadă din cap până-n picioare. Se îndreptă de umeri și-și frecă mâinile, încercând să-și pună din nou sângele în mișcare, apoi bâjbâi cu degetele țepene după pelerina din paie de orez și își dezlegă gluga. De pe ea căzu o grămadă de zăpadă, împrăștiindu-se pe podea în bulgări de gheață. Uniforma lui frumoasă de lână, cu fireturi și nasturi de aur, era udă leoarcă.

Un bărbat înalt și slab, cu degete lungi și osoase, cu păr negru, răvășit și obraji supți îl aștepta în partea de jos a scării. Kitaro Okawa fusese cel mai tânăr dintre cei cincisprezece aventurieri care

călătoriseră în Europa și era intelectualul grupului, deși chiar și acum părea prea tânăr pentru a fi un marinar priceput. Avea ochi blajini și gâtul atât de subțire, încât Buddha din gâtlejul lui (mărul lui Adam, cum i se spunea în engleză) era ridicol de proeminent. Yozo îl vedea mișcându-se repezit înainte și înapoi în timp ce vorbea. Chiar și părul îi era subțire și rar, legat într-un nod prăpădit în vârful capului.

— Ne-așteaptă jos, zise el, întinzându-i lui Yozo un prosop.

Acesta din urmă se șterse, frecându-și capul și fața, și își trecu mâna prin păr. Nu avea ținuta corespunzătoare pentru a intra în cabina căpitanului. Îi aruncă o privire lui Kitaro.

— Asta e, n-ai încotro, spuse Kitaro, ridicând din umerii lui osoși.

În timp ce-și croiau drum prin întunericul de pe puntea de artilerie, urletul furtunii și vuietul valurilor de afară se estompau, acoperite de scârțâitul tunurilor care se mișcau în lăcașurile lor și de zăngănitul farfuriilor și al castroanelor care se rostogoleau la fiecare mișcare a vasului. Câteva lămpi cu petrol se bălăbăneau atârnate de cârlige, împrăștiind o lumină galbenă și tremurătoare, dar cele mai multe fuseseră stinse de teama unui incendiu. Dincolo de duduitul îndepărtat al cuptorului se auzeau găinile cotcodăcind încet în coteț și caprele behăind în semn de protest.

Puntea de artilerie era înțesată de oameni. Soldații, care în trecut urcaseră atât de semeți în pas de marș pe vas și se aliniaseră mândri pe teugă, stăteau acum întinși precum morții și răniții pe un câmp de bătălie. Unii se legănau în hamacuri, înghesuiți ca sardelele, deasupra tunurilor și a meselor, oriunde găseau un locșor cât de mic. Alții, cu ochii închiși și fețele gălbejite, stăteau culcați pe paie așternute pe jos sau direct pe podeaua din scânduri. Peste tot puțea a vomă.

— Ca boabele de orez într-un rulou de sushi, zise Kitaro în timp ce pășeau printre trupurile căzute la pământ. Atât de tare s au înghesuit unul într-altul.

Aplecați de spate, pentru a nu se lovi cu capul de grinzi, o porniră spre cabina căpitanului, ținându-se de balustrada de alamă ca să-și mențină echilibrul. Înăuntru se auzeau glasuri și o lumină galbenă se prelingea afară. Yozo deschise ușa.

Amiralul Enomoto era acolo împreună cu câțiva dintre ofițerii de rang înalt și nouă francezi, aplecat peste hărțile desfăcute pe masă. Cu toții erau spilcuiți, îmbrăcați în uniforme, cu papioane și ceasuri de buzunar legate cu lanț, cu fireturi strălucitoare pe manșete, cu nasturi sclipitori și păr lucitor. Tăcură toți când intrară Yozo și Kitaro.

— *Merde!* spuse unul dintre francezi printre dinți. Ce furtună oribilă!

Yozo zâmbi. Asemenea tuturor francezilor care se aflau la bord, sergentul Jean Marlin era un personaj arogant și înțepat. Vorbea japoneza binișor, deși avea o întorsătură a frazei amuzant de feminină. Fără discuție, își dobândise vocabularul în cartierul plăcerilor, își dădu Yozo cu presupusul. Dar dincolo de aroganță, Marlin avea simțul umorului. La început fusese unul dintre instructorii lor cu care se antrenaseră până când se transformaseră dintr-o liotă de samurai, care își agitau săbiile prin văzduh ori de câte ori nu le convenea ceva, într-o armată disciplinată și foarte destoinică, ai cărei soldați mergeau în pas de marș fără să iasă din ritm, luptau ca unul singur și erau în stare să-și încarce și să-și reîncarce puștile Chassepot de trei ori pe minut. Yozo știa că Marlin era la fel de devotat cauzei lor ca și ei.

Vasul se înclină, iar bărbații prinseră masa cu putere și înșfăcară hărțile și celelalte instrumente împiedicându-le să cadă. Enomoto rămase nepăsător până ce se termină tangajul, apoi se uită la Yozo din care curgeau șiroaie de apă sărată pe minunatul covor olandez.

— Bună treabă, Tajima, spuse el. Ai putea să comanzi vasul ăsta de unul singur.

Umbra unui zâmbet îi lumină fața cu oase delicate. De curând își

lăsase mustață și începuse să poarte părul tuns scurt, cu cărare într-o parte, după moda din Apus. La prima vedere părea întruchiparea politeții și a bunelor maniere. Era distant și calm, cu o figură aristocratică, dar nimic nu putea ascunde încăpățânarea cu care-și încleșta maxilarul și hotărârea nestrămutată ce i se citea în priviri. Yozo era singurul om de pe vas care nu tremura, plin de respect, în fața lui.

— Dacă nu mă înșel, acum suntem chiar aici, spuse Enomoto, arătând cu degetul spre una dintre hărți. Golful Washinoki. Intrăm în port, aruncăm ancora și debarcăm trupele în zori. Să sperăm că vremea e de partea noastră. Tajima, continuă el, privindu-l fix pe Yozo, vreau să mergi cu forțele terestre, cu comandantul Yamaguchi și cu corpul de voluntari.

Yozo tresări.

— Comandantul Yamaguchi?

Vorbele îi ieșiră din gură înainte să le poată opri și ceilalți ofițeri schimbară priviri între ei. Dar ordinele nu se discută. Yozo se înclină cât ai bate din palme, se îndreptă și salută după moda apuseană.

— Da, să trăiți.

— La fel și tu, Okawa, îi spuse Enomoto lui Kitaro. Acum ascultați cu atenție. Odată debarcați în golful Washinoki, traversați peninsula prin pasul Kawasui, îndreptându-vă spre fortul Goryokaku, care e chiar lângă Hakodate. Țineți minte, mergeți repede și ușor. Vor fi călăuze pe malul mării, care să vă conducă. Sergentul Marlin și căpitanul Cazeneuve merg cu generalul Otori pe ruta cea mai scurtă, prin munți, venind dinspre nord. Dacă avem noroc, ambele detașamente se vor întâlni în fort în același timp. Garnizoana nu se așteaptă ca cineva să treacă munții pe o vreme ca asta, așa că îi veți lua prin surprindere. Cât despre flotă, vom înainta spre golful Hakodate și vom ancora de îndată ce fortul va cădea în mâinile noastre.

Când se termină întâlnirea, Yozo și Kitaro se strecurară cu greu pe scară spre puntea inferioară. Fum de petrol și cărbune se scurgea de la cuptoare în timp ce vasul își croia vitejește drum pe marea agitată, iar câteva felinare atârnate se mișcară brusc, luminând întunericul.

— „Un erou ține lumea în palmă”, zise Kitaro, a cărui voce răzbi prin vuietul cazanelor, zăngănitul și huruitul fochiștilor și al celorlalți muncitori din cală.

— Te referi la comandant?

Yozo se așeză pe un colac de odgon. Vedea cum Kitaro încerca să dea impresia că nu îi pasă, dar îl cunoștea prea bine pentru a putea fi dus de nas. Kitaro era devotat cauzei la fel ca oricare dintre ei, dar era marinar și învățat, nu soldat, și, spre deosebire de Yozo, luase parte la puține bătălii. În vreme ce Yozo se simțea în largul lui cu o pușcă în mână, Kitaro era mai degrabă filosof. Cugetarea era *metier*[11]-ul lui.

Yozo scoase sticla de la centură și o duse la gură, bucurându-se de senzația pe care i-o dădea băutura tare ce-i ardea gâtlejul. Avea mâinile negre.

— Comandantul Yamaguchi e un erou, dar și o brută, spuse el gânditor. Comandantul-demon, așa i se spune. Poate că Enomoto vrea să nu-l scăpăm din ochi. Am auzit că sare un pic peste cal când e vorba să pună mâna pe sabie. Poate că de aceea ne trimite Enomoto cu el, și nu cu forțele navale.

Kitaro se ghemui lângă el.

— L-ai văzut la castelul Sendai, nu-i așa?

Yozo dădu din cap.

— Consiliul de război.

---

[11] Meserie (în fr., în orig.).

Mai luă o gură de rom, înghițind cu lăcomie și savurându-i aroma, în timp ce gândul îi zbură înapoi la zidurile masive de granit ale castelului, care dominau peisajul cu înălțimea lor semeață, la ruginiul, roșul și galbenul strălucitor al frunzelor de arțar din împrejurimi și la labirintul de încăperi imense și înghețate, de coridoare în care nu pătrundea niciodată lumina soarelui. Totul se petrecuse cu aproximativ patruzeci de zile în urmă, steagul Alianței Nordice, a cărui stemă era o stea albă în cinci colțuri, desenată pe fond negru, fluturase deasupra cetății. Yozo fusese acolo ca mâna dreaptă a lui Enomoto, cu ordine clare să asculte, dar să nu vorbească.

Sala mare de audiente era întunecată și rece. Lumânări mari ardeau, aruncând o lumină galbenă pe tatami și pe paravanele de aur așezate de-a lungul pereților, iar fumul se ridica din pipele cu coadă lungă, plutind deasupra căminului. Erau prezenți demnitari din fostul guvern al shogunului și înalți consilieri reprezentându-i pe cei treizeci și unu de comandanți supremi ai Alianței Nordice. Cu toții în haine de ceremonie scrobite. Comandantul armatelor din nord, generalul Otori, și mulți alți militari, îmbrăcați în uniformă, își ocupară locurile. La început toți, demnitari, consilieri și militari, îngenunchează cu respect după rang, dar curând începură să vorbească din ce în ce mai tare, în marea sală cu ecou, uitând de respectul pe care-l datorau celor de rang mai înalt.

Se ciorovăiră ore în șir. Unii dintre înalții consilieri preferară să se dea bătuți și să jure supunere noului guvern. Erau cu toții înfrânți, fără discuție, spuneau ei. Sudiștii înaintau spre nord, pustiindu-le castelele unul după altul. Era nebunie curată s-o ții tot așa. Ar fi fost mai bine să se recunoască învinși.

Yozo le ascultă văicărelile tăcut și dezgustat. Apoi Enomoto spuse răspicat:

— Încă nu e totul pierdut. Vine iarna. Oamenii noștri sunt rezistenți și obișnuiți cu condițiile vitrege, pe când cei din sud sunt

o adunătură de slăbănogi. Habar n-au cum sunt iernile noastre de aici, din nord. Le va îngheța și sufletul în ei. Nu vor îndrăzni să vină după noi în nord, și dacă vor îndrăzni, vor vedea moartea cu ochii.

Glasul lui calm și puternic se auzea din ce în ce mai tare, până ce umplu toate ungherele prăfuite ale marii săli și făcu pânzele de păianjen să tremure.

— Nu uitați, avem cei mai vânjoși oameni din țară. Și avem de partea noastră nu doar armata, ci și, gărzile de voluntari din Kyoto.

— Ce-a mai rămas din ele, bombăni un bătrân fălcos, cu fața îmbujorată. Cei din sud sunt precum câinii pe urmele lor. Comandantul Yamaguchi e singurul lor conducător care și-a păstrat capul pe umeri.

— Sunt de acord cu amiralul Enomoto, spuse răstit generalul Otori, un bărbat scund, aprig, cu cap rotund. Dacă ne consolidăm forțele, vom fi de neînvins.

— Comandantul e chiar aici cu noi, declară ritos Enomoto. Haideți să ascultăm ce are să ne spună.

Yozo își aminti murmurul și emoția care cuprinseseră adunarea în clipa în care își făcu apariția legendarul luptător. Era înalt, cel puțin astfel și-l amintea Yozo, cu o față uimitor de palidă, un bărbat arătos, cu manta și pantaloni bufanți și cu cele două săbii atârnându-i semețe la centură. După părerea lui Yozo, arăta ca un om care își petrecuse timpul prin încăperi întunecate, punând la cale intrigi, și nu pe străzile din Kyoto doborând dușmani, deși se spunea că ucisese sute. Părul lui lung, negru și lucios, lăcuit parcă, îi cădea neglijent pe spate. Comandantul privea cu obrăznicie spre bătrâni.

— În clipa în care a deschis gura, îți puteai da seama că nu era samurai, îi spuse Yozo lui Kitaro. Lumea zice că e țăran din Kano. A vorbit tare și răspicat: „O să accept comanda trupelor unite”. Pe urmă s-a oprit uitându-se în jur, privindu-i fix pe toți comandanții mari, care stăteau ghemuiți acolo, trăgând vârtos din pipă. „Dar cu

o condiție”, zise el. Era liniște atât de adâncă, încât se auzea musca în tavan. „Ordinele mele trebuie ascultate fără crâcnire. Dacă cineva, oricine ar fi el, îmi nesocotește ordinele, indiferent dacă e înalt consilier al vreunuia dintre marile domenii, îl omor cu mâna mea.” Chiar așa a spus. Consilierii se priveau unul pe celălalt. Li se citeau gândurile pe față. Cine se credea el să-i amenințe astfel? Și felul în care a spus-o, pe tonul acela înfricoșător. Privirea lui era cea a unui om care nu face decât ceea ce dorește.

— Când un om e destul de încăpățânat și convins că are dreptate, nimeni nu-l poate opri, zise Kitaro. Adună trei încăpățânați la un loc și numai Dumnezeu știe ce se poate întâmpla.

Yozo încuviință din cap. Otori, Enomoto și comandantul țineau toți trei sub control armata, marina și gărzile de voluntari de la Kyoto. Toți trei îi erau credincioși shogunului până la moarte. Și toți trei aveau în ochi o sclipire de nebunie.

A doua zi în zori, Yozo era din nou sus pe punte. Ningea încă, iar fulgii erau atât de deși, încât abia dacă puteai vedea țărmul, și țurțuri de gheață atârnau de velatură și de capătul vergii. Când se mai lumină un pic, desluși un șir de ridicături stâncoase și câteva barăci izolate, la adăpostul unor dealuri acoperite de zăpadă. Marea înfuriată avea culoarea plumbului. Valurile se spărgeau de stânci, ridicând un zid de apă. Avea să fie o acostare periculoasă la Washinoki.

În jurul lui oamenii își încrucișaseră brațele de frig. Cei mai năpăstuiți de soartă nu aveau pe ei decât uniformele de bumbac. Alții găsiseră pelerine de ploaie din paie de orez sau piei de urs, de câine, punându-și-le pe umeri. Yozo era înfășurat în tot ce putuse găsi, dar frigul îi pătrundea până în măduva oaselor.

Un contingent de marinari scoase capotul de pe prima barcă, o încărcă și o legă de capătul vergii. Răsuci capătul vergii, strângând funiile într-o parte și slăbindu-le în cealaltă, și coborî șalupa.

Cârmaciul, boțmanul și cei doisprezece oameni care trăgeau la vâsle coborâră tiptil și puseră ușurel piciorul în barcă, în vreme ce barca se legăna într-o parte și-n alta și se lovea cu putere de vas, împroșcând stropi de apă înghețată ce formau o perdea de două ori mai înaltă decât statura unui om. Soldații se aliniară pe punte, încovoiați sub greutatea ranițelor, cu puștile atârnate de umeri. Primul se uită peste marginea vasului la scările înguste ce ieșeau din carenă și se duceau jos de tot, direct în apa neagră și învolburată. Șovăi, trase aer printre dinți cu o șuierătură, pe urmă se uită în sus și se îndreptă de spate, căci se auzeau pași grei apropiindu-se.

Comandantul Yamaguchi era încă palid din cauza răului de mare, dar întreaga lui ființă emana aceeași aroganță care îți dădea fiori. Mergea cu umerii trași spre spate și capul sus. Încruntat și nemaiavând răbdare, se întoarse și coborî scările, luând-o înaintea soldaților, ținându-se de funii.

Îl urmară cu toții și, când ultimul dintre ei puse piciorul în barcă, aceasta se clătină, mai-mai să se răstoarne, iar câțiva soldați scoaseră un urlet. Comandantul făcu un semn disprețuitor din buze.

Yozo înșfacă telescopul și se uită prin zăpada viscolită la bărcuța care se ridica și cobora pe valuri. Din când în când se legăna pe creasta unui val, părând că era cât pe-aici să se răstoarne. O a doua barcă pornise deja când prima veni înapoi.

Yozo și Kitaro se alăturară celui de-al treilea grup. Vasul se clătină exact când puseră piciorul în barcă. Oamenii de la vâsle se apucară de treabă, și vântul împinse barca spre mal. Când erau aproape de țărm, Yozo sări în mare, având senzația că se sufocă din cauza șocului pe care i-l provocase apa rece ca gheața în care intrase cu picioarele. Împreună cu vâslașii prinse cu putere barca și o ținu bine, în vreme ce soldații coborâră pe uscat, înaintând cu greu spre plajă și făcând un lanț uman pentru a căra lăzile cu echipament și provizii.

Ninsoarea încetase, cerul se înseninа și, de pe mal, Yozo văzu oceanul nesfârșit întinzându-se cenușiu la orizont și flota de opt vase în larg, cu catargele ridicate spre înalturi. Bărcile făceau curse încolo și încoace, aducând oamenii de la vase la țărm. Apoi, în timp ce privea pierdut în zare, una dintre bărci dispăru. Când apăru din nou, țâșni ca propulsată de un arc, se ridică foarte sus în aer, imponderabilă. Trupuri mititele căzură în apa de culoarea plumbului. Yozo o luă spre bancul de nisip, dar Kitaro îl apucă de braț.

— Nu fi nebun! Sunt mult prea departe! strigă el acoperind mugetul valurilor.

Soldații aveau chipurile pământii în timp ce aduceau încărcătura la mal. Pierduseră niște tovarăși minunați, și nici măcar în luptă. Dar oricine murea pentru shogun se acoperea de glorie. Oare chiar așa era? se întrebă Yozo pornind alături de Kitaro și ceilalți pe drumul cel lung prin trecătoare spre fortul Goryokaku și spre orașul Hakodate.

5

— Ce-ai pățit?

Hana tresări când cineva o împunse cu degetul în braț. O femeie se uita de sus la ea. Avea o broboadă din lână groasă înfășurată în jurul capului, care îi umbrea chipul, dar vocea îi părea tânără.

— Ce faci aici?

Vorbea repede, cu o voce pițigăiată, în jargonul specific centrului orașului. Tot ce vedea Hana erau doi ochi negri, pironiți asupra ei.

— Căutam magazinul Chikuzenya. Mi s-a spus că vor avea grijă de mine, șopti Hana cu glas tremurat.

Amorțise de tot din cauza frigului.

Femeia clătină din cap.

— S-a închis cu luni în urmă. Toți au plecat… adică toți cei care și-au putut permite să plece. S-au dus cu mic, cu mare la Osaka. O fată care vorbește atât de frumos ca tine n-ar trebui să umble așa, singură pe străzi. E periculos.

Cuprinsă de panică, Hana se uită în sus și-n jos pe strada pustie, dându-și dintr-odată seama unde se afla. Se auziră strigăte grosolane nu departe de locul acela și Hana își aduse aminte de tinerii pe care îi văzuse mai devreme, cu pumnii încleștați și cu săbii și chipuri amenințătoare. Un vânt rece făcu să zăngăne ușile glisante care se deslușeau amenințătoare într-un zid de pe stradă, și fetei noastre i se tăie respirația când își dădu brusc seama de situația îngrozitoare în care se găsea: părinții și socrii, morți, soțul, plecat de mult la război. Ultima dată când primise vești de la el se afla în drum spre Sendai. Nu avea habar unde era asta, dar i se părea inimaginabil de departe.

Femeia își vâri o mână în mâneca celeilalte, scoase o pipă și o cutie cu tutun, umplu pipa și i-o întinse.

— Ține, spuse ea, după care adăugă făcând o plecăciune: eu sunt Fuyu.

Încet, Hana își dezlegă broboada și îi zâmbi recunoscătoare noii ei tovarășe.

Simți un iz de pudră și ulei de păr ieftin când Fuyu se așeză pe vine lângă ea. Femeia își desfăcu la rândul ei broboada și Hana văzu că era într-adevăr tânără, nu cu mult mai mare decât ea, că avea o față rotundă, acoperită cu un strat gros de fard, nasul în vânt și o gură frumoasă. Comportamentul fără ocolișuri al femeii i se păru Hanei destul de atrăgător. Scăpără dinți o brichetă și își apropie atât de mult chipul de obrazul Hanei, încât aceasta din urmă îi putu observa până și porii de pe nas și ciupiturile de vărsat de pe obraji.

Hana trase adânc și încet din pipă. Îi plăceau tare mult gustul și mirosul tutunului.

— Cum ai ajuns tu într-un loc ca ăsta? întrebă Fuyu. Pe aici

mișună tot felul de scursuri și de neisprăviți alungați din rândurile samurailor.

— Pur și simplu m-am rătăcit, spuse Hana, clătinând din cap. Eram așa de sigură că voi găsi la Chikuzenya pe cineva care să-mi ofere un adăpost…

— Bărbatu-tău e samurai, nu-i așa?

Fuyu o privea pe Hana într-un fel care o făcea să nu se simtă în largul ei.

— Bănuiesc c-a plecat la război și te-a lăsat de izbeliște. Femeile suportă tare greu războiul, nu-i așa?

— Și soțul tău e pe front? o întrebă Hana cu îndoială.

Bineînțeles că Fuyu nu arăta a soție de samurai și nici nu se purta ca și cum ar fi fost.

Dar Fuyu nu răspunse. Rămaseră amândouă în tăcere, ascultând cum se apropie strigătele aspre ale tinerilor pe care Hana îi văzuse mai devreme.

— Ai nevoie de un adăpost, nu-i așa? Un loc cald, unde să fii în siguranță. Știu eu unde să te duc.

— Chiar știi? întrebă Hana mirată că femeia aceasta, care apăruse pe neașteptate, părea dornică s-o ajute.

— Nu sunt probleme cu munca acolo, spuse Fuyu. Și e păzit. Soldații din sud nu au voie să intre, așa că nu vei avea necazuri cu ei. E cel mai bun loc în care poți să te adăpostești dacă vrei să scapi de ei.

Fuyu făcu o scurtă pauză, dar rămase cu ochii pironiți asupra Hanei și afișă un zâmbet îndatoritor.

— Găsești și de lucru acolo. Știi să coși, nu-i așa? Ai putea fi croitoreasă sau fată în casă, ori animatoare. Bănuiesc că știi să scrii și să citești. Se caută fete ca tine.

— Dar… unde e locul ăsta? întrebă Hana, începând să se simtă stânjenită.

— Trebuie doar să-ți petreci noaptea acolo. Nu ești obligată să

rămâi dacă nu vrei.

Hana clătină din cap.

— Mulțumesc, dar nu-i nevoie. Îmi voi găsi eu singură un adăpost.

Dar chiar când spunea vorbele astea, știa că n-are unde să se ducă.

Trăsăturile de pe chipul lui Fuyu se înăspriră.

— Cum vrei, spuse ea, schimonosindu-și buzele. Tot ce pot să-ți spun acum e că, dacă nu-mi urmezi sfatul, o s-ajungi să-ți vinzi trupul la porțile orașului.

Hana închise ochii, simțind cum o cuprinde panica în clipa în care gândul îi fugi la femeile pe care le văzuse acolo.

Fuyu o apucă de mână.

— Vino. Hai să mergem, până nu se lasă întunericul.

— Dar… dar unde-i locul ăsta în care vrei să mă duci? o întrebă Hana bâlbâindu-se.

— Ai auzit de cele Cinci Străzi, nu-i așa? se răsti Fuyu. Poți s-o duci acolo ca-n sânul lui Avram, mai bine nici că se poate.

Cele Cinci Străzi. Hanei i se tăie respirația. Toată lumea știa ce era acolo: un loc plin de culoare, de zgomot, de sunete care te zgâriau pe urechi, un loc unde luminile nu se stingeau niciodată, plin de femei machiate țipător, unde bărbații se adunau în căutarea plăcerii. Soțul ei se lăudase cu faima pe care o avea printre femeile de acolo. Se spunea că era cel mai rău famat loc dintre toate locurile rău famate, un oraș în toată puterea cuvântului, care se afla la o oră bună de mers pe jos de zidurile orașului Edo, destul de departe, în așa fel încât oamenii cu bun-simț să nu fie mânjiți de ceea ce se petrecea acolo. Fără discuție nu era un loc potrivit pentru o femeie ca ea.

— Nu, nu, zise ea gâfâind. Stai un pic, trebuie să mă gândesc.

— Poți să te gândești cât vrei pe drum, replică Fuyu, trăgând-o pe Hana și făcând-o să se ridice în picioare.

Luna urcase deja pe cer și drumul pe care îl avea Hana în față se deșira la nesfârșit, lung și drept, mărginit de o parte și de alta de arbori de lac[12], înalți și subțiri, cu doar câteva frunze atârnând de crengile scheletice și strălucind ca niște monede de aur. Hana își vedea umbra mititică întinzându-i-se dinainte pe pământul înghețat. Mult mai departe, pe ambele părți ale digului, orezăria dispărea în beznă. Din când în când trecea pe lângă ele un grup de bărbați, care făceau un zgomot infernal, uneori, călare, alteori, pe jos. Le depășeau în fugă oameni cărând palanchine, un bâtlan coborî din înalturi.

Lăsaseră mult în urmă străzile înguste și acoperișurile din Edo, de culoarea ardeziei. Hana simțea cum Fuyu o ținea strâns de cot, împingând-o înainte. Ar fi putut foarte ușor să se smulgă din strânsoare și s-o ia la sănătoasa în altă direcție, dar unde altundeva se putea duce o femeie singură? Știa că mergeau într-un loc al plăcerilor pentru bărbați, dar orașul era mult mai mare. Cel puțin așa spunea lumea. Cu siguranță sunt multe alte lucruri de făcut acolo.

— Uite! strigă Fuyu cu glas ascuțit și plin de emoție. Vezi? Acolo e! Hai să ne grăbim, c-au și aprins felinarele.

În depărtare, luminând bezna de sub dig, se întindea o pânză strălucitoare precum ceața aurie pe care o țes licuricii într-o noapte de vară. Briza aducea murmur de glasuri și râsete și arome slabe de lemn ars, de pește la grătar, de tămâie și excremente. Yoshiwara pe care nu o cunoștea decât din povești li se deschidea acum în fața ochilor. Doar că nu era o poveste, era cât se poate de reală, iar Hana avea să fie în curând acolo. Privea fix în beznă, cu inima bătându-i de parcă ar fi stat să-i sară din piept.

---

[12] Arbori *(Toxicodendron vemicifluum)* ce cresc în Orientul îndepărtat. Au o sevă toxică din care se obține un lac foarte rezistent.

Pentru că, în ciuda tuturor remușcărilor pe care le avea, Yoshiwara o trăgea, o trăgea cu putere și o făcea să-și miște picioarele mai repede. Aproape o făcea să uite de casa goală, de ușile care se trânteau, de siluetele amenințătoare care o urmăreau pe terenul necultivat. Sunetele, mirosurile și luminile scânteietoare o atrăgeau, promițându-i o viață nouă, exotică, pe care nici măcar nu putea să și-o închipuie.

Vântul tăios și înghețat o făcea să tremure, așa că Hana își trase broboada peste obraji. O dureau picioarele, o chinuiau pietrele care îi intraseră în sandalele din paie de orez ce-i rodeau pielea la fiecare pas pe care-l făcea. Dar luminile erau din ce în ce mai strălucitoare și nu trecu mult până când Hana începu să deslușească zdrăngănit de *shamisen*[13] și sunet de glas omenesc.

Era deja întuneric beznă când ajunseră la o salcie singuratică. Ramurile ei desfrunzite se legănau și plângeau în bătaia vântului.

— Salcia care te face să privești înapoi! spuse Fuyu.

Hana citise aproape totul despre salcia aceea. Aici se opreau bărbații să arunce o ultimă privire spre orașul înconjurat de ziduri înainte de a pleca spre casă dimineața. Dincolo de ele se întindeau cele Cinci Străzi, un pătrat de lumină și culoare în bezna terenului mlăștinos.

Hana se uită fix la digul care se întindea în spatele ei spre Edo și spre viața pe care o dusese până atunci. Era pe punctul de a păși într-o lume nouă și știa bine că, dacă va continua să pășească pe acest drum, dacă atunci va face una ca asta, digul și luna și stelele s-ar putea să rămână la fel, dar ea nu, în niciun caz.

---

[13] Instrument cu trei coarde ciupite, unul dintre cele mai populare instrumente muzicale japoneze.

6

Hana o urmă pe Fuyu, aproape alergând pe panta care ducea spre orașul înconjurat de ziduri, pe lângă tarabe înghesuite una într-alta și ceainării unde ospătărițele stăteau la pândă, prinzându-i pe bărbați de mână și încercând să îi tragă înăuntru, până când, în cele din urmă, ajunseră la un pod și trecură peste apa mohorâtă din șanțul care înconjura zidul. O poartă uriașă le apăru în fața ochilor. De partea cealaltă se vedeau mulțimi de oameni, lumini strălucitoare, întreg vuietul și agitația orașului.

Hana se opri tremurând când un gardian făcu un pas înainte și le tăie calea. Avea gâtul gros ca un buștean și nasul turtit de parcă s-ar fi izbit cu el de un perete, iar într-o mână enormă ținea un drug de fier cu un cârlig la capăt.

Se uită încruntat la ele, dar Fuyu îi zâmbi cochet, îi flutură o hârtie pe sub nas și îi strecură câteva monede. Omul își căscă gura mare într-un rânjet, scoțând la iveală o adunătură de dinți lipsă și stricați.

— Poftiți, doamnelor, grohăi el, făcându-le cu ochiul. Petrecere plăcută!

Și așa intrară în Yoshiwara. La început Hana merse cu pași mărunți, cu ochii în pământ, în vreme ce lumea trecea pe lângă ea, lăsând în urmă miresme mai aromate și mai fine decât tot ce mirosise ea până atunci. Veșminte de mătase îi atingeau mâinile. Se învârteau chimonouri de sub care ieșeau la iveală piciorușe în sandale cu barete de satin, dar și picioare mari în sandale de lemn care bocăneau la fiecare pas și din care mijeau degete lungi, păroase. Bărbații trăncăneau și strigau, iar femeile gângureau și ciripeau ca niște păsărele.

Atunci Hana recunoscu aroma ispititoare a vrăbiilor și caracatiței

la cuptor și nu-și mai putu reține curiozitatea. Ridică ochii și simți cum i se taie respirația. Oameni… Atât de mulți, încât era aproape imposibil să te miști! Hana privea în jurul ei, cu ochii larg deschiși. Negustorii îmbrăcați în mătăsuri și brocarturi mergeau țanțoși printre samurai cu cocuri strălucitoare, unse cu ulei și înnodate în creștetul capului. Micii comercianți își făceau loc cu coatele. Servitorii țâșneau de colo-colo și oameni scunzi, cu pielea tuciurie, se uitau împrejur cu nesiguranță, ca și cum ar fi fost la prima lor vizită acolo și nu știau cum să se poarte. Femei bătrâne stăteau pe vine în fața ușilor, bârfind, cu chipurile zbârcite, aproape lipite unul de altul. Tineri zdraveni alergau dintr-o parte în alta, ținând în echilibru tăvi cu mâncare puse una peste alta. Fetițe cu chipurile acoperite de vopsea albă și buzele de un roșu aprins treceau solemn pe stradă, ducând scrisori sau ținându-se de mână.

Edo era un oraș ruinat și înspăimântător, dar Yoshiwara colcăia de oameni care erau în căutarea plăcerii. Hana se uită în jur, fermecată de mirosuri, priveliști și sunete. Dar teama încă nu o părăsise. Acesta nu era un loc potrivit pentru ea.

Tocmai când se hotărâse să-i spună lui Fuyu că se răzgândise și că trebuia să plece numaidecât, aceasta din urmă o prinse strâns de braț și o împinse pe o stradă lăturalnică și întunecată, printr-o ușă deschisă. Ajunseseră.

O cameristă bătrână, îmbrăcată într-o jachetă cafenie fără formă, luată peste un chimono indigo, ieși să le ureze bun venit, aducându-le un lighean cu apă în care să se spele pe picioare. Cum intră, Hana dădu cu ochii de niște coridoare lungi și văzu câțiva bărbați dispărând prin uși dincolo de care se auzeau muzică și râsete. Fuyu o conduse repede de-a lungul unor verande luminate de felinare, trecând pe lângă multe, multe camere, apoi deschise o ușă.

O femeie îngenunche lângă o măsuță joasă. Scria ceva într-un catastif, la lumina unei lămpi cu petrol. Privită din spate, părea

elegantă și rafinată. Purta un chimono negru, simplu, legat cu un *obi*[14] roșu, și părul îi era înnodat în vârful capului într-un coc strălucitor. Lângă ea erau o pipă, o ceașcă și un ibric ce sfârâia pe o sobă din ceramică.

Dar imediat se întoarse către ele, și Hana trebui să se abțină să nu scoată o exclamație de uimire când văzu că fața femeii era o adevărată plasă de riduri, acoperită cu un strat de pudră albă și groasă, care-i intra în fiecare cută de pe obraji. Avea buzele date cu ruj stacojiu, iar ochii ei brăzdați de vinișoare roșii arătau ca și cum ar fi suferit de icter. Pe bărbie avea un neg din care-i ieșea un fir de păr. Cu toate acestea era încă mândră, de parcă ar fi fost cine știe ce frumusețe nemaivăzută.

Femeia își fixă privirea pe chimonoul ei soios și pe broboada murdară înfășurată în jurul feței. Hana se cutremură în clipa în care își dădu seama că se lăsase dusă în ispită de zgomotul, culoarea și exotismul Yoshiwarei. Acum îi simțea fiorii reci. Căzuse într-o capcană.

— Scuzați-mă că vă deranjez, spuse Fuyu în șoaptă, cu umerii aplecați într-o atitudine slugarnică și înghiontind-o pe Hana, dându-i de înțeles că trebuie să îngenuncheze.

— Iar ai venit, Fuyu, spuse femeia cu un aer obosit.

Avea un glas gros și răgușit și vorbea ca și cum ar fi fredonat un cântecel vesel într-un dialect pe care Hana nu-l mai auzise până atunci.

— De câte ori să-ți mai spun că treburile merg prost? Continui să-mi aduci tot felul de femei care nu sunt în stare să facă altceva decât să mănânce și să doarmă. Nu mișcă un deget pentru a-și câștiga existența. Dacă mi-ai aduce o copilă, aș putea s-o școlesc eu însămi, iar atunci altfel am sta de vorbă. Dar o femeie în toată firea și

---

[14] Brâu lat legat cu o fundă mare la spate.

neinstruită, pe deasupra… Mai mare deranjul. Să nu-mi mai aduci altele.

Se întoarse la catastiful ei și puse mâna pe pensulă.

Pe Hana o cuprinse brusc furia. Nu avea de gând să facă o plecăciune în fața acestei femei urâte și bătrâne.

— Poate că sunt murdară din creștet până-n tălpi, dar neinstruită nu sunt, spuse ea cu înverșunare, nepăsându-i de ce avea să se întâmple după aceea. Mă trag dintr-o familie bună, am primit o bună educație. Știu să citesc și să scriu. Sunt aici în căutare de adăpost. Pot să predau și să-mi câștig existența în mod cinstit, dar, dacă nu puteți să-mi oferiți o slujbă care să nu mă dezonoreze, plec și-mi încerc norocul în altă parte.

Femeia se holbă la ea cu ochii ei negri, dindărătul cutelor vopsite de piele zbârcită.

— Ia uită-te la ea, a prins glas, spuse femeia cu uimire. Și are și curaj pe deasupra.

O șuviță din părul Hanei ieșise de sub broboadă și i se încolăcise în jurul feței. Femeia o prinse și trase, iar Hana se chirci de durere când părul i se agăță de pielea aspră a degetelor.

— Bun păr, spuse femeia. Bun și gros. Și negru. Fără zulufi.

— Broboada, șuieră Fuyu, printre dinți și înșfacă broboada Hanei.

Aceasta din urmă încercă s-o țină, dar Fuyu i-o și trăsese de pe cap.

Femeia se aplecă mult înainte, holbându-se la ea cu nerușinare. Ridică din sprâncene și făcu ochii mari, pe urmă întinse mâna și, respirând greu, prinse bărbia Hanei între degetul mare și arătător, ambele pline de bătături. Șocată, Hana simți că-i vine să vomite din pricina mirosului de fard rânced și de haine transpirate îmbibate de parfum.

Femeia se lăsă pe vine, proptindu-se în călcâie și miji ochii până ce deveniră ca două linii. Avea o expresie șireată pe chip.

— Bineînțeles că nu-i o frumusețe clasică, îi spuse ea lui Fuyu, dar ce-i rău în asta? Față frumoasă, rotundă, puțin ovală.

Se trase înapoi și strigă:

— Tătucule, tătucule!

Se auziră pași târșâiți pe tatami și ușa se deschise. Un bărbat cu o față pătrată și o burtă ca un balon, care se revărsa pe deasupra centurii căzute, dădu buzna în odaie, învăluit într-un nor de sake și fum de tutun.

— Încă una? întrebă el, închizând gura cu zgomot după fiecare silabă. Nici să n-aud. Treburile merg îngrozitor de prost, de-abia dacă mai apare câte un client. Nu-mi pot permite să hrănesc atât de multe guri.

Femeia își dădu capul pe spate și se uită la bărbat printre gene.

— Ai dreptate, tătucule, spuse ea cu un tril feciorelnic. Dar asta…

— Nu faci altceva decât să-mi irosești timpul, femeie, bombăni el, lăsându-se în genunchi și scoțând o pereche de ochelari din mânecă, pe care și-i aranjă pe nas.

Se aplecă spre Hana, iar femeia luă o lumânare de pe masa joasă la care stătea și o apropie de fața acesteia. Ochii omului, care se vedeau mici de după lentile, se făcură mari, apoi se îngustară. Bărbatul se dădu câțiva pași înapoi și se holbă la Hana ca și cum ar fi prețăluit o pictură, un vas pentru ceremonia ceaiului sau o țesătură.

— Nu-i rea deloc, spuse el în cele din urmă. Fața ei are aproape forma semințelor de pepene. Și pielea e bună, albă, fără semne. Nu-i găsesc niciun defect. Ochi mari, nas frumos, gură mică, gât subțire. Le are pe toate.

Șocată, Hana îl țintui cu privirea. Tocmai deschidea gura să protesteze când bărbatul o înșfacă de bărbie, ținând-o atât de strâns, încât îi dădură lacrimile de durere. O trase în jos cu mâinile lui mari și îi desfăcu buzele cu cealaltă. Hana făcu efortul să nu vomite când simți gustul de tutun de pe degetele lui acoperite cu pete cafenii.

— Buni dinți, mormăi el.

Fuyu era pe podea, în genunchi, aruncând priviri în toate părțile, ca să nu-i scape nimic.

— Dă-ți jos jacheta, spuse ea cu arțag.

Bărbatul o prinse pe Hana de mână, i-o întoarse și îi mângâie podul palmei, după care îi îndoi degetele spre spate până când biata de ea crezu că se vor rupe. Clipea des, încercând să-și înghită lacrimile.

— Alta ca asta nu mai găsiți, spuse Fuyu cu un glas care suna neplăcut. N-ai de unde să știi ce poate să iasă dintr-o copilă. De la o femeie în toată firea știi la ce să te aștepți. Nu vreau să te contrazic, tanti, da' vezi și tu cum stau lucrurile. E într-adevăr o frumusețe, o frumusețe clasică.

Hana se uită la bărbatul cu fălci mari, la bătrâna cu fața vopsită și la Fuyu, care o urmărea cu ochii plini de dorință și interes. Nici n-avea rost să încerce să ajungă la sufletele lor. Îi era cât se poate de clar. Dar nici nu avea de gând să cedeze fără luptă. Trase adânc aer în piept. Trebuia să le spună verde-n față că și ea era om, la fel ca ei, nu un obiect pe care să-l cumperi și să-l vinzi.

— Nu de asta am venit aici, zise cu glas tremurat. Chipul meu n-are nimic de-a face cu asta. Știu să scriu și să citesc. Pot să predau într-o școală.

— O auzi, tătucule? întrebă femeia gudurându-se. Are spirit. Și clasă. Și cum mai vorbește! Ascult-o!

Bărbatul își vârî ochelarii înapoi în mânecă și se ridică în picioare.

— Prea bătrână, zise el, ridicând din umeri și întorcându-se spre ușă.

— Dă-i o șansă, tătucule, spuse femeia pe un ton lingușitor. De cântat și de dansat, oricine poate. Dar scrisul și cititul sunt îndeletniciri pe care nu le găsești la tot pasul. Haideți să vedem cum scrie. Vino-aici, fetițo. Arată-ne ce știi.

Dar Fuyu se și ridicase grăbită în picioare, cu chimonoul

mototolit.

— O să mă duc în altă parte. E o fată extraordinară. O să găsesc eu ușor pe cineva care s-o ia, spuse ea pe un ton alunecos.

Lumânările sfârâiră și o bobită de ceară se scurse încet de-a lungul uneia dintre ele. Bărbatul se holba la Hana cu ochii lui mici și neiertători.

— Pe spate, zise el dintr-odată.

Până să-și dea seama ce se întâmplă, bătrâna o și înșfăcase pe Hana de umeri și o împinsese spre podea. Țipă și se zbătu, dar femeia era neașteptat de puternică. Fuyu îi acoperi gura cu mâna, s-o facă să tacă, și-i ajută pe cei doi s-o țintuiască la podea.

Cele două femei se lăsară cu toată greutatea peste ea, în vreme ce bărbatul îi ridică chimonoul și-i desfăcu picioarele. Hana auzi un trosnet de tatami în clipa în care omul îngenunche între picioarele ei. Două mâini cu degete grosolane îi ciupeau și îi frământau pielea. Auzea respirația enervantă a bărbatului, simțind-o fierbinte pe coapse. O durere sfâșietoare îi traversă măruntaiele când un deget gros pătrunse adânc în ea, iar fata țipă și încercă să se ferească.

În cele din urmă omul îi dădu drumul și se lăsă pe vine.

— Bună, n-am ce zice, spuse el. Tare, culoare frumoasă. Trandafirie. Proaspătă. Formă minunată. Clienților noștri o să le placă, adăugă el cu bucurie.

Hana se ridică în capul oaselor, strângându-și hainele pe lângă picioarele goale. Rămasă fără suflare din cauza șocului, cu chipul pârjolit de umilința pe care o îndurase, înghițea în sec în vreme ce lacrimi fierbinți îi șiroiau pe obraji.

— Ei bine? întrebă Fuyu.

— Va facem un hatâr, zise bărbatul cu glas măsurat. Vă scăpăm de ea.

— Ești prea bun la suflet, tătucule, spuse femeia țuguindu-și buzele cu cochetărie. Nimeni altcineva n-ar lua-o așa de bătrână. Bineînțeles, totul depinde de…

Fuyu se uită la unul, apoi la celălalt.

— Haideți să vorbim afară, zise ea. Sunt sigură că putem ajunge la o înțelegere. Sunt sigură că putem găsi o cale să-i dăm fetei ăsteia ceva de lucru.

Hana căzu în genunchi, ghemuită, abia găsind curajul să respire. Ușa se închise și pașii se îndepărtară. Prea târziu, înțelegea cât de naivă fusese. Plângea cu capul pe genunchi.

După multă vreme, privi în sus. Casa răsuna de cânt, de zdrăngănitul *shamisenelor,* de vorbe și râsete, dar sunetele erau înăbușite, venind parcă de departe, trecute prin filtrul multor pereți. Aburul pufnea din ceainic și mangalul din vasul cu jăratic strălucea. Ceștile pentru ceai și pensulele de scris și vaza cu rămurele, lucrurile mărunte din cameră luau altă înfățișare la lumina pâlpâitoare a lămpii, de parcă ar fi fost însuflețite. Trase mult aer în piept, până o trecură fiorii, își se șterse fața cu mâneca. Părea să aibă o șansă – o mică șansă – de a pleca de acolo pe furiș. Își luă bocceaua și crăpă ușa.

Nu era nimeni afară pe verandă. Se vedeau lumini îndărătul paravanelor de hârtie care despărțeau camerele de jur-împrejurul curții și umbre durdulii, rotunjoare umblau de colo-colo, ducând tăvi, iar altele, zvelte, dansau cu mișcări grațioase. Ici și acolo silueta câte unui bărbat descriind mișcări pline de furie, încât ai fi putut crede că e cuprins de nebunie. Totul arăta încântător de sărbătoresc, dar Hana știa că nici nu putea fi vorba de așa ceva. Se uită cu grijă în stânga și-n dreapta. Apoi se furișă afară. O clipă simți cum o cuprinde un val de speranță, apoi își dădu seama că nici nu avea idee încotro s-o apuce. Închizând ușa în urma ei, se furișă de-a lungul verandei pe vârful degetelor.

Trecuse pe lângă câteva camere când se deschise brusc o ușă și o siluetă învăluită în mătase ieși parcă plutind, răspândind parfum de mosc. Hana se opri dintr-odată, cu inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept. Chipul femeii traversă întunericul. Era o mască albă,

netedă și fără cusur, strălucind în lumina palidă ce se strecura prin paravane. Ochii ei, conturați cu negru, erau lipsiți de expresie, iar în mijlocul fiecărei buze avea câte o petală roșie, preschimbându-i gura într-un bobocel de trandafir nedeschis. Ai fi zis că e o păpușă de porțelan.

Mută de uimire, Hana se dădu înapoi, cu ochii holbați, când femeia îi adresă câteva cuvinte neinteligibile, într-un fel de ciripit murmurat.

— Bineînțeles, spuse femeia fără tragere de inimă, pronunțând silabele cu grijă, de parcă ar fi vorbit o limbă pe care o folosea numai din când în când. Nu știi limba noastră. Acesta e primul lucru pe care va trebui să-l înveți. Nu te mai holba așa la mine. După tine veneam.

În timp ce vorbea, Hana își dădu seama că, sub stratul gros de fard, femeia avea un chip banal. Avea o gură cu buze țuguiate, iar părul nu-i era drept, ci creț. Câteva șuvițe îi încadrau fața, iar din mânecile chimonoului ei de un roșu țipător ieșeau două mâini mari, cu degete groase.

Dar nimic din toate astea nu conta. Fardul o preschimbase într-o apariție misterioasă, într-o ființă venită parcă dintr-o altă lume.

— Nu știu cine crezi tu că sunt, i-o trânti Hana. Nu locuiesc aici. Tocmai… tocmai plecam.

Pe măsură ce pronunța cuvintele își dădea seama cât de ridicol suna ceea ce spunea. Un singur motiv le aducea pe femei în astfel de locuri, niciuna nu venea în vizită.

— Voi, sclifositele astea de neveste de samurai… Sunteți toate o apă și-un pământ, spuse femeia. Vă credeți prea bune pentru noi, dar să-i mulțumiți cerului că sunteți aici. Multe fete nici n-au norocul să fie primite aici. E o casă bună. Mi s-a spus să am grijă de tine. Poți să-mi spui Tama, ăsta e numele meu.

Neluând în seamă protestele Hanei, o prinse de cot și-o conduse de-a lungul verandei, după care traversară un coridor. Printre ușile

de hârtie Hana văzu că peste tot erau petreceri dezlănțuite. Auzea cântece și vedea oameni dansând și simțea arome după care îi lăsa gura apă și care îi aduceau aminte de cât de foame îi era.

Un grup de tinere în chimonouri nemaipomenit de frumoase veniră spre ele ca un stol de păsări cu pene viu colorate, cu fețele lor albe strălucind în lumina felinarelor.

— Nu pot să-i suport pe oamenii ăștia din sud, spuse una cu îndârjire.

Vorbea cu un glas ascuțit și pătrunzător, dar accentul aducea mai mult cu cel al Hanei. Aceasta din urmă o privi fix, cu uimire.

— Urăsc faptul că trebuie să-mi desfac picioarele pentru ei.

— Pe vremurile astea sunt singurii oameni cu bani, spuse o alta. Va pleca în curând, asta dacă avem noroc.

Trecură pe lângă Hana fără s-o observe măcar, asemenea apelor unui râu peste o piatră. Hana se îmbujoră, rușinată brusc de hainele murdare cu care venise pe drum.

— Omul ăsta din sud de care mă ocup îmi tot spune că Edo s-a dus pe apa sâmbetei, mormăi prima femeie pufnind. Zice că singurul lucru care-l face suportabil e Yoshiwara. Îi numește pe ai noștri rebeli.

Glasul ei devenise un mârâit plin de furie.

— Rebeli! Auzi colo ce obrăznicie! Zice că „rebelii” care au rămas în viață au plecat la Sendai și s-au înrolat în marina militară, marina noastră.

Inima Hanei o luă razna. În ultima scrisoare pe care i-o trimisese, soțul ei îi spusese că se îndreaptă spre Sendai.

Femeile se făcură nevăzute după un colț.

— Se îndreaptă spre nord, își unesc forțele, se auzi glasul pițigăiat, pe care abia mai puteai să-l deslușești în depărtare. Bineînțeles, nu i-am spus ce cred eu cu adevărat. L-am periat, i-am zis că e foarte deștept. În felul ăsta, cu siguranță îmi va spune mai multe. Dar am aflat deja lucrul cel mai important: vasele au pornit

la drum. Vasele noastre.

Hana auzi aceste cuvinte cât se poate de clar, ca și cum ar fi fost chiar lângă femeia care le rostise. Dacă nu fusese deja omorât, soțul ei se afla pe unul dintre vasele acelea.

Încă există o rază de speranță. Ar trebui pur și simplu să facă tot ce-i stă în putință pentru a rămâne în viață și să se roage ca, la sfârșitul războiului, să vină în Yoshiwara și să o salveze.

7

Lui Yozo nu-i mai fusese niciodată atât de frig. Acum cerul era senin și soarele strălucea mângâind ușor stâncile și făcând să sclipească, precum cioburile, tăișurile lăncilor și baionetelor soldaților care înaintau cu greu în fața lui, iar peste o clipă puteai să juri că s-a lăsat noaptea și zăpada cădea în rafale sălbatice, vijelioase. Vântul bătea atât de tare, încât Yozo abia putea să-și păstreze echilibrul făcând mari eforturi să nu cadă. Singurele sunete care tulburau liniștea erau trosnetul crengilor încărcate de zăpadă sau bufnitura surdă a acesteia alunecând și zdrobindu-se pe pământ.

La sfârșitul primei zile, Yozo era înghețat bocnă și ud până la piele. Nu-și mai simțea degetele de la mâini și de la picioare, iar dinții îi clănțăneau incontrolabil. Înainta urcând muntele cu încrâncenare, împreună cu Kitaro și ceilalți camarazi, cățărându-se pe stânci, scuturându-și zăpada de pe haine și înaintând dureros de încet prin trecătoarea care îi ducea spre fortul Goryokaku și Hakodate.

Când se lăsă seara, începură să deslușească siluetele întunecate ale unor clădiri, îngrămădite pe malul unui lac acoperit cu gheață, înconjurate de copaci. În jurul pieței din sat erau case mari, cu acoperișuri înclinate din paie, dinăuntrul cărora veneau mirosuri

îmbietoare de lemn ars și mâncare. Pe lângă ei treceau câini costelivi cu blană albă și deasă, mergând cu coada între picioare. Sătenii se făcură mici când îi văzură pe soldați cu puștile. Erau bărbați înalți, ciolănoși, cu părul vâlvoi și bărbi lungi, îmbrăcați cu haine vătuite, groase sau piei de urs, oameni din Ezo, din câte se părea, băștinași de pe insulă. Cu toții știau că erau sălbatici, că pescuiau somon și vânau urși.

Yozo își auzi camarazii murmurând:

— Comandantul spune că trebuie să înnoptăm aici.

Intră într-una dintre case, urmat de Kitaro. Înăuntru se simțea un puternic miros de pește, dar cel puțin se afla la adăpost și era cald. Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, descoperi o groapă în care ardea un foc. Era în mijlocul încăperii cu rogojini aspre de paie întinse pe podeaua de pământ umed, și câteva inele de coajă de mesteacăn ardeau de zor, dând o lumină care când se întețea, când dispărea. În curând, cincizeci de oameni se îngrămădiseră în spatele lor și stăteau pe vine în jurul buștenilor ce ardeau mocnit, frecându-și palmele și suflând în ele aer cald, pentru a le încălzi. Mirosul de lemn ars se amestecase cu mirosul greu de sudoare și uniforme murdare.

Ținând morțiș să-i vadă pe soldați fericiți, omul din Ezo alerga în toate părțile după mâncare.

Yozo se ghemui pe rogojinile aspre, ținând un castronel de supă în mâna făcută căuș. Era o supă groasă cu un miros neobișnuit, grasă și un pic râncedă, cu oase de pește plutind în ea. Strâmbă din nas, luă o înghițitură și se simți ușurat când își dădu seama că totuși era fierbinte și-i umplea stomacul. Camarazii lui vorbeau deja tare și râdeau de se cutremura casa.

— V-amintiți când am luat cu asalt hanul Ikedaya? întrebă un glas. Am ciopârțit cu mâna mea șaisprezece nenorociți veniți din sud. I-am numărat.

— Asta-i nimic, urlă un altul lovind cu pumnul în podea. Pe

răbojul meu au fost douăzeci.

— Tare-aș vrea să-mi simt din nou sabia tăind în carne vie, mormăi altul, un bărbat oacheș, cu nasul turtit și fața cărnoasă a unui om de la țară.

— Mâine, dacă avem un pic de noroc, spuse primul. Când ajungem la fortul Goryokaku.

O femeie punea bușteni pe foc. La început Yozo crezu că zâmbește, apoi își dădu seama că avea un tatuaj în jurul gurii, ca o mustață. Dincolo de zgomotul infernal din încăpere, Yozo auzi un fel de zumzet dezlânat. Una dintre femei luase lui instrument muzical și acum zdrăngănea la el, cântând încetișor din gură.

Prin fum, în lumina slabă, Yozo îl văzu pe comandantul Yamaguchi. Stătea pe o platformă ridicată în celălalt capăt al odăii, cu spatele drept și vorbea cu câțiva dintre locotenenții lui. Era o priveliște ciudată, marele conducător militar într-o colibă de țărani, mândru de parcă s-ar fi aflat în palatul unui rege.

Yozo se uită la Kitaro. Și el îl privea fix pe comandant, cu o expresie visătoare pe chip, întrebându-se parcă, la fel ca Yozo, ce Dumnezeu căutau ei acolo, la capătul pământului, într-un ținut potrivit doar pentru sălbatici.

A doua zi de dimineață, devreme de tot, Yozo înainta poticnindu-se, prea înghețat ca să mai scoată vreo vorbă, încercând să nu-l scape din ochi pe comandant, care mergea în fruntea tuturor și înainta cu pași mari. Treceau printr-o pădure, iar pinii falnici și peisajul alb, cufundat în tăcere, îl făceau pe Yozo să se gândească la mărețele catedrale ale Europei. Nu mai văzuse niciodată asemenea clădiri magnifice, înălțându-se atât de sus.

Își lăsă gândul să zboare la vaporul cu zbaturi, *Avalon,* care îl dusese de la Rotterdam la Harwich, în cea mai puternică țară din lume. De acolo luase trenul spre Londra, unde bătuse străzile cu piciorul, pătruns de venerație la vederea impresionantelor clădiri de

piatră, cu aura lor de bogăție și istorie, a piețelor publice și a lăcașurilor de închinăciune, atât de înalte, încât simțea o durere în ceafa când ridica ochii să privească acoperișurile țuguiate, care se micșorau dispărând în cer.

Dar acum, după ce se întorsese în Japonia, nu monumentele mărețe îi lipseau atât, cât imaginile pe care le vedea zi de zi: cabrioletele cu vizitiu, bărbații cu jobenuri lucioase și femeile cu rochii ca niște clopote de templu, străzile modeste cu case din cărămidă, calea ferată metropolitană, care săpa adânc în pământ ca o cârtiță, fluieratul trenurilor care îți spărgea urechile, praful de cărbune sufocant ce plutea peste tot în aer și ceața deasă și umedă („supa de mazăre", cum o numiseră ei) ce învăluia orașul iarna.

Dar mai mult decât orice pe lume îi lipseau femeile care se plimbau țanțoșe în sus și-n jos pe Haymarket15 cu fețe machiate și zâmbitoare și cu sânii revărsându-li-se peste decolteu. Cu ochii lor albaștri, cu părul blond și pielea trandafirie, atât de diferite de doamnele din Yoshiwara, dar cu toate astea îl primiseră cu brațele deschise și îl făcuseră să se simtă așa de bine. Ar da orice să se poată întoarce acolo măcar o singură zi, își spuse el în gând.

Deodată își dădu seama că mergea foarte aproape de bărbatul din fața lui. Comandantul se oprise într-un luminiș. Se apropie cu pași mari de un bolovan, sări pe el și scoase un telescop. Rămase cu privirea ațintită în jos, după care se întoarse și făcu un semn autoritar cu mâna.

Readus cu brutalitate în prezent, Yozo ridică telescopul și focaliză. Ajunseseră în cel mai înalt punct al trecătorii și dedesubt, cât vedeai cu ochii, se întindea o câmpie sclipitoare de zăpadă și gheață, cu dealuri îndepărtate și cerul cu o cupolă căzând deasupra capetelor lor. Într-o parte se zărea un păienjeniș de străzi, trasând în

---

[15] Stradă din Londra renumită pentru prostituatele care locuiau acolo.

zigzaguri prin zăpadă, presărate cu case, iar în depărtare se vedea oceanul cenușiu ca plumbul. Traversaseră peninsula. Chiar dedesubtul lor, un contur mic, dar decupându-se clar pe albul orbitor al omătului, se distingea o stea în toată regula, cu cinci colțuri, fortul. Yozo văzu fumul ridicându-se dinăuntru și scânteierea gheții din șanțul de apărare.

— Fortul Goryokaku! strigă cineva.

— Fortul Goryokaku! *Banzai!*[16] strigară și alții.

Degetele lui Yozo, atât cele de la mâini, cât și cele de la picioare, erau ca niște bețe de gheață, dar de-abia dacă-și mai dădea seama de asta. El și camarazii lui se bulucirä în luminiș, aplecându-se pe sub copaci sau căutând bolovani pe care să se cațăre. Comandantul stătea drept și mândru pe o movilă mare, cu umerii trași înapoi. Purta o pereche de cizme după moda apuseană, care erau pline de noroi și zăpadă. Mantaua îi era pătată. Își privea soldații, iar părul negru, strălucitor îi cădea în șuvițe rebele pe lângă obraji.

— Bărbați din corpul de voluntari Kyoto! strigă el, glasul lui puternic brăzdând tăcerea. Voluntari, patrioți, zise el, făcând un gest larg cu brațul spre câmpie. Fortul Goryokaku, o stea cu cinci colțuri, ca steaua Alianței Nordice. Ne aparține, e al nostru, e destinul nostru! Trădătorii din sud l-au izgonit pe stăpânul nostru din castelul din Edo și l-au obligat să plece în exil. Ne-au ucis familiile, ne-au distrus culturile și au pus mâna pe castelele noastre. Dar acum soarta începe să ne zâmbească. Asta e șansa noastră. Știm cu toții că fortul Goryokaku e o fortăreață de nepătruns. Dar oamenii care alcătuiesc această garnizoană abia au schimbat taberele și nu vor să moară pentru o cauză în care nu cred. Cât despre noi, suntem războinici de temut. Luptăm pentru stăpânul nostru și nu ne e frică de moarte. Generalul Otori și trupele lui

---

[16] Strigăt de luptă sau de bucurie patriotică.

înaintează prin trecătoare din direcția opusă. Vor să atace fortul prin partea de nord și să pună stăpânire pe podul din nord. Noi trebuie să ne strecurăm câte doi, câte trei și să punem stăpânire pe pod de la sud. Vom sta ascunși și ne vom apropia doar la lăsarea întunericului. De îndată ce fortul va cădea în mâinile noastre, Hakodate va fi al nostru și flota shogunului va ancora în golful Hakodate. Astăzi, fortul Goryokaku, mâine, toată insula Ezo! Trăiască shogunul! *Banzai!*

Soldații strigară atât de tare de bucurie, încât grămezi mari de zăpadă se scuturară de pe crengile copacilor.

Yozo râse din toată inima. Era gata s-o pornească la drum, nerăbdător să pună mâna pe pușcă, să simtă cum sabia lui taie în carne vie. Chiar și Kitaro se luminase la față și striga „ura!” din toți rărunchii.

Oamenii se repeziră la vale ca o haită de lupi, apoi se împrăștiară și-și văzu fiecare de drumul lui, în tăcere, traversând câmpia. Se întuneca, și zăpada înăbușea zgomotul pașilor.

Stând aproape unul de altul, Yozo și Kitaro o luară cu grijă prin zăpadă, ascunzându-se pe după copaci, dându-și silința să țină acoperite țevile puștilor, nelăsând muniția să se ude. Din când în când, câte unul dintre ei se adâncea până la gât în nămeți. Când se lăsă amurgul, văzură parapete masive de granit apărând la orizont, proiectându-se pe întinderea albă, nu departe, ci chiar în fața lor, și, de-a lungul zidurilor, umbrele amplasamentelor de tun. Yozo avea gura uscată. Inima îi bătea cu putere și simțea un nod în stomac. Venise timpul.

Se auzi un fluierat ca țipătul unui liliac, și Yozo privi în jur. Siluete fără contur precis făceau semne disperate cu mâna, dându-le de înțeles că trebuie să se miște foarte repede. Ghemuiți la pământ, se furișară tot mai aproape de parapete, părând niște pete negre pe zăpadă. Yozo respira repede și scurt. Trebuia să fie vigilent, calm, concentrat.

Câte doi, câte trei oamenii se furișau pe lângă șanț, făcând tot ce le stătea în putere ca să nu fie văzuți. Mormane de zăpadă erau adunate pe lângă ziduri și îngrămădite de-a lungul meterezelor. Șanțul era acoperit de gheață.

Nu era zăpadă pe pod. O curățaseră. Cu mișcări ușoare și agile, asemenea unei pisici sălbatice, Yozo trecu tăcut peste scândurile înghețate, urmat îndeaproape de ceilalți soldați. Vedea santinelele în mantale și sandale din paie de orez păzind porțile imense, cu aerul înghețat transformându-le răsuflarea în rotocoale groase de fum. Aveau o poziție ciudată, ca și cum nu s-ar fi simțit în largul lor îmbrăcați în veșmintele acelea străine. Scoțându-și pumnalul, Yozo apucă o santinelă de gât și îi tăie beregata. Sângele fierbinte îi șiroia pe mâini. Când cealaltă santinelă încercă să-i țină piept, Yozo trecu peste cadavru și îi înfipse pumnalul în stomac.

Împreună cu Kitaro trase santinelele din calea siluetelor care înaintau repede, în tăcere. Porțile se deschiseră cu un scârțâit și soldații năvăliră înăuntru, comandantul grăbindu-se să ajungă în fruntea lor. Yozo îi observă ochii, ca ai unui lup în beznă, mișcându-se iute dintr-o parte în alta, să nu-i scape nimic.

Odată ajuns înăuntru, Yozo își dădu seama că fortul Goryokaku se deosebea de orice alt castel în care pusese vreodată piciorul. Era un labirint, o întindere imensă de cazărmi. Ascunzându-se când după o clădire, când după alta, folosindu-le drept paravan, oamenii se îndreptau spre o construcție masivă din lemn, cu acoperișuri țuguiate, ascunse sub un strat gros de zăpadă, și cu un turn de pază ce ieșea la iveală din vârf. Țurțuri ca niște sulițe străluceau pe sub streșini. Vântul șfichiuia zăpada în rafale, făcând-o să sclipească în întunericul nopții, acoperind oamenii și clădirile cu un praf alb și fin.

Deodată se auzi o bubuitură asurzitoare și Yozo se aruncă la pământ, prinzându-l cu putere pe Kitaro, care era încă în picioare, și trăgându-l jos lângă el. Peste o clipă ridică fruntea și privi în jur. Se

auzi o a doua bubuitură și Yozo își dădu seama că venea din afara fortăreței. Apoi încă una, pe urmă încă una, urmate de pocnetul puștilor. Fulgere brăzdară cerul, reflectate de nori, făcând ca silueta măreței fortărețe să se contureze pentru câteva clipe la orizont.

— Sunt ai noștri. Generalul Otori, mormăi el.

Kitaro încuviință printr-o mișcare a capului. Yozo îl auzi răsuflând ușurat.

O explozie despică cerul și, pentru o clipă, armata aceea pestriță a comandantului, șase sute de țicniți și aventurieri, apăru în lumină, alergând prin fort cu puștile ridicate în poziție de tragere. Un clopot sună alarma cu disperare și dinăuntrul clădirii se auzi o salvă de tun.

— Acoperiți-ne! strigă comandantul cu glas dur.

Yozo se cățără într-un copac din interiorul fortului, înghesuindu-se între două crengi care se uneau la bază. Vârî mâna în raniță, scoase un cartuș și-și încărcă pușca Snider-Enfield[17]. Văzând lumini mișcându-se prin fort, ținti ferestrele și trase, încărcă pușca încă o dată și trase foc după foc, în vreme ce comandantul și garda de voluntari se repezeau la ușă, urlând ca o haită de animale sălbatice.

Se feri când ceva îi trecu vâjâind pe lângă ureche. Un glonț. Un altul nimeri în trunchiul copacului. Yozo se feri și sări rostogolindu-se în nămeți. Oameni negri veneau în goană spre el, cu săbiile scânteind. Ridicându-se, Yozo își apucă strâns pușca de țeavă și o roti în aer. Se iscă o pală de vânt și se auzi un pocnet în clipa în care patul puștii izbi cu putere capul unui om. Un altul venea în goană spre el, scoțând un strigăt de luptă. Yozo își aruncă pușca pe umăr și apucă mânerul sabiei. Cu o mișcare agilă o scoase din teacă retezând beregata omului. Se feri când acesta căzu la pământ.

Din spate se auzeau pași venind către el. Se întoarse, schimbă

---

[17] Armă de foc la care cartușul se introduce într-un locaș aflat în partea din spate a țevii.

direcția loviturii, apoi se aruncă asupra atacatorului și amândoi se rostogoliră în zăpadă, dându-și pumni și înșfăcându-se unul pe celălalt. În cele din urmă, Yozo răsuci la spate mâna bărbatului, îl țintui la pământ imobilizându-l cu genunchii și-i afundă fața în zăpadă.

— De ce lupți pentru trădători? urlă el ca scos din minți.

Omul se zbătea disperat. Yozo îl ținea încă întins la pământ când auzi răpăitul tobelor. Ridică privirea. Printre copaci pâlpâiau luminile felinarelor. Se auzi un sunet, îndepărtat la început, pe urmă din ce în ce mai puternic. Mii de picioare încălțate în sandale din paie de orez tropăiau peste podul din partea de nord și peste șanțul înghețat, între meterezele mărețe de granit, revărsându-se prin porți în fortul Goryokaku. Zări ceva alb fluturând deasupra copacilor. Era steaua cu cinci colțuri a Alianței Nordului.

Supraviețuitorii din garnizoană ieșiră din castel poticnindu-se, cu uniformele rupte și pline de sânge, ținând mâinile ridicate deasupra capului.

Yozo îi dădu drumul adversarului său.

— Scoală! spuse el dur.

Omul se rostogoli până ajunse în genunchi, gâfâind spasmodic. Era un tânăr costeliv, nu avea mai mult de șaisprezece ani, cu coșuri pe fată și dinți ieșiți în afară.

— Vei plăti pentru asta, spuse el rânjind sardonic.

Du-te acasă la părinți, spuse Yozo vlăguit. Și mulțumește cerului că ești încă viu.

În noaptea aceea au făcut o petrecere pe cinste. Odată ajunși în castel, generalul Otori i-a lăudat pe oameni pentru vitejia lor.

Comandantul a rămas afară, cu garda de voluntari. Strânși în jurul focului, oamenii au mâncat și au băut, apoi s-au ridicat unul

câte unul și, cu mișcări lente, au schițat maiestuoasele dansuri Nŏ[18]. Mai târziu, după ce băuseră destul rom și vin de orez, oamenii au cântat melodii pline de nostalgie și dor de casele, de nevestele și de iubitele lăsate în urmă.

— O, du-mă acasă, du-mă acasă în nord, du-mă acasă, cântă unul.

Ceilalți se legănară cântând duios împreună cu el.

Cel puțin oamenii ăștia știau unde le sunt casele, chiar dacă erau șanse mari ca ele să nu mai existe, își spunea Yozo în sinea lui. Casele multora arseseră până la temelii, iar nevestele și copiii le muriseră. Dar el… Ai lui erau morți, știa asta fără doar și poate. Călătorise așa de mult, fusese plecat atâta amar de vreme, încât *Kaiyo Maru* devenise singura lui casă, singurul lui cămin.

Aruncă o privire spre comandant, care se retrăsese undeva în spate, la mică distanță de ceilalți, încălzindu-și mâinile și privind ca hipnotizat flăcările. Focul scotea în evidență conturul aspru al chipului său, luminându-i ochii. Yozo îi văzu cuprinși de o blândețe neașteptată, ca și cum comandantul s-ar fi gândit la ceva sau la cineva pierdut în negura trecutului, întoarse capul în altă parte, simțind că dăduse buzna în intimitatea comandantului.

— Hei, Tajima! strigă unul. Ia cântă-ne tu o melodie olandeză, ceva trist.

Yozo se încruntă. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să atragă atenția asupra faptului că el și Kitaro erau atât de diferiți față de ceilalți.

— Nu știu niciun cântec, mormăi el.

— Un cântec, un cântec! strigară oamenii într-un glas.

Kitaro ședea lângă Yozo.

— Știu eu un cântec, zise el.

---

[18] Formă de teatru tradițional japonez.

Yozo îl apucă de braț și îl trase înapoi, dar el se eliberă din strânsoare și se ridică în picioare clătinându-se. În lumina focului, gâtul lui cu mărul lui Adam mult ieșit în afară părea mai lung și mai subțire ca niciodată.

Rămase o clipă în picioare, cu privirile ațintite asupra focului, încercând să-și aducă aminte versurile, apoi se porni să îngâne un cântec marinăresc, legănându-se în timp ce modula sunetele:

O să vă cânt un cântec, un cântec minunat de pe mare,
Când, hei, dobori omul la pământ…

Yozo închise ochii. Cuvintele străine îl făcură să se întoarcă în timp la locurile acelea îndepărtate, la călătoria pe care o făcuse demult de tot în Europa. Dintr-odată se trezi din nou în larg, simțind în nări mirosul de sare, de sudoare, de petrol și cărbune, auzindu-i pe marinari urlând cuvintele în vreme ce trag în sus și răsucesc odgoanele, desfăcând vela gabier încetul cu încetul. Dar soldații își târșâiau picioarele și nu se simțeau în largul lor, iar el își dădu seama că pentru ei cântecul era discordant, zgâriindu-le urechile.

— Ce fel de cântec mai e și ăsta? întrebă o voce răstită.

Cântecul lui Kitaro se stinse încet și el rămase cu ochii pironiți în pământ.

— Un cântec marinăresc, bombăni îmbufnat. Îl cântăm când înălțăm vela gabier.

— Zău? zise comandantul, tărăgănându-și vorbele batjocoritor. Pentru mine ăsta-i un cântec de sălbatici. Voi doi știți cu siguranță multe despre meleagurile străine, dar, dacă stați pe lângă sălbatici prea multă vreme, o să-ncepeți să mirosiți și voi ca ei. Nu uitați asta. Avem și-așa destule de înghițit acum că ne-au invadat străinii țara, că ne calcă pământurile, că-și vâră nasul în viețile noastre și le vând arme dușmanilor noștri. Dar voi… voi păreți japonezi, puteți să ne

trageți pe sfoară cu ușurință, ne faceți să credem că sunteți de-ai noștri. Dar de unde să știm noi că nu ne spionați? N-avem nevoie de aerele voastre învățate de la sălbatici.

Toți tăcură năuciți, după care un soldat puse mâna pe un *shamisen* și începu să cânte o melodie nostalgică.

— Sunteți destul de viteji, așa că de data asta, fie, treacă de la noi, spuse comandantul încruntându-se la Yozo. Dar să nu ne mai chinuiți auzul cu cântecele voastre urâte, de sălbatici.

— Sălbaticii au și ei suflet, zise un glas dogit într-o japoneză cu un accent străin foarte pronunțat.

Comandantul se întoarse încet. Un bărbat înalt, vânjos, cu ochii duși în fundul capului și o mustață stufoasă stătea pe vine pe o piatră, puțin mai retras. Era Jean Marlin, francezul neînduplecat și fălcos, care venise cu trupele generalului Otori.

Oamenii îi făcură loc lângă foc. Marlin era sălbatic, nici nu încăpea vorbă, dar era și un bun prieten, un soldat minunat și profesor. I se datora respect.

Comandantul mormăi ceva și Yozo înlemni, simțindu-i privirea îndreptată spre el și spre Kitaro. La lumina focului chipul lui era la fel de opac precum măștile pe care le purtau actorii de teatru No. Comandantul fusese pus în situația de a părea ridicol și de-acum avea să le poarte pică, deși era o nedreptate. Trebuiau să fie cu ochii-n patru.

8

A doua zi dimineață, Yozo și Kitaro o porniră spre port în fruntea unui contingent de soldați. Orașul Hakodate se întindea pe câmpie și, mergând cu greu de-a lungul străzilor late, mărginite de mormane de zăpadă, Yozo nu putu să nu observe cât de mici și sărăcăcioase erau casele de lemn. Prin zăpada de pe acoperișuri se

zăreau pietre de pavaj, care fuseseră puse acolo să împiedice țiglele să zboare de la locul lor în timpul furtunilor neîndurătoare. Femei încotoșmănate, cu haine groase, cu obrajii brăzdați de vinișoare roșii și cu mâinile umflate și crăpate stăteau fără să schițeze un zâmbet lângă mese cu piei de urs, piei de vidră, piei de căprioară și coarne de cerb scoase la vânzare. Somonii se zvârcoleau pe alte mese, alături de bucăți mari de carne de urs și de căprioară. Era un loc dezolant.

Zâmbi când mirosul de mare îi ajunse în nări și grăbi pasul. O luă la picior de-a lungul drumului dintre ocean și versantul abrupt al muntelui Hakodate, mergând în jos spre port, unde apa se rotea în vârtejuri cenușii, posomorâte, sub cerul de culoarea plumbului. Jonci[19] ancorate săreau încolo și-ncoace și pescăruși țipau, lăsându-se ușor pe valuri, ridicându-se și coborând, ca niște puncte întunecate pe suprafața mării agitate. Dealuri pietroase, acoperite de zăpadă, înconjurau golful. Era un port clasic, exact cum spusese Enomoto, înconjurat de uscat din trei părți, apărându-l de vânturile înverșunate și de valurile uriașe. Yozo îi puse la muncă pe soldați, ordonându-le ca împreună cu docherii să curețe zăpada de pe danele de acostare. După-amiază târziu, privi instinctiv în zare. Dealurile din cealaltă parte a golfului dispăreau în lumina înserării și o rază răzleață de soare lumină apa cenușie. Strecurându-se timid pe lângă promontoriu, apăru vârful unui bompres foarte cunoscut. Yozo simți că inima îi bate mai tare și ritmul respirației i se întețește.

— *Kaiyo Maru!* strigă el.

Kitaro se îndreptă de spate, chiuind de bucurie, când apărură o proră neagră, suplă și elegantă și o carenă strălucitoare, cu pânzele umflate. În vârful catargului principal flutura steaua în cinci colțuri a Alianței Nordice, iar pe catargul cel mai apropiat de pupa era

---

[19] Un fel de corabie cu pânze, cu capetele ridicate, foarte rezistentă la intemperii, folosită în China și Japonia.

desenat soarele roșu al Japoniei. În locul unui galion, gravaseră pe proră emblema cu frunza de nalbă a shogunului. Soldații aruncară lopețile cât colo și scoaseră un strigăt de bucurie.

Când văzu explozia plină de culoare a fanioanelor de semnalizare, Yozo își dădu seama că întrebarea era: „Liber la acostare?"

Scoase oglinda de semnalizare din buzunar, captă cu ajutorul ei raza de soare și trimise un mesaj printr-un șir de lumini fulgerătoare: „Liber". Răspunse de pe covertă sosi în aceeași manieră: „Vrem să acostăm". Se auzi zgomotul asurzitor al salvelor de artilerie, iar prin saborduri ieșiră vălătuci de fum. Ghiulele căzură în apă, ridicând valuri de stropi mici, în vreme ce ecoul loviturilor de tun învăluia dealurile.

Soldații aliniați pe țărm urmăriră salutul, punându-și mâinile pe frunte și bătându-se prietenește pe spate unul pe altul, când vasul apăru plutind lin, ca o mare lebădă albă. Celelalte șapte vase care alcătuiau flota intrară agale în port, formând un șir lung în spatele navei amiral.

— *Banzai! Banzai!*

Oamenii strigară până răgușiră. Ajunseseră acasă și erau în siguranță. Fortul Goryokaku era al lor, la fel și orașul Hakodate. Mai erau doar două orașe pe insulă, Matsumae și Esashi și, odată capturate, toată insula Ezo s-ar fi aflat în mâinile oamenilor din nord. În sfârșit soarta era de partea lor.

Mai târziu în aceeași seară Yozo sări pe estacadă, încântat să simtă din nou legănarea vasului sub picioare. Se îndreptă spre cabina căpitanului, cercetând din priviri fiecare colțișor, nescăpându-i nimic. Se uită la fiecare scândură și la fiecare cui, asigurându-se că toate sunt la locul lor. *Kaiyo Maru* nu era al lui, nu putea fi al lui, dar nici al altcuiva. Era al shogunului, al țării. Cu toate acestea, marinarii îl iubeau. Dar iubirea lui, își spunea Yozo,

era mai puternică decât a celorlalți. Fusese acolo încă de la început, când nu era decât o idee vagă în mintea shogunului. Fusese acolo când se dăduse comanda și supraveghease construirea lui. Fusese acolo, mândru nevoie mare, când îl lansaseră la apă și străbătuse cu el jumătate de lume la întoarcerea în Japonia. Destinele lor erau îngemănate.

Enomoto, în cabina lui, își strângea hârtiile. Apoi înălță privirea în clipa în care Yozo deschise ușa. Fireturile de aur de pe uniforma lui neagră străluciră când se ridică în picioare. Amiralul era un bărbat reținut și distant. În cele din urmă chipul lui cu trăsături severe se destinse, dând la iveală un zâmbet, iar în ochi îi apăru o lumină caldă.

— Chiar pe tine voiam să te văd, zise el, radiind de bucurie. Am avut de lucru, nu glumă, ca să-l aducem aici. Vremea e nemiloasă cu echipajul, dar am avut un vânt bun din spate, care ne-a ajutat să intrăm cu el în port.

Traversă cabina până ajunse în fața unui dulap cu uși transparente și studie mulțimea de sticle dinăuntru.

— Ia loc, îi spuse, făcând un gest cu mâna spre un scaun cu picioare curbate, în formă de gheare de leu, tapițat cu catifea roșie.

Yozo cercetă din priviri încăperea. Cu biroul din lemn de trandafir, cu picturile reprezentând imagini din Olanda, biblioteca lăcuită, covorul de pluș roșu, masa, la care Enomoto mânca singur sau cu ofițerii lui, și lada ornamentată de pe perete, cabina părea un palat, în special după greutățile drumului lung și istovitor către fort prin trecătoarea îngropată în zăpadă. Era mai mult decât derutant să se afle în salonul acela olandez, în colțișorul acela desprins din Olanda, legănându-se ușor pe apă, sub cerul întunecat al insulei Ezo.

În ceea ce-i privea pe ceilalți, Enomoto trăia deasupra și separat de oamenii lui. Era răspunzător de viața și bunăstarea echipajului său și le cerea tuturor supunere totală și credință. Doar când era

singur cu Yozo reușea să se destindă. Acum scoase o carafa din sticlă sculptată.

— Mai ții minte coniacul ăla pe care l-am adus din Franța? îl întrebă.

Yozo zâmbi. Știa ritualul.

— Îl ții de mult.

— Îl păstrez pentru ocazii speciale.

Cu un gest larg, Enomoto scoase dopul carafei și turnă în două pahare. Pe urmă luă o cutie cu trabucuri și îi oferi unul lui Yozo. Apoi își aprinse și el unul. Se cufundară amândoi într-o tăcere de care singurătatea era străină, fumul ridicându-se în rotocoale deasupra capetelor lor. Aroma tutunului îl purtă pe Yozo înapoi la elegantele saloane din Europa, la cluburile pentru domni, cu fotolii de piele și bărbați solizi, cu nas roșu și piele aspră, gălbejită și glas tunător.

— Deci te-ai achitat onorabil, spuse Enomoto în cele din urmă.

— Mi-am dat toată silința, zise Yozo.

— Și fortul Goryokaku e al nostru.

Enomoto îl țintui pe Yozo cu privirea, în ochi i se citea o hotărâre de neclintit.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Zi-mi povestea adevărată. Destul de curând o voi auzi pe cea oficială.

— E simplu, replică Yozo. N-au fost nici pe departe atât de bine înarmați și instruiți ca noi. Pe scurt, nu erau pregătiți să moară. N-au rezistat prea mult. De fapt, mulți au dat bir cu fugiții. Dacă garnizoanele de la Matsumae și Esashi sunt pline de soldați la fel de curajoși, intrăm în ele ca-n brânză.

Enomoto încuviință din cap, suflând fumul.

— Bravo, spuse el. Și comandantul?

Yozo știa că asta era de fapt întrebarea pe care voia să i-o pună Enomoto cu adevărat. Se uita fix la covorul roșu de pluș.

— Nu sunt eu în măsură să-l judec pe comandant, zise în cele din

urmă.

— Ne cunoaștem de-un car de ani, Yozo, și nu mai e nimeni prin preajmă, zise Enomoto. Spune-mi, e un bun strateg sau se pricepe doar să mânuiască sabia? Putem avea încredere în el?

— E un războinic nemaipomenit, răspunse Yozo. Însă nu știu dacă va accepta autoritatea după ce vom cuceri insula.

Zece zile mai târziu, Yozo și Kitaro erau din nou la bordul vasului *Kaiyo Maru,* îndreptându-se spre orașul Esashi. Comandantul cucerise deja Matsumae, celălalt oraș supus trupelor din sud, cu ajutorul unui alt vas aparținând flotei shogunului.

Yozo era pe punte când castelul Matsumae începu să se contureze în depărtare. Era doar o ruină. Meterezele masive de piatră fuseseră distruse, făcute bucățele, ca o gură plină cu dinți sfărâmați, zidurile, bășicate și ciuruite de tunuri, iar țiglele de pe acoperiș, desprinse. Bârne crestate ieșeau la iveală prin zăpadă. În vârful citadelei flutura steaua în cinci colțuri a Alianței Nordului. Întreg orașul fusese mistuit de incendiu și trâmbe de fum se ridicau încă din clădirile înnegrite.

— Comandantul-demon și-a făcut fără discuție treaba până la capăt, spuse Yozo. Se pare că nu a precupețit niciun efort. Pentru el fiecare bătălie e o vendetă personală. Castelul este atât de vechi, încât n-ar mai fi rezistat multă vreme în fața salvelor de tun și a rafalelor de puști. Nici nu cred c-am făcut prea multe victime.

— Cu puțin noroc armatele din sud își vor strânge catrafusele și de la Esashi, zise Kitaro. Vor dori să-și ia tălpășița înainte de sosirea comandantului.

Ruinele castelului Matsumae dispărură în depărtare când *Kaiyo Maru* ocoli promontoriul și o luă spre nord, pe lângă coasta de apus a insulei. Dar, în timp ce vasul despica apele mării, se iscă o vijelie ce biciuia valurile și amenința să-l zdrobească de stâncile presărate de-a lungul coastei.

Grăbit, Enomoto dădu ordinul:

— Întețiți focul în camera motoarelor și coborâți velele!

Marinarii coborâră pânzele și fochiștii dădură la maximum presiunea la cazane, dar asta era tot ce puteau face timonierii pentru a ține vasul în echilibru.

Pe măsură ce Esashi se contura tot mai bine, zăpada cădea din abundență. Era un loc pustiu, bătut de vânturi, cu case prăpădite, împrăștiate peste tot și aruncate de-a valma pe pajiștile de pe dealurile sufocate de zăpadă. Oamenii își încărcară tunurile, puseră amorsele și luară în vizor zidurile orașului, dar locul era cufundat într-o liniște ciudată. Părea un oraș-fantomă.

Yozo și Kitaro erau pe punte alături de Enomoto, cu telescoapele la ochi.

— Aveai dreptate, îi spuse Yozo lui Kitaro. Oamenii din garnizoană au fugit.

— Deci e al nostru fără luptă, zise Kitaro, iar chipul i se lumină.

Se pare că nici forțele terestre n-au sosit încă, spuse Enomoto, care stătea lângă ei. Vom trimite forțele de ocupație, să țină orașul sub control. Pe o vreme ca asta, ar fi mai bine să trimitem la țărm cât mai mulți oameni cu putință. Verificați locurile unde am putem acosta. Vom arunca ancora acolo unde vom fi în siguranță.

Marinarii puseră velele la loc sigur și astupară tambuchiurile, în vreme ce o barcă o porni spre oraș, săltând incontrolabil pe valurile înfricoșătoare. Dădu semnalul că drumul e liber și mulți dintre cei 350 de marinari debarcară, împreună cu soldații, pornind-o spre oraș în bărci. Enomoto rămase la bord alături de Yozo, Kitaro și un mic echipaj alcătuit din aproximativ cincizeci de oameni care să manevreze vasul.

Se întunecă devreme. Yozo întinse un hamac pe puntea de artilerie și adormi într-o clipă, legănat de vasul cel mare care se balansa și scârțâia. Deodată tresări, trezindu-se din somn. Hamacul lui se legăna atât de tare, încât ai fi zis că o să-l arunce la pământ.

Vasul avea un tangaj nebun.

Se cățără pe scară până pe covertă, unde cei opt timonieri se legaseră de timonă. Mai tare decât mugetul furtunii, auzi geamătul lanțurilor care țineau ancorele în vreme ce vasul cobora și se ridica pe valuri într-un ritm înfiorător. Fulgere ca niște fâșii brăzdau cerul, vântul mâna norii cu furie și valuri uriașe se spărgeau de punte, udându-l pe Yozo cu apa lor rece ca gheața. Vasul acela mare țopăia ca o jucărie, vântul îl lovea cu atâta putere, încât ai fi zis că, în orice clipă, odgoanele i se vor rupe pe țărm.

Enomoto apăru din cabina lui și dădu ordin să se ridice ancorele și să se arunce cărbuni în foc. În curând Yozo și Kitaro făceau cu rândul la timonă, luptându-se din răsputeri să împiedice vasul să se răstoarne, încercând să-l împingă mai departe în larg, la o cât mai mare distanță de coasta primejdioasă. Vântul vuia pe punte, biciuindu-le fețele cu gheață și zăpadă.

Când îi sosi schimbul, Yozo coborî pe puntea de artilerie, înghețat până în măduva oaselor. Era întuneric beznă. Enomoto dăduse ordin să se stingă felinarele de teamă să nu izbucnească un incendiu. Aprinzând un singur felinar, Yozo porni să-și facă rondul, asigurându-se că sabordurile erau acoperite bine și tunurile erau fixate la locul lor, când o zguduitură îl făcu să aterizeze pe partea cealaltă a punții. Zvâcni ca o săgeată din arc și se izbi de unul dintre tunuri, scăpând felinarul, care se făcu țăndări. Rămase întins în bezna de nepătruns, contorsionat și năucit. Pe urmă se ridică în picioare mai repede decât crezuse vreodată că e în stare, scuturându-și capul pentru a-și potoli țiuitul din urechi. Un gând îi încolți în minte. Era o certitudine îngrozitoare: se scufundaseră.

O porni spre sala cazanelor, bâjbâind pe drumul către tambuchi, împleticindu-se și clătinându-se dintr-o parte într-alta, căci vasul se înclina și puntea țâșnea în sus nebunește. Știa că grosimea carenei de stejar era de paisprezece inci și că numai o lovitură serioasă putea s-o străpungă. Vasul era alcătuit din opt compartimente

separate și, chiar dacă unul se crăpa, dura până când apa îl inunda pe următorul. Cu un pic de noroc puteau să găsească spărtura și s-o repare, înainte ca paguba să devină prea mare. Dar ceva din felul în care se înclina vasul îl făcu pe Yozo să-și dea seama că nu erau prea multe speranțe. Se împiedică de tambuchi și, din cauza grabei, aproape se rostogoli pe scară. Un felinar îi apăru brusc în față. Era Enomoto.

Pentru o clipă privirile li se întâlniră.

— Se pare că ne-am izbit de o stâncă! zbieră Enomoto ca să acopere zăngănitul și mugetul vasului. Am dat ordin să ridice ancora și să pornească înapoi cu toată viteza. Unul dintre oameni a coborât în apă să încerce să găsească crăpătura, iar alți câțiva sunt în cală, să vadă cât de mare e avaria.

Yozo dădu din cap, încruntându-se. Pe o vreme ca asta era nebunie curată să sari în apă. Era practic o condamnare la moarte. Dar trebuiau să facă tot ce le stătea în putere.

În compartimentul căldării balastul se lovea când de un perete, când de altul, fochiștii se îngrămădeau spre ușa solidă care îi despărțea de carenă. La lumina felinarului, fețele lor păreau împietrite și pline de înverșunare. Lucrând ca înnebuniți, găsiseră porțiunea avariată a carenei și izolaseră primul compartiment. Yozo auzi o bubuitură în clipa în care oamenii trântiră celelalte uși pentru a izola și compartimentul alăturat și i râseră zăvoarele. Câțiva fuseseră prinși înăuntru. Îi auzea țipând, fiindcă nivelul apei creștea. Dar nu era timp de pierdut. Trebuiau să salveze vasul.

Enomoto îngenunche și dădu cu degetele pe podea. Yozo atinse și el podeaua cu mâna și îi sări inima din loc. Nu mai avea nicio îndoială. Era apă și se prelingea de sub ușile masive, cu zăvoarele lor solide de fier.

Yozo zări chipul lui Enomoto în lumina felinarului. Era desfigurat, împietrit și tras la față, cu ochii ieșiți din orbite și cu broboane de sudoare lucindu-i pe frunte. Yozo știa că probabil și el

arăta la fel.

Urmă o tăcere lungă. Când Enomoto ridică privirea, pe fața lui nu se mai citea nicio urmă de îngrijorare.

— Vom trece cu bine de furtună! strigă el ca să acopere mugetul motoarelor.

Era foarte calm. Cu toții se liniștiră când îi auziră glasul.

— Pe urmă îl ducem în port.

Dar Yozo știa – știau cu toții – că nu aveau șanse să ajungă cu el în port destul de repede pentru a repara avaria. Furtuna era așa de cumplită, că nici nu puteau coborî de pe vas. Era limpede ca lumina zilei că era sortit pierii.

Oamenii munciră toată noaptea, dând la pompe și aruncând peste bord apa care continua să se infiltreze sub ușile mari până când, în cele din urmă, trebuiră să mai blocheze un compartiment. Yozo nu slăbi din ochi nivelul apei din compartimentul căldării, dar în ciuda tuturor eforturilor făcute de ei, acesta continuă să crească. Vasul se înclina alarmant de repede.

Când se crăpă de ziuă, furtuna tot mai făcea ravagii. Valurile loveau vasul, măturând punțile cu apa lor rece ca gheața și amenințând să arunce oamenii în mare. Vântul urla și vuia ca turbat, ridicând vasul cu putere și dându-i apoi din nou drumul. Yozo vedea cum acesta începe să se rupă în bucăți din cauza vântului puternic și a valurilor înfuriate.

Oamenii se clătinau pe punte, strângând echipamentul și armele. Dezlegară cele treizeci de tunuri și tunul Gatling, le aburcară peste bord, aruncând ghiulele, arme și muniție, făcând tot ce le stătea în putere ca să ușureze vasul.

În cele din urmă se trântiră pe jos și rămaseră acolo, scoțând din când în când câte un cuvânt, mai tot timpul însă cufundați într-o tăcere sinistră. Nici chiar celui mai bătrân lup de mare nu-i ardea de mâncare. Nu mai era nimic de făcut, nimic decât să se uite cum

vasul se frânge în bucăți sub ochii lor și să-ncerce să nu se gândească la moarte, deși ea devenise iminentă. Fuseseră prea ocupați pentru a mai avea timp să le fie frică, dar acum stăteau pe punte și așteptau sfârșitul.

Yozo privea fix înainte. Dacă i-ar fi apărut în față o armată de mii de soldați, ar fi avut măcar șansa să lupte. În felul acesta putea să moară ca un bărbat. Dar să te scufunzi în ocean și să fii înghițit de valuri, să dispari în adâncul înghețat și să nu lași nimic în urmă…

Lângă el, în gâtul lui Kitaro, mărul lui Adam se mișca incontrolabil în sus și-n jos. Kitaro își ațintise privirile în podea, făcând rugăciuni și frământând șirul de mărgele pe care-l ținea în mână, rostind întruna numele lui Amida Buddha.

— Gândești prea mult, spuse Yozo.

— Tocmai când reușiserăm, zise Kitaro cu un geamăt de durere. Suntem stăpâni pe insula Ezo și acum…

— Am reușit noi să traversăm Atlanticul, spuse Yozo hotărât. Nu putem muri acum, nu acum, când suntem atât de aproape de casă.

Vântul continuă să bată timp de patru zile. Oamenii rămași la bord erau morți de foame, înghețați și amorțiți. În cea de-a patra zi, cum se iviră zorile, strânseră cât putură duce și ieșiră.

Împleticindu-se pe puntea înghețată, care semăna cu panta unui munte acoperit de zăpadă, slăbiți și tremurând din toate încheieturile, reușiră să coboare bărcile. Yozo privi neputincios cum un om alunecă pe treptele incrustate în gheața de pe carenă, se prinse o clipă de parâme, pe urmă le scăpă din mână și se prăbuși în apa întunecată. Ceilalți rămaseră tăcuți pe punte, urmărind cu privirea cum se zbate câteva clipe în valuri și apoi dispare. Apa era atât de rece… Știau că va muri înghețat și mai știau că, foarte probabil, vor avea aceeași soartă cât de curând.

Yozo și Kitaro urmau să urce în ultima barcă. Încercând să coboare treptele, acesta din urmă alunecă și abia reuși să se prindă

de parâmă. Se bălăbăni o clipă, bâjbâind disperat cu picioarele lui subțiri după carenă până când un picior, apoi celălalt găsiră tremurând treptele. În barcă erau atât de înghesuiți, încât părea că se vor scufunda cu siguranță dacă mai urcă un singur om.

Yozo se afla încă pe punte. Când se uită în jur, Enomoto era pe puntea de comandă, tras la față, istovit și se uita fix la vasul rupt în bucăți, ca și cum nu ar fi putut îndura despărțirea. Yozo îi făcu gesturi disperate, dar Enomoto rămase pe loc de parcă ar fi fost în transă și se uita, pierdut, la vas. Yozo o porni în goană spre punte, îl prinse pe Enomoto de braț și-l trase.

— Haide, repede! strigă el.

Vasul se înclina din ce în ce mai mult. Aproape că trebui să-l împingă pe Enomoto peste bord și să-l oblige să coboare treptele.

Aruncară parâmele și lăsară vasul *Kaiyo Maru* în mâinile Domnului. O porniră clătinându-se pe valuri, și Yozo se întoarse să privească pentru ultima oară cum vasul pe care-l iubea atât de mult se rupea în bucăți, înghițit de marea înghețată. Părea că toate speranțele lui se scufundă odată cu *Kaiyo Maru.*

9

Hana se trezi în dangătul clopotului de la templu, care răzbătea prin aerul înghețat. Ciorile se învârteau în cercuri, croncănitul lor răgușit pierzându-se în depărtare, iar afară, în stradă, se auzea tropăit de pași.

La început nu-și dădu seama unde se afla. Apoi, pe măsură ce întâmplările zilei precedente îi reveniră în minte ca o vijelie, se cutremură de groază. Deschise ochii cu grijă. Chimonouri în culori vii stăteau atârnate pe pereți, iar pe podea erau aruncate mormane de așternuturi din care ieșeau la iveală capete, brațe și picioare. Tama, femeia pe care o cunoscuse cu o seară înainte, era întinsă

lângă ea, cu capul așezat pe o pernă din lemn, ca să își protejeze cocul imens, dat cu ulei, și cu gura deschisă, sforăind încet. În lumina neiertătoare a zorilor nu părea deloc o frumusețe plină de mister, ci doar o fată de la țară, cu fața rotundă.

Hana se ridică în capul oaselor. Trebuia să scape din locul acela, și încă repede. Era sigură că putea găsi în Yoshiwara un loc unde să muncească, să muncească cinstit. Putea să coasă, să scrie, să predea lecții la școală, putea să facă multe lucruri.

Își luă încetișor bocceluța și trecu tiptil peste trupurile adormite. Se împiedică de unul dintre ele și aproape că i se tăie respirația de teamă că femeia s-ar putea trezi din somn, dar aceasta horcăi și se întoarse pe partea cealaltă. Trecând printre sticle răsturnate de sake, cutii de tutun pline cu scrum și grămezi de șervețele de hârtie, Hana se strecură în cealaltă încăpere, apoi în alta, mai mică. Pe coridorul de afară erau împrăștiate resturi de mâncare și bețișoare parfumate folosite și mirosea cumplit a sake și tutun. Din spatele ușilor închise se auzea, ca un bubuit, sforăitul bărbaților. Din depărtare veneau glasuri și zgomote și Hana își dădu seama că toată casa era deja în picioare. O luă la goană pe podeaua lustruită, tresărind și uitându-se în jur ori de câte ori scândurile scârțâiau sub tălpile ei, după care ajunse la o scară abruptă și, treaptă cu treaptă, o coborî pe furiș.

Sandalele ei scâlciate, din paie de orez erau așezate pe un raft, lângă ușa de la intrare, unde le lăsase cu o seară în urmă. Tocmai și le punea în picioare când se auziră pași în spatele ei și Hana se simți învăluită într-un parfum stătut. O mână i se încleștă pe braț.

— Ne și părăsești, drăguță? o întrebă un glas dogit. Da nici măcar n-ai avut timp să ne cunoști.

Fără machiaj, tenul bătrânei era cenușiu și uscat ca un câmp de orez toamna, iar părul ei, incredibil de alb, stătea înfoiat ca o coadă de veveriță.

— Cum îndrăzniți! strigă Hana. Luați mâinile de pe mine! Nu mă puteți ține aici cu forța!

O împinse pe femeie cu toată puterea și se repezi la ușă. Dar se auziră pași venind în goană și, până să poată deschide ușa, o pereche de mâini puternice o înșfacă și îi ținu brațele strâns pe lângă corp. Se zbătu și lovi cu picioarele, dar nu putu scăpa din strânsoare. Apoi cineva o luă pe sus și o trânti pe podea, în fața bătrânei. Gâfâind, se ridică în genunchi.

— Lăsați-mă să plec! țipă ea.

— Nu face pe nebuna cu noi, drăguță, spuse femeia. Nu tine. Nu-i așa, tătucule?

Bărbatul pe care-l întâlnise noaptea trecută venise gâfâind, cu limba scoasă, roșu la față, cu obrajii pătați. Cocul din vârful capului îi stătea strâmb. Își ținea halatul în care dormise cu mâna lui cu degete groase. În cealaltă mână avea un ciomag mare. Fără a spune un cuvânt, îl ridică deasupra capului. Înainte ca ciomagul s-o lovească peste coapse, Hana zări o burtă spălăcită și tremurătoare ca o bucată de gelatină. Sări înapoi și ochii i se umplură de lacrimi. În agitația care se iscă, auzi glasul femeii, care spuse încet, fără nicio inflexiune în tonul vocii:

— Ai grijă! Nu pe față. Să nu-i lași urme pe față.

Hana se cutremură când bărbatul ridică din nou ciomagul.

— N-aveți niciun drept să mă țineți aici cu forța! strigă ea.

— Să nu ne dai de furcă, zise el bombănind și o lovi peste spinare.

Hana se făcu ghem, încercând să se apere de lovituri, plângând de fiecare dată când ciomagul cădea peste trupul ei.

— Ajunge cu gălăgia, mormăi bătrâna. Clienții vor ieși dintr-o clipă într-alta. N-avem nevoie de scene!

Când bărbatul și tinerii lui complici o traseră din holul de la intrare, Hana se zbătu, lovindu-i cu picioarele și agățându-se de tot ce-i ieșea în cale, încercând să zgârie și să muște, dar erau mult mai puternici decât ea. La un moment dat, cineva îi smulse bocceluța din mână. Când târând-o, când luând-o pe sus, traversară în goană

câteva coridoare și mai multe încăperi pline de oameni adormiți până ajunseră în fundul casei. Deschiseră ușa unei magazii cu pământ pe jos și o aruncară înăuntru.

Unul dintre tineri o împinse până căzu pe spate, îi sfâșie chimonoul și o încălecă, încercând să se dezbrace. Hana dădu cu ochii de un penis vânos, în erecție, și începu să se zbată și să lovească îngrozită cu picioarele. Dar imediat apăru bătrânul și îl dădu pe tânăr la o parte.

— Nu pe asta! se răsti el. Iar tu să stai aici până-ți trec nervii și-ți vine mintea la cap.

— Leag-o, zise, întorcându-se spre tânăr.

— Vă rog… nu mă lăsați aici, îngână Hana printre sughițuri.

Se auzi o bufnitură când ușile acelea mari se trântiră, lăsând-o singură în întuneric și frig.

După ce ochii i s-au obișnuit cu întunericul, Hana privi disperată în jur. Trebuia să existe un mijloc de a evada, însă în firicelul de lumină care se strecura printre ușile masive nu se distingea nimic, doar rafturi ticsite cu cearșafuri și perne și grămezi de cutii și cufere stricate. Căzu pe o ladă încuiată și plânse de mânie și de furie și de groază.

Dunga de lumină se mișca pe podea cu o încetineală chinuitoare. Hana se răsuci și se întoarse, dar funiile erau înnodate bine în jurul încheieturilor de la mâini și de la glezne. Până la urmă reuși, zvârcolindu-se, să stea în șezut și să-și dea peste cap șuvițele de păr care-i acopereau fața. Era plină de vânătăi și de praf, i se rupseseră unghiile și degetele zdrelite îi sângerau.

Printre sughițuri și suspine, rememoră evenimentele din ultima zi, încercând să identifice momentul în care ar fi trebuit să-și dea seama ce se întâmplă. Văzu fața ciupită de vărsat a lui Fuyu și ochii ei neîndurători, iar în urechi îi răsuna tonul lingușitor pe care îi vorbea bătrânei. „Sunt sigură că putem ajunge la o înțelegere”, spusese. O înțelegere. Cuvintele îi dădură fiori de groază. Era oare

sigur că Fuyu nu ar fi putut face un asemenea lucru îngrozitor? Sigur, n-ar fi putut s-o vândă… Gândul acesta apăru în întuneric amenințător ca un monstru, sufocând-o, zdrobind-o cu prezența lui.

Dacă într-adevăr așa stăteau lucrurile, soarta ei era pecetluită, se gândea ea. Singura ei speranță era să se supună. Poate că atunci oamenii aceștia ar fi mai puțin vigilenți și ar avea o șansă să scape.

Visase atât de mult la Yoshiwara cu ochii deschiși, iar acum era aici… Dar era un loc înfiorător, complet diferit de ceea ce-și imaginase. Își aducea aminte cum stătea cu nasul în *Calendarul Prunului,* închipuindu-și că se plimbă pe cele Cinci Străzi. I se păruse că personajele din carte îi sunt prieteni de când lumea: Ocho, cea cu suflet de aur, încântătoarea gheișă Yonehachi și frumosul Tanjiro, pe care îl doreau amândouă. Citise cartea de atâtea ori, încât putea reproduce pasaje întregi din ea.

Simțindu-se ca prinsă într-o cursă, obligată să trăiască alături de socrii ei de modă veche și de un soț pe care nu-l cunoștea și care era aproape mereu plecat, evadase în lumea de vis a acestei cărți, sorbind cu nesaț povestiri despre fabulosul oraș înconjurat de ziduri, unde nu se făcea niciodată noapte. Chiar o pusese în bocceluță și-o adusese cu ea.

Dar îi stăruise întotdeauna în minte gândul că o fată cu suflet de samurai ca ea n-ar putea să fie niciodată Ocho sau Yonehachi decât în filele unui roman de dragoste. Totul fusese minunat atâta timp cât se limitase la a rămâne doar un vis cu ochii deschiși. Dar acum era aici și-și dădea seama cât de naivă fusese.

Când frigul din podeaua tare îi pătrunse în oase, Hana se ghemui și-și prinse genunchii strâns cu mâinile, tremurând, prea înghețată să mai gândească.

Habar n-avea câte ore trecuseră când auzi hârșâitul molcom al unui zăvor și ușa se deschise scârțâind. Se rugase să vină cineva să-i dea drumul, dar acum îi era frică să vadă cine ar putea apărea în ușă. Când o pală de lumină inundă încăperea, odihnindu-se pe

rafturi, pe cuferele pline de praf și pe cutiile stivuite unele peste altele, Hana se trase înapoi îngrozită la gândul c-ar putea auzi zgomotul făcut de pașii grei ai unui bărbat. Dar, în loc de asta, auzi tropotul mărunțel al unor saboți de lemn și simți adierea parfumată a lemnului de santal și a chihlimbarului.

— N-ai de ce să-ți plângi de milă, se auzi glasul Tamei uimitor de tare în tăcerea adâncă. Nu știu de ce au fost atât de blânzi cu tine. De obicei le bat măr pe cele care încearcă să fugă, lăsându-le mai mult moarte decât vii.

Încadrată într-un pătrat de lumină, Tama o privea de sus pe Hana, căscând cu toată gura și rostind cuvinte ce nășteau norișori de abur în aerul înghețat. Purta un chimono simplu, albastru-indigo, din bumbac, cu un guler gros, ca de servitoare. Era greu să-ți închipui că fata asta cu trăsături dure era aceeași cu imaginea de poveste pe care o văzuse Hana cu o seară în urmă.

— Eu n-am încercat să fug, spuse aceasta din urmă gâfâind. Nu sunt proprietatea lor.

Tama pufni în râs.

— Voi, astea măritate, sunteți toate așa de nevinovate, spuse ea.

Se lăsă pe vine și începu să desfacă nodurile din jurul încheieturilor Hanei.

— Bineînțeles că ești proprietatea lor. Ori crezi cumva că bărbatu-tău o să pice de undeva din cer și-o să-ți plătească datoriile?

Când Tama dezlegă ultimul nod, Hana se întinse, frecându-și mâinile și picioarele înghețate. Așadar Fuyu o vânduse. Ochii i se umplură de lacrimi fierbinți, care-i șiroiau pe obraji.

— De ce faci pe nebuna? o întrebă Tama, luând o plapumă dintr-un colț și înfășurând-o în jurul Hanei. Viața e frumoasă aici. Pune osul la treabă și-o să trăiești bine. S-ar putea chiar să și pleci de aici, dacă-ți dorești așa de mult. Poartă-te bine, și tanti și tătucu’ vor fi ca doi părinți pentru tine. Vei fi copilul lor preferat, ai să vezi.

— Crepsatin, spuse Tama ridicând mâneca unui chimono, lăsând să se vadă modelul de pe el. Epoca Tenmei[20]. E în casa asta de generații.

Era un veșmânt splendid într-o nuanță intensă de albastru, cu căptușeală de un roșu închis, care ieșea în evidență la manșete și la tiv. Partea de jos era brodată cu ramuri de prun încărcate de flori, realizate într-o manieră realistă, încât ai fi putut jura că sunt adevărate, iar personaje aurii de tot felul se încolăceau pe spate și pe mâneci.

Hana simți greutatea veșmântului și moliciunea țesăturii. Auzise că toate curtezanele purtau chimonouri splendide, dar până acum nu văzuse mătăsuri și satinuri atât de bogate. Familia ei nu fusese nici pe departe înstărită, iar socrii ei avuseseră la rândul lor o casă modestă. În afară de rochia de mireasă din mătase roșie, la care ținea ca la ochii din cap, nu avusese decât chimonouri de bumbac țesut în casă.

— Vezi? făcu Tama. O ducem bine aici.

Trecuseră cinci zile și până acum nu se întâmplase nimic înfricoșător. Hana nu-i mai văzuse deloc pe cei doi bătrâni, înfășurată în plăpumi, își petrecuse timpul revenindu-și de pe urma chinului cumplit prin care trecuse. Reușise chiar să-și recupereze bocceluța, care acum era așezată cu grijă, în siguranță, într-un colț. Când rămase singură pentru o clipă, verifică dacă lucrurile dinăuntru (chimonourile, trusa de cosmetice și neprețuita carte) se aflau încă la locul lor, în bună stare.

Dar nu uitase că numai cu câteva zile în urmă fusese o nevastă de samurai, care se plimba prin încăperile unei case cufundate în tăcere. N-a putut să uite nici lucrurile îngrozitoare pe care le văzuse când cutreierase orașul: străzile pustiite și casele dărâmate, pereții

---

[20] Perioadă din istoria Japoniei cuprinsă între aprilie 1781 și ianuarie 1789.

crăpați și ușile care se căscau ca niște hăuri, magaziile răscolite și femeile trase la față care stăteau la pândă în umbră, păzindu-și teritoriul ca niște câini sălbatici. Visa întruna străzile părăsite și se trezea gâfâind, plină de sudoare, auzind tropăitul pașilor care o urmăreau, văzând chipuri nesătule de femei ridicându-se de după ruine.

Adesea își visa părinții și pe iubita ei bunică, femeia cu pielea ca pergamentul și încheieturi osoase. Dacă ar fi știut unde se afla ea acum, ar fi fost îngroziți, era sigură de asta. Dar curând i se umpleau ochii de lacrimi, când își aducea aminte că muriseră cu toții, și ei, și socrii. Singura persoană care putea fi încă în viață era soțul ei, dar el era departe.

Apoi se gândi la femeia pe lângă care trecuse pe coridor, femeia cu glas pițigăiat, care spusese că vapoarele plecaseră. Era singura legătură a Hanei cu lumea aceea îndepărtată, unde bărbații luptau și mureau, unde era soțul ei.

Dar pe măsură ce zilele treceau, amintirile se estompau tot mai mult, până când începeau și ele să pară niște vise. Poate că, la urma urmei, viața în Yoshiwara nu era chiar atât de cumplită. Deocamdată cel puțin, tot ce i se cerea Hanei era să ia aminte la ce se întâmpla în jur și să bage la cap.

Tama, acum Hana știa asta cât se poate de bine, era cea mai grozavă curtezană a casei. Avea un apartament cu trei camere: un salon, o cameră de primire și un iatac, unde Hana dormise împreună cu ea și câteva dintre servitoarele și însoțitoarele ei. Cea mai mare, camera de primire, era splendid mobilată. Într-un alcov se afla o vază cu ramuri de prun frumos aranjate, deasupra căreia atârna un sul pe care era pictat un cocor. Lângă alcov erau rafturi pline de cărți și instrumente muzicale sprijinite de perete. Mai erau o tavă adâncă lăcuită, de genul celor pe care se așază hainele oaspeților, o etajeră pentru chimonouri și un paravan alcătuit din șase bucăți, îmbrăcat în foiță de aur.

Pe perete atârna o placă pe care erau pictate patru cuvinte: „Pin, crizantemă, etern, sunt”. Hana știa ce înseamnă acele cuvinte: Precum pinul și crizantema, care înfloresc iarna, când celelalte flori mor, farmecul unei curtezane dăinuie de-a pururi. Numai că nu era adevărat, cel puțin așa credea ea. Chiar și bătrâna cea urâtă trebuie să fi fost cândva frumoasă.

Hana descoperise că toată lumea îi spunea bătrânei „tanti”, iar Hana trebuia și ea să-i spună la fel deși, cu siguranță, nu însemna că între ele era vreo legătură de rudenie. Tanti era tartorul casei și nimic nu-i scăpa ochiului ei de vultur.

În iatacul Târnei, tot ce se punea pe pat era atât de gros și forma un morman atât de înalt, încât aproape ajungea la împletitura din bambus de pe tavan. Pretutindeni erau oglinzi dreptunghiulare cu picior, cutii cu cremă, vopsea și pudră erau împrăștiate pe podea, printre lămpi, un scrin și un vas cu jăratic, deasupra căruia era un ceainic aburind. Chimonouri de mătase brodate cu modele bogate și strălucind de atâta aur și argint atârnau pe perete și pe umerașe, umplând încăperea cu opulența lor de culori precum giuvaierurile. Unele erau așezate deasupra vaselor în care se ardeau esențe parfumate. Hana nu mai văzuse niciodată lucruri atât de frumoase.

La început se uită în jur cu ochii mari de încântare, dar încet-încet bogăția începu s-o stânjenească. Era nedrept să fii înconjurat de lux în vreme ce, dincolo de porțile acelea, oamenii se luptau cu atât de multe greutăți și suferințe.

Odată Hana reuși să tragă cu ochiul dincolo de apartamentul Târnei și să zărească ușile închise ale celorlalte camere, înșiruite una după alta de-a lungul coridorului. Seara, când li se permitea bărbaților să intre, auzea glasuri și râsete dinăuntru. Din când în când îi ajungea la urechi zgomotul făcut de câte un client care o aștepta pe Tama să sosească și, pierzându-și răbdarea, lovea cu pipa în scuipătoarea de bambus. În toiul nopții, pe Hana o trezeau gemetele și horcăielile pline de extaz ce răzbăteau prin pereții

subțiri de hârtie. Tama gemea deosebit de tare. Hana încerca să doarmă în ciuda a tot ce se petrecea în jurul ei, dar uneori, deși se străduia din răsputeri să-și reprime pornirea, se simțea excitată de urletele acelea de plăcere.

Din câte își dădea seama, Tama avea patru sau cinci clienți pe noapte și mergea dintr-o cameră în alta. Uneori stătea o oră sau două, alteori, mai puțin, pe urmă venea înapoi, stăpână pe sine, netezindu-și părul și aranjându-și chimonoul în timp ce căsca.

— Asta-i casa mea, îi spuse ea Hanei într-o dimineață pe când îngenuncheau împreună în camera de primire, încălzindu-și mâinile deasupra vasului cu jăratic.

Era o vânzoleală de nedescris și un du-te vino neîncetat, pentru că servitoarele sârguincioase curățau totul, măturând până și tocurile ușilor din lemn sculptat și colțurile tavanelor.

— Eram mică de tot când am venit aici, mai spuse Tama. Părinții mei erau săraci, și eu eram drăguță, prin urmare aveau șanse să se aleagă cu o sumă frumușică dacă mă vindeau. Îi mai vizitez din când în când și le dau bani. O duc bine acum. Au o casă mare, cu acoperiș din trestie și cultivă așa de mult orez, încât pot să-l vândă și să câștige binișor. Frații și surorile mele sunt fiecare la casa lor, și toate astea mulțumită mie. Iată deci c-am fost fată bună și mi-am îndeplinit datoria față de ei. Mi-aduc aminte ce scandal am făcut când am ajuns aici, dar crezi că-mi pare rău cu adevărat c-am plecat de la părinții mei? Crezi c-aș prefera să stau la munte și să mărunțesc pământul cu sapa? Dac-aș face asta, ar însemna că sunt deja babă.

Hana deschise gura să protesteze, să spună că la ea lucrurile stăteau cu totul altfel, că provenea dintr-o familie de samurai, nu de țărani, dar imediat își aduse aminte că totul se schimbase. Părinții ei muriseră, iar soțul ei plecase la război.

— Din clipa în care m-a văzut, tanti și-a dat seama că aveam ceva special, spuse Tama. Mi s-a spus că a fost cea mai rafinată curtezană

care a pus piciorul aici. Ea m-a învățat tradițiile și obiceiurile și cum să dansez și să cânt la *shamisen.* M-au pedepsit și pe mine, mai rău decât pe tine, mult mai rău. M-au obligat să ies pe acoperișul casei în toiul iernii și să stau acolo ore în șir, cântând cât mă ținea gura. M-au și bătut, când am încercat să fug. Odată m-au aruncat pe scări în jos cu atâta putere, că mi-am rupt mâna. Dar uneori nu reușești să înveți decât prin pedepse. Durează puțin până pricepi cum merg lucrurile pe-aici, dar eu am reușit s-o scot la capăt, și o să reușești și tu.

— Dar tu nu vezi? întrebă Hana. E război, și de asta am ajuns aici! Bărbații luptă și mor, la fel și femeile. Cum poți vorbi despre lucruri atât de banale precum obiceiurile și dansurile voastre când totul se mistuie în flăcări?

Tama zâmbi plină de îngâmfare și o bătu ușor pe Hana pe braț.

— Draga mea, singurul lucru care contează aici e dacă avem sau nu clienți. Pacea e mai bună decât războiul, dar acum armatele din nord pierd și primim o grămadă de clienți din sud. Ai auzit de lumea plutitoare? Suntem noi, suntem chiar plantele de pe lac. Nu contează ce fel de apă e dedesubt, noi plutim. Singura diferență pe care o aduce războiul este că altfel de femei își fac apariția, femei de bună calitate ca tine, și astfel afacerile prosperă. Și când e vorba de cine câștigă sau pierde, crezi că are vreo importanță pentru mine? Absolut niciuna!

În celălalt capăt al camerei de primire, câteva tinere stăteau în genunchi și jucau cărți, ciripind ca un stol de păsări gureșe.

— Însoțitoarele mele, spuse Tama, întinzând spre ele o mână cu degete mari.

Hana le recunoscu pe unele dintre ele. Alergaseră de colo-colo, când înăuntru, când afară, în vreme ce ea stătea înfășurată în plăpumi, strigând și râzând ca și cum n-ar fi avut nicio grijă pe lumea aceasta. Seara arătau ca niște păsări ale paradisului în chimonourile lor viu colorate, cu tivurile matlasate, unul deasupra

altuia. Acum, în plină zi, când nu se afla niciun client prin preajmă, erau înfofolite în haine groase, vătuite.

Hana le ascultă vorbirea cadențată, specifică pentru Yoshiwara, cu expresii ciudate. Aveau un ton sfios, potrivit pentru flirt, asemenea clinchetului unui clopoțel de argint, având darul de a îmbrobodi un bărbat, cu totul diferit de vocea clară a unei neveste de samurai. Se întreba cine erau fetele acelea, de unde veneau și de ce ajunseseră aici. Unele erau de-a dreptul urâte, cu gura mare și obraji cărnoși, în vreme ce altele erau mai rafinate, dar accentul ascundea toate diferențele dintre ele. Bine educate și frumos îmbrăcate, știau cum să se dichisească și să pară sfioase. Își pierduseră originile. Acum erau fete din Yoshiwara.

Tama le făcu un semn poruncitor cu mâna și ele veniră una câte una să fie prezentate.

— Kawanoto, spuse Tama când o fată cu chip blând și ochi mari de căprioară își lipi fruntea de podea. Însoțitoarea mea numărul unu. Și-a făcut debutul acum doi ani.

— Kawagishi, Kawanagi.

Două fete îngenuncheară una lângă alta și se înclinară. Una era scundă și zâmbitoare, cealaltă, cu picioare lungi și mlădioasă ca o salcie. Alte tinere îngenuncheară după ele.

— Kawayu, Kawasui… Pe toate le cheamă Kawa, spuse Tama. Pe mine mă cheamă Tamagawa: Tama și Kawa. Le-am dat tuturor o parte din numele meu, să se știe că sunt însoțitoarele mele. Oricine le întâlnește știe că sunt ale mele, așa că trebuie să se poarte frumos!

Erau cele mai ciudate nume pe care le auzise Hana vreodată. Nu semănau cu numele obișnuite de femei, ci mai degrabă cu numele unor magazine sau cele ale actorilor kabuki. Kawanoto, fata cu ochi mari, în care se citea nevinovăția (numele ei însemna „gură de râu”), luă o pipă cu o coadă lungă, de fier din cutia cu tutun de pe podea și umplu găvanul micuț din lut. Apropie de ea o bucată de mangal și trase câteva fumuri până ce se aprinse, după care i-o

întinse Târnei, făcând o plecăciune. Aceasta din urmă o duse la gură, cu degetul mic ridicat în aer. Inspiră adânc și scoase un rotocol de fum albăstrui, care pluti în aer, răsucindu-se și alungindu-se până dispăru.

Clătină din cap.

— Ei, acum spune-mi și mie ce-a fost toată nebunia aia cu scrisul? întrebă ea cu blândețe. Cum e posibil să scrii când tu de-abia știi să vorbești ca lumea? Tanti mi-a spus că te-ai lăudat cu așa ceva.

Hana simți o licărire de speranță. Poate că, la urma urmelor, aveau de gând s-o folosească drept scrib. Era cât pe-aci să spună:

— Bineînțeles că știu să scriu, provin dintr-o familie de samurai, sunt bine-crescută.

Dar imediat își aduse aminte de ceva și-și mușcă buzele. dându-și toată silința să pronunțe cuvintele cu accentul specific Yoshiwarei, își plecă privirea și murmură:

— Sinceră să fiu, știu să scriu, un pic. Dacă pot să ajut cu ceva…

— Nu-i rău deloc, spuse Tama. Te străduiești.

Tocmai îi dădea înapoi pipa lui Kawanoto când ușa se deschise cu zgomot și o fetiță într-un chimono roșu, strălucitor se năpusti înăuntru. Se auzi clinchetul clopoțeilor cusuți pe mânecile ei, iar veșmintele pe care le purta dedesubtul chimonoului foșniră sub tivul matlasat. Își luă avânt, alunecând pe podea ca și cum s-ar fi dat pe gheață până lângă Tama, se lăsă în genunchi, puse mâinile cu grijă pe tatami și anunță strigând din toți rărunchii:

— L-am văzut.

— Ușurel, ușurel, spuse Tama, zâmbindu-i fetiței. Uite, ia asta. Îi făcu semn cu mâna unei servitoare mai în vârstă care îi oferi fetiței o prăjitură. Micuța zâmbi cu mândrie. Era un copil foarte frumos, cu fața în formă de inimă, cu un nas turtit ca un nasture și cu o pereche de ochi negri, imenși. Avea părul prins în vârful capului, iar pe creștet purta o coroniță din flori de mătase. Se întoarse spre Hana și făcu o plecăciune frumoasă.

— De când ești aici, Chidori? De trei ani? Și câți ani ai? Șapte? Vezi, spuse Tama, întorcându-se spre Hana, vorbește deja frumos și știe cum să se poarte. Chidori e una dintre tinerele mele însoțitoare. Poți să înveți de la ea.

Chidori însemna „fluierar". Numele i se potrivea perfect, se gândi Hana. Era ca o pasăre cu ochi sclipitori, care țâșnea și sărea de colo-colo.

— Ești sigură că era el? întrebă Tama.

— Da, era domnul Shojiro. Ieșea de la Tsuruya.

— Tsuruya…?

Pe fruntea Târnei apărură câteva cute, iar chipul i se întunecă.

— Mă-ntreb cu cine s-o întâlni acolo?

— Am stat chiar în mijlocul drumului. El a ieșit pe furiș, uitându-se în stânga și-n dreapta. Când m-a văzut, s-a îngălbenit la față.

— Păi cum altfel? Cum de-ndrăznește să se gândească măcar că mă poate duce de nas?! Yugao aia, ea l-a înrobit cu vrăjile ei.

Tama tăcu preț de câteva momente.

— Ne vom ocupa mai întâi de el, după care vom avea grijă și de ea. Hei! Poți să scrii o scrisoare de dragoste? întrebă ea, întorcându-se spre Hana, care aștepta liniștită în genunchi.

— O scrisoare de dragoste? repetă Hana încurcată pentru o clipă.

Se duse cu gândul la poeziile romantice pe care le învățase în copilărie. Se gândi la *Calendarul Prunului* și la cuvintele pe care le folosea Ocho când îi vorbea lui Tanjiro.

— O scrisoare pentru Shojiro?

— Bineînțeles că nu, răspunse Tama cu un oftat de exasperare. Am de gând să-l pedepsesc pe Shojiro, nu să-l mângâi cu o scrisoare. Nu, pentru Mataemon. E un tip din sud, care vine pe aici de puțin timp. Habar n-are cum să se poarte, dar un pic de încurajare o să-l pună pe jar. Trebuie să-l facem să creadă că sunt înnebunită după el!

Pe tatami, lângă o lumânare cu un abajur pătrat de hârtie, se

aflau câteva instrumente de scris. Hana amesteca cerneala, încercând să-și amintească ce citise în *Calendarul Prunului.* În tot acest timp freca pe piatră, în toate direcțiile, batonul de cerneală solidă[21].

— Ce zici de asta? întrebă ea. „Dormi-voi / Singură în noapte / Pe covorașul meu îngust / Și nu mi-e dat să-mi văd alesul / De-al cărui dor încet mă usc?" Ceva în genul ăsta?

— Doamne sfinte, spuse Tama cu un murmur plin de sarcasm. Ce educație clasică are fata asta! E un pic exagerat pentru Mataemon. Scrie așa: „Azi-noapte te visam, dar când m-am trezit plecaseși, și acum perna mea e udă de lacrimi. Îți duc dorul și vreau să te văd din nou". Fă mai multe. Le pot folosi pentru diverși clienți.

Desfăcând un sul de hârtie, Hana luă o pensulă și scrise, având grijă să dea literelor forma cuvenită.

— Ce adresă are?

Tama scrâșni din dinți.

— Nu știu ce Dumnezeu i-a apucat pe tanti și pe tătucu, spuse ea. Niște fetițe de zece ani, care au pornit-o de jos, știu mai multe decât tine. Mataemon lucrează într-un soi de birou al guvernului. Și-ar nenoroci cariera dacă ar începe să primească scrisori de la femei. Chidori, fugi și prinde-l pe curier. Să-ți scrie el adresa.

Tama se întoarse către Hana și îi zise oftând:

— Ai așa multe de învățat.

Hana se uită la covorașe. Observă că aveau porțiuni uzate, și marginile de mătase se răriseră pe ici, pe colo. Luxul era doar o spoială, o fațadă, cum era și viața pe care o ducea Tama. Scrisoarea

---

[21] În caligrafie se folosea cerneala solidă (sub formă de baton), care se obținea din funingine și clei de origine animală, la care se adăugau tămâie și diverse plante medicinale. Pentru a obține cerneala lichidă, se freca batonul de cerneală solidă pe o piatră specială și se amesteca apoi cu o anumită cantitate de apă, în funcție de consistența dorită.

fusese o încercare, abia acum își dădea seama, o încercare din care nu ieșise rău deloc.

10

Hana își încălzea mâinile deasupra vasului cu jăratic din spațioasa cameră de primire, în vreme ce Tama, care tocmai se îmbăiase, se așeză în genunchi în fața oglinzii. Într-un colț al camerei, o bătrână cu păr ciufulit stătea gheboșată peste un *shamisen* și cânta o melodie. Părul încărunțit îi era strâns într-un coc și era îmbrăcată în culorile sobre specifice gheișelor. Era atât de micuță și de subțire, încât părea că o să se piardă printre umbre.

— Dac-ai avea cu zece ani mai puțin, te-am putea școli cum se cuvine, spuse Tama bombănind. Dar la vârsta ta nu e timp de pierdut. Tătucu' va vrea să-și recupereze investiția.

Îi făcu semn cu mâna lui Kawanoto, să vină și să-i maseze umerii.

— Am vrut să te bag în pâine puțin câte puțin, dar am prea mulți clienți. Va trebui să vii cu mine diseară și să vezi cum merge treaba.

— Dar n-ai nevoie de mine, ripostă Hana cuprinsă de panică. Știu să scriu. Cu siguranță sunt o mulțime de răvașe de scris.

— Nu fi proastă! se răsti Tama. Cum altfel crezi c-o să poți trăi? Cum altfel crezi că-ți vei putea plăti datoriile? Tot ce trebuie să faci e să te uiți, să te uiți mereu și să te lași văzută, asta-i tot.

Tama chemă o servitoare bătrână, o femeie vânjoasă, cu mâini înăsprite de muncă și păr alb, ciufulit, care bombănea liniștită, cu un accent specific Yoshiwarei. Femeia o așeză pe Hana în fața unei oglinzi, îi trase chimonoul de pe umeri și-i strânse jumătatea de sus în jurul taliei. Lângă ea era o tavă de alamă, pe care așezase o cană și un castronel. Hana strâmbă din nas când simți mirosul acru de ristic, oțet și ceai. Ca orice femeie respectabilă, își înnegrise întruna dinții de când se măritase.

Dar Tama clătină din cap.

— Fără negreală pe dinți, spuse ea. Acum începi o viață cu totul nouă. Faci mai multe parale ca virgină. Nimeni nu va ști că nu ești virgină decât când va fi mult prea târziu.

Hana deschise gura pentru a se împotrivi, dar Tama îi întorsese deja spatele.

În cameră intrase o femeie, cocârjată sub greutatea unui balot imens. Îl desfăcu și împrăștie pe podea piepteni, sticluțe cu uleiuri parfumate, cutii cu pomezi, teancuri de hârtie și șiruri de podoabe pentru păr și puse cleștii pentru onduleuri pe vasul cu jăratic. Mirosul înțepător de păr ars umplu camera de cum se încălziră.

— Avem o recrută nouă, spuse Tama. Vom avea mult de lucru până să-i facem părul să stea cum trebuie.

Hana era obișnuită să-și aranjeze singură părul. Când era mică, se chinuia până o dureau brațele. Își desfăcea părul în șuvițe și le răsucea pe fiecare în sus, înainte și înapoi, pe urmă le lega cu fir de aur sau cu un șnur de hârtie colorată. Devenise destul de pricepută la coafura *shimada*[22], foarte elaborată, pe care o purtau fetele de vârsta ei, cu un colac gros de păr strălucitor legat la spate, deasupra cefei.

Acum îngenunche, uitându-se la reflexia ei din dreptunghiul de argint ce-și pierduse luciul, în vreme ce femeia se apucă de treabă, smulgând și trăgând cu un pieptene cu dinți mărunți. În curând începură să-i curgă lacrimile pe obraji. Le lăsă să curgă în voie. Lasă-le să creadă că era din pricina durerii pe care i-o provoca pieptănatul, își spuse Hana. Doar ea trebuia să știe că erau lacrimi vărsate pentru tot ceea ce pierduse.

— E destul de rău să fii copil, murmură femeia, încălzind o

---

[22] Coafură asemănătoare cu un coc răsucit deasupra cefei, actualmente purtată doar de gheișe, dar în perioada Edo purtată și de adolescentele de rând.

bucată de ceară și punând-o pe părul Hanei împreună cu cleștele pentru onduleuri.

Se auzea un sfârâit și se simțea un miros pătrunzător de ulei de fiecare dată când ceara atingea metalul încins.

— Dar e mult mai rău să fii om în toată firea și să fi trăit o altă viață cândva. Nu ești singura, suntem multe aici – soții, concubine, femei care și-au pierdut soții sau iubiții și care n-au unde să se ducă.

Uimită, Mana se uită în oglindă. Femeia era îmbrăcată ca o servitoare, cu un chimono lipsit de pretenții, cu carouri cafenii și guler mov. Avea părul legat la spate într-un coc. Un obiect strălucitor îi scânteia pe mână, și la gât avea un clips de metal.

— Cel mai bine e să uiți trecutul, continuă femeia. E singurul mod în care putem supraviețui. Dacă vreodată te vei simți singură, vino să mă vizitezi. Întreabă de Otsune. Toată lumea mă cunoaște aici.

O trase pe Hana atât de tare de păr, încât biata fată crezu că va rămâne cheală.

— Nu mă vor lăsa să ies.

— Te vor lăsa, odată ce capătă încredere în tine. Dacă stai aici închisă, nu le ești de niciun folos.

Otsune pieptănă și făcu onduleuri și dădu cu ceară până ce părul Hanei începu să strălucească precum mătasea. Îl împănă cu biluțe de pomadă albă și ulei de camelie cu miros de mosc, pe urmă făcu o cărare, despărți părul și-l legă, îl rulă, îl pieptănă împăturindu-l șuviță cu șuviță până ce părul Hanei, care ajungea la podea, se prefăcuse într-o construcție impunătoare de bucle și zulufi încolăciți, netezi și strălucitori precum lacul lustruit. Cu grijă, Hana ridică mâna. Părul îi era țepos și lipicios la atingere. Abia dacă îndrăznea să respire de teamă ca enormul edificiu să nu se răstoarne.

Otsune își odihni degetele pe umărul Hanei preț de o clipă.

— Ține, șopti ea, punându-i ceva în palmă și închizându-i

pumnul. E un talisman. Prinde-ți-l în păr, înainte de a te duce acolo, dar vezi să nu observe tanti, fiindcă ți-l va lua. Te va apăra și o să-i împiedice pe bărbați să te aleagă.

Hana strânse pieptenele mic în pumn. Nu înțelegea despre ce vorbea Otsune, dar îi era oricum recunoscătoare.

Întrucât Otsune trecu la următoarea însoțitoare, servitoarea cea bătrână luă o bucată de ceară albă și moale și o frământă în palme. O întinse pe fața Hanei, după care îi vopsi într-un alb de cretă gâtul, bărbia, obrajii, nasul și fruntea, răspândind pretutindeni nori de pudră albă de orez. Hana privea în oglindă cum fața ei devenea un oval alb perfect, cu o fâșie îngustă de piele la rădăcina părului.

Mânuind pensula, servitoarea îi acoperi pieptul și umerii și partea de sus a spatelui cu alb, după care ridică o a doua oglindă, pentru ca Hana să-și poată vedea ceafa. Rămăseseră doar trei puncte de piele nepictată, conturându-se pe albul mat al spinării ei, precum limba bifurcată a unui șarpe.

— Îi scoate din minți pe bărbați, spuse bătrâna chicotind, ceafa unei femei. Forma îi face să se gândească la… Ei, o să vezi tu.

Pictă sprâncenele Hanei, curbându-le ca pe două semiluni, și îi contură ochii cu roșu, apoi cu negru, prelungind linia până dincolo de coada ochiului. În cele din urmă îi suflă fard pe obraji.

— Sus, în picioare! spuse ea.

Dezbrăcată și tremurând din toate încheieturile, Hana stătea ca o statuie în vreme ce servitoarea o strângea cu șireturile unui combinezon parfumat din crep stacojiu și o ajuta să-și pună o bluză albă, cu guler roșu și mâneci lungi, roșii. Apoi îi legă alt combinezon, cu panglici de mătase. Îi puse un guler brodat și tare în jurul gâtului și o ajută să îmbrace un chimono roșu, cu mâneci lungi și tiv matlasat. Peste toate acestea veni un alt chimono, pe urmă un altul și încă unul, fiecare legat cu panglici. Pe urmă luă o eșarfă lungă de brocart și i-o răsuci de două ori în jurul taliei. Hana se răsuci pe călcâie și se întoarse cu spatele la ea. Femeia râse pe sub

mustăți.

— Ce și-o fi închipuind fata asta despre ea? Că e virgină? Fată bătrână? Gospodină? Crede că vreau să-i leg *obi*-ul la spate!

Toată lumea se întoarse și se auziră hohote de râs.

— Lucrurile s-au schimbat, draga mea. N-ai observat?

Tăcută, Hana se întoarse cu fața la servitoare. Femeia trase și trase până când eșarfa era atât de strânsă, încât Hana de-abia mai putea să respire. Petrecu cele două capete în partea din față și, bâjbâind cu degetele, ținând ace în gură, legând panglici aici și dincolo și aranjând frumos faldurile de material, o transformă într-un nod imens plin de zorzoane. Capetele îi ajungeau Hanei aproape de tălpi.

Mătasea roșie îi aduse aminte Hanei de ziua nunții ei, când Oharu îi aranjase părul și o ajutase să se îmbrace, iar în clipa aceea simți un nod în gât. Era îmbrăcată ca o mireasă, părând că urma să se mărite din nou. Singurul lucru diferit era *obi*-ul. Chiar și gheișele își legau *obi*-urile la spate. Doar un singur fel de femeie își lega *obi*-ul în față, într-o fundă îndrăzneață, provocându-l parcă pe orice bărbat care-i ieșea în cale să încerce să i-l dezlege. O trecură fiorii când se gândi despre ce fel de femeie era vorba.

Servitoarea scrâșni din dinți și atinse ușor obrazul Hanei, îi aranjă gulerul, verifică dacă tivurile și manșetele chimonourilor erau frumos aliniate, îi agăță în păr, în partea din față, un pieptene din lemn de santal și-l împodobi cu ace de păr. În cele din urmă îi puse pe creștet o coroniță din flori de mătase.

— Ar fi mai bine dacă ți-ai pune talismanul ăla, mormăi ea.

Hana îi dădu servitoarei pieptenele mic și curbat pe care îl primise de la Otsune și simți cum i-l înfige cu putere la ceafă. Pe urmă servitoarea luă un baton de pastă de șofrănel, umezi o pensulă și pictă o petală roșie la mijlocul buzei de jos a Hanei, lăsând-o pe cea de sus albă.

Toată lumea se întoarse – însoțitoarele, cu sânii goi și

chimonourile răsucite în jurul taliei, Otsune, cu pieptenele în dinți și bigudiurile încinse în mână, chiar și Tama, care își aranja frumos *obi*-ul. Până și gheișa cea bătrână, cu părul ciufulit se opri din zdrăngănit la *shamisen* și privi în sus.

Se auziră glasuri murmurând:

— Încântătoare. Frumoasă!

Hana făcu câțiva pași nesiguri. Nici măcar în ziua în care se măritase nu fusese atât de stânjenită din cauza veșmintelor grele. Se întoarse cu stângăcie, de-abia îndrăznind să se privească în oglindă. Când în sfârșit se uită, i se tăie respirația. Se preschimbase într-o păpușă pictată. Nu semăna deloc cu ea și totuși ea era. Devenise o stampă a ei însăși, nu o persoană, ci o imagine pictată.

În spatele măștii era tot Hana, își spuse ea cu înverșunare. Dar în ciuda tuturor eforturilor nu se putea abține să nu fie un pic încântată. Era aproape ca și cum și-ar fi aruncat cât colo propriul eu și nu i-ar mai fi păsat de el, precum un fluture care iese dintr-o crisalidă. Nu mai era Hana, nu, nu mai era deloc Hana. Era o persoană cu totul nouă.

— O să-ți găsim un nume nou, spuse Tama de parcă i-ar fi citit gândurile. Voi vorbi cu tanti despre asta. Acum mergi. Ridică-ți poalele cu mâna stângă și mergi. De acolo până aici.

Hana prinse cu mâna materialul greu și făcu câțiva pași în picioarele goale, încercând să nu se împiedice în poalele chimonourilor. Trena care o încurca și nodul imens al *obi*-*i*\ *i*\ o făcură să-și piardă echilibrul. Nu era obișnuită să ducă o greutate atât de mare. Se poticni, cât pe ce să cadă.

— Dă-le cu piciorul, spuse Tama. Dă-ți poalele la o parte cu piciorul. Nu-i nimic rău în a-ți arăta gleznele.

Tama se transformase și ea, redevenind ființa misterioasă pe care o văzuse Hana la prima lor întâlnire. Avea părul despărțit în două aripi scânteietoare, pe care se afla o coroană ghintuită cu ace de păr aurite și din baga, strălucitoare precum razele soarelui, împodobită

cu flori și frunze de mătase, cu ornamente de sidef și șiraguri de coral încărcate cu flori poleite cu aur. Funda splendidului ei *obi* de brocart, care-ți lua ochii, aproape îi acoperea chimonourile groase și matlasate.

— Asta-i tot ce ai de făcut în seara asta, spuse Tama. Mergi, apoi te așezi. Concentrează-te și fă treaba asta cât poți de bine. Nu vorbi. Privește și ascultă. Asta-i tot.

Se făcuse aproape seară, era ora Maimuței23. În depărtare se auzea sunetul profund al unui clopot și vaierul lui plin de melancolie se răspândea peste dealurile orașului. Clopote mici începură să bată ca și cum i-ar fi dat un răspuns, unele mai departe, altele prin apropiere. Unul dintre ele se auzea atât de tare, încât părea că bate chiar acolo, în casă.

Tama se ridică maiestuoasă în picioare. Cu splendida ei pieptănătură *à la* Madame de Pompadour și cu acele de păr radiindu-i ca un halou în jurul capului, era mai mult ființă divină decât femeie. Doar un bărbat curajos ar putea încerca să-i dezlege *obi*-ul, se gândea Hana.

— Vor rămâne cu toții cu gurile căscate, spuse Tama ștrengărește, ridicând din sprâncene, privindu-se într-o oglindă și apoi dând mulțumită din cap.

— Nu vii cu noi, nu-i așa, sora noastră mai mare? strigară însoțitoarele.

— Ba vin, cum să nu vin? răspunse Tama zâmbind doar cât să dea la iveală lacul negru care-i strălucea pe dinți. Vor vedea-n seara asta ce n-au mai văzut până acum.

---

[23] În vechime, în Japonia se folosea sistemul de douăsprezece ore pentru măsurarea timpului, astfel încât ziua era împărțită în douăsprezece intervale de câte două ore, fiecare purtând numele unui semn zodiacal. Ora Maimuței corespundea intervalului orar dintre 15.00 și 17.00.

Însoțitoarele se îngrămădiră pe lângă ea, aliniindu-se două câte două după înălțime. Micuța Chidori era abătută. Împreună cu Namiji, cealaltă fetiță cu rol de însoțitoare, trebuia să stea la urmă.

Kawanoto, fata cu ochi mari și nevinovați, o apucă pe Hana de mână și o trase în față, lângă ea. Cele opt erau ca niște păpuși în chimonouri roșii, care se potriveau perfect, cu fețe albe și coronițe de flori în păr, care le veneau și ele de minune. Cele mai mari aveau mâneci care le ajungeau până la talie, semn că erau adulte, în vreme ce fetițele mai mici erau îmbrăcate în chimonouri cu mâneci care le ajungeau aproape până de pământ.

— Ăsta-i locul meu, spuse un glas îmbufnat.

Fata care vorbise avea în jur de șaisprezece ani, fiind de aceeași vârstă cu Kawanoto. Fața îi era mai albă, ochii mai negri, buzele mai roșii și părul ridicat mai sus decât al tuturor celorlalte. Purta același chimono ca toate fetele, dar al ei era legat mai lejer, dând la iveală un sân pictat în alb, iar funda de la *obi*-ul ei atârna îmbietor.

— Nu știu de ce trebuie să merg și eu, se plânse ea. Am deja o întâlnire fixată pentru diseară.

Mergi fiindcă spun eu, Kawayu, se oțărî Tama.

Ușa coridorului se deschise și un val de muzică inundă camera în clipa în care își făcu apariția un chip ca o mască, însoțit de o dâră de parfum.

— Tanti!

Toate, chiar și Tama, căzură în genunchi și își lipiră fruntea de podea. Aducându-și aminte de magazie, Hana se uită înfricoșată la bătrână.

Tanti era îmbrăcată într-un chimono de un albastru pal, cu o perucă neagră, lucioasă așezată peste părul ei alb. Mergea dreaptă, ca și cum în mintea ei ar fi fost frumusețea aceea mândră care fusese cândva, dar machiajul gros și alb nu făcea decât să-i scoată în evidență fiecare rid. Ochii conturați cu negru i se scufundaseră în fundul capului și vopseaua stacojie de pe buze i se prelinsese pe

ridurile din jur. Merse drept spre Hana.

— În picioare, spuse ea.

Trase de chimonoul Hanei și îi aranjă un fir de păr. Pe urmă o sili să se întoarcă roată și-și vârî mâna în coafura fetei, căutând talismanul ascuns acolo. Hana îngheță de teamă că i-l va lua, dar tanti zâmbi cu subînțeles.

— S-așteptăm un pic cu asta, anunță ea.

Tama se înclină și încuviință din cap.

— Să vedem ce ni se oferă. S-ar putea să dăm peste ceva bun aici.

Tanti se înclină spre Hana.

— Vino, spuse ea cu blândețe. E timpul să te vadă lumea.

Când ieșiră una după alta pe coridor, sunetul muzicii, glasurile și râsetele se întețiră până ce întreaga casă părea că bubuie de zgomot. Servitoarele le conduceau de-a lungul coridoarelor, ținând în mâini felinare și lumânări menite să gonească umbrele care voiau să pună stăpânire peste tot. Limbi de întuneric lingeau lumina ce țâșnea prin ușile deschise, și femeile ieșeau parcă lunecând, mișcându-se ca niște somnambule în ritmul muzicii. Coridorul era inundat de fâsâitul chimonourilor și de amestecul de parfumuri. Hana îndepărta cu picioarele goale poalele chimonourilor, atât de atentă să nu se împiedice, încât de-abia dacă observa pe unde mergea.

Coborâră câteva trepte cu pași mărunți și repezi și înconjurară o verandă. În clipa aceea Hana simți un curent de aer rece și în nări îi ajunseră praful și mirosul de mâncare gătită la cuptor și fumul ce se ridica de la lemne – mirosurile străzii. Ridică privirea și-și dădu seama că erau aproape de intrare. Se opriră în fața unei uși. Undeva prin apropiere zdrăngăneau *shamisene,* un glas tânăr și limpede cânta o baladă și se auzea un ropot de voci, ca înainte de începerea unei piese de teatru.

Pe urmă cineva scoase un urlet, ușa se deschise cu putere și lumina se revărsă afară cu atâta strălucire, încât Hana își acoperi ochii.

Punându-și mâinile pe șoldurile ei, Kawanoto o împinse înainte. Hana se poticni fiindcă dădu de lumină și simțise aerul rece ca gheața învăluind-o, când Kawanoto o îndemnă să îngenuncheze. Auzi respirația și simți căldura și parfumul trupurilor care se îngrămădeau în jurul ei. Se făcu liniște, apoi se auziră niște urale precum acelea cu care e întâmpinat un actor în clipa în care apare pe scenă.

Hana își ridică privirea și rămase cu gura căscată de uimire. Nu era pe o scenă, ci într-o cușcă, o cușcă uriașă cu bare de lemn în partea din față, cum erau cele pe care le văzuse când a ajuns în Yoshiwara. Atunci fusese afară și se holbase la fetele dinăuntru. Acum ea era înăuntru. Era una dintre fete.

Uralele se stinseră și o voce de bărbat strigă:

— O necunoscută! Ce frumoasă e! Hei, scumpo, ia uită-te-ncoace!

O altă voce îl întrerupse:

— Ea mea. Hei, necunoscuto, cum te cheamă?

Un cor de bărbați strigă:

— Necunoscuto, cum te cheamă?

Dincolo de bare, întunericul era înțesat de ochii care se holbau la ea, unii mari, alții mici, unii rotunzi, alții migdalați. Hana desluși siluetele ca niște umbre ale bărbaților, unii cu nasurile turtite vârâte printre bare, alții stând la pândă în spate, oprindu-se să tragă cu ochiul. Îngrozită, se dădu înapoi, bucuroasă că toate celelalte femei erau în jurul ei, și puse mâna pe talismanul pe care-l avea la spate, prins în păr. Acum știa la ce folosea.

Aidoma unor figuri de ceară, fastuoase în veșmintele lor de mătase și aur și argint, femeile se lăsară în genunchi, tăcute și calme, în vreme ce bărbații se plimbau pe lângă ele, se strângeau laolaltă și priveau înăuntru. Unii rămâneau acolo, cu nasurile lipite de bare, încercând să atragă atenția fetelor, în vreme ce alții plecau mai departe.

Tama era în fundul cuștii, cu fața la spectatori, împreună cu alte

câteva femei îmbrăcate la fel de extravagant. Când Hana se întoarse să se uite la ea, Tama luă o pipă cu coadă lungă și începu să fumeze, la fel de impasibilă și relaxată de parcă s-ar fi aflat în intimitatea propriului său apartament. Nepăsătoare, scoase un rotocol de fum ca și cum nici nu și-ar fi dat seama că, la numai câțiva pași mai departe, pândeau bărbați târșâindu-și picioarele, suflându-și în mâini și cu ochii scurgându-li-se după ea.

Scoase un sul din mânecă, îl desfăcu și-și plimbă privirea încet peste el, ca și cum ar fi fost o scrisoare de la un admirator înflăcărat, zâmbind din când în când, făcând ochii mici și umezindu-și buzele cu limba. Apoi se întoarse și îi șopti ceva unei alte femei, tot curtezană și ea, aplecându-și capul cu grație și ascunzându-și fața în mânecă, încercând parcă să-și înăbușe un hohot de râs.

Privi pe furiș spre bărbați și-și înclină capul foarte, foarte ușor, abia perceptibil.

Hana o privea ca hipnotizată. Tama era precum maestrul păpușar care ținea mulțimea în frâu și-o făcea să se supună voinței lui.

Timpul se scurgea încet, iar însoțitoarele începură să șușotească între ele și să chicotească.

— Vai, uită-te la el, ce frumos e!

— E Jiro. Nu-l știi? E mereu aici.

— Renegat de taică-său, nu-i așa? Dezmoștenit?

— N-are nicio para chioară. Nu merită să-ți irosești farmecul pe el.

— Ce haină are, așa demodată. Și ce culoare îngrozitoare. Nu se pricepe deloc. Ce mai prostălău!

— Nu-mi place deloc. Sper să nu mă aleagă pe mine.

Câteva însoțitoare se împinseră să ajungă în partea din față a cuștii și se dichisiră. Altele le făceau semn bărbaților, făcându-le cu ochiul. Kawagishi, cu fața ei plină de copilă și cu zâmbetul ei larg, și Kawanagi cea mlădioasă, care erau mereu împreună, își citeau în

palmă una alteia.

— Doar săracii veneau să se uite la noi, îi șopti Kawanoto Hanei. Asta era tot ce-și puteau permite, să privească. Cei bogați știau deja pe cine voiau. Dar în ziua de azi, cu toți clienții ăștia noi, e un mijloc bun să-ți găsești mușterii. Nu știi niciodată cine ar putea să te remarce.

— Kawanoto-sama, Kawanoto-sama, se auzi un glas.

Un tânăr își făcuse loc cu greu până la bare. Kawanoto se furișă în partea din față a cuștii și își lipi obrazul de al lui. El dădu din cap și dispăru.

Kawayu, fata ursuză care se machiase din cale-afară, se îndreptă spre bare. Își arcui spinarea, își lăsă capul într-o parte și clipi din ochi, dar nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenție. Se auzi însă un strigăt:

— Hei, necunoscuto, cum te cheamă? Spune-ne cum te cheamă!

Kawayu îi aruncă Hanei o privire plină de venin. Hana îi zâmbi cu seninătate și-și înclină capul cu o politețe exagerată. Fata asta, cel puțin, nu putea să-i facă niciun rău.

Dintr-odată toate privirile se ațintiră asupra ei. Până atunci bărbații trăncăniseră și-și târșâiseră picioarele fără încetare, dar acum, de cealaltă parte a barelor se lăsase o liniște adâncă.

Copleșită de stânjeneală și timiditate, Hana își duse mâinile la gură și, când făcu asta, din mâneca de la chimonoul care alunecase, îi ieși la iveală brațul. În mulțime se iscă un murmur. Grăbită, își puse mâinile în poală și-și aranjă mâneca. Un tânăr se uita la ea printre bare. Privirile li se întâlniră, iar el își târșâi picioarele și-și lăsă ochii în pământ, înroșindu-se până ce creștetul căpățânii lui rase deveni roșu-vinețiu.

Încercând să nu mai atragă atenția asupra ei, Hana se întoarse, evitând privirile înfometate. Un vuiet străbătu mulțimea din spatele ei. Se uită fix la mâinile pe care și le ținea în poală, dorindu-și să se poată face nevăzută. Dar murmurul se înteți și un suspin

tremurător, un geamăt prelung în care se simțea dorința străbătu gloata de bărbați. Dintr-odată Hana își dădu seama ce vedeau cu toții: ceafa ei și cele trei puncte de piele nepictată de acolo. Îi veniră în minte vorbele servitoarei: *Forma îi face să se gândească la*… Sub vopseaua albă fața începu să i se îmbujoreze, până ce Hana simți că toată lumea vedea cum îi iau foc urechile.

Ridică fruntea și-și aranjă gulerul, conștientă că Tama o urmărea. Aceasta din urmă încuviință printr-o mișcare a capului și un surâs îi apăru pe chip. Era încântată la culme.

11

Când clopotul bătu ora sorocită, Tama și suratele ei, tot curtezane, se ridicară în picioare unduindu-și șoldurile. Servitoarele se repeziră să ridice gulerele curtezanelor, să așeze frumos faldurile de material, să aranjeze fundele imense ale *obi*-urilor și să îndrepte acele de păr. Prin ușa deschisă a cuștii se auzi un glas pițigăiat. Hana tresări. Era glasul subțire pe care-l auzise în prima noapte, la sosire, spunând că vapoarele au pornit-o la drum. De atunci așteptase întruna să găsească ocazia s-o întâlnească.

Uitând de toate, se strecură prin mulțimea de tinere. Kawanoto se ținea scai după ea, trăgând-o de mânecă, exact în clipa în care zări niște tivuri matlasate ieșind învârtejindu-se pe ușa principală a casei.

— Trebuie să ne-ntoarcem, șoptea Kawanoto speriată în spatele ei. Clienții ne-așteaptă.

Bărbați se înghesuiau în vestibulul cu pământ pe jos, suflându-și în palme pentru a se încălzi și scoțând aburi pe gură în aerul rece. Unii erau bătrâni, alții tineri, dar toți păreau cu dare de mână.

Îmbrăcați elegant, cu pantaloni *hakama*[24] scrobiți, cu jachete *haori*[25] și cu pelerine groase de lână, erau foarte diferiți de bărbații cu priviri nesătule care se adunaseră în fața cuștii. Dând din coate, salutându-se unul pe altul și înclinându-se, își scoteau saboții și îi lăsau în seama servitorilor, care le înmânau în schimb niște plăcuțe de lemn pe baza cărora să-și ia înapoi încălțările la plecare. Gheișe cu *shamisene* învelite în mătase și măscărici obraznici care rânjeau întruna se înghesuiau în spatele lor.

Singurul lucru pe care-l știa Hana era că trebuia s-o găsească pe femeia cu glas de clopoțel. Nimic altceva nu mai conta.

Își smulse mâneca din strânsoarea lui Kawanoto și, ținându-și veșmintele grele cu amândouă mâinile, țâșni prin mulțime și ieși în fugă pe ușă, alergând în întuneric după glasul cristalin și poalele de chimono învârtejite. I se tăie respirația când simți aerul rece atingându-i pielea. Apoi zări un cap strălucitor strecurându-se printre bărbații care se îngrămădeau în casa de alături. Dădu buza înăuntru și privi de-a lungul coridorului luminat de felinare, pe urmă văzu o ușă închizându-se și se repezi într-acolo, gâfâind.

Când puse mâna pe clanță, își dădu dintr-odată seama ce lucru îngrozitor era pe cale să facă. Să deschidă ușa apartamentului unei prostituate și să intre neinvitată. Cine știe ce se petrecea înăuntru. Dar n-avea de ales.

Trăgând aer în piept, deschise ușa.

Intră într-un salon aproape la fel de spațios și elegant ca cel al Târnei. Prin ușile deschise, care dădeau în camera alăturată, văzu un foc de mangal arzând într-un vas enorm pentru jăratic și o masă

---

[24] Pantaloni tradiționali japonezi, strânși în talie și foarte largi în partea de jos, formați din șapte cute (două în spate și cinci în față), purtați inițial peste chimono doar de către bărbați.

[25] Jachetă tradițională japoneză, cu mâneci foarte largi, care ajunge până la coapse.

plină cu tot felul de mâncăruri. Lumânări înalte, așezate în sfeșnice ardeau cu flăcări galbene, imense. În mijlocul camerei, un grup de gheișe ciupeau corzile *shamisenelor*, băteau în tobe și cântau. Câteva gheișe dansau, aruncând în jur umbre șerpuitoare. Petrecerea era în toi.

În spatele încăperii stăteau tolăniți câțiva bărbați, care băteau din palme în ritmul muzicii și dădeau pe gât sake din pahare mititele. Femeile stăteau printre ei, unele cuibărite la pieptul lor, uitându-li-se-n ochi și țuguindu-și buzele, altele sfidătoare și reci. Câteva fetițe ca niște păpuși, îmbrăcate la fel de frumos ca micuța Chidori, alergau de colo-acolo, umplând păhărelele cu sake.

Toate femeile arătau aproape la fel, având obrajii vopsiți în alb, chimonouri strălucitoare și *obi*-uri enorme. Uimită, Hana rămase cu gura căscată. Habar n-avea cine era femeia pe care o căuta sau dacă ajunsese la locul potrivit. Lumea bătea din palme și râdea atât de tare (ca să nu mai pomenim de muzică), încât chefliii nici măcar nu-i observară prezența.

Un tânăr îmbrăcat în uniformă de servitor, adică într-o jachetă albastră de bumbac, și o servitoare de pe vremea străbunicii se repeziră spre ea.

— Cine te-a chemat? șuieră servitoarea. Unul dintre oaspeții noștri? Mie nu mi-a spus nimeni nimic de tine.

O măsură pe Hana din cap până-n picioare.

— Te-ai pierdut, nu-i așa? Șterge-o de-aici. Valea!

Străduindu-se să pronunțe cuvintele cu accentul specific

Yoshiwarei, Hana murmură:

— Vă cer iertare. Am un mesaj… pentru una dintre doamne.

— Dă-mi-l mie și-l transmit eu mai departe.

— Trebuie să i-l înmânez personal, spuse Hana disperată.

Servitorul începu s-o împingă pe Hana spre ușă. Zvârcolindu-se să scape din mâinile lui, își ridică poalele chimonourilor și țâșni ca o săgeată spre camera unde avea loc petrecerea. Ajunse în pragul ușii

când servitoarea și servitorul o înșfăcară de braț.

Se auzi o voce de bărbat, care acoperi muzica.

— Draga mea Kaoru, cine e protejata ta? Ce secret ne ascunzi?

Muzica se mai auzi pentru câteva clipe, apoi se opri, iar gheișele rămaseră parcă împietrite în mijlocul dansului. Toată lumea – bărbați, curtezane și gheișe – se întoarse privind-o fix pe Hana.

Servitoarea, făcută ghem, căzu în genunchi.

— Iertare, șopti. Scap imediat de ea.

— Nu, las-o să stea, spuse bărbatul. Cine e fata asta?

— Da, cine e, Kaoru-sama? întrebară în cor ceilalți bărbați. Trebuie să rămână aici!

— Nu pot spune c-am mai văzut-o vreodată până acum, răspunse glasul pițigăiat pe care Hana îl recunoscu imediat.

În mijlocul grupului, așezată în genunchi, cu spatele drept și un aer reținut, stătea o femeie. *Obi*-ul ei tare și alb, legat într-o fundă, avea brodate crenguțe delicate de pin, prun și bambus, în loc de coroană, părul ei era împodobit cu o mulțime de ace, aranjate cu gust. Chipul îi era perfect și inexpresiv, ca o mască purtată de actori într-o piesă de teatru No. Strânse din buze și o privi pe Hana cu un aer nedumerit.

— Ce e? o întrebă ea.

Pentru o clipă Hana rămase fără grai, dar imediat își aduse aminte că nu avea decât o singură șansă. Cu glas blând și încercând să pronunțe vorbele în dulcele dialect al Yoshiwarei, zise:

— Vă cer iertare. Voiam să știu dacă mai sunt ceva vesti de…de afară. De pe front.

Femeia făcu ochii mari și se încruntă, apoi, recăpătându-și repede echilibrul, râse cu un clinchet de argint. Celelalte femei, pe care Hana le identifică acum ca fiind tinere însoțitoare, își acoperiră gura cu mânecile și râseră pe înfundate de-ai fi zis că nu se vor mai opri în vecii vecilor.

— Copilă prostuță, zise Kaoru cu un glas mai pițigăiat ca

niciodată. Ce te face să crezi că știu ceva despre ce se întâmplă afară? Nu vorbim despre asemenea lucruri plicticoase aici. Ne distrăm, nu-i așa, domnilor? Asta-i tot ce facem.

Se întoarse către servitoare și-i spuse:

— Dă-i niște bani și condu-o până la ușă.

Le făcu semn gheișelor. Se auziră notele hârâite ale unui *shamisen,* și gheișele începură să danseze din nou.

— Să rămână și ea.

Era bărbatul care vorbise înainte. Hana se uită la el surprinsă. Era tânăr și zvelt, cu piele negricioasă, cu ochi negri, oblici și cu o gură cărnoasă, senzuală.

— Avem nevoie de fete tinere. Poate fi invitata mea.

Se întoarse către Hana.

— Vino aici și bea ceva!

Hana făcu câțiva pași în față. Ca soție de samurai, își trăise cea mai mare parte a vieții între patru pereți. Era obișnuită să servească oaspeții cu mâncare și băutură, dar singurii bărbați cu care schimbase vreodată câteva vorbe erau cei din familie și soțul ei. Acum era înconjurată de bărbați ciudați, care o măsurau din cap până-n picioare și-i zâmbeau.

— Cum te cheamă? o întrebă acesta. Vino și așază-te aici.

Întinse mâna și Hana văzu că avea degete lungi și subțiri.

Făcu un pas către el, apoi se opri, îngrozită de accentul lui, aspru și gutural, care nu semăna cu nimic din ce auzise ea până atunci. Își dădu seama că trebuie să fie din sud. Toți erau din sud. Cum altfel puteau să-și permită o asemenea petrecere?

Se uită iar la mâna lui. Avea pete cafenii în palmă, bătături, semn că ar fi mânuit multă vreme o sabie sau o pușcă. Cum de ajunsese el aici, la Edo, capitala nordului?

Bărbatul o privea în continuare cu blândețe. Kaoru zâmbi rece.

— Bineînțeles, poți să stai cu noi, draga mea, nu te sfii.

Apoi ușa se deschise și Tama își făcu apariția, învăluită într-o

boare de parfum, urmată îndeaproape de Kawanoto. Se uită în jur, evalua situația, pe urmă se lăsă în genunchi cu o mișcare ceremonioasă și se înclină, făcând mătasea să foșnească.

— Eu sunt Tamagawa. Ea, zise, făcând semn spre Hana, este însoțitoarea mea. Vă rog s-o iertați, e încă tânără și probabil că s-a pierdut. Acum vino, draga mea, trebuie să plecăm.

Hana se întoarse descumpănită. Nu obținuse niciun răspuns la întrebarea pe care o pusese. Tot ce reușise să facă fusese s-o irite pe Kaoru, singura ei legătură cu lumea adevărată.

— Stai un pic. N-a făcut nimic rău. Spune-mi, draga mea, cum te cheamă? întrebă bărbatul.

Până să răspundă Hana ceva, Tama se îndreptă de spate și se uită în jur mândră. Culorile strălucitoare și volumul mare al chimonourilor ei păreau că umplu încăperea.

— Hanaogi, zise ea ritos. O cheamă Hanaogi. Va fi următoarea stea a curtezanelor Casei Tamaya.

Se făcu liniște.

— Are un protector? întrebă bărbatul.

— Nu încă, domnule. Sunteți bine-venit să faceți o ofertă dacă doriți. Sunt sigură că știți care e procedura.

— Hanaogi, spuse bărbatul alene, învârtind silabele în jurul limbii de parcă i s-ar fi părut deosebit de muzicale. Hanaogi. Bine, Hanaogi, ai întrebat dacă sunt vești. Pot să-ți spun că în curând va fi pace. Acum avem un guvern nou, care vă va trata pe voi, fetele, cu multă blândețe.

Se schimbă la față, și pentru câteva secunde păru mai puțin sigur pe el.

— Ne ocupăm încă de rebelii din nord, dar avem noi grijă de ei.

Hana dădu din cap, atentă să nu trădeze nicio emoție. „Avem noi grijă de ei” însemna că deocamdată nu avuseseră grijă de ei, adică oamenii din nord rezistau încă. Făcu un efort să nu zâmbească triumfătoare. Mai avea o sută de întrebări – despre soțul ei și dacă

erau vești despre el –, dar asta ar fi însemnat să meargă prea departe. Se întoarse pe călcâie, gata să plece.

— Stai să-ți mai aud glasul o dată, frumoasă Hanaogi. De unde ești? Din ce parte a țării?

— Este…

Tama se pregătea să răspundă în locul ei, dar Hana vru să vorbească ea.

— De nicăieri, spuse cu accentul pe care îi venea greu să-l considere ca fiind al ei. M-am hotărât să uit totul încă dinainte de a veni aici.

Și, cu mătăsurile învârtejite, ieși din cameră după Tama și Kawanoto.

Primăvara

12

Luna a 2-a, anul Șarpelui, anul 2 al perioadei Meiji (martie 1869)

Yozo stătea turcește pe tatami, încălzindu-și mâinile la vasul cu jăratic din apartamentul prezidențial de la fortul Goryokaku. În ciuda numelui pompos, apartamentul prezidențial era la fel de plin de fum și la fel de înghețat ca oricare altul din ținutul Ezo. Vântul făcea să zăngăne ușile glisante de lemn și cercevelele prăpădite, iar răsuflarea lui Yozo năștea norișori în aerul înghețat.

Era spre sfârșitul celei de-a doua luni, primăvară, după calendar, însă aici, în Ezo, pământul era încă acoperit cu un strat gros de zăpadă bătătorită. Trecuseră aproape patru luni de când cuceriseră fortul Goryokaku și trei de când pierduseră *Kaiyomaru.*

Afară Yozo auzea târșâit de picioare și un glas aspru, lătrător, dând ordine cu un puternic accent franțuzesc:

— Pas alergător! Marș forțat!

Pe urmă se auzi tropăitul oamenilor care mergeau în pas de marș pe terenul de defilare. Caii nechezau și în depărtare se auzeau bubuiturile din poligonul de trageri, dar înăuntru era pace și liniște.

Enomoto stătea cu picioarele depărtate și mâinile la spate și studia conținutul vitrinei cu băuturi, care, din fericire, fusese

transferată în fort înainte să se scufunde *Kaiyo Maru*. Înăuntru era o splendidă etalare de sticle. Acum, că se afla în apartamentul lui și în compania prietenilor, renunțase la incomoda uniformă apuseană și se relaxa în chimonouri groase de bumbac și o jachetă vătuită. Cu părul strălucitor și obrajii cu oase delicate, părea aristocrat până-n măduva oaselor. Scoase din vitrină o sticlă de scotch.

— Glendronach 1856, spuse el ritos. Ar trebui să ne încălzească.

— Excelent an, zise Yozo, luându-și aerul unuia care se pricepe.

Ridică paharul cu fundul gros, din sticlă sculptată, cu degetele lui mari de marinar.

— Ei bine, fără discuție am străbătut un drum lung, în special dumneavoastră, domnule guvernator general al insulei Ezo. Am știut dintotdeauna că veți face lucruri mărețe.

— Și uite ce-am realizat! spuse Enomoto râzând. Am organizat alegeri și-am creat prima republică japoneză, Republica Ezo. Suntem o națiune tânără, ca America, și ne croim un drum nou. Nenorociții ăia din sud s-ar putea s-ajungă să câștige bătălii cu tunurile și puștile pe care li le vând englezii, dar asta-i singura cale prin care vor reuși să pună mâna pe putere. N-ar îndrăzni să organizeze alegeri, nu fiindcă știu că nimeni nu i-ar vota. Încă trăiesc după orânduirea feudală, doar prin forța brută își pot croi drum. Legea junglei, nu așa-i spune?

Yozo învârti licoarea aurie și transparentă în pahar și luă o înghițitură, ținând-o în gură o clipă înainte de a-i da drumul încet pe gât în jos. Se opri puțin, savurând gustul de malț.

— Legea junglei, repetă el zâmbind leneș. Supraviețuirea celor care se adaptează cel mai ușor, cel puțin așa se spune în cartea aceea despre care vorbea toată lumea în Europa.

— *Originea speciilor*, zise Kitaro.

Subțirel cum era, se înfășurase într-o jachetă groasă, vătuită, și se ghemuise lângă foc.

— De Charles Darwin.

Articulă cuvintele foarte exact, gustând din plin silabele străine.

— Ai citit-o, Kitaro, spuse Yozo. Chiar ai citit-o, o carte întreagă, în englezește. Eu n-aș fi putut face așa ceva. Dacă ar ști asta pitecantropii ăia din sud sau comandantul și neisprăviții ăia din gărzile de voluntari care luptă pentru el acolo. Tot ce-i interesează e dacă poți să mânuiești o sabie.

Kitaro își împinse ochelarii spre vârful nasului cu un deget osos și privi pe deasupra lentilelor cu un aer comic.

— Supraviețuiesc cei care se adaptează cel mai bine, zise el încruntându-se și luând un aer sever. Dar țineți minte că nu întotdeauna ei sunt și cei mai puternici. Ar putea să fie cei mai inteligenți. De fapt, de obicei așa se întâmplă până la urmă.

Ceilalți râseră.

— Mai țineți minte cafeneaua unde stăteam și purtam tot felul de discuții în contradictoriu? întrebă Enomoto. Știți care, aceea cu geamuri mari de sticlă și scaune de piele.

Yozo clătină din cap zâmbind.

— Ne contraziceam peste tot. Londra, Berlin, Paris, Rotterdam…

— Era la Dordrecht, spuse Kitaro. Dordrecht.

Tăcură cu toții. De afară se auzea tropăitul pașilor de marș, întrerupt din când în când de urlete sălbatice și de răpăitul tobelor mici.

— Mai țineți minte cum a răsărit soarele în ziua aceea? spuse Enomoto, privind în depărtare.

Nu mai era guvernatorul general al Republicii Ezo, ci un tânăr prins în vâltoarea unei aventuri nemaipomenite.

Era în cea de-a treia zi a celei de-a 1l-a luni a anului 1866 după calendarul sălbaticilor când paisprezece din cei cincisprezece bărbați aleși ca să meargă în Europa se întâlniseră la Dordrecht să sărbătorească lansarea la apă a magnificului vas pe care îl comandaseră, *Kaiyo Maru.* (Cel de-al cincisprezecelea bărbat, un fierar, băuse atât de mult, încât în cele din urmă murise. Yozo nu-i

fusese prea apropiat și nu aflase niciodată cum anume se petrecuseră lucrurile.) În onoarea evenimentului lăsaseră deoparte pantalonii, jachetele și cravatele și se îmbrăcaseră în haine japoneze de ceremonie: chimonouri țepene, cu pliuri și jachete cu umeri care ieșeau în afară ca niște aripi. Stăteau mândri, cu spatele drept și cele două săbii în teci de piele prinse la centură. Erau din nou samurai, deși își tăiaseră de mult cocurile înnodate în vârful capului și-și purtau părul după moda apuseană.

— Puseseră vase cu jăratic de-a lungul carenei, își aminti Yozo.

Vedea totul foarte clar: vasul cel mare, cu carena lui neagră și strălucitoare așteptând pe cala de lansare, făcând morile de vânt și catedrala să pară pitice, și spectatorii care se înghesuiau pe mal și săreau în bărcuțele de pe apă, fluturându-și pălăriile și strigând.

— Dar vremea era minunată. Vasul nici măcar n-a fost prins între ghețuri.

— Amiralul a ținut un discurs, spuse Enomoto. Pe urmă a spart sticla cu vin lovind-o de proră.

— Mai țineți minte vuietul pe care l-a stârnit când a început să se miște?

— Ce scârțâit și ce scrâșnete, și toți oamenii strigând „ura!” și bătând din palme…

— Și cum a început să alunece pe apă…

— Și ce zgomot a făcut în clipa în care a atins apa, ca un val de maree! Am crezut că va răsturna toate bărcile.

— Ce vapor! spuse Enomoto.

Își plecară capetele și se uitară fix la foc. Șezând turcește în apartamentul prezidențial de la fortul Goryokaku, în înghețata regiune Ezo, era greu de imaginat că toate aceste lucruri se întâmplaseră cu adevărat. Deși Yozo încerca să-și contureze în minte imaginea orașului Dordrecht, aceasta devenea din ce în ce mai estompată.

— Și furtuna aia imediat după ce am plecat din Rio, când

aproape ai căzut de pe catarg, spuse Kitaro, ridicând privirea și zâmbind. Am crezut că te-am pierdut, ce mai încolo-ncoace!

— De nenumărate ori am crezut că se va termina și cu noi, și cu vaporul. Dar totdeauna am scos-o la capăt, zise Yozo.

O sută cincizeci de zile durase drumul înapoi spre Japonia. Avuseseră la bord un echipaj olandez, în special oameni din Dordrecht, însărcinați să ducă vaporul acasă. Se aprovizionaseră cu cărbuni de la Rio, trecuseră pe la Capul Bunei Speranțe și traversaseră Oceanul Indian, apoi se aprovizionaseră din nou cu cărbuni în Batavia[26]. Trecuseră prin furtuni, traversaseră oceane care mugeau de furie, își croiseră drum printre valuri cât munții, dar nu-l pierduseră.

Însă când au ajuns înapoi în Japonia, nimic nu mai era cum țineau ei minte. Încet-încet începură să-și dea seama ce se întâmplase în cei patru ani și jumătate cât lipsiseră: trădare, crime, asasinate și în cele din urmă război civil. La câteva luni după sosirea lor shogunul fusese înlăturat de la putere, iar Yozo și Kitaro i se alăturaseră lui Enomoto, toți trei hotărâți să lupte până-n pânzele albe pentru crezul lor.

Kaiyo Maru fusese casa lor. Fiecare scândură, fiecare scârțâit al carenei, fiecare velă umflată de vânt le aminteau de zilele fericite din Apus. Dar acum îl pierduseră și pe el.

Rămăseseră o vreme tăcuți, gândindu-se la frumosul lor vapor. Yozo văzu cu ochii minții cum se balansa prova, ce putere avea când despica valurile, luxul din cabina căpitanului, tunurile strălucitoare, piesele din alamă pe care le lustruiau cu atâta dragoste, burta uriașă în care putea să găzduiască 350 de marinari și 600 de soldați. Apoi își aduse aminte cum arăta când l-a văzut ultima dată, bătut de soartă și rupt în bucăți, o carenă neagră și

---

[26] Numele vechi al orașului Jakarta.

singuratică pe o mare înghețată, scufundându-se în timp ce ei plecau și-l lăsau acolo pradă valurilor. Yozo se frecă la ochi și înghiți în sec de parcă ar fi avut un nod în gât.

Enomoto se îndreptă de spate, încruntându-se. Era din nou guvernatorul general.

— Asta-i casa noastră acum, spuse el cu hotărâre. Regiunea Ezo. Am vorbit cu oficialii străini de aici, din orașul Hakodate, și le-am explicat planurile noastre de a înființa o republică liberală și de a îmbunătăți condițiile de viață ale oamenilor. Americanii, francezii și englezii și-au luat cu toții angajamentul că vor recunoaște guvernul nostru.

Nu mai spuse nimic pentru o clipă, chipul lui cu trăsături fine întunecându-se.

— Mai e ceva, zise. Au sosit vești despre *Stonewall.*

Yozo ridică privirea ca ars. Văzuse vasul *Stonewall* în portul Yokohama. Era un cuirasat modern și foarte bine dotat, cel mai puternic vas de luptă care existase vreodată, cu un motor imens și pereți de două ori mai groși decât coapsele unui om, îmbrăcat în plăci masive de fier. Ghiulele ricoșau imediat ce loveau cuirasa. Acționat de aburi și vele, înainta mult mai repede decât *Kaiyo Maru.* Nici măcar nu avea forma unui vapor. Mult cufundat în apă, cu prora lui neagră și sinistră, părea un cumplit pește răpitor.

Guvernul shogunului îl comandase din America și-l achitase aproape complet. Dar când a sosit, shogunul fusese deja înlăturat de la putere și guvernul lui, răsturnat. Înainte de a pleca din Edo, Enomoto îi făcuse o vizită ministrului american Van Valkenburgh și îi ceruse să predea vasul. La urma urmelor, shogunul îl plătise deja. Dar Van Valkenburgh era de neînduplecat. Guvernul shogunului nu mai exista și un nou guvern nu se formase încă, spusese el atunci. Toți reprezentanții străini căzuseră de acord să adopte o poziție de neutralitate atâta timp cât țara se afla în război. Nu avea permisiunea să-l predea nici uneia din părți.

— N-o să vă mire probabil când veți auzi că, în momentul în care sudicii au aflat de scufundarea lui *Kaiyo Maru,* s-au ținut scai de Van Valkenburgh, încercând să-l convingă că, fără nava-amiral, guvernul nostru n-avea nicio șansă. Și-au dat cuvântul că războiul s-a terminat.

Yozo trânti paharul de podea și-și încleștă pumnii. Așadar sudiștii îi spuseseră ministrului american că războiul s-a terminat pentru a-l convinge să predea nava *Stonewall.* Dar nu era decât o minciună sfruntată. Războiul era departe de a se fi sfârșit și, în clipa în care sudiștii ar pune mâna pe cuirasat, ar porni-o spre nord, să-i atace. Dacă era adevărat că supraviețuiau cei care se adaptau cel mai ușor, șansele lor scădeau cu fiecare zi. Cu câte auzea mai multe despre perfidia celor din sud, cu atât își dorea Yozo mai mult să-i omoare pe toți. Avea să lupte până la sfârșit, indiferent cât de mult sânge se va vărsa, și să ia cu el cât mai mulți dușmani.

— Sudiștii vor veni aici cu zecile de mii, le spuse Enomoto pe un ton sumbru. Așteaptă doar primăvara. Trebuie să facem tot ce putem pentru a fi siguri că suntem pregătiți. Pozițiile de apărare sunt deja fixate, căpitanul Brunet le supraveghează, și noi avem vreo trei mii de oameni care se antrenează zi și noapte. Dar nu formează un grup omogen. Pentru început îi avem pe soldații de carieră, ofițerii francezi i-au pregătit bine, inclusiv pe câmpul de luptă. Apoi sunt recruții, care s-au înrolat fiindcă sunt credincioși cauzei noastre sau fiindcă ar fi executați dacă i-ar prinde cei din sud. Unii nu sunt nici măcar militari. Alții de-abia dacă știu să tragă cu pușca.

— Ca mine, de exemplu, spuse Kitaro.

— Cât despre gărzile de voluntari din Kyoto ale comandantului Yamaguchi, sunt alcătuite din luptători desăvârșiți, care habar n-au ce-i aia frica, dar sunt pricepuți în primul rând la mânuirea sabiei. Marlin și Cazeneuve încearcă să-i transforme în pușcași, dar ei trăiesc în altă epocă. Pleacă noaptea din fort și se încaieră cu

localnicii și-i omoară, pur și simplu ca să nu-și iasă din mână, și cred că așa trebuie să se comporte. Își spun samurai, dar cei mai mulți n-au fost niciodată samurai și nici nu vor fi. Există un singur om de la care primesc ordine, și ăsta e comandantul.

Enomoto se încruntă și mai turnă un rând de whisky.

— Dacă nu-i putem face pe oamenii ăștia să se sudeze și să formeze o singură armată, va fi vai de noi când vor veni cei din sud.

13

A doua zi dimineața, pe terenul de defilare se desfășura o activitate intensă. Un escadron de soldați în uniforme negre și coifuri de piele cu panaș trecură pe acolo, mărșăluind cu înfocare în rânduri strânse, cu vreo câțiva toboșari în frunte, care băteau un ritm vesel.

La marginea terenului oamenii se înghesuiau în jurul roților uriașe ale unui tun strălucitor. Era un model nou ce se încarcă pe la culasă, pe care Yozo, Enomoto și colegii lor îl aduseseră din Prusia. În clipa în care Yozo se uită la ei, oamenii se puseră pe fugă, zbughind-o în toate direcțiile ca niște iepuri speriați. În secunda următoare se auzi un bubuit ca de tunet și tunul sări înapoi când o ghiulea despică văzduhul și intră cu putere în pământ, aruncând în sus nisip și pietriș ca într-o erupție. Caii, care erau priponiți puțin mai departe, nechezară și săriră înapoi înspăimântați.

Un singur lucru lipsea. Nu era niciun voluntar în uniformă albastră printre ei.

— Refuză să se pregătească împreună cu oamenii noștri fiindcă, zic ei, știu deja de toate, spuse Kitaro.

— E timpul să ne ocupăm personal de lucrul acesta și să vedem ce fel de pregătire fac, zise Yozo. Săbiile nu-i vor apăra de gloanțe, indiferent cât de grozavă ar fi tehnica lor.

— Comandantul n-are încredere nici în noi, nici în Enomoto, zise Kitaro nervos. Crede că suntem spurcați fiindcă am fost în contact cu străinii.

— Din momentul în care am plecat din țară, am fost considerați străini, spuse Yozo. Dar e război și-avem de înfruntat niște greutăți copleșitoare. Dacă are un pic de minte, comandantul își va păstra părerile pentru el până se termină lupta. Enomoto m-a rugat să nu-l scap din ochi și așa voi face.

Gărzile de voluntari ale comandantului ocupau o clădire mare din lemn, situată puțin mai departe de cazărmile în care stăteau soldații. Când Yozo și Kitaro se apropiară, auziră urlete sălbatice venind dinăuntru și zgomot de bâte lovindu-se cu putere.

Nimeni nu păru câtuși de puțin mirat să-i vadă acolo. Comandantul stătea pe o platformă ridicată, sub un stindard ce purta emblema cu frunza de nalbă a shogunului. Era în uniforma gărzii de voluntari, cu o jachetă haori albastră ca cerul și un chimono cu poale în dungi. Părul lung, uns cu ulei, era dat peste cap, lăsând să i se vadă chipul frumos. Făcu un gest de încuviințare către Yozo și Kitaro în clipa în care intrară, apoi își îndreptă din nou atenția spre arena din mijlocul sălii, unde doi bărbați se duelau cu niște bastoane de lemn pe post de săbii.

Alți membri ai gărzilor de voluntari, toți în uniformă, se înghesuiseră în jurul arenei. Unii aveau părul strâns într-o coadă de cal lucioasă, alții în smocuri țepoase, care se desfăceau în vârful capului, făcându-i să semene cu niște sălbatici. Cei mai mulți dintre ei le erau cunoscuți de când trecuseră munții împreună, dar acum păreau mai curați, mai așezați, semănau mai mult cu un grup unit. Yozo se uită la cei mai mici în grad și observă printre ei tineri frumoși, cu trăsături fine și cu buzele arcuite în mod provocator. Paji, care, după cum era tradiția, jucau rolul de femei într-o societate ca aceasta, dominată întru totul de bărbați. Deși, își spuse Yozo, ar fi o greșeală să subestimezi dibăcia cu care mânuiau sabia. Adesea, cei

mai drăgălași dintre ei erau cei mai agili când era vorba de mânuirea sabiei.

Câțiva războinici cu privirile înghețate stăteau în partea din spate a încăperii, cu brațele încrucișate în semn de dispreț. Yozo își dădu seama că erau obișnuiți să bântuie străzile, încrucișându-și săbiile cu dușmanii, și că, fără îndoială, tânjeau după luptă. Cu toții aveau ceva special care-i dădea impresia că se rătăcise într-o frăție de sânge. Simțea că privirile lor pline de dușmănie îi străpungeau pielea.

Pe un perete era pus la vedere un avizier pe care fuseseră scrise cuvintele „Cod de conduită” pictate de o mână sigură. Tot acolo era înșiruit un set de lucruri interzise: „Să trădezi codul samuraiului. Să dezertezi din garda de voluntari. Să iei bani cu împrumut. Să te lupți din motive personale. Să fii lovit pe la spate. Să dai greș când trebuie să îți omori adversarul”. După fiecare dintre ele apărea și pedeapsa: „Seppuku”, adică execuție prin sinucidere rituală. Mai era trecută o regulă care-i îngheță lui Yozo sângele în vine: „Dacă un căpitan cade pe câmpul de luptă, toți oamenii lui trebuie să-l urmeze în mormânt”. Nu mai citise niciodată un crez care să se concentreze atât de obsesiv asupra morții. De afară se auzeau urletele sergenților francezi, care dădeau ordine răcnind cât îi țineau bojocii. Aici, așa cum spusese Enomoto, erau în altă epocă.

La prima vedere părea că cei doi bărbați care se duelau erau la fel de abili, dar în curând deveni clar faptul că erau profesor și elev. Elevul se ferea și se repezea, încercând să lovească, făcând din când în când câte o tumbă ca să scape din încurcătură, în vreme ce profesorul îi respingea fiecare atac fără pic de efort, apoi îl prindea pe elev pe picior greșit, îl punea într-o poziție din care nu putea să se apere și-l forța să se recunoască înfrânt. Kievul era urmat de un altul, și de un altul și profesorul îi zdrobea pe toți, cu o ușurință greu de imaginat.

Yozo recunoscu chipul profesorului, obrajii lui arși de soare și

gura cărnoasă. Luptase alături de el la capturarea fortului și se mirase atunci cât de tânăr și ce războinic priceput era. Doar ochii îi erau ca ai unui om bătrân, căci între ei avea o cută adâncă, din cauză că se încruntase mult de-a lungul vieții. Privea lumea cu un aer obosit și plictisit, ca și cum ar fi văzut atât de multe, încât nu se mai temea de nimic, cu siguranță nu de moarte, și lua elevii unul după altul, cu totală indiferență. Dar din când în când, dacă vreunul dintre adversarii lui era în avantaj pentru scurt timp, chipul i se întuneca de furie, ca și cum ar fi luptat nu cu tânărul din fața lui, ci cu un dușman de moarte gata să-l distrugă.

Uitându-se la el, Yozo se gândi cu inima strânsă la armatele din sud și la tunurile lor Gatling, care trăgeau gloanțe în șir continuu, mult mai distrugătoare decât cele franțuzești acționate manual, pe care le aveau ei. În fața lor chiar și omul ăsta, care mânuia sabia de minune, n-ar avea nicio șansă. Ar fi fost secerat cu mult înainte de a-și scoate sabia din teacă. Toată fanfaronada asta nu era decât efort aruncat pe apa sâmbetei.

Ultima înfruntare se încheie și cei doi adversari se plecară unul în fața altuia. Comandantul își dădu la o parte, cu mâna lui mare de spadasin, câteva șuvițe de păr uns cu ulei și se uită crunt la Yozo și Kitaro. În ochi îi apăru o flacără, o scânteie de nebunie care îl derută pe Yozo.

Kitaro pășea împleticit, intimidat de privirea cruntă a comandantului, care se uita la ei pe sub sprâncene, mai-mai să-i înghită.

— Așadar, iată c-au venit din nou călătorii prin lumea largă, spuse comandantul cu un zâmbet disprețuitor, să vadă ce și cum facem noi aici, în Japonia, și să se zgâiască la obiceiurile noastre ciudate. Sau ne urmăriți ca să fiți siguri că totul e așa cum îi place guvernatorului general Enomoto? Probabil c-ați și uitat cum arată o sabie de samurai.

Un hohot de râs se ridică din mulțimea gărzilor de voluntari și

chipul i se destinse, dând la iveală un rânjet.

— Nicio problemă, fiți bine veniți. Sunteți băieți de treabă, chiar și tu, Okawa.

Dădu din cap în direcția lui Kitaro, pe urmă se întoarse către Yozo, cu ochii mijiți.

— Tajima, ești un bun trăgător la țintă, la fel de bun ca un sălbatic, cu pușca aia a ta. Dar mă-ntreb… Mai ești în stare să lupți ca un samurai sau ai uitat totul după atâta vreme petrecută în Apus?

Îi făcu un semn maestrului de scrimă.

— Ce crezi, Tatsu? Ce-ai zice de o rundă sau două cu prietenul nostru? Îl accepți?

— Sigur, spuse Tatsu cu obișnuitul lui aer de indiferență. Yozo se antrenase la școala de mânuire a sabiei a lui Jinzaemon Udono din Edo cu mai mulți ani în urmă și învățase câteva tehnici, dar se îndoia că avea multe șanse în fața lui Tatsu.

Însă știa că, dacă s-ar da în lături, i-ar face de rușine pe Enomoto și pe toți oamenii lui. Încuviință printr-o mișcare a capului.

Comandantul chicoti ca și cum tocmai i-ar fi venit o idee amuzantă.

— De data asta vom folosi săbii, spuse el.

Săbii. Simți un fior rece pe șira spinării. Săbii ascuțite ca un brici, cu o lamă încovoiată și lungă cât un picior de om, care putea să reteze o mână ori un picior sau să străpungă un trup omenesc la fel de ușor cum un cuțit taie o bucată de tofu în felii. Era cu totul altceva față de lupta cu bastoane de lemn.

Oamenii din gărzile de voluntari se aplecară înainte, cu zâmbete batjocoritoare pe buze. Șoapte pline de emoție străbăteau sala.

Kitaro făcea tot ce-i stătea în putere să pară indiferent, dar Yozo îi vedea mărul lui Adam ridicându-se și coborând de-a lungul gâtului subțire. Îi zâmbi ca să-l liniștească.

— Cu toții cred că vor asista la un spectacol, spuse el cu glas

molcom. Își închipuie că vor vedea sânge sau, și mai bine, i; î mă vor vedea căzând în genunchi și cerșind milă. Dar nu le (. le plăcerea asta.

— Mai bine pune-ți asta, poate… cine știe, spuse comandantul vesel.

O legătură pentru cap cu o placă de protecție din fier alunecă pe podeaua din lemn lustruit, până la picioarele lui Yozo. El se aplecă, o ridică și și-o legă, așezând apărătoarea în dreptul frunții.

— Tatsu-suma, spuse Yozo politicos. Poate că aveți și dumneavoastră nevoie de una… cine știe.

Tatsu ridică bărbia cu un gest smucit, în semn că nu.

Yozo își scoase sabia și o ținu o clipă în mână, mângâindu-i mânerul și simțindu-i greutatea, ceea ce-i dădea o stare de liniște. Era o armă minunată, confecționată în atelierele de fierărie din Bizen și marcată cu sigiliul unui meșter săbier. Tot ce putea face acum era să încerce să n-o piardă. Depindea de comandant să pună capăt înfruntării dacă el sau Tatsu erau pe punctul de a fi răniți.

Strânse tare mânerul sabiei cu amândouă mâinile și se ghemui în mijlocul arenei, față-n față cu Tatsu, încercând să ajungă prin ochii lui la omul dinăuntru. Dar tot ce vedea era întuneric, nimic altceva. Tatsu era deja mort în spirit, nu-i era frică de nimic și nici nu avea ce pierde. Spre deosebire de Tatsu, Yozo își dorea cu toată ființa lui să rămână în viață și știa că asta nu era deloc în avantajul lui.

Vârfurile săbiilor lor se atinseră și Yozo simți energia fremătând în lama sabiei lui Tatsu. Lumea se micșoră și se îndepărtă, până când Yozo nu mai văzu nimic altceva în afară de fața străvezie a lui Tatsu și de ritmul respirației lui spărgând tăcerea care-i înconjura.

Se ridicară în picioare, cu săbiile încă atingându-se, și se rotiră încet, nescăpându-se din ochi unul pe altul. Yozo era numai ochi și urechi, cu toate simțurile în alertă. Era conștient de pereții tapetați cu stindarde și de mulțimea de oameni în haine albastre, urmărind totul cu ochi de vultur, rotunzi ca niște mărgele. Se apropie. Sabia

lui Tatsu scăpără, iar el sări înapoi și prinse lovitura pe lamă, lângă mâner, cu un zăngănit asurzitor. Forța loviturii îl făcu să se retragă clătinându-se. Își recăpătă echilibrul, ridică sabia, făcu un pas înainte și se lansă într-o lovitură transversală, aducătoare de moarte. Tatsu pară. Oțelul răsună când cei doi se dezlănțuiră, eliberând o ploaie de lovituri, fandând, simulând atacuri, ferindu-se și parând, urlând din toți rărunchii la fiecare lovitură.

Yozo luase parte la lupte și încleștări corp la corp, dar ceea ce se întâmpla acum era cu totul altceva. Tatsu nu avea milă. Nimeni și nimic nu-l va opri să-l învingă pe Yozo. Era o luptă până la moarte, moartea lui Yozo.

Lovitura păru căzută din senin. Acum se ghemuiau, cu privirile încremenite, și în clipa următoare Yozo se dădu înapoi clătinându-se, simțind furnicături urcându-i prin braț. Primise o lovitură în umăr, și sângele fierbinte îi curgea șiroaie pe braț în jos. Începea să nu-și mai simtă degetele. Gâfâia și era plin de sudoare, în ciuda aerului rece. Tatsu era încă vioi.

În liniștea din sală auzi un zornăit și un hohot de râs înăbușit. Oamenii făceau pariuri, iar Tatsu tocmai trecuse în avantaj. Auzi din nou zornăit de monede. Îl zări pe comandant, care-l urmărea cu buzele arcuite într-un gest de dispreț. Pentru o clipă Yozo se înfurie atât de tare, încât vederea i se întunecă, dar numaidecât hotărârea lui neclintită luă locul mâniei. N-avea de gând să piardă lupta aceea.

Tatsu se învârtea ca un lup, gata să atace. Yozo îl urmărea dând târcoale prăzii. Avea un păr des, ușor ondulat, care creștea drept în sus, și câteva alunițe pe obrazul drept. Își flutură din nou sabia. Își pusese în minte să încheie lupta cât mai repede. Yozo pară, rezistând eforturilor lui Tatsu de a-l forța să-și plece mâna în care ținea sabia. Luptându-se, o porniră în goană spre o laterală a sălii, cu lamele săbiilor încleștate și cu poalele chimonourilor învârtejite. Yozo se concentră mai puternic, cu atenția îndreptată întruna spre ochii lui Tatsu.

Probabil că era de vină agitația produsă de oamenii în haine albastre, care începeau să se risipească, sau probabil că simți hotărârea de neclintit a lui Yozo, dar Tatsu avu un scurt moment de ezitare. Yozo era pregătit, pe poziție. Își răsuci sabia, eliberând-o din strânsoare, și-l lovi cu putere pe Tatsu în pulpe, făcându-i o tăietură în poala chimonoului. Era o mișcare nepermisă de regulile luptei, dar în război omul trebuie să fie pregătit pentru orice. Tatsu lupta ca la carte, protejându-și capul, brațele și pieptul, dar nu se gândise să-și ferească picioarele. Luat prin surprindere, se împiedică în materialul sfâșiat, și Yozo văzu cu mulțumire că-i curgea sânge.

Cu un urlet, acesta din urmă se răsuci pe vârfurile picioarelor și sări spre adversar. Își încleștară săbiile, dar, în loc să slăbească strânsoarea, Yozo își folosi greutatea trupului pentru a-l izbi pe Tatsu de perete. Auzea respirația bărbaților din sală. Sorții se schimbaseră. Îl avea pe Tatsu în mână.

Iute, înainte ca Tatsu să aibă ocazia de a-și recâștiga echilibrul, Yozo se trase înapoi, reveni pe poziție, cu piciorul drept înainte, cu genunchii depărtați, lăsându-se cu toată greutatea aproape de podea, și-și ridică sabia cu amândouă mâinile. Făcând o grimasă din pricina concentrării, o lăsă în jos până ce mânerul îi ajunse la nivelul ochilor, cu lama îndreptată spre tavan.

Își auzea propria respirație. Era pregătit. N-avea să fie niciodată mai pregătit. Știa absolut sigur că, într-o fracțiune de secundă, i-ar fi putut despica țeasta lui Tatsu și vedea în ochii adversarului său că și el era conștient de acest lucru. Calm, își trase sabia înapoi.

— Destul! strigă un glas răstit.

Era al comandantului. Cei doi bărbați înlemniră. O clipă rămaseră ca niște statui, neclintiți, împietriți într-o poziție nefirească, apoi își lăsară săbiile în jos, le băgară în teacă și se plecară unul în fața celuilalt.

Comandantul stătuse aplecat înainte, urmărind cu mare atenție. Acum se îndreptă de spate și se uită pe sub sprâncene la unul, pe

urmă la celălalt.

— Ai deprins obiceiuri străine, prietene, spuse el. Lupți necinstit, dar ai câștigat cinstit. Fără doar și poate prietenul nostru ți-a dat de furcă, Tatsu, adăugă el cu un zâmbet în care se citea nesiguranța.

Yozo făcu o plecăciune. Vedea că marele comandant încerca să trateze cu ușurință înfrângerea lui Tatsu, dar pentru profesorul de scrimă umilința nu putea fi ștearsă. Yozo reușise să câștige folosindu-se de metode necinstite, dar, indiferent cum o făcuse, îl învinsese pe cel mai bun spadasin al comandantului și, în felul acesta, îl făcuse și pe comandant să pară caraghios, atât în ochii propriilor lui oameni, cât și în ochii oamenilor lui Enomoto. De acum înainte trebuia să fie atent la fiecare mișcare.

14

— Mai bine să te ducem înapoi la cazarmă și să-ți bandajăm rana, spuse Kitaro.

Yozo încuviință din cap, crispându-se de durere când încercă să-și miște brațul. Uitase de umăr în toiul luptei, dar acum simțea că-i ia foc și se înțepenește cu repeziciune. Verifică precaut cât de gravă era situația, descheindu-se la cămașa care i se lipise de piele din cauza sângelui închegat. Lama nu ajunsese la os, dar tăietura era adâncă.

Cazarma era părăsită, așa că Yozo și Kitaro plecară să-l caute pe doctor, un tânăr corpolent care fusese alături de ei pe *Kaiyo Mani* și-l însoțise în Europa. Deși era tânăr, stăpânea atât medicina apuseană, cât și pe cea chinezească și-și înjghebase un cabinet improvizat la marginea cazărmii, având în dotare o gamă largă de medicamente aduse din Apus, tot felul de sticluțe, dar și rădăcină de ginseng pusă la macerat, coarne de cerb și o armată impresionantă de cuțite. Avea chiar și o masă de operații.

Îi bandajă rana lui Yozo, pe urmă puse un ghem mare, cafeniu de plante din China într-un ceainic de lut, turnă apă și-l lăsă la infuzat pe vatră.

— Uite, bea asta, zise el, întinzându-i lui Yozo o cană cu un lichid amar. Te va face să dormi un timp.

— Eu mă duc să-l găsesc pe Enomoto, spuse Kitaro. Trebuie să știe ce s-a-ntâmplat. Mă întorc peste două ore, să văd ce faci.

*

Când se trezi Yozo era deja seară și durerea din umăr se transformase într-o zvâcnire surdă. Cineva îl striga cu un accent franțuzesc cântat.

Yozo se ridică încet în capul oaselor.

— Aici sunt!

Dădu la o parte așternutul și se repezi în sala cea mare, de unde auzi zgomotul de pași târâți produs de soldații care mergeau prin cazarmă în ciorapi. Felinarele de pe pereți fuseseră aprinse și bărbații intrau buluc, nerăbdători să ia cina. De la bucătărie veneau arome îmbietoare, amestecate cu miros de sudoare și murdărie.

Apăru sergentul Marlin, cu trupul lui mătăhălos, călcând cu pași grei pe tatami. În țara lui de baștină, Yozo știa lucrul acesta, n-ar fi fost considerat un om înalt, dar aici era un uriaș. Solid cum era, umplea sala și trebuia să se aplece ca să poată intra pe ușă. Yozo zâmbi când îi văzu trăsăturile dure și mustața pe oală, dar surâsul îi dispăru repede de pe buze. Uitându-se la chipul francezului, își dădu seama că se întâmplase ceva foarte grav.

— E un mort, spuse Marlin.

I se simțea nervozitatea în glas.

— Lângă poligonul de trageri. Un accident.

Urmă o pauză lungă.

— Sunt dezolat, domnule.

Yozo începu din nou să simtă durerea din umăr și era încă amețit de la licoarea pe care o băuse. Încercă să se concentreze asupra

vorbelor lui Marlin. Mai moare câte un om din când în când, n-ai ce-i face. De ce venea Marlin să-l anunțe personal?

— Ar fi mai bine dac-ați veni să vedeți, domnule. Se pare că…

O bănuială îngrozitoare îl smulse pe Yozo din ghearele amețelii. Unde era Kitaro?

Fără să se îmbrace, Yozo o porni ca din pușcă spre poligonul de trageri. Era întuneric și îngrozitor de frig. Terenul părea că se întinde la nesfârșit și, indiferent cât de repede alerga, avea impresia că nu se apropie deloc. O clipă se întrebă dacă nu cumva dormea încă și totul nu era decât un coșmar, dar vântul rece care-i biciuia fața și-i pătrundea prin uniforma subțire îl convinse că nu era așa. Luna urca pe cer, aruncând o lumină sinistră peste clădirile și meterezele îndepărtate, și întinderea nesfârșită de pământ gol era plină de grămezi murdare de zăpadă. Dincolo de zidurile fortului urla un lup, scoțând un sunet melancolic al cărui ecou reverbera peste dealuri.

Poligonul de trageri era la capătul celălalt al terenului, foarte departe de cazarmă. Yozo de-abia putu să deslușească șirul de ținte din depărtare. Apoi văzu ceva întunecat, făcut grămadă pe pământ, lângă unul dintre punctele de tragere. Se opri brusc, cu inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept. Tremurând, își puse mâinile pe genunchi, simțind că se sufocă. Pe urmă, foarte încet, se duse într-acolo.

Kitaro zăcea întins pe spate, cu gura căscată și ochii deschiși. Ochelarii îi luceau la mică depărtare, cu lentilele sparte, iar mâinile lui mari și osoase erau aproape întinse pe lângă corp, ca și cum prietenul său ar fi căzut pe spate și n-ar mai fi avut timp să se salveze. Pe cămașă avea o pată mare, neagră.

Yozo căzu în genunchi și se uită fix la prietenul lui, încercând să înțeleagă ce avea în fața ochilor. Tremurând, întinse mâna și atinse obrazul rece al lui Kitaro. Pe urmă îi atinse pleoapele cu degetele și i le închise ușor.

Aplecându-se deasupra lui, îi sfâșie cămașa și-și trecu mâna peste pieptul osos. Era o singură rană, o tăietură adâncă și îngustă. Era o rană făcută de sabie, nu de glonț. Kitaro fusese ucis cu o singură lovitură, fără a avea șansa să lupte.

Yozo se lăsă pe călcâie. Văzuse câmpuri de bătălie pline de cadavre, oameni omorâți chiar sub ochii lui de atât de multe ori, încât nici măcar el nu-și mai aducea aminte. Dar acum era altceva. Era vorba de prietenul lui, cu care trecuse prin atât de multe încercări. Scoțând un geamăt, îl prinse pe Kitaro de umeri și-l ridică de la pământ. Capul acestuia căzu pe spate și Yozo îl strânse la piept, apoi îl lăsă din nou jos. Când se întâlniseră prima dată, Kitaro era un puști nătăfleț de șaptesprezece ani, cu obrajii supți, cu păr negru, mereu în neorânduială și cu niște ochelari cu lentile absurd de groase. La bordul navei, Yozo îndeplinise în locul lui sarcinile cele mai dificile, cum ar fi urcatul pe catarg. Dar în Olanda Kitaro se adaptase mai repede decât toți. Era ca o stăncuță, smulgând informații prețioase.

Toate peregrinările, toată cunoștința acumulată, drumul lung de întoarcere în Japonia și mai apoi spre locul acesta, spre ținutul Ezo… se încheie cu o moarte atât de brutală, de lipsită de solemnitate, cu o singură lovitură de sabie, la vârsta de douăzeci și patru de ani.

Yozo se frecă la ochi. Cineva o să plătească pentru asta.

— Îți dau cuvântul meu, îi promise el lui Kitaro cu o voce găunoasă, care străpunse tăcerea. Dacă ajung înapoi acasă, îți voi găsi familia și le voi spune tuturor că ai murit ca un erou. Voi avea grijă să aibă tot ce le trebuie. Îl voi găsi pe ucigașul tău și te voi răzbuna. Îți jur.

O mână îl atinse pe umăr și Yozo sări ca ars. Marlin se uita la el, cu îngrijorarea întipărită pe chip. Yozo îi dădu mâna la o parte și se ridică în picioare.

Până să-și dea seama unde se află, ajunsese în fața cartierului

general al gărzilor de voluntari. Se simțea ciudat de liniștit, într-un echilibru perfect. Era clar cine-l omorâse pe Kitaro. Un spadasin – Tatsu, cu siguranță, sau unul din prietenii lui – și totul se petrecuse cu buna-știință și acordul comandantului, ca răzbunare pentru ce se întâmplase în dimineața aceea. Era posibil s-o fi făcut chiar comandantul însuși. La urma urmelor, avea reputația unui om care punea capăt vieții oamenilor fără să șovăie, dacă nu-i erau pe plac.

Indiferent cine fusese de vină, Yozo avea să-i găsească, pe toți, și să se răzbune. Dar n-avea haina pe el și se pătase cu sângele lui Kitaro. Se șterse pe față cu o batistă și-și îndreptă uniforma. Va trebui să acționeze cu șiretenie.

Voluntarii care umblau de colo-colo în grupuri căscară ochii când îl văzură trecând cu vioiciune prin sală, spre partea de clădire unde ghici el că trebuie să fie apartamentul comandantului.

— Hei, nu poți merge acolo! Nu e voie! strigară câteva glasuri.

— Am un mesaj pentru comandant, se răsti Yozo. De la guvernatorul general. E urgent. Trebuie să i-l transmit personal.

Trecu prin camerele cufundate în tăcere, deschizând ușile una după alta, și oamenii îl urmară. Lumina se furișa pe lângă tocurile ultimei uși. Câțiva tineri îmbrăcați în haine albastre îl prinseră cu putere de mâini, dar el se descotorosi de ei și împinse ușa deschizând-o. Clipi orbit de strălucirea care-l inundă pe neașteptate. Era în fața unei camere mici, cu tatami pe jos. Cuprinși de panică și tremurând din toate încheieturile, oamenii își puseră mâinile grele pe umerii lui și-l împinseră spre podea obligându-l să îngenuncheze.

Comandantul stătea în genunchi în mijlocul camerei, cu șuvițe de păr dat cu ulei atârnându-i pe lângă obraji. Cu două degete ținea o pensulă, aplecat asupra unei foi mari de hârtie, întinsă pe o bucată de pânză și fixată la colțuri cu prespapieruri. Mirosul plăcut al cernelii proaspăt amestecate inundă camera. La lumina felinarului Yozo îi zări fața palidă, nasul turtit și fruntea încruntată, ochii cu

pleoape grele și gura senzuală. Văzu porii de pe pielea comandantului și îi ajunse în nări mirosul de mucegai al pomezii pe care o folosea.

Doi însoțitori stăteau în genunchi, față în față. Își mișcară convulsiv capetele când apăru Yozo. Acestuia din urmă i se făcu pielea de găină când recunoscu chipul lui Tatsu și alunițele de pe obraz.

Comandantul auzise cu siguranță zgomotul ușilor închizându-se, dar nu-i dădu nici cea mai mică atenție, fiindcă își înmuie pensula în cerneală și o puse pe hârtie, trasând o linie neagră unduitoare, apoi o îndepărtă puțin pentru a face linia mai subțire și mai delicată, după care o presă din nou s-o facă mai groasă și încheie cu o înfloritură. Yozo îl urmărea ca hipnotizat. Oricât de mult l-ar fi urât pe comandant, nu se putea abține să nu-l venereze.

Din locul în care îngenunchease, Yozo reuși să citească primele cuvinte: „Deși trupul meu ar putea să putrezească pe insula Ezo…” Cuvintele străluceau pe pagină, imprimându-i-se în minte cu puterea unei flăcări mistuitoare. Văzu trupul lui Kitaro scăldat în lumina lunii. Până la urmă aveau să moară cu toții pe insula asta blestemată.

Comandantul își spălă pensula, o șterse și o puse pe un suport. Împrăștie nisip pe hârtie, îl scutură și se lăsă în genunchi pentru o clipă, să-și studieze opera. Apoi se întoarse încet și se uită pe sub sprâncene la cei trei bărbați care îngenuncheaseră pe prag.

— Tajima, spuse el cu blândețe ca și cum nu ar fi fost câtuși de puțin mirat de apariția neașteptată a lui Yozo. Ți-ai scris poemul funerar?

Yozo nu putu să scoată o vorbă. Sângele îi vâjâia în urechi.

— Purtăm o luptă deja pierdută, pentru un guvern care nu mai există, spuse comandantul cu o privire severă. În cazul în care shogunul pleacă, ar fi o mare rușine dacă nimeni n-ar dori să-l însoțească. Voi purta cea mai grea luptă din viața mea și voi muri

pentru țară. La ce glorie mai mare ai putea râvni?

Yozo prinse mânerul sabiei scurte atât de strâns, încât simți cum îl taie în palmă. Acum era șansa lui de a-l răzbuna pe Kitaro. Adunându-și întreaga energie, trase adânc aer în piept și era cât pe ce să facă un salt înainte, când o siluetă voluminoasă apăru în pragul ușii, lângă el.

— Vă cer iertare, domnule.

Marlin puse mâna pe brațul lui Yozo, adresându-i-se comandantului cu accentul lui franțuzesc ciudat.

— Prietenul meu aici de fată a venit să vă aducă veștile. Se pare că sudiștii au ajuns în posesia cuirasatului și vor să trimită o flotă aici imediat ce se mai încălzește vremea. Dacă noi ne înțelegem, domnule, avem șanse mari să-i înfrângem. Armata franceză este cea mai bună din lume, iar cei din sud au doar arme englezești. Nu e cazul încă să disperăm, domnule. Îi vom distruge pe nenorociții ăia!

Yozo îl privi fix pe comandant.

„Fii cu ochii-n patru, Yamaguchi, nu ești nemuritor, își spuse Yozo în sinea lui. Ești un om ca oricare altul. Voi aștepta momentul potrivit. Iar el va veni. Și voi găsi o cale să răzbun moartea prietenului meu."

Tremurând de furie și ură, se ridică în picioare și, cu mâna lui Marlin pe umărul sănătos, ieși din camera comandantului.

15

Hana se trezi cu o stare inexplicabilă de agitație. Era în zorii zilei și mirosul de primăvară plutea în aer. În apartamentul Tamei din Yoshiwara toată lumea dormea dusă. Servitoarele și însoțitoarele se tolăniseră în camera de primire, iar Tama era în dormitor cu ultimul dintre bărbații care o vizitaseră în noaptea aceea.

Era o ocazie prea bună s-o piardă. Hana locuia de suficient timp

în Yoshiwara ca să știe că nu putea s-o mai ducă mult stând pur și simplu în cușcă. În curând se vor aștepta de la ea să facă mai mult, mult mai mult. Venise vremea să profite de ocazie și să încerce încă o dată să scape, indiferent care ar fi urmările.

Își trase pe ea o jachetă simplă și niște șosete de bumbac, ca să-și ascundă picioarele, păși peste treapta care scârțâia și o luă la fugă pe scări în jos. La intrarea din față șovăi, tremurând, aducându-și aminte de ultima dată când stătuse acolo, de pașii care veneau spre ea tropăind pe coridor și de ciomagul care îi lovea cu putere spinarea. Dar astăzi nu era nimeni primprejur, iar coridorul de la intrare era întunecat și gol, mărginit cu rafturi pentru sandale. Își puse o pereche în picioare și dădu la o parte perdeaua care atârna în fața ușii.

Afară cerul era de un albastru strălucitor, păsările cântau și o briză înmiresmată îi făcea poalele chimonoului să foșnească. Un servitor stătea întins lângă ușă, sforăind încet. Hana se uită în jur și-o trecură fiorii la gândul că era liberă, chiar și numai pentru o clipă.

Oameni matinali începuseră să mișune de colo-colo: măturători costelivi mânuindu-și uneltele cu mult sârg, hamali clătinându-se sub baloturile pe care le cărau proțăpite pe niște bâte sprijinite de umerii lor și bărbați crăcănați ducând, cocârjați, găleți pline ochi cu murdăria care se adunase la toalete în timpul nopții. Un bărbat ieși pe o ușă, împleticindu-se ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama cât de târziu era și, când omul se întoarse, Hana zări doi ochi urduroși și o barbă neagră pe o fața palidă. Hana se retrase într-un loc mai ferit, simțind că toți ochii erau îndreptați spre ea.

Deodată se auzi un bubuit ca de tunet. Hana sări ca arsă și se uită în sus. Cu siguranță cineva venea după ea, dar erau doar servitoarele care deschideau obloanele casei aflate pe partea cealaltă a străzii. Era pentru prima dată când vedea strada la lumina zilei și se uita în jur uimită. Clădirile erau adevărate palate, imense și splendide, cu pereți făcuți din șipci de lemn, cu mult mai frumoase

decât toate casele pe care le văzuse până atunci. Perdelele fluturau ca niște stindarde la intrările enorme, iar sus, la etaj, erau balcoane, unde începuseră deja să apară diverse chipuri. Strada arăta decolorată, părând că până și casele erau sleite de puteri din urma petrecerilor din noaptea care trecuse.

Așezat ca un blazon peste perdelele de un cafeniu-pal ale stabilimentului din care Hana tocmai ieșise pe furiș era scris următorul nume: Casa Tamaya.

Privind înapoi, oprindu-se să tragă cu urechea, asigurându-se că nu o urmărea nimeni, Hana grăbi pasul și coborî în fugă cele câteva trepte care duceau spre capătul străzii. După colț începea un bulevard lat, mai frumos decât cel de pe care tocmai venise ea, în mijlocul căruia fusese plantat un șir de cireși, înmuguriți. Fumul se ridica în spirale deasupra tarabelor cu mâncare, iar mirosurile de pește și vrăbii la grătar și de ghiveci de legume fierbând înăbușit se răspândeau pretutindeni. Se afla pe marele bulevard pe care pășise alături de Fuyu când venise prima dată în Yoshiwara în urmă cu câteva luni, deși acum i se părea că trecuse o veșnicie de atunci.

Văzu zidul orașului la celălalt capăt. Era atât de înalt, încât nu putea nici măcar să se gândească să-l escaladeze. Ușile masive ale porții celei mari erau deschise, și un paznic stătea pe vine la soare, moțăind, cu coapsele masive împestrițate de tatuaje. Hana știa că erau patru paznici acolo, zi și noapte, asigurându-se că femeile nu evadează și bărbații n-o șterg fără a-și plăti consumația, dar acum nu părea să fie decât un singur om. Uitându-se în dreapta și-n stânga, o porni agale spre poartă cu un aer cât mai degajat.

Aproape ajunsese acolo când o femeie năvăli ca o furtună dintr-o casă, făcând perdelele roșii de la ușă să fluture ca niște aripi. Speriată, Hana sări înapoi, dar femeia radia de fericire.

— Bine-ai venit la ceainăria Crizantema! strigă ea. Intră, intră, te rog! Eu sunt Mitsu și asta e ceainăria mea. Sunt atât de fericită să fac în sfârșit cunoștință cu tine!

Hana se plecă, uimită. N-o mai văzuse niciodată pe femeia aceasta.

— Hanaogi-sama, nu-i așa? Tânăra despre care vorbește toată lumea? întrebă femeia cu entuziasm.

Era micuță și plăpândă, cu trăsături fine, parcă sculptate în fildeș pe un chip încă frumos, și părul alb, lins era aranjat la spate într-un coc fără cusur.

— Am o grămadă de întrebări să-ți pun.

Hana era șocată. Nu-și dădea seama că veștile se răspândesc cât ai bate din palme. O altă femeie ieși de după perdelele casei de alături, urmată repede de altele, din alte case, și se îngrămădiră toate în jurul Hanei, prezentându-se într-un cor neinteligibil.

Mitsu râse, cu un glas pițigăiat și melodios, și le făcu semn cu mâna să se potolească.

— Crizantema e cea mai bună ceainărie din Yoshiwara, spuse ea cu hotărâre, pe un ton fără echivoc. Poți fi sigură că orice client recomandat de mine este de cea mai bună calitate. Acum intră să fumăm și să bem o ceașcă de ceai împreună.

Orice speranță de a scăpa de acolo se năruise, cel puțin pentru moment, totuși Hana se simțea ciudat de ușurată. La urma urmei, dacă ar fi prins-o, tătucu' n-ar fi făcut altceva decât s-o bată din nou și, în orice caz, dacă ar fi reușit să evadeze nici nu știa unde s-ar fi putut duce. Dintr-odată îi veni în minte femeia cu înfățișare plăcută, care îi aranjase părul și îi dăruise pieptenele ca s-o apere înainte de a intra în cușcă.

— Mi-ar plăcea să stau de vorbă, dar cu altă ocazie, spuse ea zâmbind. De fapt o căutam pe Otsune, coafeza. Știi unde stă?

*

Casele de pe strada lui Otsune erau mici și prăpădite, atât de înghesuite, încât nicio rază de soare nu pătrundea până acolo. Hana o porni pe drumul nepietruit, mergând până la ușa pe care era scris numele lui Otsune, o deschise și se uită înăuntru. Puse una peste

alta, în colțuri și pe rafturi, erau cutii pline cu piepteni, ace de păr, clești pentru bucle și smocuri de păr de urs, precum și cutiuțe cu ulei de camelie și ceară *bintsuke.* Mirosuri pătrunzătoare de păr ars, vopsea de păr și fum de mangal umpleau odaia micuță.

Otsune ședea la o masă joasă, cu o grămadă de păr în mâinile ei subțiri, și lucra la o meșă. Ridică privirile și chipul i se lumină de bucurie când o văzu pe Hana. Era îmbrăcată într-un chimono indigo în dungi, cu guler vătuit. Mangalul ardea într-un vas de ceramică pentru jăratic așezat în mijlocul camerei și câteva lumânări licăreau în partea întunecată a odăii.

Umplu un ceainic și îi dădu Hanei o ceșcuță. O rază de lumină îi căzu pe față, scoțându-i în evidență ridurile de pe frunte și de la colțurile gurii. Chipul îi era mai degrabă trist, se gândea Hana.

Sorbindu-și ceaiul, aceasta din urmă începu să-i povestească lui Otsune despre întâlnirea extraordinară pe care o avusese cu Mitsu și cu proprietăresele ceainăriilor.

— Te descurci bine, spuse Otsune după ce Hana termină de povestit. Tanti de la Casa Tamaya va fi foarte încântată.

Hanei i se tăie respirația, temându-se că Otsune va dori să afle cum ajunsese să hoinărească pe străzi, dar femeia nu părea deloc interesată de acest subiect.

— Ceainăriile sunt foarte importante, continuă Otsune. Aici vin bărbații să-și aranjeze întâlnirile. Unii vizitează aceeași femeie, alții, o mulțime de femei diferite, iar alții sunt dornici să-și aranjeze o întâlnire cu o curtezană faimoasă. Dar pentru așa ceva au nevoie de foarte mulți bani. Dacă nu știu pe cine să aleagă, proprietăreasa ceainăriei le recomandă pe cineva. Chiar și bărbații care te văd în cușcă trebuie să aranjeze întâlnirea printr-o ceainărie. Pe vremuri Mitsu era cea mai faimoasă curtezană din regiune și este încă o legendă. După ce s-a retras, clientul ei i-a pus pe picioare o afacere, iar acum ceainăria Crizantema este cea mai cunoscută, are cei mai buni clienți și cele mai bune relații. Dacă Mitsu te place, o să-ți

meargă bine.

Briza de primăvară adia prin crăpăturile din pereți și din jurul tocului ușii, iar Hana își strânse jacheta pe lângă trup. Dacă avea să stea în Yoshiwara, trebuia să găsească un mod de a-și face șederea acolo suportabilă. În ce-o privește pe Tama, nu părea că duce o viață mizerabilă.

— Am observat că Tama nu se culcă cu toți clienții, chiar dacă o plătesc, spuse ea gânditoare. Am văzut-o stând și bând sake cu câte unul, tăifăsuind cu el și tachinându-l, pe urmă trimițându-l acasă fără să-i ofere nimic altceva.

— Ei, da Tama e aici de multă vreme, de când era copil, și e foarte deșteaptă. A învățat de toate… cum să se poarte, cum să vorbească, dar și cum să se pună bine cu doamnele mai în vârstă, care leagă și dezleagă lucrurile pe aici. Știe să danseze, să scrie poezii, să cânte și să organizeze ceremonia ceaiului. Dar, până la urmă, nimic din toate astea nu contează câtuși de puțin. Ea are încă o datorie imensă și ar da orice să găsească pe cineva care să-i răscumpere libertatea. Se culcă cu clienți bogați, asta-i sigur. Femeile ca noi nu-și pot permite să fie prea mofturoase.

— Ca noi… repetă Hana uitându-se fix la ea.

Ușa se deschise și apăru un cap cu fața suptă, zâmbind întrebător, urmat de un gât subțire și un piept costeliv. Otsune sări în picioare, își scoase punga și-i dădu băiatului câteva monede. Băiatul dispăru și se întoarse peste câteva clipe cu două castronașe cu tăiței aburind.

— Am citit undeva că, pe vremuri, curtezanele nu se culcau niciodată cu cineva decât dacă le era pe plac, spuse Hana, luând castronașul în mâini și trăgând pe nări aroma apetisantă.

Dacă tot trebuia să stea în Yoshiwara, se gândea ea, i-ar plăcea să fie o astfel de curtezană.

Otsune puse jos castronelul și râse cu poftă.

— Asta speră toată lumea și, cu fețișoara ta, s-ar putea să reușești,

dar sunt puține șanse. Cele mai multe dintre noi acceptă orice client care le iese în cale. Să nu uiți niciodată că e doar o meserie, să-i umpli mereu paharul cu sake și să speri că va adormi înainte să se întâmple ceva. E un truc bun. Există o mulțime de posibilități de a încheia totul repede. Tama e mare specialistă când vine vorba despre astfel de lucruri, chiar și eu te pot învăța câte ceva.

Atinse cu mâna ei subțire clipsul strălucitor prins pe gulerul chimonoului și-l mângâie, tăcută și zâmbitoare, ca și cum i-ar fi venit în minte un gând tainic, ce-i făcea plăcere.

— Lucrul cel mai important e să nu uiți niciodată că e doar o meserie. Asta le tot spunem nou-venitelor. Și, mai presus de toate, nu te lăsa condusă de sentimente. Primejdia cea mare nu sunt bărbații îngrozitori cu care trebuie să te culci uneori, ci propria-ți inimă. Întotdeauna dai peste cine nu trebuie: tânărul frumos care nu-și poate permite să plătească atât cât ceri. Atunci vii la mine plângând și mă întrebi ce să faci. Cât despre culcatul cu un client, ar putea chiar să-nceapă să-ți placă. Ai avut un soț și te-ai culcat cu el, nu-i așa?

Hana își schimbă poziția, simțindu-se stânjenită.

— Eu… eu de-abia dacă l-am cunoscut, zise ea în șoaptă. Tot ce mi-a spus vreodată a fost: „Pregătește-mi baia! Adu-mi ceaiul!"

Își aminti de chipul lui, întunecat și plin de mânie. Aproape simți mirosul pomezii cu care își ungea părul și-și aduse aminte cum îi sărea inima din piept de fiecare dată când adierea vântului purta până la ea parfumul acesteia. Îi auzi glasul răstit: „Baia! Ceaiul! Ce? Nu e gata masa?" își aminti cum își lipise fruntea de podea în timp ce el îi dădea palme și o lovea cu picioarele. Noaptea se arunca peste ea cu atâta înverșunare, încât Hana trebuia să strângă din dinți ca să nu mai plângă de durere și, de câte ori venea acasă pentru o zi sau două, o întreba dacă e gravidă, iar apoi exploda de furie la gândul că nu-i dăruise încă un băiat.

Nu fusese altceva decât o servitoare în casa lui, Hana își dădea

acum seama de lucrul acesta. Făcuse curat, gătise, fusese certată și bătută de mama lui până în ziua în care izbucnise războiul, ca și cum un zeu ar fi zdrobit cu călcâiul mușuroiul lor mic de furnici și-ar fi pus capăt acelei lumi, cu toate certitudinile ei. Oricât de perfid ar fi părut să gândească astfel, fusese o binecuvântare și o ușurare faptul că el plecase la război. Statutul de curtezană nu putea fi mai rău decât acela de soție a lui.

— Nu i-a păsat niciun pic de mine, mormăi ea.

— Bărbatului meu i-a păsat, murmură Otsune, mângâindu-și clipsul.

Hana tresări când văzu lacrimile sclipindu-i în ochi.

— I-a păsat de mine.

Se auziră pași mărunți și repezi mergând în sus și-n jos pe stradă și niște glasuri de femei sparseră tăcerea căsuței, sporovăind pițigăiat. Capacul ceainicului care atârna deasupra vasului cu jăratic prinse să danseze cu repeziciune.

— Soțului tău, Otsune? întrebă Hana cu blândețe.

— Clientului meu.

Otsune își scoase clipsul și i-l arătă. Era un pătrățel decolorat de material, destrămat pe margini, brodat cu o pasăre neagră cu un șarpe verde în cioc și cu o monedă de argint atârnată de el, cu o coroană în relief pe margini. Pe o parte erau scrise câteva cuvinte, prea șterse ca să poată fi citite, iar pe cealaltă, profilul unui bărbat cu un nas ascuțit și barbișon. Hana nu văzuse niciodată așa ceva.

— Mi l-a dat ca să-mi aducă aminte de el, spuse Otsune cu vocea sugrumată.

Vorbea atât de încet, încât Hana trebui să se aplece în față s-o audă. Amândouă tăcură îndelung.

— Înainte de a veni aici, am fost concubina unui bărbat care lucra pentru stăpânul de la Okudomo. Îl uram, dar părinții mei erau săraci și mă vânduseră lui. Era singura cale de a supraviețui.

Hana se uită fix la clips, ascultând glasul blând al lui Otsune.

Niciodată nu auzise atâta durere în vocea unui om.

— Acum trei ani stăpânul meu a primit ordin să se întoarcă la țară și m-a lăsat la Edo, fără bani sau mâncare. Am colindat străzile timp de trei zile, pe urmă am găsit o casă goală, m-am strâns ghem și am așteptat să mor.

Fața mică a lui Otsune părea albă în camera întunecată.

— Un bărbat m-a văzut și mi-a dat niște *onogiri*[27]. A zis că-mi va da mai multe dacă mă culc cu el, și așa am făcut și-am ajuns aici. Am fost o târfă de condiție joasă la Yamatoya, pe Kyomachi 2, un bordel ieftin, nu cum e Casa Tamaya. Și eu stăteam în cușcă, la fel ca tine, dar toți bărbații voiau fete tinere. Eu nu eram ca Tama. Nu știam cum să-i fac să mă dorească. Pe urmă, într-o bună zi, a venit un bărbat. Era…

Otsune șovăi.

— Era…? o îmboldi Hana cu respirația tăiată.

Otsune clătină din cap, luă clipsul și-l ținu o clipă în mână, apoi îl prinse la loc pe guler.

— M-a cerut de mai multe ori numai pe mine, după care a zis că nu vrea să mă mai culc cu altcineva în afară de el. M-a răscumpărat și mi-a cumpărat casa asta. Tot ce am pe lume mi-a fost dăruit de el.

Se șterse la ochi cu mâneca și umplu din nou ceainicul.

Hana o mângâie pe mână. Ce slabă era, o grămadă prăpădită de oase învelite în jacheta ei vătuită. Murea de curiozitate s-o întrebe ce se întâmplase cu clientul ei și, dacă ținuse atât de mult la ea, de ce nu mai era acolo, dar Otsune tăcea. Probabil că și el plecase la război, se gândi Hana. Privi în jur. Acum, că ochii ei se obișnuiseră cu întunericul, vedea semnele prezenței unui bărbat: o pereche enormă de cizme împinse în fundul unei etajere pentru încălțări și un *obi* albastru-închis care arăta ca al unui bărbat.

---

[27] Un fel de găluște de orez fiert cu umplutură de pește, fasole, murături etc.

Începea să înțeleagă că existau oameni ale căror povești erau mult mai triste decât aceea de a deveni o stea a curtezanelor de la Casa Tamaya. Se gândi la clădirile dărăpănate pe lângă care trecuse în oraș și la femeile care se ofereau fiecărui bărbat în trecere pe acolo. Aici, dincolo de poarta cea mare, cel puțin afacerile mergeau strună.

Își aduse aminte de obiceiul de a colecționa stampe ale curtezanelor din Yoshiwara, de poveștile lor amoroase, de hainele și pieptănăturile lor, de faptul că le admira și chiar încerca să le imite. Se gândi la romanul ei de dragoste preferat, *Calendarul Prunului,* la acel univers de sentimente în care trăiau Ocho și Yonehachi și la cât de mult tânjise după o viață ca a lor, plină de romantism. Astfel își închipuise întotdeauna că trebuie să fie Yoshiwara.

Și acum se afla aici.

Și mai era ceva: bărbatul de la Kaoru. Știa că era din sud și că-i era dușman, dar, precum clientul lui Otsune, fusese bun cu ea. Încă îi vedea fața lată și gura cărnoasă, arcuită într-un zâmbet, și mâna cu degete lungi. Cunoscuse atât de puțini bărbați în viața ei și își imaginase că orice client cu care trebuia să se culce era un monstru. Dar, fără îndoială, nu ar fi fost atât de rău să se culce cu acest bărbat.

Hana trase aer adânc în piept și-și îndreptă spatele. Aceasta era viața ei acum, cel puțin pentru moment. Cine știe, ar putea chiar să găsească o cale de a fi fericită.

16

Când Hana deschise ușa casei lui Otsune și ieși în aleea îngustă, umbrele începeau să lungească. Pe strada cea mare felinarele erau deja aprinse, și vizitatorii veniți mai devreme se plimbau în sus și-n jos ori dispăreau după perdelele ceainăriilor. Bărbații se întoarseră și se uitară curioși la Hana, dar ea își pleca repede capul și se feri de

privirile lor.

Când ajunse la Casa Tamaya, o mână cu unghii roz dădu la o parte perdelele și o față ca o mască își făcu apariția. Doi ochi negri străluciră de după vopseaua albă în clipa în care Kaoru trecu foșnindu-și poalele chimonourilor, cu tivurile învârtejite la picioarele ei.

— Mă scuzați că v-am deranjat, spuse Hana șoptit, făcând o plecăciune foarte adâncă, amintindu-și cum dăduse buzna, neinvitată, în apartamentul lui Kaoru cu câteva luni în urmă.

De atunci n-o mai văzuse.

Kaoru trecu pe lângă ea, privind-o trufaș, de sus. În chimonourile ei cu broderie somptuoasă, cu părul ridicat într-un coc strălucitor, în vârful căruia tronau piepteni, giuvaieruri și ace de păr, femeia oferea un spectacol magnific. Saboții pe care-i purta o făceau mai înaltă decât toată lumea, părând o zeiță într-un altar, impunând venerație. Bărbații se opreau s-o privească, păstrând o distanță plină de respect.

Buzele ei rujate se întredeschiseră, dând la iveală niște dinți negri, lustruiți impecabil, semănând cu o fântână întunecată.

— Voiai să afli vești de pe front, dacă nu mă înșel?

— În prima seară când am ajuns aici, v-am auzit spunând că vapoarele noastre au pornit-o la drum, spuse Hana, observând cum trăsăturile lui Kaoru deveneau din ce în ce mai blânde.

Kaoru se comporta ca și cum ar fi fost soția sau concubina unui căpetenii daimyo, ca și cum cândva ar fi condus o gospodărie și o familie mare, și Hana se întreba dacă nu cumva era chiar una dintre doamnele shogunului. Cu siguranță e greu de suportat să cazi de pe o poziție atât de înaltă și să te trezești în Yoshiwara. Dacă avea dreptate, singurul lucru care-i mai rămăsese era mândria, și probabil din acest motiv se agățase de ea cu atâta îndârjire acum.

— Pot să-ți spun altceva, zise Kaoru. Au acostat în Ezo și au pus stăpânire pe jumătate din insulă. S-ar putea ca într-o bună zi chiar

să vină înapoi și să ne caute.

Un spasm de durere îi schimonosi pentru o clipă chipul frumos.

— Și ce crezi că ne vor face când ne vor găsi? Când vor afla că am făcut amor cu dușmanii lor? Fie că vom câștiga sau nu, noi suntem terminate. Viața noastră, a ta și a mea, s-a sfârșit.

Își pierduse cumpătul, dar își reveni pe dată, luând o atitudine de dispreț.

— De acum înainte, să stai în partea ta de casă și să te ții la distanță de clienții mei. Dacă ai noroc, s-ar putea chiar să-ți găsești câțiva clienți care să fie numai ai tăi.

Nenorocită, Hana se târî până la apartamentul Târnei. Când deschise ușa, o învălui un nor de parfum de la farduri și ceară și mirosul pătrunzător de oțet al lacului pentru înnegrit dinții. Mangalul strălucea în vasul uriaș cu jăratic din mijlocul încăperii, iar lumânările și lămpile erau aprinse. Cele mai somptuoase chimonouri ale Târnei erau atârnate pe umerașe de-a lungul pereților, cu tivurile groase și matlasate desfăcute ca niște evantaie, să scoată la iveală broderia măiestrită. Brocarturile bogate, cu fir de aur și argint, licăreau în lumina pâlpâitoare, făcând odaia să pară de o opulență care-ți tăia respirația.

Hana zâmbi. După gustul samurailor, era șocant de vulgară și ostentativă. Își duse aminte cât de întunecate și austere erau camerele celor mai mărețe case de samurai pe care le vizitase. Nici chiar palatul shogunului, se gândea ea, nu putea fi atât de bogat. Nu semăna cu nimic din ce văzuse înainte de a veni în Yoshiwara. Semăna mai mult cu palatul regelui-dragon de pe fundul mării decât cu orice lăcaș pământean. Dar acum, pe neașteptate, ajunsese să-i placă.

Însoțitoarele se pregăteau, sporovăind vesele între ele. Când o văzură pe Hana, se ridicară să-i facă loc în fața uneia dintre oglinzi. Își închipui că o privesc ciudat, dar nimeni n-o întrebă unde fusese.

Tama sorbea dintr-o ceașcă de ceai, cu o mantie aruncată

neglijent pe umeri. Avea fața îmbujorată, ca și cum tocmai ar fi ieșit din baie. O față cu oase mari, care nu ieșea cu nimic în evidență. Căscă și trase un fum din pipă, de parcă nici n-ar fi observat că Hana lipsise.

— Deci ai cunoscut-o pe Mitsu, zise ea.

Hana îngenunche, apoi își lipi mâinile de podea și făcu o plecăciune. Tama era aliata ei, acum îi era limpede lucrul acesta. Avea nevoie disperată s-o țină de partea ei.

— Fără discuție, tu n-ai fost făcută să fii soție, spuse Tama, uitându-se la ea cu insistență. Am știut asta de cum te-am văzut. Pari o pisicuță blândă, dar nu ești. Ai gheare, ca și mine. Asta o să te facă o bună curtezană.

Hana trase aer în piept. Tama era șireată și vicleană. Trebuia să-și cântărească bine vorbele în fața ei.

— Știu că nu voi fi niciodată o curtezană la fel de bună ca tine, spuse Hana, înțelegând că trebuia să fie la fel de șireată pentru a supraviețui în lumea aceasta. Dar aș vrea să învăț. Vrei să mă înveți tu?

Tama se uită la ea cu coada ochiului și zâmbi.

— Sunt atât de bucuroasă că ai ajuns până la urmă să-mi dai dreptate.

Mai trase un fum din pipă.

— Dar credeam că tu ești cea mai isteață dintre noi două. Știi să scrii și să citești, nu-i așa? Ce altceva mai știi?

— Știu să dansez destul de bine, să cânt din gură și la *koto*[28]. Știu să organizez ceremonia ceaiului și jocul esențelor parfumate[29].

— Ce altceva mai vrei? întrebă Tama cu obrăznicie. Nu mai am ce

---

[28] Instrument japonez clasic cu coarde ciupite, care se sprijină pe patru picioare de lemn pentru a-i da stabilitate.

[29] Joc practicat de aristocrația japoneză în vechime, care consta în ghicirea ingredientelor dintr-un amestec complex de esențe parfumate.

să te-nvăț.

Un vânzător ambulant se auzi strigând afară, iar ea îi spuse lui Chidori să dea fuga și să cumpere câteva leacuri.

— Nu există și alte lucruri pe care o curtezană ar trebui să le cunoască? șopti Hana cu chipul strălucind.

Tama își scutură pipa pe cutia cu tutun și-i aruncă o privire atotștiutoare.

— Vrei să înveți să cânți noaptea, nu-i așa?

Hana încuviință printr-o mișcare a capului.

— Păi noi, păsările închise în colivie, cu siguranță știm câte ceva despre asta. Am o întâlnire cu Shosaburo în seara aceasta. Trage cu ochiul prin ușa dormitorului. Este un amant abil, plin de pasiune și experiență. Poți să te uiți toată noaptea dacă-ți face plăcere. La fel fac și celelalte fete.

Miji ochii până când deveniră două linii întunecate pe chipul ei și-și plimbă limba pe deasupra buzelor.

— Ai dreptate, există câteva tehnici pe care aș putea să ți le dezvălui. Cum se mișcă tulpina de jad prin corzile lăutei, cele patruzeci și opt de poziții, toate secretele felului în care se face amor. Poți deveni o adevărată maestră. Și, chiar dacă nu vei deveni, pot fără discuție să te învăț cum să guști totul din plin.

Luă o grămăjoară de tutun și o frecă între degete, pe urmă o îndesă în găvanul mic al pipei sale cu coadă lungă, apucă cleștele, luă o bucată de mangal din vasul cu jăratic și o aprinse.

— Dar ce vor cei mai mulți bărbați e să viseze, spuse ea.

La lumina focului chipul ei era serios, aproape trist. Hana îi observă ridurile fine de pe frunte, lipsa de mobilitate a obrajilor, pungile care îi atârnau sub ochi. Tama începea să se ofilească.

— Vor să se simtă tineri și frumoși, vor să fie doriți de femei, indiferent cât de bătrâni și de urâți sunt în realitate. Vor să creadă că au o minte sclipitoare și un spirit scânteietor și că sunt cei mai irezistibili bărbați de pe pământ. Vor să te uiți în ochii lor ca și cum

n-ai suporta să stai departe de ei, ca și cum ai da orice doar să fii cu ei pentru o clipă. Fă un bărbat să simtă asta și e al tău pe veci.

Trase gânditoare un fum din pipă.

— Vei învăța repede, iar cu chipul și felul tău de-a fi, în curând bărbații se vor bate pentru tine. Dar un strop de rafinament îi va face să te dorească mai mult.

Se auziră pași venind spre ușă, iar Tama făcu ochii mari și-și încreți fruntea. Hana recunoscu zgomotul pașilor și simți un ghem în stomac. Probabil tătucu' descoperise că ea colindase străzile și venea acum s-o pedepsească.

Când se deschise ușa, femeile se lăsară în genunchi, lipindu-și mâinile și frunțile de podea.

— Iar pierdeți vremea! se auzi mârâitul unui glas cunoscut.

Tremurând toată, Hana ridică privirea, încercând să nu se retragă înspăimântată în clipa în care văzu burdihanul, fața cu falei mari și ochii mici și lacomi înconjurați de cearcăne și piele căzută.

— Nu te-ai îmbrăcat încă, domnișoară?

Se uită fix la ea.

— Avem câțiva domni nerăbdători să te cunoască.

Hana îi aruncă Târnei o privire disperată, dar aceasta se uita în podea. Chiar și ei îi intrase frica-n oase.

— Le-am spus că ești virgină, spuse tătucu' cu un rânjet lasciv.

Inima Hanei bătea nebunește, gata să-i sară din piept.

Încercă să vorbească, dar gura i se uscase.

— Dar… bolborosi ea. Dar… nu sunt.

— Nimănui nu-i pasă de asta! se răsti tătucu'. Se practică peste tot.

Tama se așeză pe călcâie, își puse pipa în gură, trase sfidătoare din ea și făcu un rotocol de fum care se opri deasupra capului ei, risipindu-se încet.

— E protejata mea, spuse ea uitându-se în ochii bărbatului. Mi-ați dat-o în grijă și tocmai începusem s-o pregătesc. Putem cere mult

mai mulți bani dacă așteptăm un pic.

— Da′ nu-i o fetiță. Cine-o să creadă că e încă virgină dacă mai așteptăm un timp?

Având-o pe Tama de partea ei, Hana era în stare să înfrunte pe oricine, chiar și pe tătucu′. Se gândi la ce-i spusese ea despre bărbați, că vor să viseze.

— Lăsați-mă să mă ocup de acești domni, zise ea cu blândețe. Lăsați-mă să beau și să stau de vorbă, să dansez și să organizez ceremonia ceaiului. Îi voi face să simtă că vreau să-i cunosc mai bine și, în cele din urmă, dacă hotărăsc să mă culc cu ei, îi voi face să se simtă deosebiți. Dacă nu se vor putea culca imediat cu mine, se vor întoarce până când vor avea ocazia s-o facă. Nu pot să fiu prezentată cum se cuvine în cartier? Nu așa se procedează de obicei?

Un chip stafidit apăru de după umărul bărbatului. Lumina lumânărilor pâlpâi, scoțând în evidență obrajii supți și ochii ațintiți în gol, pictați într-un fel hidos. Apoi lumina se schimbă și pentru o clipă Hana zări frumusețea care trebuie să fi fost cândva tanti.

— Ți-am spus, tătucule, că fata asta are spirit, zise bătrâna gudurându-se. E cum trebuie, are nevoie de un debut ca la carte. Afacerile merg prost, chiar foarte prost. Avem nevoie de ceva care să aducă înapoi strălucirea, să le amintească clienților de vremea când Casa Tamaya era gloria Yoshiwarei. Cu un pic de pregătire, va fi steaua curtezanelor noastre. Vom găsi pentru ea un client foarte bun, care să plătească mult.

Tătucu′ se uită amenințător și bănuitor la Hana.

— Dacă poți face bani fără să te culci cu cineva e foarte bine. Dar dacă, în câteva zile, nu ai mai multe întâlniri, în cușcă cu tine.

Hana încuviință din cap, recunoscătoare pentru faptul că primise o amânare. Se gândi la tânărul cu fața lată și mâini delicate. Dacă aveau să-i scoată virginitatea la mezat, spera ca el să ofere cel mai mult.

17

Kitaro era în mormânt de o lună când înfloriră cireșii. Nori de flori roz acoperiră fortăreața, plutind prin văzduh și așezându-se în grămezi mari pe pământ. Stoluri de pescăruși se roteau și țipau, uliii se înălțau spre cer, ciocârliile scoteau triluri și ciori uriașe, cu ochi ca niște mărgele galbene, își deschideau ciocurile negre și cârâiau. Insula Ezo devenise un loc despre care Yozo putea să spună că era casa lui, un loc pentru care merita să lupte.

Odată cu florile de cireș sosi vestea că opt vase de război plecaseră din Edo și se îndreptau spre nord. Santinelele stăteau de veghe zi și noapte, scrutând orizontul, îndreptându-și telescoapele spre intrarea în port, dar nu se întâmplă nimic, nu apăru nicio flotă a dușmanului, înarmată cu tunuri.

Într-o dimineață înmiresmată de primăvară, Enomoto convocă o adunare în apartamentul prezidențial. Când ajunse acolo, Yozo văzu sandale de paie aliniate lângă cizme de piele la intrarea în clădire. Conducătorii noii republici veniseră cu toții în uniforme cu guler înalt, cu nasturi lustruiți și săbii la șold. Generalul Otori, tăcut și încordat, care acum era ministru al armatei, stătea lângă ministrul forțelor navale, Arai, un bărbat deșirat, cu părul rărit înainte de vreme și ochi care îi ieșeau din orbite când se enerva. Trei dintre cei nouă francezi, sfetnici într-ale milităriei, erau și ei acolo, strălucitori în jachetele lor albastre cu centură, epoleți auriți și pantaloni roșii: elegantul căpitan Jules Brunet, acum comandant secund al armatei, și sergenții Marlin și Cazeneuve, care comandau câte un batalion fiecare. Japonezi și francezi, toți aveau puțin peste treizeci de ani și vorbeau tare și cu pasiune, cu foc în priviri, plini de ardoare pentru cauza lor.

Comandantul Yamaguchi stătea ședea puțin mai departe de toți

ceilalți, privind în jur și luând aminte la tot ce se întâmpla. Yozo îl urmărea cu ochii mijiți. Era pentru prima dată când se afla în prezența lui de când murise Kitaro. Își întoarse brusc privirea. În mijlocul camerei, pe o masă erau câteva hărți desfăcute, lângă un morman de cărți, printre care și două volume valoroase de tactică navală, pe care Enomoto le adusese cu el din Olanda și le salvase de pe *Kaiyo Maru.* O altă carte groasă, *Règles Internationales et Diplomatie de la Mer,* stătea deschisă.

Enomoto ridică o mână și în cameră se făcu tăcere.

— Domnilor, spuse el, avem vești.

Vorbi pe un ton serios și grav, cum se cuvenea s-o facă guvernatorul general al Republicii Ezo, dar în ochi avea o scânteie jucăușă și o urmă de zâmbet îi dansa la colțurile gurii.

— După cum știți, forțele din sud au pornit la drum, dar se pare că au dificultăți în ceea ce privește mânuirea vasului *Stonewall.* Au întâmpinat dificultăți de cum au plecat din Edo, au ancorat în portul Miyako și nu s-au mai urnit de acolo. Echipajele au primit permisie la țărm.

Cei de față se uitară la el, apoi se priviră unul pe altul. Ministrul forțelor navale scoase un hohot de râs, iar ceilalți începură și ei să chicotească. Până și comandantul zâmbi.

— Așteaptă fără discuție să se schimbe vremea, spuse Arai în clipa în care gălăgia se mai domoli.

— Halal marinari! spuse căpitanul Brunet sarcastic. Noi ne-am descurcat aici în miez de iarnă!

— Fără îndoială, membrii echipajelor gustă din plăcerile oferite de bordelurile de prin partea locului, adăugă Arai. N-o să mai auzim de ei o vreme!

— Ascultați-mă până la capăt, domnilor, insistă Enomoto. Nu vom sta cu brațele încrucișate așteptând ca forțele din sud să vină să ne atace. Vom mergem acolo și îi vom înfrunta. Arai și comandatul au pus la cale un plan.

— Ne-au mai rămas doar șase vase după ce le-am pierdut pe *Kaiyo Maru* și pe *Shinsoku* și niciunul nu e la fel de puternic ca *Stonewall,* interveni generalul Otori cu sobrietate.

— Cheia succesului e chiar *Stonewall,* spuse comandantul.

Aruncă o privire în jur, cu ochii scânteind.

— Tot ce avem de făcut e să-l recuperăm pe *Stonewall* și războiul e câștigat. Chiar dacă nu reușim, tot le vom face dușmanilor pagube greu de trecut cu vederea.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Cei din sud cred că ne ascundem aici, continuă comandantul. Le vom arăta că s-au înșelat. Le luăm pe *Kaiten, Banryu* și *Takao* și mergem în portul Miyako…

— …sub drapel american! strigă Arai. E permis de dreptul internațional.

Lovi cu palma *Regles International,* ridicând un nor de praf de pe paginile îngălbenite.

— În ultima clipă înălțăm steagul nostru, continuă comandantul ridicând tonul. *Banryu* și *Takao* acostează bord la bord cu *Stonewall,* iar *Kaiten* trage ca să ne acopere spatele. Noi ne urcăm la bord, capturăm echipajul, luăm vasul și ne întoarcem la Hakodate înainte să se afle ce s-a întâmplat.

Era un plan nebunesc, se gândi Yozo, nu încăpea nicio îndoială, dar așa erau întotdeauna cele mai bune planuri. În ciuda entuziasmului care pusese stăpânire pe ei, oamenii erau conștienți că sudiștii îi depășeau masiv din punct de vedere numeric și că în curând o vor porni spre nord ca să-i izgonească de pe insulă și să-i distrugă, în cazul în care nu reușeau să facă ei prima mișcare și să-i intercepteze. În orice caz, erau nerăbdători să treacă la acțiune și li se părea o idee foarte bună aceea de a-i lua prin surprindere pe cei din sud.

Soldații erau și ei mai mult decât gata de luptă. Se pregăteau de multă vreme, făcând exerciții în poligonul de trageri,

perfecționându-se în mânuirea sabiei, și ardeau de nerăbdare să dea ochii cu dușmanul. Un atac pe nepregătite putea să dea rezultate și chiar dacă nu se va întâmpla așa… oricum, la urma urmei trebuiau să acționeze. Era insuportabil să mai stea degeaba, așteptând să fie goniți din vizuina lor. Ce-ar fi dacă urmăriții ar deveni urmăritori? Le-ar arăta ei celor din sud că sunt o forță de care trebuie să ții seamă. Iar dacă ar reuși să pună mâna pe *Stonewall,* ar fi stăpânii mărilor din jurul insulei Ezo. Da, își spuse Yozo, era un risc pe care merita să ți-l asumi. Cu puțin noroc ar putea să întoarcă situația în favoarea lor și să-i scoată din scenă pe sudiști pentru totdeauna.

Preț de o clipă cuvintele comandantului plutiră în aer, pe urmă oamenii începură să râdă, să aplaude și să se bată pe spinare unul pe altul.

Singura persoană care părea sceptică era generalul Otori.

— Au opt vapoare, spuse el, cântărindu-și cuvintele. Și noi trimitem trei?

— Noi avem strategia noastră, zise Enomoto, cu ochii sclipindu-i de bucurie. Puntea de artilerie a lui *Stonewall* va fi plină de lemne de foc și provizii. Nimeni nu va fi în stare să ajungă la arme, și focul din cazane nu va fi aprins. Când ei vor fi gata de luptă, noi vom fi la jumătatea drumului spre casă.

Yozo rămase pe loc după ce plecară toți ceilalți. Enomoto își scoase săbiile și puse pe jos câteva perne, apoi deschise o sticlă de Glendronach și turnă câte un pahar pentru fiecare.

— Vei dori să mergi cu ei, spuse el în clipa în care ciocniră paharele.

Yozo se așeză turcește pe una dintre perne și luă o înghițitură din licoarea aceea care făcea să-ți ia limba foc, plimbând-o gânditor prin gură. Lumina soarelui se strecura prin paravanele de hârtie, așternându-se pe covorul olandez și pe mobila din lemn de trandafir și, pentru o clipă, Yozo uită că era pe insula Ezo și-și

închipui că se afla cu prietenul lui în Olanda.

— Nu mi-ar strica puțină activitate, spuse el. Până acum niciunul dintre noi n-a văzut încă o luptă serioasă, nu ceea ce aș numi eu luptă în adevăratul sens al cuvântului. Sigur, am capturat fortul Goryokaku și Matsumae, dar acelea au fost doar ambuscade, iar Esashi, o victorie ușoară. Mi-ar plăcea să știu cât de puternică e flota aceasta a lor și să aflu care e cel mai rău lucru la care ne putem aștepta în ceea ce-i privește.

— Aș vrea să pot merge și eu, spuse Enomoto.

— Asta-i prețul succesului, zise Yozo. Guvernatorul general al Republicii Ezo nu poate să-și părăsească postul și s-o pornească într-o expediție de descreierați. Dar ce-mi poți spune despre generalul Otori?

— Se află la comanda garnizoanei și va fi o bătălie navală, însă, deși nu e întru totul de acord cu planul de luptă, se va conforma.

Enomoto își goli paharul și se uită la Yozo.

— Aș vrea să mergi pe *Kaiten.* Nimeni nu cunoaște mai bine decât tine tunurile Krupp, care se încarcă pe la culasă.

Yozo încuviință din cap. Tunurile prusace pe care le aduseseră din Europa erau cele mai moderne din lume, mult mai distrugătoare și mai eficace decât vechile tunuri care se încărcau prin țeavă, dar erau și mult mai periculoase, și adesea surveneau accidente. Cu excepția lui Enomoto, Yozo era singurul om din armata nordului care știa cum să le folosească și era capabil să le mențină în bună stare de funcționare.

Enomoto privea în depărtare.

— Îți aduci aminte de Herr Krupp și de conacul lui de la Essen? întrebă el.

Yozo își aminti de industriașul cu nas lung și barbă încărunțită, cu contururi regulate, și de extravaganta lui locuință și zâmbi.

— Aș spune că vila Hugel era un castel, nu un conac.

Din toate aventurile pe care le avuseseră, vizita făcută lui Alfred

Krupp fusese una dintre cele mai spectaculoase. Când ei și cei treisprezece colegi ai lor sosiseră în Europa, cohorte de oameni îi însoțeau oriunde se duceau, holbându-se la fustele[30] lor de samurai, la părul dat cu ulei și înnodat în vârful capului și la săbiile încovoiate, iar ei își tăiaseră repede părul și începuseră să poarte haine după moda apuseană, să nu mai facă notă discordantă. Dar curând descoperiseră că, atunci când aveau nevoie de un serviciu, dacă își puneau costumele de samurai și săbiile, nimeni nu părea să-și dea seama că erau doar niște bieți studenți și îi tratau ca și cum ar fi fost emisari de rang înalt ai țării lor.

Împreună cu unul dintre colegii lor, pe nume Akamatsu, Yozo și Enomoto fuseseră martori ai războiului din Schleswig-Holstein și făcuseră mml liniilor frontului, unde văzuseră în funcțiune noile tunuri de câmp din Prusia, care se încărcau pe la culasă. Mai ceruseră să viziteze fabrica de armament din Essen, dar li s-a spus că nu aveau voie s-o facă pe timp de război din motive de securitate. În schimb, fuseseră invitați să ia dejunul cu legendarul Alfred Krupp.

— Doamne, ce palat imens avea! spuse Yozo, aducându-și aminte că gonise pe acolo în trăsura trasă de cai și că văzuse peluzele nesfârșite, paznicii în livrele aliniați la ușile din față, intrarea și vestibulul ca o peșteră, și pe magnatul cu barbă încărunțită și pe Bertha, simpatica lui soție, ieșind să-i salute. Nu ne-a spus Herr Krupp că erau trei sute de camere?

— Eram mai încordat decât atunci când ne-a primit shogunul în audiență, înainte de a pleca, zise Enomoto chicotind.

— Și sufrageria aceea imensă cu plafon înalt și toate tacâmurile, spuse Yozo. Muream de teamă ca nu cumva să folosesc cuțitul și furculița care nu trebuie.

---

[30] Partea de jos a armurii de samurai arată ca o fustă în secțiuni, făcută din scândurele foarte subțiri de bambus.

Își aminti că i se oprise inima-n loc în clipa în care servitorii apăruseră unul după altul ca niște soldați disciplinați, aducând platou după platou cu bucăți enorme de carne. Până să ajungă în Apus, de-abia dacă gustaseră carnea – dieta japonezilor era formată în primul rând din pește – și trebuiseră să lupte bărbătește pentru a da impresia că apreciază mâncarea grasă a germanilor. Dar reușiseră să converseze într-o germană simplă cu marele industriaș și cu formidabila lui soție, și mai târziu cu unii dintre lacheii lui, și dobândiseră cunoștințe considerabile despre tunuri.

— Deci voi pleca pe *Kaiten,* spuse Yozo întorcându-se în prezent.

Făcu o grimasă, dându-și seama dintr-odată că s-ar putea să existe o piedică.

— Comandantul pleacă tot pe *Kaiten,* nu-i așa? Nu sunt în cele mai bune relații cu el, după cum știi.

Enomoto se trezi la realitate și îl privi pieziș pe Yozo, care nu mai era prietenul lui, ci ofițerul comandant.

— Comandantul Yamaguchi și ministrul forțelor navale Arai vor răspunde de operațiunile militare. Amândoi își ies ușor din țâțâni. Am nevoie de tine acolo și mă încred în influența ta statornică… vei fi ochii și urechile mele.

Când Yozo se duse la docuri în după-masa aceea, deja îi găsi pe marinari la bord, verificând ultimele lucruri și repetând manevrele pe care urmau să le facă, pentru a fi siguri că toată lumea știa exact ce avea de făcut și care îi era poziția.

Se plimbă pe punțile lui *Kaiten,* încercând să simtă vaporul. Ridicat la rangul de vas-amiral după ce se scufundase *Kaiyo Maru, Kaiten* era un vapor cu zbaturi cu două catarge și coș, un pic mai mic decât fusese *Kaiyo Maru,* și dotat cu treisprezece dintre tunurile cele noi aduse din Prusia, care se încărcau pe la culasă. Merse de la un tun la altul, verificând dacă toate piesele erau în stare bună, dacă aveau destule ghiulele și praf de pușcă, dacă fiecare om știa ce are

de făcut și dacă ghinturile nu erau înfundate cu plumb.

Când cele trei vapoare ieșiră din portul Hakodate a doua zi, vremea era frumoasă, dar vântul bătea mai tare ca niciodată. Rafale puternice preschimbară valurile în talazuri și tot ce putură oamenii să facă pentru a menține cursul corect al lui *Kaiten,* a fost să navigheze de-a lungul coastei. La câteva ore după ce ridicaseră ancora, *Banryu* și *Takao* rămaseră în urmă și, într-un final, *Takao* ridică fanionul de semnalizare, un romb roșu pe un pătrat alb: „Vapor scos din funcțiune. Pană de motor”. *Banryu* fusese dus de vânt și nu mai putea fi zărit.

Oamenii de pe *Kaiten* se întoarseră și se priviră unii pe alții, și tăcerea se lăsă pe toate punțile.

— Acum ce urmează? mormăi un tânăr.

Pielea lui era deja tăbăcită, dar Yozo observă că nu avea mai mult de șaisprezece ani.

— Oare se așteaptă să ne descurcăm singuri?

— Fii sigur că da, bombăni altul, făcând un semn cu capul spre ofițerii care stăteau pe puntea de comandă. Aia nu se răzgândesc odată ce și-au pus ceva în minte.

Yozo miji ochii și privi spre punte. Căpitanul vaporului, Koga, era acolo și se sfătuia cu comandantul și ministrul forțelor navale Arai. Un minut mai târziu comandantul o porni spre locul unde erau adunați voluntarii îmbrăcați în hainele lor azurii.

— Sunteți alături de mine, flăcăi? strigă el. Le-arătăm noi celor din sud cum se ia înapoi ce-i al nostru. Va fi o luptă cumplită, dar am luat parte la bătălii mult mai cumplite. Le dăm noi lașilor ălora motiv să cadă pe gânduri!

Unu contra opt. Șansele scăzuseră, Yozo știa bine, dar lucrul acesta îi făcea pe oameni să fie cu atât mai hotărâți. Își dorea ca Enomoto să fi fost pe vas. Cu comandantul la cârmă, nici nu se putea pune problema întoarcerii, indiferent cât de mare ar fi fost pericolul.

În dimineața următoare, cum se lumină de ziuă, *Kaiten* intră în portul Miyako, cu steagul american fluturând pe catargul principal. Opt vase de război mari și negre erau ancorate acolo, legănându-se ușor pe apa liniștită și albastră, fiecare dintre ele mult mai mare decât micuțul vapor pe care se afla Yozo. Printre ele, *Stonewall* stătea la pândă, lung și puțin înalt, ca un monstru marin înfricoșător. Yozo îl privi și avu o presimțire rea. Vasul ăsta era o fortăreață plutitoare, chiar mai puternică decât ținea el minte. Rapide și ucigătoare, „precum șerpii printre iepuri", se gândi el, aducându-și aminte cum vorbiseră marinarii olandezi despre înfricoșătoarele cuirasate.

Dar vasele păreau goale și niciun fir de fum nu se vedea ieșind pe coș. Velele erau puse deoparte și pe punte nu se afla nici măcar un singur marinar. Totul arăta ca o scenă dintr-o pictură.

Yozo se simți ușurat când văzu că în port acostaseră mai multe vase sub drapel străin. Poate că planul lor avea să dea rezultate. Își ținu respirația în clipa în care *Kaiten* se strecură printre vase, îndreptându-se spre *Stonewall.* Uimitor, nimeni nu părea să le dea nici cea mai mică atenție.

Se apropiau cu o viteză amețitoare. Apoi, în ultimul moment, oamenii aflați lângă catargul principal coborâră steagul american și ridicară steagul Republicii Ezo.

— *Banzai!* strigară cu toții. *Banzai! Banzai!*

De acum erau atât de aproape, încât Yozo putea să vadă chipurile oamenilor care năvăliseră pe puntea lui *Stonewall.* Făceau semne cu mâna și arătau cu degetul, deschideau gura să strige, dar urletele lor erau acoperite de zgomotul îngrozitor făcut de motoarele lui *Kaiten.* În cele din urmă, întrucât *Kaiten* se apropiase amenințător de ei, se împrăștiară și o luară la fugă.

— Acum! zise Yozo urlând, aplecându-se peste parapet și bătând cu pumnii în balustradă, ca ieșit din minți.

Tot ce aveau de făcut era să tragă câteva salve de tun către

Stonewall, pentru că echipajul ar lua-o la fugă și ei ar putea să preia vasul fără luptă. Se uită în jur, lovindu-și pumnul cu palma, plin de nerăbdare, așteptând ordinul să tragă. Dar ordinul nu veni. Blestemă cu glas tare. Ce dracu făcea comandantul?

În clipa următoare se auzi un pârâit asurzitor și zgomotul făcut de metal smuls și lemn crăpând, iar Yozo se trezi aruncat cu o putere uimitoare până la jumătatea punții. În jurul lui, marinarii și voluntarii se izbiră de catarge, tunuri și bărci. Gâfâind, se repezi să se ridice în picioare și se împiedică în timp ce se îndrepta spre proră. *Kaiten* intrase cu prora în carena de fier a lui *Stonewall* și prora lui de lemn era pe jumătate înăuntru, din ea ieșind bucăți de metal răsucit și stinghii de lemn. Yozo se aplecă peste parapetul deformat. Bompresul era complet distrus, dar, după câte putea să vadă, avaria era deasupra liniei de plutire. Cel puțin era încă funcțional.

Abia apoi veni ordinul să tragă. Jumătate dintre oameni se repeziră la parapete și traseră cu toții spre puntea lui *Stonewall.* Voluntarii și soldații se bulucirā spre proră, strigând:

— Înainte! Să-i prindem!

Yozo își dădu imediat seama că abordarea lui *Stonewall* avea să fie mult mai grea decât își imaginaseră. În toate planurile pe care le făcuseră, nimeni nu prevăzuse că puntea lui *Stonewall* avea să fie mult sub cea a lui *Kaiten* și, în afară de asta, oamenii trebuiau să sară acum de pe prora avariată, ceea ce însemna că numai câțiva puteau să se arunce în același timp. Dincolo de răpăitul focurilor de armă, pe *Stonewall* sună alarma, iar soldații din sud se năpustiră ca o furtună din tambuchiuri și atacară traversând puntea, unii încă trăgându-și uniformele pe ei. Yozo văzu prin fum primul grup de soldați sărind, dar oamenii din sud îi uciseră pe toți înainte de a avea șansa să-și scoată săbiile sau să-și pregătească puștile.

Un alt val de oameni sări, aruncându-se în sulițele și săbiile armatelor din sud. Yozo îi auzi pe Arai și pe căpitanul Koga urlând

de pe puntea de comandă:

— Înainte! Înainte! La bord! La bord!

Comandantul mergea cu pași mari pe punte, înainte și-napoi, cu flăcări arzându-i în ochi, cu părul vâlvoi, îndemnându-i pe oameni să nu renunțe.

Yozo alergă pe punte de la un tun la altul, verificând dacă toți oamenii se aflau la locurile lor și dacă totul era în ordine, pe urmă își puse mâinile pâlnie la gură și urlă:

— Foc!

Se auzi o bubuitură cumplită și un nor gros de fum acoperi puntea lui *Stonewall.* Când se risipi fumul, văzu că puntea era presărată cu morți și răniți. Pe urmă *Kaiten* își îndreptă tunurile spre celelalte vase de război. Vapoarele de luptă dușmane începuseră de acum să răspundă cu foc. Cerul era negru de fum, mare ciuruită de ghiulelele și gloanțele care cădeau, iar în aer se simțea mirosul sufocant al prafului de pușcă.

Proiectilele se zdrobeau de punțile lui *Kaiten.* Oamenii cădeau în tăcere, cu ochi sticloși, alții se clătinau cu sângele țâșnindu-le din brațe și umeri. Băiatul care cârmuise cu atâta vitejie timona lui *Kaiyo Maru* în timp ce se îndreptau spre Ezo se afla acum lângă Yozo. Se auzi o bubuitură și tânărul se clătină, ținându-se strâns de burtă, cu sângele mustindu-i între degete. Yozo îl apucă de umeri și-l ținu când băiatul scoase un oftat, șchiopătă și alunecă la pământ. Un alt tânăr trecu împiedicându-se, cu jumătate din umăr sfârtecat. Asurzit de zgomotul neîncetat, astupându-și urechile ca să nu mai audă bubuiturile, răpăitul împușcăturilor și țipetele muribunzilor din spatele lui, Yozo se concentră să facă ceea ce fusese instruit: să verifice tunurile, să ajute la încărcarea proiectilelor, să preia comanda când un om era doborât.

Se luptară o oră întreagă, până când văzură că încep să iasă aburi pe coșurile vaselor de război dușmane. Înainte ca acestea să fie gata de plecare, *Kaiten* trase o ultimă salvă de tun, se îndepărtă de

Stonewall, apoi se întoarse și ieși din port.

Navigând pe lângă coastă, se îndreptară spre Ezo. Clătinându-se violent, vaporul avariat se strecură destul de greu printre valuri, dar vântul îi umflă velele și motoarele mergeau cu viteză maximă. Supraviețuitorii se uitară în jur ușurați, gâfâind, cu un zâmbet pe buze și bătându-se unul pe altul pe spate, cu fețele acoperite de sudoare, murdărie și praf de pușcă. Jumătate dintre ei erau plini de sânge, dar zâmbeau și erau veseli. Fiecare soldat dușman omorât reprezenta un motiv de bucurie. Înfruntaseră opt vase de război și reușiseră să iasă din port fără a se lăsa scufundați, înfrânți sau capturați. Inamicul nici măcar nu reușise să-i urmărească. Aveau motive serioase să sărbătorească.

Comandantul mergea țanțoș pe punte în sus și-n jos, încălțat cu cizmele lui de piele. Purta un pieptar negru, care flutura în vânt, lăsând să se vadă căptușeala purpurie, iar șuvițe din părul lui dat cu ulei îi încadrau fața.

— Bravo, băieți! strigă el cu ochi scânteietori. Le-am arătat de ce suntem în stare!

Yozo își șterse fruntea cu mâneca. Răniții erau răspândiți peste tot pe punte, întinși printre cadavre, unii cu jachete negre, alții cu jachete albastre, părți din trupuri omenești împrăștiate peste tot ca niște ciozvârte de carne. Scândurile din podea erau îmbibate cu sânge și în aer se simțea mirosul greu al morții. Cel mai rău era că trebuiseră să-i lase pe bravii lor camarazi, supraviețuitorii celor care săriseră pe *Stonewall,* în mâinile dușmanului.

Clătină din cap. Făcuseră un efort hotărâtor începând ei ofensiva, în loc să stea și să aștepte să fie doborâți. Dacă ar fi reușit să-l captureze pe *Stonewall,* ar fi avut șansa să întoarcă sorții în favoarea lor și să țină inamicul în șah. Dar nu reușiseră, și acum nu mai aveau nimic altceva de făcut decât să se întoarcă în Ezo, să-și întărească pozițiile de apărare și să aștepte sosirea flotei dușmane.

Nici n-apucase bine *Kaiten* să arunce ancora în portul Hakodate,

că a doua zi dimineață Yozo a și fost convocat în biroul lui Enomoto. Îl auzea pășind încolo și-ncoace chiar înainte de a ajunge la apartamentul prezidențial. Deschise ușa. Enomoto era îmbrăcat în uniformă militară, cu nasturi sclipitori, avea părul strălucitor și sabia la șold.

— Așadar comandantul ne-a trădat! spuse el răstit, cu o venă pulsându-i la tâmplă. Marele războinic a uitat să dea ordinul de tragere până când a fost prea târziu. A uitat să dea ordinul…

Băgă mâna în vitrina cu băuturi și-i turnă un whisky lui Yozo. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi chipul lui Enomoto se îmblânzi și amiralul clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat? Nu-i în firea comandantului să facă asemenea greșeli – cel puțin nu atât de costisitoare ca asta.

Se tot gândise la evenimentele zilei precedente, încercând să deslușească de ce comandantul nu dăduse ordinul vital în timp ce *Kaiten* îl ataca pe *Stonewall.* Apoi își adusese aminte cum dăduse buzna în apartamentul comandantului în noaptea când a murit Kitaro și îl găsise scriindu-și poemul funerar. „Voi da cea mai mare bătălie din viața mea și voi muri pentru țară, îi spusese el. La ce glorie mai mare ai putea râvni?"

— E convins că vom pierde, spuse Yozo încet. Nu crede c-avem vreo șansă, așa că nici nu mai încearcă.

— În cazul acesta de ce, pentru numele lui Dumnezeu, a propus expediția asta nebunească?

Yozo ridică din umeri.

— Probabil că nu se gândea să câștige supremația mărilor. Probabil că a privit totul mai degrabă ca pe un îndemn la sinucidere, și de aceea n-a dat ordin să se tragă. Voia să murim încununați de glorie.

Enomoto respira greu.

— Un atac *banzai* în marea tradiție a samurailor, spuse el. Atacăm, urlăm ca nebunii, înfruntăm dușmanul chiar când sorții ne

sunt potrivnici și murim cu onoare.

Se încruntă gândindu-se din nou la cele întâmplate.

— Dar noi avem ambiții mai mari decât să murim acoperiți de onoare. Am înființat Republica Ezo. Cei din sud sunt mulți și au putere, dar noi avem idei și idealuri.

— Da, dar e vorba de supraviețuirea celor care se adaptează cel mai ușor, iar sudiștii se adaptează mai ușor și sunt mult mai numeroși decât noi.

Yozo se uită fix la covorul olandez, amintindu-și cum el și Enomoto stătuseră aici cu Kitaro, rememorând călătoriile pe care le făcuseră în străinătate. Și a doua zi Kitaro fusese ucis. Încă se gândea la prietenul său. Îi lipsea umorul lui îngăduitor. Nu-și uitase promisiunea de a-l răzbuna într-o bună zi, după ce războiul se va termina.

— A fost un om bun tânărul Kitaro, spuse Enomoto încet, încuviințând din cap. Și eu îi simt lipsa. Trebuie să facem tot ce ne stă în puteri ca să câștigăm războiul ăsta, pentru ca el să nu fi murit degeaba.

18

Se scuturaseră deja ultimele flori de cireș, iar crinii sălbatici și azaleele înfloreau. Dealurile din jurul fortăreței deveniseră de un verde strălucitor, stropit cu pâlcuri de flori sălbatice sclipitoare, în nuanțe de roz, galben, albastru și mov. Cârduri de gâște acopereau cerul, vulturi-de-mare se prăvăleau spre pământ și nenumărate păsări, de care Yozo nici n-auzise până atunci, scoteau triluri, ciripeau și piuiau.

Dar avea foarte puțin timp să se minuneze de cerul nesfârșit din Ezo și de sălbăticiunile care bântuiau dealurile și pădurile. Cot la cot cu toți ceilalți, muncea zi și noapte, coordonând detașamentele de

soldați care săpau șanțuri pentru a întări pozițiile de apărare, făceau cuiburi pentru tunuri cu vederea spre port și construiau o palisadă peste istm, pregătindu-se pentru invazia pe care toți o așteptau. Enomoto trimisese trupe de-a lungul coastei, să susțină garnizoanele de la Esashi, unde se scufundase *Kaiyo Maru,* și la Matsumae, unde se afla castelul acela ars, pe care comandantul îl capturase cu cinci luni în urmă cu o eficiență ce făcea să-ți înghețe sângele în vine. Dar cea mai mare concentrare de trupe era la Start Fort, pentru a apăra golful și orașul Hakodate. Orașul era ca o așezare-fantomă. Toți cei care avuseseră unde fugiseră.

Apoi, când primăvara se sfârși lăsând locul verii, începură să sosească vești că flota celor din sud era pe drum. Nu mult după aceea, aflară că dușmanul pusese stăpânire pe Esashi.

Într-o dimineață frumoasă, Yozo se întorcea în fort după turul pozițiilor de apărare pe care îl făcea în fiecare zi, când un soldat trecu alergând pe lângă el, cu uniforma sfâșiată fluturând în vânt. Yozo îl urmări, observând că se îndreaptă spre biroul lui Enomoto, și tocmai își scotea sandalele de paie când prietenul lui ieși din birou, fluturând o depeșă. Putea să jure, uitându-se la figura lui, că veștile erau proaste.

— Așadar Matasumae a căzut, zise el.

Enomoto încuviință din cap mânios.

— Oamenii noștri s-au luptat vitejește. Au rămas fără ghiulele și au sfârșit prin a încărca tunurile de 18 livre cu proiectile de 12 livre, dar fără folos.

— Am pierdut mulți oameni?

— Prea mulți. Supraviețuitorii s-au refugiat în satul învecinat, de-a lungul coastei, și și-au încropit acolo o linie de apărare, dar nu vor putea rezista de-a pururi. Nu peste mult timp va sosi flota.

Peste șase zile, într-o dimineață caldă de vară, sună alarma în tot orașul. Opt vase de război fuseseră văzute la orizont, îndreptându-se chiar spre oraș. Enomoto plecase din fortul Goryokaku, care era

situat în interiorul insulei, și-și stabilise cartierul general la fortul Kamida, așezat strategic, chiar la intrarea în port. Yozo era acolo cu el și se uita prin telescop la cele opt vase care se apropiau, conduse de *Stonewall,* o așchie lungă și cenușie pulsând în apă. Cele trei vapoare aparținând flotei nordului, care scăpaseră tefere și nevătămate și reușiseră să se întoarcă în bună stare, *Kaiten, Chiyoda* și *Banryu* se mișcau încoace și-ncolo, cu tunurile scăpărând, încercând să împiedice flota dușmanului să pătrundă în golf. *Takao* se retrăsese după ce avusese pana de motor, iar echipajul lui fusese capturat. Alte două vase fuseseră nimicite în bătăliile pentru apărarea orașelor Matsumae și Esashi.

— Ar trebui să fiu acolo cu ei, spuse Yozo, uitându-se chiorâș și încleștându-și pumnii.

— Am nevoie de tine aici, lângă mine, zise Enomoto. Trebuie să facem planul strategiei.

Când se lăsă înserarea, Yozo văzu un fulger alb despicând cerul, urmat de un bubuit ca de tunet. O perdea de fum negru acoperi apa când unul dintre cele trei vase ale lor se opri poticnindu-se.

— *Chiyoda* e scos din luptă! urlă Yozo. Se pare că au tras în motoare.

— Celelalte vapoare îl vor remorca și-l vor duce în fort, spuse Enomoto. Cât timp funcționează încă tunurile, îl putem folosi în apărare.

Cei doi se uitară unul la altul. Pierduseră mulți oameni, și acum unul dintre vasele lor era scos din luptă. Apoi se auzi un bubuit undeva deasupra și un proiectil căzu cu putere pe terenul de la fortul Kamida. Oamenii alergară cu găleți de apă, să stingă focul.

Enomoto, Yozo și oamenii lor reușiră să țină dușmanul în șah pentru câteva zile, dar, în cele din urmă, flota armatelor din sud asedie orașul. Vasele de război ale inamicului invadară portul, scuipând foc și nimicire. Pentru rămășițele făcute ferfeniță ale trupelor din nord, singura strategie care le rămânea acum era să se

apere până la ultima suflare, pentru că lațul se strângea tot mai tare.

Era o minunată după-amiază de început de vară, când Yozo își ascunse capul după o întăritură de pământ și se adăposti acolo. Avea fața neagră de funingine și mâinile arse. Simțea în gură gust de praf de pușcă, și barba îi crescuse în neștire. Nu se mai spălase de foarte multe zile. Devenise o mașinărie de luptă. Țintea, trăgea și reîncărca. Țintea, trăgea și reîncărca. Când țeava puștii se încingea prea tare și nu mai putea s-o țină-n mână, Yozo o băga repede într-o găleată cu apă, să se răcorească.

Oamenii înghesuiți lângă el trăgeau rafală după rafală. Proiectil după proiectil șuierau pe deasupra capetelor lor și se izbeau de pământ în vreme ce, în jurul lor, grămada de mâini, picioare și corpuri sfârtecate creștea tot mai mult. Nimeni nu avea timp să-și tragă suflarea și să îngroape morții, iar mirosul greu al cadavrelor în descompunere plutea peste tot în aer și se lipise de nările tuturor. Yozo se aruncă la pământ când un alt proiectil vâjâi pe deasupra capului lui, apoi se ridică în picioare și continuă să tragă.

Când se lăsă noaptea, rămase pe loc și reuși să doarmă câteva ore culcat pe pământ, alături de camarazii lui. Apoi, când soarele răsări a doua zi dimineață, aruncând o lumină strălucitoare pe meterezele în ruină și pe firele de iarbă care se iveau din noroiul bătătorit din jurul lui, văzu că unii dintre camarazi profitaseră de momentul de acalmie începând să sape în grabă o groapă comună, și-și dădu seama că se întâmplase ceva ciudat. Portul era cufundat în tăcere.

Uitându-se pe deasupra întăriturilor de pământ, văzu că vasele de război dușmane se retrăseseră, respectând parcă un plan stabilit dinainte. Se îndreptă de spate și urmări, nedumerit, cum un vapor care arborase steagul francez apăru la intrarea în port. După câte știa el, francezii erau de partea lor, dar vasul înainta fără ca vreunul dintre vapoarele flotei din sud, care ocupaseră golful, să intervină.

Se întoarse în clipa în care Marlin se împinse făcându-și loc lângă

el, cu telescopul la ochi. Dar imediat îl coborî, încruntându-se.

— *Merde!* mormăi el. Lașii!

Fură schimbate câteva mesaje între vapoare și țărm, apoi o barcă se desprinse de vasul francez și o porni repede spre golf. Din locul în care stătea Yozo, părea un gândac de apă.

Din cei nouă ofițeri francezi, trei fuseseră omorâți sau capturați, iar sergentul Cazeneuve era grav rănit. Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Yozo privea cum căpitanul Brunet și alți trei colegi francezi își făcură loc printre soldații care se îngrămădeau pe țărm, călcând pe cadavre în drumul lor spre mal. Unul ridică steagul francez, altul flutură un steag mare și alb. În timp ce-l aduceau pe sergentul Cazeneuve pe o targă, Yozo îi zări fața albă și picioarele lungi înfășurate în bandaje murdare. Îl întinseră în barcă, apoi urcară și ei.

Yozo îi privea cu un amestec de furie și presimțiri nefaste. Prin urmare prietenii lor francezi îi abandonaseră și fugeau. În cazul acesta, cauza lor era realmente fără speranță.

Căpitanul Brunet, un mustăcios mititel și elegant, se ridică în picioare la pupa, clătinându-se ritmic în timp ce barca se legăna ușor. Stând cu fața spre întăriturile de pământ în spatele cărora se aflau Yozo și Marlin, făcu semn cu mâna, apoi își puse amândouă mâinile pâlnie la gură și strigă. Vorbele lui se auziră clar la mal.

— Marlin! *Venez! Vite! Vite!*

Marlin clătină din cap cu hotărâre.

— Du-te! E șansa ta, spuse Yozo. De ce să mori pentru cauza noastră? Nu e nicio dezonoare în asta. Pleacă, profită de ocazie. Du-te!

Marlin îl bătu pe Yozo pe umăr.

— Aici e locul meu, spuse el. Nenorociții ăia… lasă-i să fugă. Nu m-așteaptă nimic în Franța, poate doar ghilotina.

Yozo își stăpâni cu greu emoția. Marlin era încăpățânat, la fel de încăpățânat ca un japonez, se gândi el, și deopotrivă condus de simțul onoarei. Cei doi bărbați stătură unul lângă altul și se uitară

cum șalupa traversă golful și siluetele mici și negre urcară pe vasul francez.

Odată francezii plecați, trupele din nord se pregătiră să-și înfrunte sfârșitul. Yozo nu mai știa de cât timp luptau. Știa doar că, atâta vreme cât era încă în viață, trebuia să continue lupta. În fort înflori o singură tuia de azalee, pâlcuri firave de flori roz pe un teren stâncos. Ceea ce fusese o movilă acoperită de iarbă se transformase într-un câmp de pământ răscolit. Soarele îi pârjolea coiful de piele. Vara venise cu o răzbunare.

În a douăzecea zi de asediu, inamicul atacă înainte de revărsatul zorilor, lovind orașul și forturile cu foc de proiectile, în afara câtorva grinzi de lemn arse, care ieșeau de sub grămezi de moloz, nu prea mai rămăsese mare lucru din oraș.

Dintr-odată Yozo observă că tunul cel mare din colțul de răsărit al fortăreței Kamida amuțise. Soldații care-l mânuiau fuseseră doborâți și zăceau încovrigați pe pământ.

— Marlin! Acolo! strigă el.

El și Marlin săriră împreună peste zidul dărâmat al fortului, ajunseră la tun, îl încărcară și-l întoarseră spre cuirasat și celelalte vase de război. Acestea din urmă își îndreptară toate tunurile spre fortul cel mic, dar ei continuară să încarce și să tragă, neluând în seamă ploaia de proiectile care cădea peste ei, reușind astfel să continue lupta.

Yozo trimisese un proiectil șuierător deasupra apei, urmat de un bubuit ca de tunet, al cărui ecou venea din munți. Din golf se ridică o pală de foc, urmată de o trombă de fum negru și dens, încărcată cu resturi și schije. Privi fix înainte, năucit, apoi râse tare. Reușise să dea o lovitură directă chiar în depozitul de muniții al unui vas inamic.

Văzu cu uimire cum vasul se scufundă, înghițind apa din jurul lui într-un vârtej gigantic, plin de clăbuci, mișcându-se aidoma unei

cozi de șarpe, amenințând să tragă celelalte vase după el în adâncuri și aruncând valuri uriașe, care se spărgeau de mal. Doar bompresul și arborele trinchet se mai vedeau ieșind din apă. Cadavrele săltau în hulă. Marinarii care că măseseră în viață, se agățaseră de scondrii31 și de greement32 sau o luară spre țărm, dând din mâini cu disperare. Fumul acoperi cerul, înecând portul și orașul în întuneric, de parcă s-ar fi lăsat noaptea.

Yozo și Marlin se bătură unul pe altul pe spate și strigătele lor de victorie se auziră până pe mal, fiind repetate de oamenii care îi priveau de acolo.

Dar bucuria lor n-a durat prea mult. Curând auziră un răcnet venind din spatele lor. Trupele dușmane se cățăraseră pe coasta aproape verticală a muntelui Hakodate, care forma un zid de apărare natural în spatele orașului, și coborau în puhoi pe versantul lui. Nordicii erau înconjurați din toate părțile. Un timp reușiră să țină dușmanul în șah, dar trupele din sud strânseră cercul tot mai mult până ce îi împinseseră pe Yozo, Marlin și ce mai rămăsese din armata nordului chiar pe țărm. Acolo se luptară corp la corp cu săbii, sulițe și baionete, cu orice le căzu în mână, până când pământul deveni alunecos din pricina sângelui vărsat. Erau cadavre peste tot, din nord, din sud, unii abia muriseră, alții erau deja umflați. Oamenii zăceau pe pământ sau pe stânci și pe ziduri, acolo unde căzuseră.

Prin norul de fum, Yozo îl zări pe comandantul Yamaguchi trecând cu pași mari printre dușmani, cu o expresie atât de înfricoșătoare, încât chiar și soldații cei oțeliți din sud șovăiră și se dădură înapoi înspăimântați. Unul după altul îi ținuseră calea încercând să-l oprească, dar el îi doborî pe toți cu o mișcare a sabiei.

---

[31] O bucată de lemn de formă cilindrică sau o țeavă metalică lungă, cu ajutorul căreia se ține un vas la o anumită distanță de țărm.
[32] Totalitatea catargelor, velelor și parâmelor unui vas cu pânze.

Se pare că nimeni nu îndrăzni să tragă în el sau, dacă îndrăzniseră, gloanțele nu nimeriră ținta.

La lăsarea serii, se auzi o bubuitură cumplită în clipa în care explodă *Kaiten*, singurul vas funcțional al celor din nord. Aruncă o lumină albă ca gura unui cuptor, împrăștiind o căldură cumplită și o lumină orbitoare peste casele dărâmate și străzile în ruină. Focuri răzlețe apăreau ca niște pete pe fața orașului și muntele Hakodate, care se ridica undeva în spate, era ascuns în întregime de o perdea sinistră de fum.

Asurzit de zgomotul împușcăturilor și de zăngănitul săbiilor încrucișate, de bubuitul proiectilelor explodând și strigătele de război amestecate cu gemetele muribunzilor, Yozo se opri pentru o clipă, cu sabia și pușca lângă el. În cele din urmă străpunse rândurile soldaților din sud și, călcând pe cadavre, o porni pe străzile pustii în căutarea unui franctiror.

Zidurile în ruină aruncau umbre lungi pe pământ în timp ce el se ferea și se ascundea printre ele, escaladând grămezi de moloz. Muștele bâzâiau și aerul colcăia de cenușă. Hainele lui Yozo erau zdrențuite, iar trupul îi era plin de tăieturi și vânătăi. În urechi îi răsuna vuietul bătăliei, dar tot ce știa era că trebuia să-l găsească și să-l omoare pe franctiror.

Zărind o umbră cuibărită între două ziduri dărâmate, se repezi după colț s-o înfrunte, apoi se opri, cu inima bătându-i, când își dădu seama că în fața lui nu se afla franctirorul dușmanului. Cei doi încremeniseră uitându-se unul la altul în mijlocul străzii pustii.

— Tajima!

Yozo auzi strigătul răgușit al comandantului Yamaguchi acoperind vuietul bătăliei. Fața îi era schimonosită și murdară, mânjită cu sânge și înnegrită de noroi și praf de pușcă, iar Yozo își imagina că probabil arăta exact la fel, ca ieșit din minți.

— Ne-a venit timpul, Tajima, zise comandantul morocănos. Astăzi murim în slujba shogunului. Acum putem să ne socotim ca

bărbații și să mergem pe lumea cealaltă împreună.

Îl fixă cu o privire plină de dispreț.

— Ar trebui să te ucid pentru felul în care l-ai umilit pe omul meu cu șmecheriile deprinse în străinătate, dar nu meriți nici măcar să-mi mânjesc sabia cu sângele tău.

Soarele apunea, imens și roșu, iar liliecii zburau pe deasupra capului lui Yozo. Vedea strada cu clădiri dărăpănate întinzându-se mult în spatele comandantului, a cărui siluetă era pironită acolo, cu ochii cuprinși parcă de flăcări. Exploziile și împușcăturile se pierdură în depărtare.

Orbit de furie și ură, văzu trupul fără viață al lui Kitaro zăcând pe pământ, în lumina lunii. Sângele îi zvâcnea în urechi. Știa că, dacă Yamaguchi ar scoate sabia, l-ar ucide pe loc și Kitaro n-ar fi răzbunat niciodată. Bâjbâi până găsi un cartuș, încărcă pușca și i-o apropie de umăr.

Șovăi o clipă, cu degetul pe trăgaci. Să tragă într-unul dintre ofițerii sub comanda căruia se afla era o crimă capitală. S-ar face de rușine, ar fi trimis la curtea marțială și ar fi condamnat la moarte. Dar războiul se sfârșise și, oricum, aveau să moară cu toții. Își aduse aminte că Yamaguchi îi executase pe mulți dintre propriii săi oameni. Revăzu cu ochii minții lista de reguli din sala de antrenament, unde la loc de cinste era moartea prin sinucidere rituală. Dacă Yamaguchi cădea în luptă, toți oamenii lui trebuiau să plece pe lumea cealaltă împreună cu el. Când citise asta, simțise cum îi îngheață sângele în vine.

Cu toate acestea Yozo nu se putea hotărî să apese pe trăgaci. Dar atunci îi apăru în fața ochilor chipul neînsuflețit al lui Kitaro. Promisese să-l răzbune, își dăduse cuvântul, și datoria răzbunării venea înaintea tuturor celorlalte. Era o chestiune de onoare. Îl va împușca pe comandant ca pe un câine, cu aceeași brutalitate cu care fusese ucis Kitaro.

Yozo își încleștă degetul pe trăgaci. Se auzi o detunătură

asurzitoare, o pală de fum izbucni din țeavă și patul puștii îl izbi în umăr.

Prin norul de fum îl văzu pe comandant clătinându-se, cu ochii și gura deschise și cu sângele țâșnindu-i din pântec. Se împiedică și căzu pe spate încet, cu brațele întinse, depărtate de corp. Preț de o clipă, privirea lui o întâlni pe cea a lui Yozo, iar acestuia i se păru că vede pe chipul comandantului ceva care semăna cu mirarea. Apoi se împletici și căzu cu zgomot la pământ. Yozo auzi bufnitura.

Tremurând, alergă spre el. Voia să vadă dacă într-adevăr era mort. Apoi un glonț vâjâi pe lângă urechea lui Yozo. Se întoarse și zări o uniformă neagră și un coif conic. Era franctirorul sudist pe care-l căuta el.

Yozo știa că ar fi trebuit să ridice pușca, dar nu-i mai păsa dacă trăiește sau moare. Poemul funerar al comandantului îi răsuna în urechi: „Deși trupul meu ar putea să putrezească pe insula Ezo…” Trăise toate acele luni gândindu-se că trebuia să răzbune moartea lui Kitaro. Dar acum o făcuse și putea să moară cu onoare.

Yozo se întoarse spre tunurile dușmanului, iar în timp ce făcea acest lucru, întreaga viață i se derula prin fața ochilor. Da, se gândi el, așa a fost să fie. Va muri aici, lângă comandant, și trupul lui va putrezi pe insula Ezo.

Vara

19

Hana își strecură degetele piciorului drept pe sub cureaua sabotului și-l ridică un pic, să vadă cât era de greu. Saboții imenși și grei arătau ca niște potcoave negre și lucioase, făcând-o atât de înaltă, încât putea să vadă peste capetele tuturor celor din jur. Auzi afară murmurul mulțimii, zornăitul inelelor de fier din vârful bastoanelor pompierilor, în clipa în care le loveau de pământ, și strigătele lor răgușite:

— Înapoi, înapoi! Faceți loc pentru Hanaogi, de la Casa Tamaya!

Avea un machiaj fără cusur, de la petala roșie de pe buza de jos până la mâinile și picioarele date cu pudră albă. Unghiile picioarelor căpătaseră o nuanță delicată de roz de la sucul de șofrănaș, părul îi era dat cu ulei, umflat și modelat într-un halo imens, despicat ca o piersică, cu ciucuri de mătase legănându-i-se la spate. Coafura aceea somptuoasă, înțesată de ace de păr din baga și argint și ornamente din sidef era atât de grea, încât o durea gâtul. Înfășurată în chimonouri bogate, simțea înțepături în piept din pricina căldurii, dar abia dacă le lua în seamă. Altceva o preocupa în momentul acela.

— Ești sigură că totul e bine? întrebă ea în șoaptă, aruncând o ultimă privire disperată spre Tama, care îi îndrepta *obi*-ul.

Tama era îmbrăcată în chimonouri elegante la fel ca ale Hanei, cu o jachetă de brocart peste partea de sus, brodată cu un cocor alb pe umăr și cu o broască țestoasă cu fir de argint și aur pe spate și pe poale.

— Da, bineînțeles. Concentrează-te asupra figurii numărul opt.

Tama zâmbi, dând pentru o clipă la iveală dinții negri, lăcuiți, evidențiindu-se pe fața albă.

— Să faci exact cum te-am învățat.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă tanti, respirând gâfâit.

Și ea era îmbrăcată cu cel mai bun chimono, un veșmânt elegant, de mătase neagră, cu un *obi* roșu. Ochii îi erau de un galben uimitor pe chipul ca de cretă, iar buzele semănau cu o tăietură de un roșu livid.

— Ca de obicei, zise Tama. Ce să faci când o să afle el…

Bătrâna zâmbi din vârful buzelor și o bătu ușor pe Hana pe braț.

— Nu-ți face griji pentru asta, draga mea, spuse ea cu glas blând. Va fi atât de excitat, încât nici nu va observa. Bărbații nu observă niciodată.

— Fă-l doar să se simtă bine, spuse Tama. Fă tot ce te-am învățat și lucrurile vor merge strună. Ajunge, nu-ți mai face griji. E timpul să-ți faci ieșirea.

Ușa se deschise și o briză fierbinte și umedă pătrunse înăuntru, aducând mirosuri atrăgătoare de vrăbii la grătar și țipari la cuptor, mangal și fum de lemne arse, și mirosul irișilor violeți care înfloreau de-a lungul bulevardului central. Fetițele care o însoțeau își luară mina potrivită și o porniră solemn, Chidori ducând în mâna ei grăsuță trusa pentru fumat a Hanei, înfășurată într-o bucată de mătase, și Namiji ținând instrumentele de scris. Cele patru însoțitoare, Kawanoto și Kawayu, durdulia și zâmbitoarea Kawagishi și mlădioasa Kawanagi, urmau în ordinea înălțimii, cea mai mică prima, în chimonouri roșii identice. După o pauză care dură exact cât trebuie, Tama păși țanțoșă în saboții ei enormi, cu

tivurile matlasate învârtejite.

Tanti trase de gulerele Hanei, îndreptându-i funda *obi*-ului, și îi aranjă tivurile chimonourilor.

— Ține minte, nu te grăbi, zise ea. Ține capul sus. Fă-i să se uite de jos la tine.

Ridicându-și poalele chimonourilor cu mâna stângă, Hana puse mâna dreaptă pe umărul unuia dintre servitori, respiră adânc și ieși în aerul cald și aburos. Se auziră mai întâi gâfâituri, apoi sunetul întrerupt al respirației ținute, apoi se lăsă o tăcere adâncă. Bărbații se uitau la ea, fascinați. Hana îi urmărea printre gene, se uita la scăfârliile lor rase și lucioase, la nodurile lucitoare din vârful capului, la ochii larg deschiși și la gurile căscate a mirare. Probabil că nu era decât un bun pe care aveau să-l vândă celui ce oferea mai mult, se gândi ea, dar nu-i va lăsa niciodată să vadă nici cea mai mică urmă de furie sau durere. Îi va face să se uite de jos la ea, întocmai cum spusese tanti. Se încordă și privi drept înainte. Fiecare mișcare, fiecare gest trebuiau să fie perfecte.

Hana repetase pașii din figura opt până când labele picioarelor îi deveniseră dureroase, transformându-se în carne vie din pricina curelelor saboților. Învățase destul de greu să se balanseze pe încălțămintea înaltă și greoaie, ca să nu mai spunem că fiecare pas trebuia să fie grațios și seducător. Învățase să-și răsucească piciorul în chip provocator și să-și legene trupul în mers. Dar aceasta era prima dată când trebuia s-o facă de-adevăratelea.

Acum își înclină piciorul drept până ce sabotul se răsuci pe o parte și, cu o mișcare bruscă, îl scoase de sub chimono și trasă un semicerc mare în țărână. În liniștea care domnea pretutindeni Hana auzi talpa frecându-se de pământ. Partea de jos a chimonourilor se desfăcu, lăsându-i pe spectatori să zărească o gleznă subțire și albă și o străfulgerare de crepdeșin roșu închis, apoi materialul greu căzu la loc și acoperi totul. Scoase piciorul în față, răsucindu-l ca și cum ar fi scris cifra opt. Pe urmă trase aer în piept, se legănă cu

delicatețe, balansându-se înainte și înapoi, și, cu o mișcare provocatoare din umăr și șold, scoase la iveală sabotul stâng, descrise un arc de cerc și-l aduse lângă dreptul.

Alături de ea, Tama înainta cu același mers fantastic. Chidori și Namiji pluteau în fața lor ca două bărcuțe ce păreau a trage după ele două vase mărețe, cu o flotilă de însoțitoare și servitori care încheiau coloana. Erau servitori și în față, și în spate. Unul ducea un felinar uriaș, decorat cu frunza de bujor a Casei Tamaya, doi țineau umbrele de soare unse, menite să le apere pe Hana și pe Tama, în vreme ce alții împingeau mulțimea înapoi și alergau înainte cu pași mărunți, să curețe drumul de crenguțe și frunze uscate.

Hana trase în piept aerul umed al serii de vară și se pierdu în răpăitul tobelor, în zornăitul inelelor de la bastoanele pompierilor, în murmurul mulțimii. Înălțată pe saboții ei, se uita peste marea de capete spre șirurile de felinare roșii care ardeau pe streșini, luminând strada ca ziua în amiaza mare. De la picioarele ei se ridicau șoapte pline de un respect temător.

— E Hanaogi, Hanaogi. Frumoasă ca un vis.

Procesiunea pornită de la Casa Tamaya se desfășură de-a lungul lui Edo-cho 1, trecând prin poarta de la capătul străzii, pe urmă de-a lungul marelui bulevard, spre ceainăria Crizantema, pe lângă poarta cea mare. Într-o zi obișnuită, Hana ar fi ajuns acolo în doar câteva minute, dar acum îi trebui o oră.

Dinăuntrul ceainăriilor așezate de-a lungul bulevardului se auzeau zdrăngănitul *shamisenelor,* clinchetul paharelor de sake și sunetul glasurilor care cântau și râdeau. Voci bărbătești se amestecau cu tonurile pițigăiate ale femeilor, iar lumea se înghesuia în balcoane, privind procesiunea.

La ușa ceainăriei Crizantema servitorii o ajutară pe Hana să coboare de pe platformele saboților. Mitsu aștepta, făcând o plecăciune adâncă.

— Bine ai venit, bine ai venit! strigă ea.

Hana îi zâmbi. În lunile care se scurseră de când se întâlniseră prima dată, Hana luase parte la multe petreceri organizate la ceainărie și stătuse adesea pe bancă în timpul zilei, când nu erau clienți prin preajmă, savurând o pipă. Erau prietene vechi de-acum.

Mitsu deschise o ușă, introducând oaspeții în vestibulul umbros. Chidori și Namiji intrară primele, făcând o reverență, însoțitoarele intrară apoi una după alta, iar în cele din urmă apăru și Tama. Îngenunchind afară, în vestibul, Hana o auzi spunând tare și răspicat:

— Domnilor, vă rog s-o întâmpinați pe noua noastră stea a curtezanelor: Hanaogi!

Ținându-și ochii în pământ, Hana intră aproape pe nesimțite.

Se afla într-o sală de ospețe poleită cu aur și luminată de lumânări ce sfârâiau în imense sfeșnice aurite. Bărbații, rumenii la față, stăteau turcește în jurul meselor joase pe care abia mai încăpeau farfuriile cu mâncare și sticlele de sake. Gheișele și câțiva măscărici se amestecaseră printre ei.

Chiar în mijloc ședea bărbatul care plătise întreaga petrecere, bărbatul care avea să fie clientul ei în noaptea aceea. Hana zâmbi în clipa în care îi văzu fața lată și gura senzuală. Ochii lui oblici erau fixați asupra ei, cu o privire în care i se citea dorința și nimic altceva.

Era ciudat, dar avea impresia că-l cunoștea mult mai bine decât îl cunoscuse vreodată pe soțul ei. Stătuseră împreună la un pahar de sake și vorbiseră câte-n lună și-n stele. Îi spusese că e frumoasă, fusese bun cu ea și îi adusese daruri: baloturi de material pentru chimonouri, așternuturi somptuoase. Chiar o rugase să-i spună câte ceva despre ea, dar Hana avusese grijă să-i dea doar cele mai vagi răspunsuri. Nu era un bărbat frumos, își dădea bine seama de lucrul acesta, dar avea o minte sclipitoare și era ambițios. Avea o energie care-l făcea atrăgător și era tânăr, cu doar câțiva ani mai mare decât ea. Din câte știa ea, venise din sud, deși, încetul cu încetul, dialectul în care vorbea începuse să-i sune mai plăcut la ureche.

Până acum Hana se gândise întotdeauna la cuceritorii orașului lor ca la niște brute lipsite de cultură. Își spunea mereu că războiul se va termina curând și vor pleca de acolo cu toții. Dar veștile erau din ce în ce mai proaste. Nimeni nu venea s-o caute, să spună că o cunoaște, să-i răscumpere datoria și s-o ia de acolo. Și erau clienți buni, oamenii aceștia veniți din sud. Își fixau întâlniri cu ea și-și achitau notele de plată.

Exista însă o problemă. Bărbatul acesta plătise pentru virginitatea ei, dar în curând avea să descopere că nu era nici pe departe virgină.

— La fel se întâmplă cu toată lumea, îi spusese Tama. Femeile își vând întruna virginitatea. Pentru el e de ajuns să fie cunoscut drept primul client al unei curtezane celebre.

Cu toate acestea, Hana se întreba cum se va simți el în momentul în care va descoperi adevărul. Și spera că își va aduce aminte de tot ce o învățase Tama.

Păru o veșnicie până ce Tama își termină de aranjat partea de jos a chimonourilor și ridică o farfurioară lăcuită, roșie, plină ochi cu sake.

— Ei bine, domnilor, este într-adevăr o zi fericită, zise ea cu glas de privighetoare. Să bem în cinstea lui Masaharu-sama, gazda noastră, și a noii curtezane de la Casa Tamaya, Hanaogi!

Bărbați, curtezane, gheișe și măscărici ridicară farfurioarele roșii și dădură pe gât băutura rece.

— Masaharu-sama! Norocosule! strigă o voce.

— Profită de tot până-n pânzele albe! urlă o alta.

Unul dintre invitați se ridică în picioare și ținu un discurs despre cum faptele de arme și strălucita carieră a lui Masaharu păleau în comparație cu această ultimă victorie a lui: cucerirea celei mai încântătoare curtezane care a trăit vreodată în Yoshiwara. Bătu câmpii, legănându-se și bălmăjind cuvintele, cu ochii mijiți, conturându-se ca două linii pe fața lui buhăită.

Masaharu își freca picioarele de podea, pierzându-și răbdarea. Și

el era îmbujorat de emoție. Poate că a băut atât de mult, că va adormi de îndată ce vor termina de mâncat, se gândea Hana. Și nu știa dacă să se bucure sau să-i pară rău.

În cele din urmă banchetul se termină și Hana se întoarse în odaia ei de la Casa Tamaya. Însoțitoarele îi desfăcură coafura, îi scoaseră acele de păr și o îmbrăcară într-un veșmânt de noapte subțire, aproape transparent, legându-i *obi*-ul de mătase așa încât să poată fi dezlegat ușor, și punându-i hârtie fină împăturită la cingătoare.

Ea șovăi pentru o clipă și trase aer adânc în piept, apoi deschise ușa dormitorului. Masaharu stătea sprijinit într-un braț pe o băncuță, sorbind sake și trăgând dintr-o pipă cu coadă lungă, de argint. Chimonourile pe care le purtase în seara aceea erau atârnate pe umerașe de jur-împrejurul camerei, sclipind de aur și argint, iar așternuturile matlasate de damasc și cuvertura neagră de catifea erau întinse pe pat. Câteva lămpi ardeau. El întinse mâna în clipa în care ea închise ușa.

— Niciodată n-a rezistat vreun bărbat atât de multă vreme doar cu recompensa de a-ți vedea chipul frumos! spuse el, desfăcându-și degetele lungi și subțiri.

Ea îi simțea mirosul fin al pielii, fața tuciurie cu pomeți proeminenți și excitarea care i se citea în ochii înflăcărați.

— M-ai fermecat.

Hana stătea în picioare, uitându-se la el de sus în jos, conștientă de felul în care arăta, cu trupul zvelt învăluit nu în straturile de material greu, ci doar în voalul de mătase diafan al cămășii de noapte lungi și largi.

— Știu eu cum sunteți voi, bărbații, zise ea, tachinându-l. Vă place să vânați, dar odată ciuta capturată…

— Ei, dar tu nu ești chiar orice ciută…

El întinse brațele și trase de *obi*, cămașa de noapte se desfăcu,

apoi o prinse de mâini și o trase peste el. Râzând, ea încercă să se opună, dar el era prea puternic. Se întoarse și-și apropie buzele de ale ei, iar ea simți o furnicătură, ca și cum ceva s-ar fi trezit la viața în adâncul ființei ei. Își dădu seama că niciodată până atunci nu simțise atingerea moale a buzelor și nu știuse cât de ațâțătoare putea fi. Cu soțul ei nu se culcase decât pe întuneric, noaptea târziu, fără să simtă vreodată pic de plăcere. Mereu spera că va termina repede și aștepta să se prăbușească sleit peste ea și s-o împingă într-o parte. Nu-și închipuise niciodată că poate fi astfel.

— Lasă-mă să te privesc, spuse Masaharu.

Îi dădu jos gulerul cămășii de noapte și începu să-i lingă și să-i ciugulească pielea fină a cefei.

— Nu-mi vine să cred că te am doar pentru mine acum, spuse el în șoaptă.

O linse pe gât și pe piept. Apoi își apropie buzele de sfârcurile ei. O trecură fiorii și închise ochii în clipa în care el îi atinse cu mâna interiorul coapselor albe. Tama o învățase cum să simuleze plăcerea, dar știa că în seara aceea nu va fi nevoie.

Îi desfăcu picioarele cu un gest delicat. Era bucuroasă că-și smulsese cu grijă părul și și-l tunsese. Tama îi spusese că un bărbat putea să ghicească abilitățile sexuale ale unei femei după felul în care îi era aranjat părul, iar Hana știa, judecând după siguranța mișcărilor lui, că Masaharu era expert.

Îi simți respirația caldă în timp ce privea pierdut și murmura:

— Frumoasă ca un trandafir!

Pe urmă începu s-o mângâie cu blândețe, să tragă și să apese, explorând fiecare loc secret până când găsi partea ei cea mai gingașă, pe care nimeni, în afară de ea, n-o atinsese până atunci.

— Nestemata neprețuită, spuse el în șoaptă și, când îi simți limba atingând-o, lingând seva ce curgea din belșug, Hana își aduse aminte de Tama, care spunea că bărbații consideră seva femeii ca fiind elixirul vieții.

Apoi o cuprinse un spasm, întunecându-i toate gândurile, punând stăpânire pe ea până când nu mai știu pe ce lume se află, făcând-o să țipe cum nu i se mai întâmplase niciodată.

După un timp se ridică într-un cot și-și trecu degetele peste trupul tânăr și zvelt al lui Masaharu, admirându-i pielea netedă și mușchii tari. Amintindu-și de lecțiile pe care i le dăduse Tama, își plimbă limba pe pieptul lui și peste sfârcuri, gustând sarea, bucurându-se de gemetele lui de plăcere. Pe urmă îi luă în gură penisul – tulpina de jad, așa îi spusese Tama – și începu să-l lingă și să-l sugă, cântând la el ca la un instrument, scoțându-i lui Masaharu plăcerea din măruntaie, auzindu-l cum geme când îl aduse aproape de orgasm, apoi oprindu-se puțin și aducându-l din nou aproape de punctul acela.

În cele din urmă se urcă pe el și începu să se miște, simțind în ea jetul fierbinte în clipa în care bărbatul își încordă trupul și scoase un strigăt.

— Ești prea crudă, gemu el, gâfâind. Voiam să-mi păstrez sământa. Acum va trebui s-o luăm de la capăt.

Râzând, Hana îl strânse în brațe. Noaptea era abia la început.

20

Trecuse o lună de când Hana își făcuse debutul. Se așteptau ca ea să accepte clienți pentru mai mult decât o ceașcă de sake și o șuetă, dar, pe nesimțite, se produseseră o mulțime de schimbări subtile. Oamenii o tratau diferit, și ea se simțea diferită. Se simțea mult mai încrezătoare în forțele proprii. Sigur, era ținută prizonieră, avea o datorie de plătit și existau clienți cu care ar fi preferat să nu se culce, însă aceasta era soarta femeii. Nu fusese o încântare nici când trebuise să se culce cu soțul ei. Acum, când privea înapoi, avea sentimentul că și în casa acestuia trăise tot în captivitate.

Hanei îi plăcea după-amiaza devreme, când nu erau clienți prin preajmă și putea să stea cu părul înnodat neglijent, într-un coc, cu un chimono subțire de vară pe ea, făcându-și vânt cu evantaiul și fumând o pipă sau sorbind ceai rece dintr-o cupă groasă de ceramică. Imediat după ce făcu baie și se îmbrăcă, în ziua aceea sufocantă de vară, o porni spre casa lui Otsune, de la colțul străzii. În timp ce mergea agale, se gândea la ce-i spusese femeia a doua zi după debut.

Înghițeau de zor, cu poftă, tăiței din hrișcă în sos iute, pe care-i cumpărase Otsune de la un vânzător ambulant, înmuindu-i cu ajutorul bețișoarelor în castroane mici, cu sos de hrean și arpagic.

— Tanti e mândră de tine, îi spuse Otsune. Afacerile mergeau tot mai prost la Casa Tamaya – de fapt, peste tot, prin cartier dar acum le-ai adus din nou la viață. Bărbații te iubesc, după cum spune Tama. Te iroseai ca soție, lăsându-ți talentele să lâncezească.

— Dar am numai câțiva clienți, replică Hana, zâmbind. Tanti mi-a zis că am libertatea de a spune nu ori de câte ori vreau și pot să-i fac să aștepte cât de mult îmi place.

— În felul acesta ei te vor dori din ce în ce mai mult, și prețul tău va crește, iar tanti va câștiga și mai mulți bani de pe urma ta, îi reaminti Otsune pe un ton sever. Să nu uiți, aici totul se rezumă la bani!

Hana zâmbi cu satisfacție. Aerul era fierbinte și umed, și soarele o mângâia pe creștet. La etajul de sus jaluzelele de bambus erau trase, pentru a păstra umbra și răcoarea în interior. Putea auzi dangătul subțirel al clopoțeilor de vânt și mirosul florilor sădite pe aleile din Yoshiwara. Când mergea pe stradă, toată lumea se înclina în fața ei.

Fusese norocoasă, după cum își dădea seama acum, fiind conștientă că succesul ei de curtezană depindea de misterul întreținut în jurul propriei persoane. Atâta timp cât era de neatins, putea să se bucure de stilul de viață pe care-l ducea Tama, însă, în

momentul în care vraja ei dispărea, totul avea să se sfârșească. Să salți în sus și-n jos pe apă, ca o bărcuță de hârtie, uitând de noroiul de pe fund – până la existența mohorâtă în afara zidurilor orașului: aceasta era lumea plutitoare. Aici, în orașul unde nu era niciodată noapte, ea și suratele ei curtezane duceau o viață poleită, unde timpul era oprit în loc. Acesta era motivul pentru care bărbații veneau aici, să uite realitatea brutală care se desfășura de cealaltă parte a zidului, dincolo de Șanțul Dinților Negri.

Foarte mulți bărbați erau gata să cheltuiască adevărate averi pentru a petrece câteva ore cu noua stea a curtezanelor. Unii erau bătrâni, cu fețe brăzdate și trupuri cu carnea flască, dar atât de spirituali și amuzanți, încât accepta să se întâlnească de fiecare dată cu ei. Alții doreau numai să converseze sau ca ea să-i țină în brațe și să-i dezmierde, de parcă ar fi fost mama lor. Un oficial de rang foarte înalt avea obiceiul să-i povestească toate necazurile lui și pe urmă plângea ca un copilaș.

Hana avea de unde să aleagă, și câțiva îi deveniseră amanți. Unii dintre ei erau foarte pricepuți, dornici să încerce tot felul tehnici, răsucindu-se energic în orice poziție posibilă, hotărâți, indiferent ce s-ar fi întâmplat, să nu-și risipească sămânța. Alții voiau să exploreze fiecare orificiu sau cereau să li se alăture încă o femeie sau un băiat. Unii aduceau cu ei manuale, dorind să fie siguri că încercaseră absolut totul. Deși majoritatea nu doreau decât să se distreze.

Urma cu multă grijă instrucțiunile Târnei pentru a evita să rămână însărcinată. Știa perioadele din lună când era cel mai probabil să rămână grea și refuza să se culce cu clienții în zilele respective sau folosea bucățele de hârtie împăturită, pusă înăuntru, să se protejeze. Căpătase obiceiul de a-și pune bețișoare de ierburi moxa, fumegânde pe pântec, două zile la rând, despre care se credea că asigură protecția tot anul următor. Știa că majoritatea servitoarelor și multe dintre curtezane erau copilele femeilor din

cartier; auzise însă și de femei care muriseră la naștere sau de încercări nereușite de avort, astfel încât toate aceste povești o făceau să încerce cu orice preț să evite sarcina.

Unii clienți îi plăceau mai mult Hanei, alții mai puțin, dar nu uita niciodată avertismentul lui Otsune, că nu era decât un joc, fără nicio legătură cu dragostea sau cu alte sentimente profunde, numai distracție și senzații deosebite și, mai presus de orice, nu uita niciodată că nu trebuia să-și piardă capul după vreunul dintre ei. Totul ținea de trup, nu de suflet, își spunea ea. Și, desigur, nu uita că totul era doar o tranzacție comercială, banii își puneau amprenta pe fiecare dintre relațiile acelea.

Bărbații care o plăteau să petreacă timp cu ea – sau, cel puțin, cei mai bătrâni – știau la fel de bine că, atunci când le spunea că-i iubește și-i adoră și că pentru ea nu mai exista altcineva pe lume, făcea asta în schimbul unei sume de bani. Știau că joacă un rol și că spune aceleași lucruri fiecărui bărbat. Totuși, unii dintre cei mai tineri ajunseseră să fie atât de vrăjiți de farmecul ei, încât își dădeau și ultimul bănuț ca s-o vadă cât mai des.

Hana știa că pentru toți acești bărbați Yoshiwara era un loc fantastic, unde puteau scăpa de viața plictisitoare pe care o duceau alături de neveste și copii, pendulând în permanență între locuință și slujbă. Toți bărbații aveau acasă neveste, dar lângă ea se purtau complet diferit. Soțiile le fuseseră alese de părinți și trebuiau să păstreze o distanță adecvată, dar cu ea puteau să se relaxeze – să râdă, să tachineze, să flirteze și să se poarte ca niște adolescenți. Nu trebuiau să-și păstreze demnitatea sau să se teamă pentru felul în care vor fi priviți. Plăteau pentru libertatea de a fi orice își doreau. Niciunul nu avea vreo iluzie și asta făcea jocul perfect.

Când Masaharu o solicita, avea grijă să fie liberă. Își repeta mereu că și pentru el era doar un joc – deși, uneori, și-ar fi dorit ca lucrurile să poată sta altfel.

Acum Hana deschise ușa căsuței lui Otsune, făcând stinghiile subțiri de lemn să scârțâie și să joace în caneluri, și păși înăuntru, simțind miros de păr ars și de vopsea. Otsune era mereu ocupată cu ceva. Avea o roată de tors și un război de țesut în spatele casei și, când nu-și curăța ustensilele sau nu confecționa peruci, dărăcea, torcea sau țesea.

Însă azi casa era cufundată în tăcere. Nu se auzea ciocănitul ustensilelor, și mangalul din vas era stins. Otsune stătea la masa din mijlocul încăperii, cu capul în mâini. Se uită în sus, spre Hana, în timp ce se apropia de ea. Avea fața palidă și ochii roșii și umflați.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă speriată Hana, iuțind pasul spre ea, apoi se opri, zărind un ziar pe masă.

Știa că noul guvern interzisese ziarele fiindcă sprijineau armatele nordului, iar cei ce încălcaseră ordinul fuseseră arestați și aruncați în închisoare. Nimeni nu mai știa ce se întâmplă pe front.

Pentru o clipă, Hana nici măcar nu îndrăzni să se uite, apoi îngenunche, apucându-se de muchia mesei, și se uită la caracterele minuscule, fără să-nțeleagă o iotă.

— Un vas francez a sosit la Yokohama, șopti Otsune, ștergându-și ochii cu mâneca.

Hana o privi uimită.

— Asta înseamnă că… s-a terminat totul?

Deși era o zi foarte caldă, începu să tremure. Dacă războiul se terminase cu adevărat, nu putea decât să însemne că bărbații lor fuseseră înfrânți și că sudiștii ieșiseră învingători. Mai însemna și că va afla ce s-a întâmplat cu soțul ei. Gândul la el o făcu să se cutremure de teamă. Dacă venea s-o caute și o găsea aici, în Yoshiwara? Nu-și va pierde vremea întrebând-o cum a ajuns aici. O va ucide, cu siguranță.

Lui Otsune îi tremurau mâinile. Arăta pierdută și neajutorată, atât de diferită, încât Hanei i se făcu și mai frică.

— Numele acestea sunt atât de greu de pronunțat.

Vocea lui Otsune era înecată de disperare.

— Am încercat să le descifrez. Scrie că sunt deținuți la bord – francezi care au luptat alături de-ai noștri. N-au fost prinși toți, unii dintre ei au fost uciși.

Se uita fix la ziarul tipărit mărunt.

— Nu, nu capturați, s-au predat. Spun niște lucruri groaznice despre ei. Uite aici: „Lașii de francezi au abandonat trupele nordice…” Cum pot spune așa ceva? Nu-i adevărat! Sunt oameni curajoși, devotați: au stat alături de tovarășii lor și au luptat cu ei când puteau foarte bine să plece, să se întoarcă în țara lor. Acum zic că vor fi trimiși în Franța și judecați. Presupun că li se va ordona să-și facă *harakiri* sau ce fac ei acolo, în Franța.

Își luă capul în mâini.

— Tot citesc lista asta de nume, dar nu-l găsesc pe-al lui. E groaznic să nu știi ce s-a întâmplat! șopti ea.

— Clientul tău… spuse Hana cu glasul sugrumat, dându-și seama deodată de ce era Otsune atât de disperată.

— Dacă-i mort, vreau să știu, suspină Otsune. Nu suport gândul că zace pe undeva, prin Ezo, mâncat de animale. Dacă-i mort, ar trebui adus aici, să fie îngropat.

— Clientul tău era străin?

— Da.

Hana își înăbuși o exclamație de uimire. Văzuse marinari străini, înalți, cu fețe rozalii și nasuri mari, pășind greoi pe strada mare, îmbrăcați în uniforme ciudate și intrând pe aleile mărginașe. Aveau o reputație de scandalagii și căutau cele mai ieftine case. Credea că numai fetele de condiție joasă îi acceptau și, cu siguranță, nu auzise niciodată ca vreo femeie să aibă un client străin.

Otsune trase sertarul unuia dintre dulapurile mari aliniate pe peretele camerei și scoase o cutie mică de lemn. O așeză pe masă, o deschise și luă dinăuntru o buclă de păr șaten-deschis. Stătea în palma ei ca o jurubiță de mătase, nu robustă și sârmoasă ca firele de

păr japonez, ci mai curând fină și delicată.

— Când locuiam la Yamatoya, uneori veneau străini, deși nu erau prea mulți pe atunci. Militari, marinari. Îmi aduc aminte că eram în cușcă într-o zi – nu voi uita niciodată ziua aceea – și-a apărut bărbatul ăsta, voinic, cu ochi mari, rotunzi. Mă privea fix. Mă gândeam: De ce eu? Toți ceilalți se holbau la celelalte fete, mai tinere, dar se pare că lui îi plăcea de mine. Apoi s-a dus și a fixat o întâlnire. Alte fete îi refuzau pe străini, pentru că se temeau de ei și nu voiau să-și asume riscul de a fi refuzate de către ceilalți clienți fiindcă fuseseră cu un străin. Dar eu nu prea aveam clienți, așa c-am acceptat să mă culc cu el. La început mi-a fost și mie teamă, dar era bun și blând. După aceea, ori de câte ori venea, mă cerea pe mine. Mi se părea că arată caraghios, până m-am obișnuit cu aspectul lui. Tânjea după mângâieri și tandrețe. Dorea să simtă că cineva îi purta de grijă. Și vorbea și limba noastră. Nu-mi dădea ordine, nu făcea pe șeful și nici nu m-a lovit niciodată, nu se purta ca ceilalți bărbați, și asta m-a făcut să-l plac din ce în ce mai mult. În cele din urmă, m-a răscumpărat. Mi-a zis să-mi găsesc o casă mică și-o să mi-o cumpere. Dar, după cum știi, lucrurile au început să meargă prost și a primit ordin să se-ntoarcă în țara lui, însă a refuzat. A zis că vrea să rămână alături de oamenii pe care-i instruise.

Otsune ridică mâna spre guler și-și desfăcu clipsul, apoi își așeză coatele pe masă și se uită fix la el, cu palmele tremurându-i. Îl apropie pentru o clipă de buze.

— Într-o zi a venit la mine și mi-a spus că pleacă pentru un timp. Și mi-a dat asta, clipsul pe care-l purta pe haină. Și-a tăiat o șuviță de păr și mi-a zis s-o păstrez. Mi-a dat și bani – toți banii pe care-i avea la el. Și asta a fost tot. Nu l-am mai văzut de atunci. Și acum nu pot nici măcar să aflu dacă-i viu sau mort. Mi-e atât de dor de el! De mâinile lui mari, de nasul lui caraghios. Aș vrea să-i pot găsi numele aici…

Întoarse capul, cu fața brăzdată de lacrimi, și începu să-și facă de

lucru cu ceainicul.

— Poate c-a scăpat! zise Hana. Poate că-i pe drum spre casă. Nu dispera încă!

— Au întărit foarte mult paza acum, zise Otsune, părând înfricoșată. N-ai observat? Oamenii sunt opriți la poarta mare. Nu poate însemna altceva decât că războiul s-a terminat și trupele nordiste o iau la goană. Știi la fel de bine ca mine că singurul loc unde nu pătrunde poliția e aici, în Yoshiwara. E locul unde se refugiază toți, când vor să-și piardă urma.

Hana îi luă mâinile în ale ei și i le mângâie. Poate că bărbatul lui Otsune era și el pe drum, venind spre casă. Spera să fie așa.

Hana se grăbi să treacă prin poarta de la intrarea în Edo-cho 1, cu ochii în pământ și mintea rătăcindu-i aiurea. Era de-acum după-amiaza târziu, și pe stradă se îmbulzeau oamenii. Femeile umpleau deja saloanele zăbrelite și, pe ici, pe colo, se auzeau sunetele dogite ale *shamisenelor.* Bărbații mergeau în grabă pe strada mare, holbându-se și șușotind în timp ce treceau pe lângă ea. Apoi, micuța Chidori ieși în goană din Casa Tamaya, cu mânecile roșii fluturând în vânt și cu o scrisoare-n mână. O văzu pe Hana și făcu o plecăciune, zburând pur și simplu prin poartă spre una dintre ceainării, în sunetul vioi de clopoței, cusuți pe mânecile ei.

Mulțimea tăcu și oamenii se traseră îndărăt în timp ce doi străini își făceau apariția îmbrăcați în costumele lor bizare. Hana îi privi curioasă, amintindu-și ce-i spusese Otsune. Îi era greu să-și imagineze cum ar fi fost să se culce cu asemenea creaturi stranii, de iubire nici nu încăpea vorbă.

Era pe punctul de a da la o parte perdelele de la intrarea în Casa Tamaya, când observă o tânără surescitată, cocoțată pe banca de afară. Rochia și coafura erau ale unei femei de la oraș, dar chimonoul îi era mult prea colorat și țipător și părul plin de ace. Femeia se-ntoarse spre ea și se albi la față, de parcă-ar fi văzut o

stafie. Hana o privi fix, nedumerită. Era ceva cunoscut la femeia aceea.

Deodată toate amintirile o năpădiră, iar Hana se-ntoarse și o luă îngrozită la fugă. Auzi pași în urma ei și o mână o apucă de mânecă. Gâfâi, ca și cum trăia din nou coșmarul de pe drumul care traversa Digul Japoniei, când fusese târâtă în jos, pe pantă, spre Yoshiwara.

— Ce vrei? strigă ea, cu vocea gâtuită de panică. Lasă-mă în pace!

— Hana-sama, Hana-sama! strigă femeia. Sunt eu, Fuyu! Hana se cutremură, amintindu-și privirea pe care Fuyu i-o aruncase lui tanti. Vorbele ei îi răsunau încă-n urechi: „Sunt sigură că putem ajunge la o înțelegere". Urmase magazia, frânghiile și groaza din clipa în care își dăduse seama că fusese vândută.

Se răsuci pe călcâie. Fața plină, ochii depărtați și gura bine modelată erau aproape drăguțe, dar Hana nu putea să nu observe viclenia din ochii lui Fuyu și felul în care-și schimonosea buzele.

— Nu-ți aduci aminte de mine? o întrebă femeia. Eu te-am adus aici.

Hana își smulse mâneca din strânsoarea lui Fuyu.

— M-ai vândut! zise ea. Ai luat bani pe mine!

Fuyu își plecă privirea.

— N-am luat bani, murmură ea. Te-am ajutat.

Hana se strâmbă, neîncrezătoare.

— N-am nimic să-ți spun, zise ea, în timp ce se-ndrepta din nou spre Casa Tamaya.

Dar Fuyu ținea pasul cu ea, vorbind ca o moară stricată.

— Nu vrei să știi cum merg treburile la Edo? Stăpânul meu e cămătar. Oamenii își amanetează lucrurile când vremurile

sunt grele, așa că se descurcă bine și află și o grămadă de vești.

Hana mergea tot mai repede, încercând să scape de ea. Nu-și putea imagina de ce se ținea această femeie de ea ca scaiul.

— Orașul e pe jumătate gol, zise Fuyu. Nu-i ușor să trăiești sub ocupație. Ți-e mult mai bine aici, între orezării, unde afacerile

înfloresc. Cu siguranță vin o mulțime de oameni dornici de serviciile tale.

Hana era aproape de ușa Casei Tamaya, dar Fuyu se tot ținea după ea, vorbind întruna.

— Noul guvern s-a instalat deja. Nu prea văd cum ar putea oamenii noștri să-l înlocuiască. Se vorbește mult despre o Republică Ezo, dar nimeni nu crede că-l vor readuce pe shogun înapoi la castel, așa că va trebui să ne obișnuim să trăim alături de sudiști. Am auzit că ești cunoscută printre ei.

Când Hana dădu perdelele la o parte, Fuyu i-o luă înainte.

— Nu pot face nimic pentru tine ca să uiți ce-a fost? Nu-i nimeni căruia să-i duc un mesaj?

Cu o strângere de inimă, Hana își aduse aminte de marea casă goală pe care o lăsase în urmă în oraș și de Oharu, servitoarea, și de Gensuke, sluga ei veche și credincioasă. Simțea o puternică dorință de a le trimite un mesaj, să afle că era în viață, voind în același timp să știe și ce făceau ei. Era conștientă de faptul că în felul acesta își asuma un risc. Dacă soțul ei era încă viu, fără îndoială că se va întoarce acasă și va întreba de ea. Dar avea o responsabilitate față de Oharu și de Gensuke, nu putea să-i lase să creadă că murise.

— Vino înăuntru! zise ea în cele din urmă. Voi scrie câteva rânduri, dacă-mi promiți că le vei duce direct destinatarilor.

21

Yozo deschise ochii și-și mișcă buzele. Avea un gust amar în gură. Își simțea picioarele și mâinile înțepenite, întreg trupul îl durea foarte tare, avea hainele murdare și părul soios și lipicios. Era plin de sudoare din creștet până-n tălpi. Dar era viu, doar asta conta. Era în viață.

Închis într-o cușcă de bambus, de asta își putea da seama, atât de

îngustă, încât, când încercă să-și îndrepte spatele, se izbi cu capul de partea de sus. Afară se auzeau târșâit de picioare și cărăușii gemând la unison cu mișcarea cuștii. De partea cealaltă a șipcilor se zăreau umbre, și o lumină țâșni prin peretele de bambus. Se aplecă în față și încercă să vadă mai bine. Oameni în tunici negre și pălării de paie, cu o sumedenie de săbii și sulițe, mărșăluiau în lumina asfințitului, învăluiți în halouri neclare de lumină. Deși era amețit, cunoștea prea bine uniformele celor din sud. Se strâmbă și-și încleștă pumnii, simțind cum frânghiile cu care era legat îi sfâșiau pielea de la încheieturile mâinilor. În spatele soldaților se vedeau, în depărtare, trunchiuri de copaci, înalți și drepți, ca niște zăbrele de temniță.

Încercă să-și dea seama unde se afla și unde îl duceau într-un șir de cuști, undeva prin munții din partea de nord a continentului, se gândea el, îndreptându-se spre închisoarea Kodenmacho din Edo, după care, la scurt timp va urma procesul și terenul de execuție. Cu puțin noroc putea muri înainte să ajungă acolo.

Un țânțar i se așeză pe obraz. Yozo își scutură energic capul și-și fixă privirea pe tulpinile de bambus împletite sub formă de triunghi și pe micuțele puncte de lumină care dansau prin deschizături. Chiar și pe la umbra arborilor căldura era înăbușitoare.

Cel puțin durerea groaznică ce-i sfredelise capul se domolise acum și devenise o durere surdă, iar pulsațiile din braț și din umăr erau suportabile. Îi revenea în minte tot timpul ultima luptă și cum, în furia lui, trecuse de colțul casei dărâmate și-l zărise pe comandant furișându-se pe stradă. Îl văzuse întorcând capul, trădând faptul că-l recunoscuse, apoi îi auzi vocea grosolană provocându-l. Își aminti cum ridicase pușca, o auzise bubuind și îl văzuse pe comandant prăbușindu-se la pământ. Apoi observase că mai era un om acolo. Își amintea de o uniformă neagră și un coif conic și de faptul că nu-i păsa dacă urma să fie și el omorât.

Dar ce se întâmplase după aceea? Urmase un adevărat coșmar.

Ce pățiseră Enomoto și camarazii lui de arme, toți prietenii alături de care luptase umăr la umăr? Presupunea că erau toți morți sau în cuști, la fel ca el, duși spre Edo și spre locul de execuție. Se gândi la anii petrecuți în Europa, unde muncise și studiase, acumulând cunoștințe de folos țării sale – și toate acestea numai ca să se termine totul aici, în cușcă, închis ca un animal, ghemuit în propria lui murdărie.

Gemu și se răsuci, lovind furios cu piciorul în pereții cuștii, în încercarea de a rupe ritmul cărăușilor. O suliță șuieră, lovind unul dintre pereții cuștii, urmă un ordin urlat și Yozo se dădu neputincios în spate, în amurgul cenușiu.

Încet-încet lumina filtrată prin împletiturile de bambus se schimbă. Afară, trunchiurile arborilor se îndesiră și umbrele păreau mai lungi. Cușca începu să se încline, la început puțin, apoi tot mai mult, până când Yozo se trezi alunecând, lipit de peretele din spate. Îi putea auzi pe cărăuși cum gem și blestemă, cum respiră sacadat și pașii lor încetinesc tot mai mult. După un timp păreau că se opresc după fiecare pas, opintindu-se să ridice cușca grea. Era o liniște ciudată, ca și cum restul convoiului se dusese mult înainte, ei rămânând în urmă.

Se auziră un foșnet și o pocnitură slabă, ca și cum o viețuitoare, poate un cerb, își croia drum prin desiș. Cineva scoase un țipăt – poate o maimuță – și întreaga pădure se trezi la viață. Peste tot se auzeau croncăniri și bătăi din aripi și ramuri frânte și boncăluit, urmate de-un iureș stârnit din senin, mai mult o pală de vânt decât un sunet și, dintr-odată, cușca se prăbuși la pământ, săltă în sus și se rupse, lovindu-se de ceva dur. Yozo se făcuse ghem în încercarea de a se proteja. Ridică prudent capul, în liniștea așternută auzi zgomot surd de lovituri, un gâlgâit ciudat și-un mormăit. O umbră monstruoasă își făcu apariția, aplecată deasupra lui. Creatura se mișca mai aproape – prea mare pentru un om, dar prea mică pentru un urs. Yozo o urmări fascinat: i se părea o cruzime să mori astfel,

sfâșiat de-un animal sălbatic.

Spre marea lui uimire, auzi o voce:

— Ferește-te!

O lamă reteză încuietoarea din bambus și ușa cuștii se ridică. Se ivi o față ca a demonului muntelui, cu un nas lung și niște ochi imenși, rotunzi. Zâmbetul de pe chipul lui Yozo era atât de larg, încât îl durea toată fața plină de vânătăi, iar pielea de pe buzele crăpate i se rupea. Cunoștea ochii aceia albaștri, ca de oțel, și pielea palidă, deși falca pătrată era acum acoperită cu țepi de un cafeniu-pal.

— Marlin! spuse el cu răsuflarea tăiată.

Francezul își puse un deget murdar pe buze. O mulțime de fețe se-nghesuiră în jurul cuștii și mai multe mâini îl apucară pe Yozo, trăgându-l afară și tăindu-i legăturile. Își desfăcu brațele și picioarele, încercând să le dezmorțească. Avea încheieturile însângerate, pline de răni, și părul năclăit de murdărie și sudoare. Apoi simți ceva dur, ca o crustă pe o parte a feței. Se pipăi ușor și îl fulgeră un junghi de durere. Se părea că avea o rană veche, care încerca să se vindece singură.

Se ridică în capul oaselor și privi împrejur. Siluete în uniforme negre zăceau prin tufișuri cu membrele îndoite și rupte. Din gâtul uneia curgea sânge, la fel și din brațul alteia. O mână retezată zăcea în apropierea lor. Un bărbat cu barbă, purtând o pălărie cu boruri largi, de paie, trecea o bucată de pânză de-a lungul lamei unui cuțit mare, în timp ce altul aduna săbiile și sulițele împrăștiate pe potecă. Unul dintre ei veni spre Yozo și-i spuse ceva cu un puternic accent nordic, bătându-l apoi pe umăr ca să-i dea curaj. Tipi scunzi, păroși, se mișcau la fel de ușor ca cerbii. Vânători de urși, se gândi Yozo; aceasta este țara urșilor.

Din spate se auzi un mârâit furios și zări doi câini, cu colții dezgoliți și părul zburlit, țintuind patru cărăuși cu spatele la un copac. Yozo se-ntoarse și-l văzu pe Marlin venind pe potecă, spre el.

În locul uniformei lui franțuzești curate avea o cămașă de bumbac țărănească, iar călcâiele lui mari și aspre ieșeau din sandalele de paie. Părul îi crescuse peste urechi și fața îi era acoperită de o barbă țepoasă. Arăta diferit, gândea Yozo, diferit față de cum era când îl cunoscuse. Nu doar îmbrăcămintea îi era schimbată. Părea mai tânăr, mai vesel. Avea o sclipire în ochi și pășea sprinten, ca și cum, odată cu uniforma, s-ar fi lepădat de povara responsabilităților care-l apăsau.

Se duse spre cărăușii care tremurau de frică, având gurile atât de crispate, încât Yozo le putea vedea gingiile.

— Îmi pare rău, băieți! le zise el trufaș. Ori veniți cu noi, ori vă tai gâtul. Nu putem risca să ne dați de gol!

— Suntem din nord, domnule, reuși să bolborosească unul dintre ei.

Era clar că sudiștii îi forțaseră pe localnici să facă munca de cărăușie în locul lor. Marlin se-ncruntă, analizând parcă opțiunile.

— Bine, zise ridicând nepăsător din umeri. Vă las să plecați. Dar țineți minte, dacă dăm de necaz, pun câinii pe voi oriunde ați fi.

Marlin mai aruncă o privire prin luminiș, apoi el și unul dintre vânători își uniră brațele, transformându-le într-un fel de scăunel pe care să se așeze Yozo. Acesta din urmă mârâi un protest, simțind o durere în brațul rănit în timp ce-l săltau pe sus și intrau în pădure.

Vânătorii mergeau în față, conducându-i printre copaci, ocolind stâncile și sărind peste șuvoaiele de apă, demonstrând că știau și ultima frunză și piatră din pădure. Traversară astfel o vale, trasând un zigzag printre ferigi și tufe, ocolind arborii înalți care se iveau pe neașteptate în calea lor, și-și croiră drum spre o culme presărată cu stânci imense. Ascunsă după un bolovan uriaș se afla o colibă improvizată, acoperită cu ramuri, aproape imposibil de observat. Împinseră ușa și se ghemuiră în interior, gâfâind, cu urechile ciulite să-i audă pe eventualii urmăritori. Era însă o tăcere deplină, întreruptă doar de ciripitul păsărilor și de vântul răscolind prin

frunze.

Marlin scoase o ploscă de metal agățată la centură și o ținu la gura lui Yozo. Apă. Sorbi cu lăcomie, simțind cum îi revine forța-n mâini și-n picioare.

Vânătorii își scoseseră pălăriile. Fețele lor arătau ca scoarța de copac, pline de riduri și bătute de vreme, dar ochii le erau strălucitori ca murele, pe jumătate ascunși sub părul ce le cădea peste pleoape.

Yozo le mulțumi, dând din cap. Probabil că părea mult mai murdar și mai sălbatic decât ei.

— Fratele meu se luptă cu urșii cu mâinile goale, zise unul, arătând cu bărbia spre tovarășul lui.

Yozo observă că avea o gheară de urs agățată de-o sfoară în jurul gâtului.

— Câțiva soldați nu-s o problemă pentru mine.

— Vrei să mănânci ceva? îl întrebă altul.

Scoase niște fâșii maronii din tolbă, cu un miros îngrozitor, și le întinse spre ei.

— Balenă de munte, zise el cu un zâmbet, dezvelind un șir de dinți stricați. Așa îi spuneți voi, cei de la șes, nu?

Yozo mormăi ceva și scutură din cap.

— Am găluște de orez, zise Marlin, cotrobăind și el prin tolba lui și scoțând un pachet învelit în frunze de bambus.

Yozo dădu deoparte frunzele și, prudent, luă o îmbucătură, apoi alta.

Era foarte cald și aerul era închis în coliba cu pereți din lemn negeluit și cu maldărul de ramuri trase în dreptul intrării. Un miros de mucegai venea dinspre ceva negru și păros, care zăcea într-un colț. O blană de urs. Unul dintre vânători ieși în prag și fluieră, o notă lungă și joasă, care semăna cu chemarea unei păsări sau cu țipătul unui animal.

— Cum… cum de-ați ajuns aici? îi întrebă Yozo cu glasul răgușit.

Ce s-a întâmplat cu Enomoto și… și cu restul?

Marlin își aținti privirile-n podea și frecă pământul cu sandaua lui de paie.

— Mai târziu, mormăi el. Când o să-ți mai revii.

— Nu, acum! zise Yozo pe un ton ferm.

Marlin scoase un cuțit de la centură și începu să cioplească o bucată de lemn, tot răsucind-o fără încetare în mâini.

— Totul s-a întâmplat după ce-ai dispărut, zise el încet. Comandantul a plecat și el. Am pierdut jumătate din oameni, rămăseserăm aproape fără nicio rezervă de muniție și știam că, dacă luptele continuă, vom muri cu toții. Enomoto era în apartamentul lui. Ferestrele se zgâlțâiau și totul se dărâma, dar dulapul acela cu băuturi reușise cumva să scape nevătămat. A scos o sticlă de whisky, din acela care-i plăcea lui atât de mult, și ne-a turnat tuturor câte un pahar.

Se opri și Yozo auzi câteva crengi rupându-se și ceva imens mergând pe afară.

— Și apoi? întrebă el.

— Pe urmă m-a chemat generalul Otori. Voia să-l ajut să-l convingem pe Enomoto să se predea.

— Să se predea? repetă Yozo scandalizat și plin de neîncredere. Enomoto?

Marlin dădu aprobator din cap.

— Era ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă, era clar. Sudiștii sunt o ceată de lași, zicea el. Au reușit să înainteze numai pentru că americanii le-au dat vasul *Stonewall*. La asta s-a adăugat și numărul lor copleșitor. Era hotărât să meargă până la capăt, luptând. Dacă era nevoie, spunea el, va pieri de propria-i mână.

Yozo își imagina încăperea, rememorând ultima întâlnire cu Enomoto.

— Voi, japonezii, și mândria voastră de samurai! zise Marlin pufnind cu admirație sau neîncredere.

Yozo nu putea discerne care din ele.

— Pe urmă vorbi Otori. Dacă vrei să mori, o poți face oricând. Acestea au fost cuvintele lui. Mai avem încă multe lucruri de făcut, asta dorea să spună. Nu-i nevoie să ne grăbim spre moarte.

Marlin făcu o pauză și se întunecă la față, în timp ce-și amintea tot ce se-ntâmplase.

— Vedeam că mersese drept la țintă. Enomoto se plimbă în sus și-n jos timp de câteva minute, apoi spuse: „Oamenii noștri ne-au fost credincioși până la moarte. Merită să trăiască. Mă voi preda cu condiția să-i lase pe oameni să plece". Și asta a și făcut. Otori s-a predat și el.

Deci Enomoto se predase. În cazul acesta erau cu adevărat terminați. Yozo își luă capul în mâini. Toate momentele în care el și Enomoto stătuseră alături bând whisky, toate discuțiile purtate despre cum vor îndrepta ei lucrurile când se vor întoarce în Japonia. Enomoto fusese cel care insistase să-i provoace pe sudiști, plecând cu flota spre Ezo, tot el înființase glorioasa Republică Ezo, în care oamenii aveau să fie toți egali, și organizase alegeri democratice. Dacă cineva merita să trăiască, acela era el.

— Ar fi trebuit să-l salvezi pe el! murmură Yozo. Nu pe mine! Cu ce vă sunt eu de folos?

— Enomoto e un om foarte mândru, zise Marlin. Mă îndoiesc c-ar fi acceptat să fie salvat. În orice caz, eram numai trei, în timp ce convoiul lor era păzit de-o puzderie de soldați. Nu puteam nici măcar să ne apropiem de Enomoto, așa că am luat hotărârea să te salvăm pe tine. La urma urmei, ești fratele meu de arme.

— Câți oameni de-ai noștri au luat prizonieri sudiștii? întrebă Yozo.

— I-au lăsat să plece pe cei de rang inferior. I-au luat numai pe conducători. I-am urmărit din spatele unui zid în timp ce încărcau cuștile. Unul dintre răniți arăta ca tine, așa c-am hotărât să-mi încerc norocul și s-o pornesc pe urmele lor.

Continuă să cioplească. Yozo avea senzația că-i evita privirea. Poate că cineva îl văzuse trăgând în comandant și zvonurile se răspândiseră. Toți știau că se urau. Din nou, îi veniră în minte ruinele orașului, fața comandantului, Kitaro, felul în care ridicase arma…

— Cât despre comandantul Yamaguchi, zise Marlin, citindu-i parcă gândurile, nimeni nu știe ce i s-a întâmplat. A dispărut în toiul luptei. Probabil că zace pe undeva, sub un morman de cadavre.

— Și tu? întrebă încet Yozo. Cum de-ai scăpat?

— Se pare că sudiștii nu erau prea interesați să pună mâna pe mine. Poți ucide un străin, dar, dacă arestezi unul, trebuie să dai socoteală capilor din Edo. Oricum, n-ar fi avut o cușcă destul de mare pentru mine.

Unul dintre vânători lovi două bucăți de cremene și aprinse o lumânare, așezând-o într-un fel de firidă. În lumina pâlpâitoare nasul imens al lui Marlin și ochii lui înfundați în orbite îl făceau să semene mai mult decât oricând cu un demon.

— I-am văzut cum încărcau cuștile în bărci, apoi am găsit și eu una care să mă ducă pe continent. Am urmărit convoiul, dar mi-am dat repede seama că atrăgeam atenția asupra mea. Oamenii locului nu văzuseră niciodată un străin și mulțimea se-mbulzea în jurul meu oriunde mă duceam, așa c-am hotărât să evit orașele, să mă ascund în munți și să interceptez convoiul de acolo. Știam că soldații vor urma principalul drum spre sud. Apoi m-am întâlnit cu amicii mei de aici și am așteptat momentul potrivit.

— Îți mulțumesc! spuse Yozo făcând o plecăciune în fața lui. Mi-ai salvat viața.

Deși slăbit și toropit de febră, știa perfect ce avea de făcut în continuare. Îl privi pe Marlin direct în ochi.

— Acum trebuie să facem același lucru pentru Enomoto și Otori.

Marlin clătină pesimist din cap.

— Știam că vei spune asta, zise el, dar nu va fi ușor.

— Am trecut prin atâtea împreună, Enomoto și cu mine, zise Yozo. Categoric nu pot sta deoparte să văd cum e judecat și executat.

— Sunt păziți îndeaproape, el și Otori, ceea ce înseamnă că avem nevoie de mai mulți oameni. Iar acum și tu ești un evadat, nu uita asta! Dar, dacă vrei să riști și să urmărești convoiul până în Edo, voi fi alături de tine până la sfârșit.

Auziră zgomotul unor corpuri grele rostogolindu-se pe panta dealului și doi câini dădură buzna înăuntru și rămaseră pe loc gâfâind, cu limba scoasă, dând înfierbântați din coadă. Vânătorii îi bătură ușor pe cap, îi luară în brațe și le aruncară câteva fâșii de carne de urs uscată.

— Și, acum, hai să te facem om din nou, îi spuse Marlin lui Yozo. Mergem jos, la râu, să te speli. Ai nevoie de o baie bună.

22

Yozo alerga printre tufe aplecat, cât mai aproape de pământ. După ce petrecuse mai mult de o lună pe drum, putea să se facă nevăzut la fel de ușor ca un vânător de urși. Un glonț îi șuieră pe deasupra capului și se înfipse în trunchiul unui copac, în timp ce zgomotul de picioare alergând și ramuri frânte din spatele său se auzea tot mai îndepărtat. Pe măsură ce înainta, vegetația din luminiș se rărea și el se avântă în sus, pe deal, lovindu-se de copacii înghesuiți unul în altul și plonjând prin mormane de frunze uscate și pline de praf, pe sub frunzișul întunecat al pădurii. Se opri un moment să-și șteargă fruntea și să-și recapete suflarea. O umbră mătăhăloasă țâșni prin pădure nu departe de el: Marlin.

Printre frunzele copacilor din vârful dealului se strecurau raze de lumină. Yozo se cățăra cu greu, ținându-se de ramuri și de rădăcini,

croindu-și drum prin tufăriș, apoi ieși la lumină și se aruncă imediat la pământ, respirând gâfâit mai-mai să se sufoce. Se afla undeva sus, deasupra unei câmpii de un galben strălucitor, pe o bucată lată de pământ, acoperită de iarbă deasă și flori sălbatice. Marlin se aruncă jos, alături de el, și rămaseră o vreme acolo, gâfâind, în timp ce soarele ardea pe cerul de un albastru cețos.

După ce-și recăpătă suflul, Yozo își lipi o ureche de pământ ascultând. Liniște. Precaut, ridică fruntea. Aerul era plin de puf de scaieți și parfum de flori. Păsările zburau în sus și-n jos și, deasupra capului său, se roteau gâștele sălbatice.

— Am scăpat de ei, zise el râzând triumfător.

— Se vor întoarce, îi spuse Marlin. Ne vor da de urmă. Nu suntem greu de găsit. Cred că te vei descurca mai bine singur, prietene!

Fața lui mare se încreți într-un zâmbet.

Yozo îi zâmbi la rândul lui. Cu bluza de bumbac pe el, partea din față a capului rasă și părul ridicat, strâns într-un nod, Yozo putea trece drept un țăran, însă Marlin depășea cu un cap pe toată lumea. Aici, în nord, Yozo și Marlin se aflau pe un teritoriu prietenos. Sătenii și fermierii îi primeau ca pe niște eroi, le dădeau de mâncare și-i ascundeau oriunde s-ar fi dus. Când soldații din sud veneau să le bată la ușă, primeau informații greșite și erau induși în eroare.

Pe cât posibil, cei doi își continuau drumul prin munți, evitând punctele de frontieră, iar când erau forțați să meargă pe drum, Marlin își ascundea capul sub o pălărie de paie adâncă semănând cu un călugăr cerșetor. Oricum, lumea întorcea întruna capul după el.

— Nimeni n-a mai văzut un călugăr atât de mare sau de bine hrănit ca tine, îi spuse Yozo.

La picioarele lor, câmpia se întindea nesfârșită, o mare de orez auriu, gata de recoltat, formată din petice pătrate de pământ. Era traversată de o linie șerpuitoare fină, mărginită de copaci și presărată cu siluete în mișcare. Yozo privi atent în jos, căutând un

convoi de cuști, dar nu zări nimic.

Apoi observă o pată neagră la orizont, cu nori de fum plutind deasupra ei.

— Uite, acolo! exclamă el, mijind ochii. Nu-i… Edo?

Marlin se ridică într-un cot și-și puse mâna lui mare Streașină la ochi.

— Ce păcat că ți-ai pierdut telescopul! zise el.

Yozo dădu aprobator din cap.

— Da, e Edo, sunt sigur! Singura întrebare e ce-o să facem când ajungem acolo. Va trebui să căutăm ajutoare și să facem un plan.

— Probabil că Enomoto e deja la închisoare, în așteptarea procesului.

— Dacă n-a reușit deja să evadeze, ceea ce este mai mult decât posibil, după cum îl cunosc eu.

Yozo nu voia să provoace destinul rostind aceste cuvinte, dar știa că era la fel de posibil ca Enomoto să fi fost deja mort. Oricum ar fi stat lucrurile, trebuiau să afle ce se întâmplase.

Înaintând pe coama dealului, descoperi o potecă făcută de capre, care șerpuia în jos, pe marginea stâncii. Marlin îl urmă în timp ce pășea prudent, căutând muchii de care să se poată agăța, avansând anevoios, pas cu pas. Când ajunseră jos, la poalele dealului, umbrele se lungiseră mult. De acolo începeau câmpurile acoperite cu orez, conturându-se până la linia orizontului, și ei merseră pe potecile înguste care le separau, cu ochii ațintiți mereu asupra drumului, apoi, după ce s-a întunecat și nu mai puteau înainta, găsiră un crâng și se ghemuiră sub un copac, cu stomacurile ghiorăind de foame, resemnați la gândul că îi aștepta o noapte lungă.

Deodată, dintre tufe țâșni un mic iepure cenușiu, cu nas fremătător. Marlin se aruncă spre el și-l prinse de urechi, săltându-l încântat în sus. Amândoi știau că era riscant să aprindă focul, totuși se aflau departe de drum și de oraș, fiind bine ascunși între copaci și, oricum, erau mult prea înfometați ca să le mai pese de ceva. Yozo

curăță locul și adună crengi uscate, în timp ce Marlin tăie gâtul iepurelui și-l jupui. După ce-l fripseră, îl înfulecară cu lăcomie. Era prima masă bună după foarte multe zile.

A doua zi ajunseră la un râu, mergând prin albie până găsiră un loc unde apa era puțin adâncă, reușind să-l traverseze. Malul opus era acoperit de o iarbă argintie, deasă și înaltă, vârfurile înspicate ridicându-se mult deasupra capetelor lor.

— Atenție, arată ca o mlaștină! zise Marlin. Dacă n-avem grijă, ne cufundăm până la mijloc.

Yozo făcu câțiva pași prin smocurile de iarbă, lovind pământul cu piciorul. Solul era uscat și tare.

— N-avem de ales! zise el. Cel puțin, nu lăsăm nicio urmă. Dacă nu plouă, putem trece prin ea.

Își croiau drum, mergând unul în spatele altuia, prin iarba înaltă, călcând tulpinile și îndepărtând spicele bătute de vânt. Nu se auzea niciun sunet, cu excepția foșnetului frunzelor, a scârțâitului sandalelor de paie și a ciripitului de păsărele care zburau de pe o tulpină pe alta. Yozo se orienta după soare, sperând să mențină direcția spre apus.

Pătrunseseră adânc în câmpia aceea, când pământul începu să se umezească sub picioarele lor, devenind mocirlos. Yozo își scoase sandalele de paie și înaintă cu picioarele goale, simțindu-le cum se cufundă tot mai adânc, cu fiecare pas, și cum le scoate din ce în ce mai greu. Soarele dogorea deasupra lor. Își șterse picăturile de sudoare care-i intrau în ochi, simțindu-și picioarele dureroase din pricina mersului prin noroiul lipicios. Marlin plescăia în spatele lui, înjurând de mama focului.

— Vom ieși de aici cât ai bate din palme, zise Yozo, încercând să pară mai vesel decât era.

Privi în jur la marea de iarbă și își dădu seama cu teamă că pierduse direcția. Cel puțin, în luptă, știa unde se afla dușmanul și cum să-i țină piept, dar aici, în sălbăticia aceasta de iarbă unduită, n-

avea idee încotro s-o apuce.

Printre tulpini zări o ridicătură de pământ nu prea departe de ei.

— Pare că-i o bucată de pământ uscat în față, zise el, încercând să-și ascundă sentimentul de ușurare.

Erau sleiți când ajunseră la capătul pantei. În timp ce urcau, Yozo începu să audă tot felul de zgomote. Mai întâi ca o șoaptă, abia perceptibilă în foșnetul ierbii și hârșâitul pietricelelor sub tălpile lor. Apoi auzi ceva distinct, voci și tropăit de picioare.

Ghemuit cât mai aproape de pământ, Yozo aruncă o privire peste coama de pământ și scoase un geamăt de panică. În fața lor se ridica un zid enorm, traversând câmpia, blocându-le complet înaintarea. Erau niște metereze masive, de câteva ori mai înalte decât statura unui om. Erau atât de aproape, încât puteau zări baloturile galbene de paie din vârf și oamenii care se mișcau de-a lungul lor de colo-colo. Cât despre drum, îl pierduseră de tot.

— Indiferent ce-ar fi, stă între noi și Edo! rosti el posomorât. Într-un fel sau altul, va trebui să trecem de el.

Se-ntoarse spre Marlin și-l privi nedumerit. Mătăhălosul de francez zâmbea cu gura până la urechi, de parcă învinsese o întreagă armată cu mâinile goale.

— Prietene, e Digul Japoniei! țipă el, fără a-și mai putea retine entuziasmul.

De la tarabele așezate în partea de sus a zidului se ridica fum, și mirosuri îmbietoare de mâncare le invadau nările.

Yozo se holbă la el și-l lovi scurt peste umăr. Trebuiau să păstreze tăcerea.

— Nu înțelegi? continuă Marlin. E Yoshiwara. Aproape am ajuns. Ne putem ascunde în locul ăsta.

Preț de câteva secunde Yozo nu înțelese. Apoi pricepu ce-i spusese francezul și izbucni și el în râs. Yoshiwara, orașul înconjurat de ziduri. Trecuseră ani de când nu se mai gândise la locul ăla. Marlin avea dreptate; era o altă țară acolo, în fața lor, cu propriile ei

legi și propriii săi paznici. Odată ajunși înăuntru, vor fi în siguranță. Numai să reușească să intre, asta era singura problemă. Se încruntă, analizând situația, încercând să-și facă un plan.

— Mai întâi trebuie să trecem de paznici. Nu ne vor lăsa de bunăvoie în vecii vecilor, zise el. Arătăm ca niște cerșetori. Așa că singura cale e să ne apropiem cât de mult putem de partea inferioară a digului, apoi să înaintăm pe marginea lui până la fortăreață. După care va trebui să traversăm Dinții Negri, șanțul cu apă, și să escaladăm zidul. Nu va fi ușor, dar am ajuns până aici. Ne descurcăm noi cumva.

— Ce-ar fi să așteptăm aici până diseară și să ne amestecăm în mulțime? îl întrebă Marlin.

Tremura de nerăbdare.

— Tot ce-avem de făcut e să ajungem în partea de sus a digului.

Yozo îi aruncă o privire prietenului său, cu fața lui pătrățoasă, părul lins și castaniu, de aceeași culoare cu mustața, cu brațele și picioarele lui lungi, ieșind în evidență de sub haina și pantalonii de bumbac. Era cel mai absurd lucru pe care-l auzise vreodată.

— Să ne pierdem în mulțime? Cine, tu? Vor fi soldați acolo sus care ne vor cere documentele, și noi n-avem așa ceva.

— Pe mine mă cunosc, zise Marlin, dându-și aere.

— Te cunosc? repetă Yozo, prăpădindu-se de râs.

— Bineînțeles!

Marlin continua să zâmbească.

— Dacă ne oprește cineva, îi spun că ești servitorul meu. Lasă totul în seama mea!

Yozo oftă. Era cel mai nebunesc plan de care auzise vreodată, dar Marlin părea sigur de sine și, până acum, siguranța lui dăduse roade.

— Mai bine să stăm ascunși până se întunecă, zise el rezervat.

Se-ntoarseră pe același drum, încercând să nu se dea de gol agitând prea mult vegetația, și găsiră un loc umbros la rădăcina

câtorva copaci. Se cuibăriră acolo, așteptând ca soarele să coboare pe deasupra capetelor lor.

Yoshiwara! Yozo era un om umblat, fusese în Occident, dar chiar și așa nu-și putea stăpâni un fior de entuziasm. Pe vremea când era adolescent fusese în unele dintre cele mai grozave locuri. Dar toți vorbeau despre curtezanele și gheișele din Yoshiwara și făceau schimb de informații despre cele mai faimoase dintre ele. La fel ca toți tinerii, Yozo visase să fie văzut la brațul unei frumoase curtezane și să capete faima unui bărbat experimentat.

— Deci cunoști Yoshiwara! îi zise el lui Marlin.

— Nu mai bine decât știi tu Pigalle sau cartierul felinarelor roșii din Amsterdam.

— Tata m-a luat cu el când aveam treisprezece ani, zise Yozo.

Închise ochii. În urechi îi răsuna vocea profundă a tatălui său.

„Trebuie să înveți cum să te porți ca un bărbat”, îi spusese el.

Apoi Yozo plecase în străinătate și intrase într-o lume complet diferită. După întoarcere, nu se mai gândise deloc la Yoshiwara. Erau în război și trebuia să lupte.

Dar, acum, în timp ce soarele cobora alene pe cer, își permise să viseze. Ce mai loc pentru un adolescent… femeile în rochiile lor superbe din mătase, zâmbind și făcându-i semn cu mâna, invitându-l să intre, studiindu-l cu ochii lor cunoscători, care-l făceau să se înroșească până-n vârful urechilor. Apoi prima întâlnire cu o curtezană îmbrăcată în chimonouri roșii, pe care le trăgea în urma ei, plutind într-un nor de parfum, își aminti zâmbetul și mâinile ei moi, albe. De atunci cunoscuse multe femei cu aceeași ocupație, dar niciuna atât de blândă și de talentată. Visând, se întrebă ce se întâmplase cu ea și cum arăta Yoshiwara acum. Sigur că războiul își pusese amprenta și asupra lui.

Totuși, Marlin avea dreptate: era locul perfect în care te puteai ascunde. Ca samurai trebuise să-și lase săbiile la poartă, își amintea acum, dimpreună cu statutul său. Cât despre negustori, în afara

Yoshiwarei, samuraii îi priveau de sus, considerându-i niște creaturi vulgare care-și murdăreau mâinile manevrând banii, dar acolo toți erau tratați la fel. De fapt, în Yoshiwara, negustorii erau regi și își afișau bogăția, dând banchete și întreținând curtezanele. Chiar și țăranii erau bine-veniți, dacă aveau bani de cheltuit.

La apus, Yozo și Marlin traversară ultima porțiune de mlaștină, ajungând până la piciorul digului. Yozo examină peretele denivelat de pământ, apoi începu să se cațăre cu agilitate pe el, căutând orice crevasă de care putea să se agațe cu mâinile și picioarele. Era cam la jumătatea drumului, când auzi o bufnitură. Marlin alunecase, antrenând o avalanșă de pietre și pământ. Yozo ridică privirea, așteptând să vadă șiruri de ochi holbându-se spre ei, dar învălmășeala și tropăitul de picioare de pe partea superioară a zidului înăbușeau orice alt zgomot pe care-l puteau face ei.

Partea de sus a digului era plină de tarabe cu mâncare, stampe, suvenire și cărți puse la vedere, plus orice fel de costumație ai fi dorit, de la halat de doctor la perucă de samurai cu părul înnodat în vârful capului. Drumul era luminat de felinare. Bărbații se grăbeau, cu centurile lăsate jos pe șolduri, cum era moda, și cărăuși mergând repede, ducând palanchine.

În depărtare se vedeau strălucind mai multe clădiri, cu nori de fum ridicându-se deasupra acoperișurilor înghesuite unele în altele: Yoshiwara. Se înălța în mijlocul câmpiei ca un oraș de poveste, plutind în întunericul din jur, cu lumini care parcă dansau, atrăgând bărbații ca o flacără muștele, la fel de ispititoare ca paradisul occidental al lui Amida Buddha. Pe fondul tropăitului de picioare se auzeau sunetele plăcute ale instrumentelor muzicale și scandalagii certându-se.

Yozo își scutură pământul de pe haine și-și netezi părul.

— Avem noroc că e noapte, mormăi el.

Își înfășurase capul cu o broboadă ca să-și ascundă fața, așa că numai ochii și nasul i se mai vedeau. Se așteptase ca Marlin să-și

pună o pălărie pe cap, dar francezul mergea țanțoș, cu aroganța unui crai care se ducea în oraș pentru o noapte de distracție.

— Ține minte, nu scoți niciun cuvânt! îi aruncă el peste umăr. Mă lași pe mine să vorbesc.

Se alăturară mulțimii de bărbați, gonind pe drum. Yozo îi supraveghea discret. Erau din sud, în majoritatea lor, judecând după accent, niște țopârlani îmbrăcați în haine țipătoare. Gândul că acești oameni nu numai că-i ocupaseră țara, dar se și culcau cu femeile lor îl făcea să scrâșnească din dinți de furie. Își pipăi cuțitul vârât la centură. Apoi simți cum Marlin îi atinge brațul. Francezul îi simțise înverșunarea.

Erau aproape de răscrucea cu drumul spre Yoshiwara, când văzură un grup de soldați blocând strada și oprindu-i pe trecători. Marlin își croi drum printre ei de parcă nici nu s-ar fi aflat acolo. Yozo îl urma cu capul plecat, când un soldat cu fața pocită, capul rotund și uniformă neagră le tăie calea.

— Documentele! lătră el un ordin scurt, cu accentul grosolan al oamenilor din sud.

Yozo apucă mânerul cuțitului, dar, înainte să-l tragă din teacă, Marlin se-ntoarse fulgerător spre el, înhățându-l de guler.

— Idiotule! urlă el în engleză, începând să-l scuture. De-abia te miști! Ia-o înainte!

Soldații rămaseră muți, urmărindu-i cu gura căscată.

— Tâmpitul dracului! urlă Marlin și-l plesni pe Yozo cu palma peste cap.

Soldații se traseră înapoi, făcând nervoși plecăciuni, cuprinși de teamă și uimire în fața străinului mătăhălos, și Marlin trecu de ei, plin de ifose. Yozo îl urmă, încântat, frecându-și capul și târându-și picioarele precum un servitor tâmpit.

Tocmai se felicita pentru norocul avut, când doi străini înalți și uscățivi se iviră de undeva, din spatele lor, și-i flancară, câte unul de fiecare parte. Yozo le recunoscu uniformele. Marinari englezi,

bărbați duri, cu fețe grosolane și miros de carne, specific străinilor.

Se apropiară și mai mult de Marlin și-i tăiară calea. Era evident că, pentru ei, Yozo și paznicii nici nu existau. Marlin făcu un pas într-o parte, apoi în cealaltă, la fel și marinarii, blocându-l în continuare.

— Franțuz, nu-i așa? îl întrebă unul dintre ei în engleză. Credeam că v-au aruncat afară pe toți.

— Și ce cauți aici, îmbrăcat ca un maimuțoi? bâigui celălalt.

Îi dădu un brânci lui Marlin, iar acesta făcu câțiva pași îndărăt. Era prea periculos să sară acum la bătaie și Yozo știa că, dacă atrăgeau atenția soldaților, aceștia din urmă aveau să le descopere identitatea.

— Vreți să intrați în Yoshiwara? mârâi Marlin, uitându-se la englezi. Dacă faceți scandal, luați-vă gândul!

Îi ocoli și o luă rapid în jos, pe pantă, mergând în zigzag spre poarta cea mare. Yozo mergea la un pas în urma lui. Ca într-un vis, trecu de salcia pletoasă și văzu poarta cunoscută acoperită cu olane, ușile masive din lemn deschise larg și felinarele roșii, imense, de-o parte și de alta. Paznicul, un bărbat solid, cu gât ca de taur și brațe masive acoperite cu tot felul de tatuaje, făcu un pas înainte când îl văzu pe Marlin și fața i se lăți într-un rânjet.

— Shirobei! exclamă Marlin. Ești încă aici?

— *Monsieur*, zise paznicul. Bine-ai venit! Vă așteptam! Aveți probleme cu ăștia doi?

Într-o secundă, Yozo se afla dincolo de poartă. În mijlocul mulțimii, privea cu ochii mari, larg deschiși clădirile strălucind în lumina șirurilor de felinare roșii. Respira parfumul dulce și simțea atingerea mătăsii, în timp ce făpturi delicate, cu fețe pictate-n alb treceau ca plutind pe lângă el și copiii îmbrăcați cu haine scumpe alergau prin mulțime.

În fața lui vedea capul acoperit cu păr șaten al lui Marlin, țopăind pe deasupra mulțimii, în timp ce se-ndrepta spre strada mare,

pentru ca apoi s-o cotească pe o alee lăturalnică. Uluit, Yozo îl urmă.

23

Hana stătea în dreptul porții mari din Yoshiwara, făcând o plecăciune grațioasă în timp ce își lua rămas-bun de la un tânăr cu sprâncene groase, care se cățăra în palanchin. Bărbatul își vârâse capul înăuntru, pe urmă îl trase brusc afară, s-o mai vadă o dată, cu un aer aproape comic de disperare. Însoțitorii îl îndemnau să se grăbească. Se zvonea despre el că era o stea pe firmamentul noii birocrații și că ocupa o poziție importantă în ministerul de finanțe, totuși, față de ea, se comporta ca un băietei răsfățat.

De obicei, ea își conducea clienții până la ușa casei, dar el o implorase cu atâta patetism să-l însoțească până la poartă, încât ea se învoise. Gândindu-se că era încă devreme și că erau puțini bărbați care o puteau vedea, își aruncase pe ea o veche jachetă haori, care-i acoperea veșmintele de noapte, și ieșise foarte puțin fardată.

Până acum, Hana avusese grijă să nu-și arunce ochii dincolo de poarta cea mare. Acum aparținea Yoshiwarei și știa cât se poate de bine că lumea din afară îi era interzisă. Dar azi aruncă o privire, întrebându-se dacă nu cumva putea zări un mesager urcând panta, cu o scrisoare de la Oharu și Gensuke. Trecuse mai mult de o lună de când îi dăduse lui Fuyu un bilet pentru ei și încă nu primise niciun răspuns.

Dincolo de pomii de pe partea cealaltă a porții putea zări drumul șerpuit, care urca spre Digul Japoniei. De la distanță, digul arăta ca un zid mare ce tăia câmpia în două. Pe el putea vedea siluete grăbite, profilându-se pe cerul palid, apărând și dispărând printre tarabele mărginite de baloturi de paie strălucind în soare. Auzi un cocoș cântând, tulburând liniștea dimineții. Vremea devenise plăcută și răcoroasă.

Vântul care adia prin poarta deschisă aducea cu el mirosurile orașului, arome pe care aproape le uitase, și voci jucăușe de copii. Gâștele planau deasupra mlaștinii, gâgâind strident. Aici, în Yoshiwara, avea voie să se plimbe numai pe cinci străzi, dar își amintea acum, cu o undă de nostalgie, că dincolo de poarta aceea mare lumea își urma cursul obișnuit. O oră de mers prin mlaștină și orezării și ar fi ajuns în orașul ei, Edo, de care acum trebuia să-și amintească mereu că se numea Tokyo și, încă vreo câteva zile de mers pe jos, dincolo de dealurile și văile fără sfârșit, până la Kano, locul unde crescuse. Pe neașteptate, îi veni în minte casa părinților ei, cu poarta dărăpănată și marea intrare spre încăperile imense, înecate în umbră. În această perioadă a anului ușile glisante erau încă deschise, lăsând briza să inunde casa.

Într-o dimineață cu soare, ca aceasta, își luase rămas-bun de la părinții ei. Își aminti cum îi făceau cu mâna, în timp ce ea îi privea pe furiș din palanchinul de nuntă, tatăl ei înalt și sever, mama, micuță și rotunjoară, ghemuită în umbra lui, stăpânindu-și cu greu lacrimile. Era foarte mândră, îi spusese ea, că Hana făcuse o partidă atât de bună și ea îi răspunsese că va face tot ce-i va sta în putință să nu le păteze onoarea. Își mai aminti cum îi văzuse micșorându-se în depărtare. Se gândea acum la ei cu atâta dor, încât lacrimile i se prelinseră pe obraji.

O cioară ateriză pe palisadă, chiar lângă ea, scoțând un cârâit răgușit, și o aduse cu picioarele înapoi pe pământ. În jurul ei, femeile făceau plecăciuni în fața iubiților de-o noapte care se îmbulzeau în sus, pe pantă, târându-și demonstrativ picioarele și stârnind nori de praf. Se mai întorceau în dreptul sălciei care te face să te uiți înapoi pentru a o vedea pentru ultima dată pe femeia cu care-și petrecuseră noaptea. În timp ce urca în palanchin, tânărul bărbat întoarse capul, s-o mai privească o dată.

— Nu mai pot suporta! rosti el iritat.

Hanei i se părea caraghios felul lui de-a se îmbrăca, cu haine

occidentale, pantaloni lipiți pe picior și jachetă, dar încălțat cu sandalele de paie frumos legate și șosetele *tabi*[33] albe.

— Mă vei uita în momentul în care plec, știu că așa se va întâmpla! Vei fi prea ocupată cu ceilalți iubiți ai tăi!

Ea îi zâmbi ca o mamă unui copil recalcitrant.

— Ești atât de prostuț! replică ea râzând. Știi că doar pe tine te iubesc. Trebuie să-i văd și pe ceilalți, e slujba mea, dar tu ești singurul căruia îi duc dorul. Nu voi putea închide un ochi până nu te voi vedea din nou. Mă voi gândi tot timpul numai la tine.

— Le spui asta tuturor! răspunse el cu tristețe, aruncându-i totuși un zâmbet.

Îl urmări în timp ce se apleca și intra în cutia de lemn, scoțându-și sandalele și îndoindu-și picioarele sub el. Cărăușii ridicară palanchinul pe umeri și o porniră, în sus, pe pantă. Liana rămase aplecată până dispăru.

Odată ce ultimii clienți se făcură nevăzuți, femeile din dreptul porții se uitară una la alta zâmbind. Vor fi singure câteva ore prețioase. Hana căscă și o porni spre Casa Tamaya. De-abia aștepta să doarmă câteva ore, fără s-o deranjeze nimeni. Auzi un clopot bătând în depărtare și țârâitul greierilor, când mai încet, când mai tare. Din cântecul lor se simțea că vine toamna. Din casele care mărgineau aleile se auzea un bubuit ritmic – erau ciocanele meșteșugarilor care făceau hârtie. Întreaga Yoshiwara părea pregătită să se cufunde-n somn.

Hana tocmai trecea prin fața ceainăriei Crizantema, când perdelele agățate la ușă zburară-n lături.

— Hanaogi-sama! Hanaogi-sama! auzi o voce strigând după ea.

Hana își înăbuși un icnet de spaimă. Mitsu purta un chimono de bumbac și o jachetă jerpelită. De obicei arăta impecabil chiar și

---

[33] Șosete tradiționale japoneze, care au o despărțitură între degetul mare și celelalte degete și pot fi încheiate la spate.

dimineața, dar azi n-avea nicio urmă de machiaj pe față. Chipul ei de femeie în vârstă avea culoarea pergamentului, ochii îi erau pe jumătate ascunși între falduri de piele și părul ca o coamă albă fusese înfășurat în jurul capului, dar, spre uimirea Hand, țopăia plină de entuziasm. Aruncă o privire în susul și-n josul străzii, ca și cum dorea să se asigure că nu le asculta nimeni, apoi veni repede spre Hana cu pași minusculi, ca un porumbel țopăind în vârful ghearelor.

— Am vești minunate! zise ea, ascunzându-și gura cu palma. S-a întors Saburo!

Hana o privi nedumerită, întrebându-se ce anume o făcuse pe Mitsu să se poarte într-o asemenea manieră neobișnuită.

— Saburo? repetă ea.

— Saburosuke, din Casa Kashima, zise Mitsu, accentuând fiecare silabă printr-o mișcare a capului.

Slobozi un râset ascuțit ca un fluierat.

— Cartierul reînvie! Facem din nou afaceri!

— Saburosuke Kashima…

Chiar și la țară, Hana auzise de Casa Kashima. Înainte să se mărite, mama ei trimisese o servitoare la prăvălia Kashima, din Osaka, să facă o comandă de mătase roșie pentru rochia de nuntă. Nimeni n-avea mătăsuri mai fine, îi spusese ea ferm. Se zicea că cei din Casa Kashima erau mai bogați decât îți puteai imagina și incredibil de puternici. Auzise că finanțaseră ambele tabere în timpul războiului civil, asigurându-se că, indiferent cine câștiga, ei nu vor avea de suferit.

— Bineînțeles că angajatul lui a venit direct la mine, la ceainăria Crizantema, continuă Mitsu să cotcodăcească, bătând-o pe Hana ușurel pe mână. E un bărbat cu mult bun-gust, vei vedea. Știe care e cea mai bună ceainărie din oraș.

Se apleacă spre Hana cu ochii strălucind.

— A fost cel mai bun client al nostru înainte să izbucnească

războiul. Odată a plătit pentru toate fetele din Yoshiwara, toate cele trei mii, și a închis poarta cea mare toată noaptea, să poată petrece netulburat. Bucătarii noștri au fost ocupați zile-ntregi! A încercat cele mai grozave fete, zicând mereu că e în căutarea femeii perfecte. Dar a venit războiul și a plecat la Osaka, la fel ca toți clienți noștri cei mai buni. Acum se întoarce. Și știi ce mi-a zis angajatul lui? Primul lucru?

Hana clătină din cap.

— Mi-a zis: „Mitsu-sama, cine e această Hanaogi de care tot auzim vorbindu-se? Stăpânul vrea s-o întâlnească. Trebuie să-i aranjezi o întâlnire imediat”. Vezi, chiar și în timpul războiului, faima ta s-a răspândit pretutindeni în țară.

Părea că strada se scufundase într-o tăcere deplină. Hana se simți cuprinsă de o presimțire rea.

— Dar întâlnirile sunt fixate deja, zise ea încet. Pentru luni de zile de-acum înainte.

— Am avut eu grijă de asta, replică Mitsu pe un ton aspru. O să te vezi cu el astă-seară!

Pe lângă ele trecură două copile în chimonouri viu colorate, fugărindu-se una pe alta, țipând și chicotind.

— Dar…

Masaharu, clientul ei favorit și bărbatul care plătise pentru debutul ei, avea întâlnire cu ea în seara aceea. Hana își amintea mereu sfatul lui Otsune: nu trebuia să uite niciodată că pentru el ea nu era decât o distracție. Plătea pentru plăcerile pe care i le oferea și asta era tot. Avusese întotdeauna grijă să păstreze o oarecare distanță și să nu-și piardă capul. Dar, în pofida tuturor eforturilor, aștepta nerăbdătoare fiecare vizită a lui. Ce vor spune clienții când vor sosi și vor descoperi că întâlnirile lor au fost anulate?

— Nu anulate, amânate! E bine să-i faci să aștepte, vor fi cu atât mai dornici să te aibă.

— Dar Masaharu e clientul meu cel mai vechi.

— Asta e! Masaharu e nou-venit în cartier și, deși are bani să se scalde-n ei, Saburo e un client mai important. Tanti și tătucu' îl cunosc foarte bine pe Saburo, la fel și Tama. Vor fi încântați.

Râse strident.

— Saburo se-ntoarce! Totul va fi la fel ca-n vremurile bune de altădată. Lucrul acesta mă face să mă simt tânără din nou!

Hana simțea cum i se răscolește stomacul.

— Nu sunt obligată să mă culc cu el, dacă nu-l plac! mormăi ea. Va trebui să-mi facă curte, la fel ca ceilalți!

Mitsu își încreți fruntea. La fel ca toate femeile, avea sprâncenele rase, în locul lor fiind doar două linii trase cu creionul pe vechiul contur.

— Nu fi proastă! zise ea. N-are nicio legătură cu ce-ți place ție. Nu ești aici decât de puțin timp, mereu uit asta! E un om foarte important.

Hana înghiți în sec.

— E tânăr sau bătrân? întrebă ea. E chipeș? E inteligent?

— E bogat, asta-i tot ce trebuie să știi. Du-te acasă și culcă-te! Vei avea nevoie de multă energie la noapte.

Înainte ca Hana să mai poată spune ceva, Mitsu se și întorsese cu spatele la ea, țopăind spre ceainărie, apoi perdelele se traseră în urma ei.

Fără tragere de inimă, Hana făcu cei câțiva pași spre Casa Tamaya. Își imagina entuziasmul care-i cuprinsese pe toți cei de acolo. Tanti și cu tătucu' vor insista să se culce cu bărbatul acela; Tama îi va spune că i se ivise-n cale o mare oportunitate. Lovi cu piciorul pământul acoperit de praf. Tocmai când începea să creadă că era stăpână pe propriul destin, apărea mereu câte ceva care să-i aducă din nou aminte că era numai o sclavă, în ciuda hainelor ei frumoase, era proprietatea acelor oameni.

Ajunse la poarta care ducea spre Edo-cho 1 și spre Casa Tamaya, când se opri, jucându-se cu evantaiul. Va trece pe la Otsune. Ea va

ști să-i spună ce să facă.

Câteva minute mai târziu, Hana ajunse în fața ușii lui Otsune și încercă s-o deschidă. Dar era încuiată. Se opri nedumerită. Nimeni nu-și încuia ușa vreodată, mai ales Otsune, nu, niciodată. Trase din nou de ea, întrebându-se dacă nu cumva era înțepenită, apoi o scutură și o zgâlțâi.

Gândindu-se că poate prietena ei se îmbolnăvise, bătu mai tare-n ușă strigând:

— Otsune! Ești aici?

Auzi pași înăuntru și un scârțâit de metal și scoase un suspin de ușurare. Ușa se întredeschise.

— Ce s-a întâmplat? Dormeai? o întrebă Hana, împingând ușa.

O rază de lumină dădu la iveală sandalele care umpleau intrarea și treapta care ducea sus, spre cămăruța lui Otsune. Umbra Hanei se contura deasupra, neagră și colțuroasă. Dar, când intră în casă, își dădu seama că era întuneric, iar aerul umed și închis, sufocant ca într-o cameră de baie. Probabil că Otsune închisese ușile glisante, se gândi Hana uimită.

Brusc, o pereche de mâini o înșfăcă brutal de umeri. Hana țipă speriată, în timp ce atacatorul o răsuci și o împinse într-o parte. Ea se împiedică de niște sandale, întinzând brațele și, încercând să se agațe de ceva, se dezechilibră și căzu. Auzi cum, odată cu ea, se prăbușește și un raft de pantofi, iar ușa se închise în urma ei. Era acum într-un întuneric deplin și, mai mult, auzi bubuitul zăvorului tras la loc.

Încă amețită de lumina de afară, speriată și temătoare, încercă să atingă ceva familiar, apoi sări în spate și cu un gâfâit de groază atinse cu mâna o bucată de pânză aspră. Auzea pe cineva cum respiră greu și simțea miros de transpirație masculină amestecat cu un altul și mai greu, de haine murdare, precum și căldura unui trup foarte aproape de al ei. În timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul,

zări o siluetă mișcându-se în umbră.

Un nebun sau un cerșetor, se gândi ea, simțind cum sângele îi zvâcnește-n urechi. Probabil că dăduse buzna în casă și-o omorâse pe Otsune, iar acum o prinsese și pe ea aici, ca într-o cursă, începu să țipe, dar omul o prinse din nou și-i astupă gura cu mâna, apăsând-o atât de tare, încât simți pe buze transpirația și murdăria de pe ea. Mai simțea trupul lui lipit de-al ei și se lupta să scape din mâinile lui, dar el o strângea din ce în ce mai tare. Panica o cuprinse în timp ce dădea din picioare și i se împotrivea, încercând să-și recapete respirația, sigură că o va arunca pe podea și îi va smulge chimonourile într-o clipă. El o împinse jos, în genunchi, acoperindu-i strâns gura cu mâna.

— Nu te teme! Nu-ți fac niciun rău! spuse el încet. Te rog să nu faci niciun zgomot!

Ea aruncă o privire-n sus, zărind părul în neorânduială, barba neagră, țepoasă și ochii care luceau în raza slabă de lumină ce pătrundea printre ușile glisante.

— Iartă-mă! îi spuse el. Nu țipa, te rog!

Ea dădu aprobator din cap, tremurând toată, și el o eliberă. Hana își încleștă pumnii, amintindu-și de pumnalul pe care-l avea în *obi.* Dacă se mișca un singur centimetru, îl va înjunghia.

— Unde e Otsune? Ce i-ai făcut? îl întrebă ea în șoaptă, cu furie.

— Se întoarce imediat, zise el. Eu sunt… un vizitator. Îmi pare rău că te-am speriat!

Îngenunche în fața ei, fără a-și lua ochii de la ea, precaut, și Hana observă că avea ținuta unui militar, cu genunchii depărtați și spatele foarte drept. Fața lui era brăzdată de o rană și dâre de murdărie, dar perfect calmă. Se uita la ea apreciativ, cu sprâncenele ridicate, ca și cum s-ar fi întrebat ce fel de făptură capturase.

Apoi ea înțelese. Era probabil un fugar, un soldat din armata nordului. De aceea era încuiată ușa principală, și ușile glisante închise. Era un fugar. Avea mai multe motive să se teamă decât ea.

— Nu te voi da în vileag! zise ea încet, în timp ce teama i se risipea. Noi toți suntem din Edo, credincioși cauzei nordului.

Omul expiră zgomotos și-i aruncă o privire aspră pe sub părul des, care-i cădea în ochi.

— Nu există nicio cauză a nordului! zise el pe un ton amar. Totul s-a sfârșit!

Așadar, el luptase de partea nordului, se gândi ea. Poate că luptase alături de soțul ei. Poate îl cunoscuse și știa ce se întâmplase cu el. Dar gândul la soțul ei îi aduse aminte că acel capitol din viața ei se încheiase pentru totdeauna. Acum era curtezană, și soțul ei n-ar mai fi acceptat-o niciodată înapoi, indiferent ce s-ar întâmpla.

Gura bărbatului exprima dispreț.

— Am văzut mutre de sudiști pe străzile de aici, mormăi el. Le-am auzit glasurile. Voi, femeile, vă vindeți trupul inamicului.

Hana se retrase ca și cum ar fi lovit-o cineva.

— Cu toții a trebuit să găsim o cale de a supraviețui, zise ea în cele din urmă cu vocea sugrumată. Sunt în viață, ești în viață. E mai bine să nu întrebi cum.

Umerii bărbatului căzură.

— Iartă-mă! îi spuse, și Hana simți un val de simpatie.

El luptase pentru cauza lor și fusese înfrânt. S-ar putea să fi fost rănit, s-ar putea să fi fost nevoit să comită cele mai groaznice fapte și să se întoarcă în zdrențe la Edo, incapabil să țină capul sus. Era imposibil să-ți imaginezi ce era în inima lui. Se-ntinse spre el și-și puse mâna pe mâna lui.

— Amândoi am avut de suferit, îi spuse ea blând. Dar am reușit să mergem mai departe, într-un fel sau altul. Asta-i tot ce contează!

El o privi și dintr-odată ea se simți fericită că avea veșminte simple, ca de servitoare, și nu purta hainele acelea superbe de curtezană.

— Mă cheamă Hana, spuse ea zâmbind.

24

Yozo își simți inima bătând mai tare în clipa în care mâna fetei o atinse pe a lui. În beznă, tot ce putea să vadă era ovalul feței ei, palidă ca luna, și părul negru ca o cascadă revărsată pe spate. Drăgălășenia ei era evidentă, la fel tonul blând și prezența calmă, împreună cu parfumul hainelor și al părului ei. Era tânără – își putea da seama de lucrul acesta după voce – și micuță pentru că, atunci când o prinsese în brațe, o simțise ușoară ca o pasăre.

Atingerea ei îi reînvie sentimente de care uitase că există. Avusese o altă viață cândva, își amintea acum de ea, când oamenii nu se luptau între ei și nu mureau și în care întâlnea femei cu pielea catifelată și vocea plăcută. Atunci existența lui părea deschisă tuturor posibilităților. Acum era atât de împuținată, încât se rezuma la supraviețuire.

O mare parte din zi fusese nevoit să stea încuiat în casa aceasta, ca prins într-o capcană, și începuse să i se pară chiar mai rău decât atunci când fusese închis în cușca de bambus. Era mică și înghesuită și, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, de dimineață Marlin insistase să închidă toate ușile glisante înainte să plece împreună cu femeia sa și să-l lase să se împiedice pe întuneric, sufocat de fumul de mangal și de mirosul de păr ars. Yozo avea impresia că aterizase-n iad. Viața lui era pe ocean, navigând la bordul unui vapor, sau la Ezo, luptându-se cu inamicul alături de oamenii săi, ori în munți, cu vânătorii de urși, nu aici, închis în casa asta mică, așteptând să fie măcelărit.

Se tot plimbase în sus și-n jos blestemând, când auzise un ciocănit la ușă. Se gândise că soldații îi luaseră urma și scosese pumnalul din centură. Pe urmă auzi o voce de femeie, așa că lăsase pumnalul în jos. Primul lui gând fusese s-o tragă în casă înainte de a-i alerta pe

vecini, dar numai după ce-o blocase înăuntru începuse să se întrebe cine era de fapt. Prea rafinată să fie o simplă fată din Yoshiwara, fusese primul gând care-i trecuse prin minte, deși avea numai niște amintiri vagi în legătură cu femeile pe care le întâlnise aici în trecut, când îl însoțise pe tatăl lui.

Și, pe neașteptate, ea își așezase mâna pe mâna lui. Știa că arăta ca un sălbatic și că se purtase la fel, dar cu toate acestea nu-i era frică de el.

Se auzi un nou ciocănit în ușă, urmat de un al doilea. Era semnalul convenit cu Marlin. Yozo trase de zăvor și francezul masiv intră pe ușă, aplecându-se mult în jos, să nu lovească pragul de sus cu capul. Femeia lui îl urmă cu pașii ei mici și câte o legătură în fiecare mână.

— Ara! Nu-i pic de aer aici! strigă Otsune, punându-și jos pachetele, desfăcându-și evantaiul și agitându-l cu furie. Fratele meu mai mare, sunt sigură că te-ai sufocat! Cine-i acolo, Hana, tu ești?

Marlin calcă apăsat prin încăpere și deschise ușile glisante, în timp ce aerul și lumina pătrundeau înăuntru, Yozo se întoarse, curios să vadă fața fetei. Ea fugise s-o întâmpine pe Otsune și, în timp ce îngenunchea, aplecată, lumina soarelui îi contura trupul zvelt și părul negru și des, care i se revărsa pe spate, scoțând în evidență crizantemele albe de pe chimonoul ei indigo.

Lui Yozo i se tăie respirația când îi văzu ochii migdalați, nasul delicat și gura mică și plină. Greșise, ea chiar era o fată din Yoshiwara. O trădau încrederea în forțele proprii și felul relaxat de a se purta în prezența bărbaților. Departe de a îngenunchea în tăcere sau de a fugi și de a se ascunde în spatele casei, ca o nevastă de samurai, ei părea că-i place să fie în centrul atenției. Avea totuși și o anume inocență, ca și cum n-ar fi fost de multă vreme curtezană.

Se-ntoarse spre Marlin, părând că abia acum îl zărea, apoi își duse mâinile la gură și sări înapoi, cu ochii larg deschiși, de parcă

văzuse un monstru. Bărbații izbucniră în râs. Pentru o secundă, Yozo îl văzu pe prietenul lui prin ochii ei, o siluetă masivă cu brațe vânjoase, cu un nas enorm, ochi de-un albastru uimitor și picioare groase precum trunchiurile de copaci. Marlin chiar arăta ca un uriaș într-o casă de păpuși.

Otsune desfăcu una dintre legăturile pe care le adusese și scoase orez învelit în frunze de bambus, murături, vinete înăbușite și bucăți de tofu prăjit. Hana își răsuci părul și-l înnodă într-un coc, lăsând la vedere pielea albă de pe ceafă. Se duse spre un cufăr, așezat pe unul dintre pereții încăperii, și scoase din el tăvi, bețișoare și condimente. Femeile aranjară mâncarea pe tăvi, punându-le în fața lui Yozo și a lui Marlin, și cei doi bărbați înfulecară cu lăcomie, bucurându-se de fiecare înghițitură. De luni de zile nu mai avuseseră parte de o masă atât de gustoasă.

— Prietene, ai nevoie de o baie! îi zise Marlin, ștergându-și mustața cu dosul mâinii lui păroase. O baie, și să-ți razi barba. Să arăți din nou a om civilizat.

Otsune se agita în jurul lor, de parcă fusese născută ca să aibă grijă de bărbatul ei și de prietenul acestuia. Se așeză în genunchi în fața lui Yozo și se aplecă în față, studiindu-l.

— Hana! zise ea. Yozo al nostru nu trebuie să iasă în evidență din mulțime, să nu-l ia nimeni la ochi. Are nevoie de-o ninsoare. Tu ce crezi? Ar trebui să arate ca un samurai sau ca un negustor? Ce zici de o tunsoare în stil occidental, ca sudiștii care-și fac veacul pe aici?

Hana își înclină capul într-o parte.

— Ei bine, cu siguranță are o claie de păr, zise ea. Suficient ca să-l aranjezi în orice fel.

Se-ntoarse spre Yozo.

— Otsune e foarte pricepută la frizuri.

— De obicei aranjez părul femeilor, zise Otsune râzând. Dar sunt sigură că mă voi descurca.

Hana se încruntă.

— Nu cred că te-ar putea lua cineva vreodată drept negustor.

Își luase un aer foarte serios, dar Yozo zări un zâmbet jucăuș pe buzele ei.

— Ești mult prea zvelt. Toți negustorii pe care i-am întâlnit sunt grași și palizi, cu burțile lăsate, pentru că stau mult timp în casă, numărându-și banii. Și, cu siguranță, nu trebuie să arăți ca un samurai. Ai da tot timpul de necaz. Nu, zise ea, lăsându-se pe călcâie. Cred c-ar trebui să arăți ca unul dintre flăcăii aceia care fac de pază și-i alungă pe clienții rău-platnici. Localnicii vor ști că ești nou-venit, dar clienții nu-și vor da seama, și clienții sunt cei de care trebuie să ne temem. Otsune, ar trebui să i-l prezinți lui tanti, la Casa Tamaya, să-i ofere o slujbă. Îi poți spune că-i văr cu tine, de-abia sosit de la țară. Asta ar putea explica de ce n-a mai fost văzut pe-aici.

Otsune îi dădu lui Yozo un lighean, pe care-l umplu cu apă caldă. El se duse în spatele casei, se dezbrăcă până la legătura din jurul șoldurilor și se spălă cât putu de bine.

— Și, când arăți cât de cât prezentabil, trebuie să te duci glonț la baie, adăugă Hana sever în clipa în care el reveni în casă.

Yozo se strâmbă și întoarse capul, furios din pricina influenței pe care femeia aceasta o exercita deja asupra lui, din pricina modului în care-l vrăjise fără să ridice nici măcar un deget, din pricina faptului că nu-și mai putea lua ochii de la ea.

Se așeză, și Otsune îi mai reteză din barbă, apoi ascuți o lamă pe o piatră și-i rase bărbia și obrajii cu mișcări de expertă. În final, începu să-i aranjeze părul. El stătea liniștit, în timp ce smocuri mari de păr negru cădeau pe podeaua acoperită de ea cu o cârpă, făcându-i plăcere atingerea ei ușoară, în timp ce se învârtea în jurul lui, frecționându-i pielea capului și împingându-l dintr-o parte în alta, scoțându-i la iveală urechile, o zonă pe care o simțea acum ușoară și răcoroasă. Și o mai avea și pe Hana, în chimonoul ei de bumbac, care le umplea, pe rând, ceștile cu ceai. Yozo încerca s-o

ignore, observând însă cât de curioasă devenise, cum i se măriseră ochii la vederea ultimului smoc de păr prăfuit căzând pe jos, când fața lui chipeșă se dezvălui privirilor ei și cât de timidă era acum, evitând să ridice ochii spre el.

În timp ce Otsune făcea câțiva pași înapoi, să-și admire opera, Hana se strecură pe lângă ea și îngenunche în fața lui Yozo.

— Într-o zi, fratele meu mai mare, zise ea, privind în sus spre el, trebuie să-mi povestești unde ai fost și ce-ai făcut. Vreau să știu totul.

Vocea îi era blândă și tonul grav. În timp ce-o ajuta pe Otsune, discuta cu ea pe un ton jucăuș, ca o fată din Yoshiwara, dar acum vorbea atât de serios încât trebui să-i răspundă.

— Îți voi povesti, promit! zise el. Într-o bună zi.

El își îndreptă umerii. Trebuia să aibă grijă, își spuse. Nu era momentul să se lase derutat de o femeie. Trebuia să-i găsească pe Enomoto și pe ceilalți camarazi ai săi.

A doua legătură a lui Otsune conținea câteva haine frumos împăturite, și Yozo aruncă pe el o jachetă de lucru bleumarin, își vârî pumnalul în centură, apoi rulă un prosop și și-l înnodă în jurul capului. Femeile, așezate pe călcâie, îl priveau apreciativ, apoi se uitară încântate una la alta.

— Perfect! rosti Otsune întorcându-se spre Marlin, care zăcea pe spate ca un trunchi retezat de copac, ocupând jumătate din încăpere, cu capul proptit într-o pernă.

Yozo sări în picioare și făcu un pas spre ușă.

— Nu așa de repede, prietene! îl avertiză Marlin, prinzându-l de mânecă. Sunt spioni în Yoshiwara, și tu ești un evadat. Lasă-mă să verific terenul înainte să ieși. Oamenii de-aici mă cunosc.

— Te rog să ai grijă! îi spuse și Otsune, privindu-l pe Yozo cu ochii mari. Să nu aduci vreun necaz pe capul nostru, acum, că îl am din nou pe Jean. Fiindcă războiul a luat sfârșit, sudiștii știu că acesta e primul loc în care se vor ascunde evadații. Oamenii spun că

polițiștii patrulează deja pe străzi, deghizați în clienți.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— I-am dus atât de mult dorul! zise ea încet, punând o mână pe coapsa masivă a lui Marlin. Yoshiwara era o lume aparte, și oamenii shogunului nu veneau niciodată aici, dar cei aflați acum la putere nu mai respectă vechile obiceiuri.

Yozo oftă. Era impresionat de faptul că prietenul său, străinul acesta morocănos pe care multă vreme îl considerase drept un exilat singuratic în lumea lor, avea o femeie care-l așteptase, și încă una atât de devotată.

— Mă îndoiesc de faptul că poliția îi va acorda atenție unui biet servitor, când un francez uriaș tocmai și-a făcut apariția în oraș, zise el.

O bătu pe Otsune pe umăr.

— Nu te teme, voi aștepta o oră sau două înainte de a ieși.

În depărtare se auzi dangătul înăbușit al clopotului de la templu, plutind peste câmpuri, până la micile case mărginind aleile dosnice din Yoshiwara. Sunetul reverberă prin mica încăpere, făcând paravanele de hârtie să zornăie în ramele lor. Hana păli.

— Nu mi-am dat seama că-i atât de târziu! șopti ea. Aveam mare nevoie să discut ceva cu tine, Otsune, dar acum nu mai e timp.

Otsune o mângâie pe mână.

— Știu ce doreai să mă-ntrebi.

Aruncă o privire spre cei doi bărbați, apoi se apropie de Hana și-i șopti:

— Omul ăsta de care vorbește toată lumea. Unii zic că-i un monstru, deși e doar un bărbat, mai bogat decât alții, dar cu același apetit. Vezi să aibă munți de mâncare și multă băutură, și totul va fi bine. Vino mâine să-mi spui cum a mers.

Yozo se uita când la una, când la alta. N-avea idee despre ce vorbesc, dar Hana părea brusc hăituită, ca o sălbăticiune prinsă în capcană.

— Nu trebuie să faci nimic dacă nu vrei! îi spuse el. Acum suntem și noi aici, Marlin și cu mine. Te putem apăra.

Marlin se ridică în capul oaselor.

— Bineînțeles! Nu vom lăsa pe nimeni să-ți facă rău! declară el cu vocea lui profundă, de bas.

— Trebuie să fac ce mi se spune, replică Hana tristă. Voi, bărbații, ați fost în armată. Trebuia să executați ordinele, indiferent dacă vă plăcea sau nu. La fel trebuie să fac și eu.

Yozo simți din nou atingerea degetelor ei pe mâna lui.

— Dar îți mulțumesc! adăugă făcând o plecăciune în fața lui și luându-și rămas-bun.

Se opri în prag, grațioasă în chimonoul ei indigo, cu părul învârtejit, desfăcut pe spate, apoi își vârî picioarele goale în saboți și deschise ușa. Pentru câteva clipe, o învălui lumina soarelui. Apoi, zgomotul insectelor umplu camera și ea dispăru.

— E tare frumoasă! zise Yozo, clătinând din cap cu un zâmbet trist.

Marlin o trase pe Otsune spre el. Aceasta din urmă îi aruncă o privire lui Yozo, vrând parcă să se asigure că nu-l supăra această dovadă fățișă de afecțiune, pe urmă se lipi de Marlin și se uită în sus, la el.

— Toată frumusețea de care am eu nevoie se află chiar aici, zise Marlin zâmbindu-i.

25

Ținând cu o mână umbrela de soare deasupra capului și cu cealaltă ridicându-și poalele chimonoului, Hana o porni grăbită pe marele bulevard. Încă de dimineață draperii roșii apăruseră la intrările caselor și felinare roșii prinse peste tot de streșini slăveau numele lui Saburosuke Kashima. Oriunde întorcea capul, Hana

vedea literele și simțea cum i se strânge inima din cauza unei presimțiri rele.

Fiecare pas pe care-l făcea o ducea mai aproape de momentul întâlnirii cu Saburo. Încercă să-și aducă aminte de sfatul lui Otsune, dar nu se putea gândi decât la ce se petrecuse în cursul dimineții. Nu mai văzuse niciodată un bărbat care să se poarte cu o femeie așa cum se purta Marlin cu Otsune, cu multă afecțiune și tandrețe. Și apoi mai era și Yozo. Se trezea zâmbind când se gândea la el. Putea spune că era un om curajos, dar și gentil, cu un aspect atât de familiar, totuși foarte străin în comportament.

Își amintea cât de schimbat arăta după ce Otsune îi răsese barba și-i tăiase părul. Avea un chip masculin, musculos și foarte bronzat, cu fruntea lată și ochi inteligenți, chipul unui bărbat în care putea avea încredere. Îi răsunau în minte cuvintele lui: „Te pot apăra”. Pentru soțul ei fusese o sclavă, pentru clienți, nimic altceva decât o sursă de plăcere. Nimeni, niciodată, nu se oferise s-o apere.

Totuși, spusese că femeile din Yoshiwara își vindeau trupurile inamicului. Gândul îi trimise un fior rece pe spinare. Era adevărat, se culcase cu inamicul și continua s-o facă. Chiar își permisese să-l placă pe Masaharu. Ce trădare putea fi mai mare decât aceasta?

Soarele de după-amiază nu mai era atât de pârjolitor, și mirosuri de flori și de pește fript umpleau aerul, făcându-l aproape imposibil de respirat. În fața uneia dintre case, strada era plină de bărbați care se holbau la câteva fete aflate într-o cușcă mare. Hana trecu prin mulțime, ferindu-se când se apropia prea tare de câte un trup transpirat. Printre clienții în haine frumoase erau și oameni slabi, cu ochi hămesiți, foarte probabil soldați din armata nordului, fugari ca și Yozo. Apoi dădu nas în nas cu doi bărbați cu ochii răi și gâtul gros, care-și croiau drum prin mulțime, căutându-i fără îndoială pe fugarii hăituiți. Simți teama, ca și cum ar fi primit o lovitură în stomac, și grăbi pasul.

O siluetă ca un băț, cu un chimono negru, strălucitor, se tot agita

în fața Casei Tamaya, privind când în susul, când în josul străzii. Era tanti, cu fața ei pictată în alb, schimonosită de furie. Micuța Chidori alergă spre Hana, cu obrajii ei grăsuți lucind de transpirație pe sub machiaj, și o apucă de mânecă.

— Grăbește-te, sora mea mai mare, grăbește-te! gâfâi ea.

Din bucătării se auzeau tot felul de zgomote, servitorii erau ocupați până peste cap cu prepararea peștelui pentru plăcintă și a orezului decorticat.

— Acum ți-ai găsit să-ntârzii! șuieră tanti în urechea Hanei, în timp ce ea făcea o plecăciune cerându-și iertare. Știi foarte bine cât de importantă e ziua aceasta! Du-te înăuntru și pregătește-te! Saburo trebuie să ajungă la ceainăria Crizantema dintr-o clipă-n alta.

La fel ca restul Yoshiwarei, Edo-cho 1 era drapat cu pânze colorate și felinare. Fetele mergeau grăbite, pălăvrăgind entuziasmate, gheișele își vedeau de drum, urmate de servitori care le cărau *shamisenele,* măscăricii își repetau numerele și băieții ieșeau în fugă din restaurante cu tăvi pline cu mâncare, puse unele peste altele. Toți erau mai frumos îmbrăcați decât de obicei și toți, după cum își imagina Hana, sperau să-i atragă atenția lui Saburo în timp ce se plimba prin Yoshiwara. Dar dacă fetele care nu-l întâlniseră niciodată pe Saburo debordau de entuziasm, femeile mai în vârstă păreau ciudat de reținute.

Hana tocmai trecea pragul Casei Tamaya, când tanti se-ntoarse spre ea.

— O, am uitat! îi aruncă ea nepăsătoare. Trebuia să-ți spun ceva. Îți amintești de Fuyu? A fost aici și-a întrebat de tine.

Hana simți că nu mai avea aer. Probabil că Fuyu îi aducea o scrisoare de la Oharu și Gensuke, așteptându-se să primească un bacșiș generos. Cu siguranță acesta era motivul pentru care tanti evita s-o privească în ochi.

— Unde e? întrebă Hana.

— Nu erai aici, așa că i-am spus să vină din nou mâine.

Hana se lăsă greu pe-o treaptă.

— N-a… lăsat nimic pentru mine? întrebă cu lacrimile jucându-i în ochi.

— Nu, zise tanti trăgând-o de mână să se ridice. Mai era cineva cu ea, un bărbat.

Hana își smulse brațul din strânsoarea femeii.

— Ce fel de bărbat? întrebă ea nerăbdătoare.

— Cu siguranță nu arăta ca unul cu bani, zise tanti, strâmbând disprețuitor din nas.

— Dar era tânăr? Era bătrân?

Dacă era bătrân și invalid, atunci cu siguranță era Gensuke.

Alunița de pe bărbia femeii începu să tremure.

— Nu pot spune, nu i-am dat nicio atenție, răspunse ea. Presupun că tânăr și prost îmbrăcat. Nu genul de oameni pe care-i dorim prin preajmă.

Tânăr… deci nu fusese Gensuke. O posibilitate îngrozitoare îi trecu prin minte. Presupusese că soțul ei era mort și fusese atât de dornică să știe ce făceau Oharu și Gensuke, încât îi dăduse lui Fuyu adresa ei adevărată. Tocmai lui Fuyu, dintre toți oamenii! Dar dacă soțul ei nu era mort – dacă era viu – și Fuyu se dusese acasă, îl întâlnise, iar el insistase să-l aducă direct aici? Într-o criză de furie teribilă o va târî pe Plana până acasă, o va pune cu gâtul pe un butuc și îi va tăia capul.

Tremurând înfricoșată, se sprijini cu capul de zid, încercând să-și revină.

— Când… când au fost aici? întrebă ea șoptit.

— Cu puțin timp în urmă, răspunse tanti. Nu mai pierde vremea, trebuie să urci.

Hana pășea clătinându-se prin casă, în timp ce tanti o tot zorea, îndreptându-se spre apartamentul ei cu podele lustruite, unde servitoarele puneau așternuturi noi pe pat, așezau tava pentru

hainele oaspeților și rulourile de bambus și făceau tot felul de aranjamente florale.

Singura ei șansă, își spuse Hana, era să găsească pe cineva care s-o apere, cineva atât de puternic, încât nici măcar soțul ei să nu îndrăznească să i se opună. Pentru câteva clipe se gândi la Yozo, apoi clătină din cap. Nici măcar Masaharu nu era atât de puternic și, în orice caz, nu era atât de naivă să creadă că el ar face un lucru care i-ar putea periclita cariera.

Totuși, era cineva care putea s-o protejeze, cineva puternic și bogat, care n-avea obligații față de nimeni și despre care toată lumea spunea că avea tot ce-și dorea: Saburosuke Kashima. Poate că faimosul Saburo se va dovedi, în cele din urmă, a fi chiar salvatorul ei.

26

În camera ei, Hana se pregătea singură, punând un strat de machiaj mai puțin gros decât de obicei. În loc de masca albă, opacă, ea aplica un luciu subțire, pal, care-i scotea în evidență trăsăturile delicate. Servitoarele îi ridicaseră părul, pieptănându-i-l sub forma unui turn, în vârful căruia așezaseră o elegantă diademă de coral. Din loc în loc se vedeau ace de păr aurite și de baga. Chiar și chimonourile erau mai puțin sofisticate decât de obicei, mai subțiri, potrivite pentru o seară caldă, de început de toamnă, cel de deasupra având o nuanță delicată, de culoarea piersicii. Numai *obi*-ul era extrem de scump, dintr-un brocart superb, brodat cu lei și bujori.

Când se privi în oglindă, Hana pe care o cunoștea ea dispăruse. Devenise Hanaogi, o femeie fascinantă, dirijând o imensă șaradă, în care bărbații puteau face orice doreau, încrezători că nu vor suporta niciun fel de consecințe.

Se trezi dintr-odată dorindu-și ca Yozo s-o poată vedea acum, când era mai frumoasă decât oricând. Își imagină fața lui, aducându-și aminte modul în care o privea, apoi clătină din cap, încruntându-se din pricina acestor gânduri prostești.

Salonul ei fusese lustruit și umplut cu tot felul de podoabe atârnătoare care sugerau lux și senzualitate. Aerul era parfumat cu miros de aloe, santal, scorțișoară și mosc și, la celălalt capăt al încăperii, fuseseră așezate trei perne de damasc în fața unui paravan aurit din șase părți, una pentru Hana, alta pentru Kawanoto, însoțitoarea favorită a Hanei, care urma să fie gazda petrecerii, și cealaltă pentru oaspetele de onoare, cu o cutie pentru tutun lăcuită alături. De pereți stăteau sprijinite mai multe instrumente muzicale, chimonouri superb brodate erau atârnate pe umerașe, *obi*-uri grele, din cauza firului de aur, erau puse cât mai la vedere și, în alcov, fusese atârnat un pergament pe care era pictat un stârc în zbor prin soarele care tocmai răsărea. Era un lux care nu putea fi văzut nici în palatul unui *daymo.*

Pe măsură ce se apropia momentul sosirii lui Saburo, tanti intra și ieșea încontinuu, măsurând-o pe Hana din cap până-n picioare, îndreptându-i gulerele chimonourilor și ajustându-i diadema de pe cap cu un deget noduros. Servitoarele aduceau tăvi pline cu mâncare: legume gătite la abur, tăiate cu multă artă, calmari mici, întregi, farfurii cu tăiței fini, albi și vinete mici, de culoare violetă, murate în drojdie de sake. Le așezară pe o masă joasă, alături de butelci de sake, sticle de vin de prune și un castron mare plin cu apă, în care se fugăreau minusculi pești transparenți.

— Pește mărunt, zise tanti foarte încântată. L-am comandat special la Kyushu. Sigur că n-a fost ieftin.

Își linse buzele, anticipând suma imensă de bani pe care urma să i-o ceară oaspetelui în schimbul acestui banchet.

— Saburo-sama e foarte pretențios.

Hana trase adânc aer în piept și se forță să-și păstreze calmul.

Trebuia să-l vrăjească pe Saburo, să se asigure că-i va deveni client, numai că, pentru asta, trebuia să se culce cu el. Nu avea cum să scape.

Tama îi dăduse câteva sfaturi când de-abia venise în cartier: „Încurajează-l pe client să bea cât mai mult posibil, apoi, când vă retrageți în pat, lasă-l să-și facă poftele imediat. După aceea, îndeamnă-l să repete. Ține minte, încordează-ți fesele și leagănă-ți șoldurile în stânga și-n dreapta. Asta va strânge poarta de jad, și el va ajunge repede la extaz. Lucrul acesta îl va epuiza și va adormi, așa că vei putea să dormi și tu".

Până în seara aceea se culcase numai cu clienți de care-i plăcea și nu avusese niciodată nevoie de sfatul Târnei, dar astă-seară sosise momentul să-l pună în aplicare.

Cuprinsă de panică, auzi saboți bocănind pe stradă, îndreptându-se spre Casa Tamaya, un zgomot estompat la început, apoi din ce în ce mai puternic, târșâit de picioare și vociferări ca și cum o mulțime de oameni ar fi luat parte la o paradă sau la un carnaval. Când cântecele și bătăile din palme se apropiară, Hana trecu într-o cameră alăturată. Prin ușile subțiri de hârtie fină auzi gheișele sporovăind cu glas pițigăiat și târșâit de picioare pe tatami în timp ce oamenii intrau în casă.

Închise ochii, dar spre surprinderea ei îi trecură din nou prin minte cuvintele lui Yozo, ca o mantra: „Te voi apăra". Furioasă pe ea însăși, dar și pe el, pentru că-i distrăgea atenția, își încleștă pumnii și se forță să se concentreze.

Tanti îi aruncă o ultimă privire, asigurându-se că era pregătită, apoi deschise ușa cu o mișcare agilă a mâinii, astfel încât Hana ieși în plină lumină. Își văzu camera și pe oamenii din ea, care păreau înghețați de lumina unui fulger: măscăriciul cu haina lui bej și o batistă pe cap, cu degetele de la picioare timid răsucite-n jos, imitând o curtezană, gheișele zâmbitoare, cu dinții lor înnegriți, făcându-și vânt cu evantaiul și, la celălalt capăt al camerei, alături

de Kawanoto, o prezență masivă, omul care avea să plătească pentru toate acestea.

Hana își săltă poalele chimonourilor și dădu la iveală un picior gol, conștientă de efectul gestului ei, strecurat de sub spuma de mătase și brocart, evocând femeia de dedesubt. Legănându-și trena, pluti prin cameră și se lăsă în genunchi în fața oaspetelui. Ridică un păhărel de sake, bău, apoi îi aruncă o privire printre gene lui Saburo.

Era gras, enorm chiar, semăna cu o gogoașă imensă, dar toți oamenii foarte bogați aveau tendința să se îngrașe peste măsură, se gândea ea. Era și bătrân, deși nici asta nu era ceva neobișnuit. Era îmbrăcat cu haine scumpe, trupul mătăhălos fiind învelit într-un veșmânt purpuriu cu negru, din cea mai fină mătase, cu un poem frumos caligrafiat cu fir de aur pe mâneci și pe guler, dar pătat cu sake, iar pe piept și sub brațe se vedeau urme de transpirație. Sus, pe trupul mare și rotund, ca o mandarină deasupra unui dovleac, se vedea un cap mic, cu ochii bulbucați ascunși între falduri de piele. Privit de la depărtare, arăta ca un broscoi enorm.

Hana continua să-l studieze. Se vedea de la o poștă că era un bărbat obișnuit să i se facă pe plac, însă ea știa că ar fi fost o greșeală să-i cedeze cu ușurință. Cea mai bună strategie era să-l lase să aștepte, sporindu-i dorința până la cea de-a treia vizită, astfel ca atunci când, în sfârșit, obținea ce-și dorea, să simtă o emoție și mai puternică. Totuși, nu putea să-l amâne la nesfârșit. Un bărbat ca el avea puterea s-o apere de soțul ei și, de aceea, trebuia să-l prindă în mreje.

Își aranjă poalele chimonourilor și-l privi pe Saburo cu o sfială prefăcută. Își făcuse un obicei din a-și tachina clienții, jucându-se cu ei ca mâța cu șoarecele. Amintindu-și lecțiile Târnei, întoarse capul într-o parte, înclinându-l, pentru ca el să-i poată vedea ceafa cu piele albă, fină, nemachiată.

— Așadar tu ești Saburo-sama! zise ea pe un ton fin ca mătasea.

Ne-ai neglijat atât de mult timp, așa ceva nu se iartă! Și acum reapari din senin și mă ceri tocmai pe mine, dintre toate fetele, când nici măcar nu mă cunoști.

— Sora noastră mai mare, Tama, era moartă după tine, știai asta? ciripi și Kawanoto, alăturându-i-se, cu ochii mari și nevinovați. N-a mai închis un ochi după ce-ai plecat. Dar acum, după ce a jelit mai multe luni, și-a găsit un nou favorit. Bănuiesc însă că și tu ai găsit pe cineva la Osaka, o femeie de care îți pasă mai mult decât de noi.

— Nu-i adevărat! replică Saburo zâmbind prostește, obrajii lui urâți devenind purpurii. Cum ar putea să-mi pese de altcineva decât de voi, fetele de aici, de la Casa Tamaya?

Fața i se încreți într-un zâmbet, dând la iveală mai mulți dinți lipsă.

— În clipa în care am auzit de faimoasa Hanaogi, m-am întors de la Osaka într-un suflet. Și, într-adevăr, ești la fel de frumoasă precum se spune, de fapt, chiar mai frumoasă.

Începuse dansul. O trupă de gheișe cânta o melodie la *shamisene,* tobă mică și flaut, acompaniind o solistă. Urmă un dans executat de două dintre ele, agitându-și evantaiele, în timp ce măscăriciul le imita, jucând rolul unei curtezane. El îi aruncă o privire oaspetelui, dar Saburo o privea fix pe Hana, printre pleoapele lăsate.

— Mai torn sake? îl întrebă ea, umplându-i din nou paharul.

Voia să fie sigură că totul va merge strună, măcar în seara aceasta.

Saburo ridică paharul și-l goli dintr-o singură înghițitură, apoi îi făcu semn unuia dintre însoțitorii săi, un bărbat cu ochi ageri, care stătea în genunchi într-un colț al camerei. Omul înaintă pe genunchi, ținând în brațe mai multe suluri de damasc roșu, fin, pe care le așeză în fața Hanei.

— Ce te face să crezi că sunt de vânzare? întrebă ea, pretinzând că se simte ofensată, în timp ce-i umplea din nou paharul de sake.

În același timp, avea grijă ca ea să bea cât mai puțin.

— Hanaogi nu-și pierde niciodată capul, susură Kawanoto. Noi toate avem favoriții noștri, ea nu. Bărbații spun că are o inimă de gheață și că nimeni nu i-o poate înmuia. Toți cei care vin aici doresc să devină clienții ei, dar ea îi respinge nepăsătoare.

— Eu nu sunt un bărbat oarecare! mormăi Saburo.

Fața îi deveni roșie ca sfecla, iar ochii și gura semănau mai degrabă cu niște tăieturi înguste. O privi din nou fix pe Hana, de parcă încerca să-și imagineze ce ascundeau chimonourile ei.

Se iscă agitație în fața camerei și ușa se deschise. Tanti își făcu apariția în genunchi, lipindu-și palmele de podea și apropiindu-și fruntea de tatami. După o vreme, ridică privirea. Lumânările o făceau să arate ca o mască albă, iar peruca îi sticlea de atâta ulei.

— Crap din râul Yodo! croncăni ea.

O servitoare se ivi cu un platou mare din lemn de chiparos, pe care se afla un crap întreg. Arăta ca o mare de carne roz, tăiată în felii, care alternau cu fâșii de culoare roșie, totul aranjat pe schelet cu atâta repeziciune, încât capul dădea încă semne de viață. Întreaga capodoperă era aranjată pe un pat de ridichi albe și alge de un verde-închis, atât de măiestrit, încât îți dădea senzația că peștele continua să înoate prin mare. Dinspre gheișe și măscărici se auzi un murmur de apreciere, în timp ce servitoarea așeza totul pe masă, în fața lui Saburo.

Acesta din urmă își linse buzele.

— Unde-i bucătarul? mugi el. De ce nu l-a tăiat în fața mea? Ar fi fost un spectacol.

Însoțitorul luă un pahar cu sake și-l puse în dreptul gurii peștelui, o ridică și turnă câteva picături. Saburo urmărea atent cum gura animalului zvâcnea, înghițind picăturile, și apoi se puse pe râs, cu mâinile pe burtă, legănându-se înainte și-napoi. Însoțitorii, măscăriciul și gheișele îl priviră încordați preț de câteva clipe, apoi râseră și ei. În cele din urmă se întoarse spre Hana, ștergându-și ochii și uitându-se atent la ea. Fața îi era ca de piatră.

— Poți să te joci cât vrei, frumoasa mea, îi spuse el, dar la sfârșit tot a mea vei fi. Vei dansa cum îți cânt eu!

Pe Hana o trecu un fior rece pe șira spinării.

— Văd că ești un bărbat hotărât.

Arătă cu mâna spre castronul de sticlă în care înotau peștii minusculi.

— Chiar și pește mărunt. Nu-i așa că nu mai e sezonul lui?

— Sigur, zise el. Dar nu și la Kyushu.

Kawanoto pescui câțiva peștișori și-i puse într-un castron mai mic. Turnă sos de soia peste ei, în timp ce se zbăteau disperați, transformând sosul într-o spumă. Hana luă o pereche de bețișoare, dar înainte de a putea să prindă un pește și să i-l servească, Saburo smulse castronul cu ambele mâini, îl duse la gură și înghiți tot ce era în el. Își strânse buzele și ținu peștii în gură, umflându-și obrajii. Hana aproape că auzea peștii zbătându-se, lovindu-se de dinți, de limbă și de interiorul fălcilor lui. Bărbatul înghiți cu ochii ieșiți din orbite și își prinse-n mâini burta imensă, rânjind ca un idiot.

— Ce senzație! mormăi el. Încă se mișcă. Îi simt cum mișcă.

Se lăsă o tăcere prelungă, apoi măscăriciul și însoțitorii începură să râdă, urmați de gheișe. În cele din urmă, aplaudară cu toții și Hana zâmbi, împreunându-și mâinile.

Fața lui Saburo căpătase o nuanță intensă de roșu-brun, care se răspândi cu repeziciune, acoperindu-i tot capul chel. Foarte încet, ca un trunchi de copac mare, retezat în pădure, se prăbuși pe o parte, slobozi un oftat lung și începu să sforăie.

Hana așteptă un timp, asigurându-se că adormise cu adevărat, urmărind cum îi sălta burta aceea imensă, se ridică încet și, încordată încă, se strecură afară din cameră. Cel puțin nu mai trebuia să-și bată capul cu Saburo în seara aceea.

27

Când Hana ieși în stradă, cartierul era cufundat în liniște. Se stinseseră lumânările dinăuntrul lampioanelor de hârtie așezate pe streșini și în fața ușilor și, privind în sus, văzu sute de stele sclipind pe cerul întunecat. Se gândea că avusese noroc în seara aceea.

Cu coada ochiului, prinse o mișcare în întuneric. Era cineva acolo, un bărbat. Se întoarse spre el.

Chiar și pe întuneric, își dădea seama că nu era un client. Era prea tânăr și avea privirea hămesită, aproape înnebunită a fugarilor din nord. Se trase înapoi în umbră. Era trupeș, mult mai solid decât ea, ținea în mână un toiag zdravăn de care era legată o boccea, și răspândea un miros de haine murdare și așternuturi nespălate.

Omul făcu o plecăciune rapidă, asemenea unui soldat.

— Vă rog să mă scuzați, rosti tare și limpede, o caut pe curtezana Hanaogi.

Hana privi în jur, bucuroasă că-și schimbase hainele și își desfăcuse părul.

— Ce treabă aveți cu ea?

— Am să-i spun ceva.

— Mergeți înăuntru, întrebați de tanti și spuneți-i ei.

Bărbatul clătină din cap.

— Am ordin să-i spun doar lui Hanaogi.

Uimită, Hana îl privit mai atent. Vorbea cu un „r” apăsat și lungea vocalele, ca în Japonia centrală. Își dădu seama că venea din Kano, la fel ca și ea și soțul ei. Dar nu numai accentul i se părea cunoscut, ci și înfățișarea lui, cu picioarele depărtate ca și cum ar fi fost gata de atac. Chipul slăbit îi era ascuns de o barbă țepoasă și avea o cicatrice urâtă sub ureche. Era sigură că mai văzuse cândva nasul teșit și fruntea aceea bombată.

Și dintr-odată își aminti. În ziua în care i-a plecat soțul, văzuse afară un grup de tineri în haine albastre așteptând tăcuți la poartă. Soțul ei strigase un ordin, și unul dintre ei făcuse un pas înainte. Hana își ridicase ochii și, pentru o clipă, privirile i se încrucișară cu cele ale unui tânăr înalt, osos, cu o grimasă înspăimântătoare și părul vâlvoi, ca o tufa, în jurul capului. Îi venise să râdă văzându-l cum se înroșește până-n vârful urechilor. Soțul ei îl îmbrâncise spre tatăl său, care stătea proptit în sabie, asemenea unui veteran călit în bătălii.

— Locotenentul meu de nădejde, spusese el, lovindu-l cu palma peste spinare atât de puternic, încât îl împinsese câțiva pași înainte. Nu e el prea chipeș, dar e un spadasin neîntrecut și cred că ține și la băutură. Îmi pun toată încrederea în el.

Înghiți cu greu, încercând să-și stăpânească tremurul vocii.

— Ichimura?

— Doamnă! exclamă el, recunoscând-o.

Se auziră uși trântite în casa din spatele lor și pași coborând scările. Era un grup de gheișe care ieșeau cu clienții ce nu-și puteau permite să rămână peste noapte. În timp ce ieșeau pe ușă, unul dintre oaspeți se împiedică, dar se ridică, suduind vesel și făcându-le pe gheișe să izbucnească în hohote ascuțite de râs. Apoi se făcură nevăzuți după colț, spre marele bulevard, cântând.

Ichimura privea țintă în jos, îngrozit parcă s-o găsească pe soția stăpânului său într-un astfel de loc.

— Au murit cu toții, Ichimura, șopti Hana, cu vocea tremurândă, în timp ce cântecele se pierdeau în depărtare.

— Știu, răspunse el, am fost la dumneavoastră acasă.

Hana trase adânc aer în piept, amintindu-și de încăperile întunecate, unde nu mai rămăsese nimic, nici măcar pernele, de ușile glisante trase, de tăciunii mocnind în vatră. Își amintea cum alergase disperată, lăsând în urmă lătrăturile și bufniturile lucrurilor trântite de podele, cum gonise prin pădure spre râu,

lăsându-i de izbeliște pe Oharu și pe Gensuke.

— Nu mai e ce-a fost, doamnă. Totul e în paragină, spuse el, ștergându-și ochii cu mâneca. Servitorii mi-au povestit ce s-a întâmplat. Mai erau acolo doar o fată și un bătrân neputincios.

— Oharu și Gensuke! Și n-au pățit nimic?

Doar gândindu-se la ei, Hana se simți ușurată.

— Trebuia să-i transmit un mesaj tatălui stăpânului meu, zise Ichimura încruntându-se. Mi-au povestit ce s-a întâmplat la Kano și am aflat că cei din sud au venit să vă caute și a trebuit să fugiți. Și că nu mai știau ce s-a ales de dumneavoastră după aceea. Credeau că ați murit, așa că m-am lăsat păgubaș și am pornit-o spre oraș.

Se uită în jur și zise pe un ton scăzut:

— Acum am încropit o mișcare de rezistență. Îi vom goni pe cei din sud și-l vom aduce pe shogun acolo unde îi e locul. Unii dintre tovarășii mei au venit la Edo și m-au luat cu ei. Iar eu am tot întrebat în toate părțile, crezând că poate mai sunteți în viață, dar apoi am rămas fără bani. Asta s-a întâmplat acum câteva zile.

— Și te-ai dus la cămătar, unde te-ai întâlnit cu…

— O femeie pe care o chema Fuyu. Spunea că ați putea fi fugara cu care se întâlnise iarna trecută, dar că se va mai interesa.

Prin urmare de aceea venise Fuyu s-o caute și-o păcălise să-i spună adresa la care locuise. Poate că nici nu dusese scrisoarea, se gândea acum cuprinsă de furie, iar Oharu și Gensuke nici măcar nu știu că ea e în viață.

— Când m-am întors, Fuyu mi-a spus că v-a găsit și m-a adus imediat aici. Dar eu nu credeam că sunteți chiar dumneavoastră. Pe urmă mi-am dat seama ca așa era.

La lumina stelelor, Hana băgă de seamă că lui Ichimura îi tremura bărbia.

— Și soțul meu? șopti ea. Soțul meu?

— Îmi pare rău, doamnă, spuse el înghițind cu greu.

— Vino înăuntru, îi spus ea blând, apucându-l de braț. Îi voi ruga

pe cei de la bucătărie să-ți aducă mâncare și tutun.

În timp ce Ichimura își desfăcea sandalele și se ștergea pe picioare, Hana își aminti că Saburo dormea în salonul ei. Așa că-l duse pe Ichimura în camera de primire, care era goală. El îngenunche în încăperea uriașă, cu tavanul pictat, printre cutiile lăcuite de tutun, tapiserii, suluri și lumânări aprinse, ținându-și spatele drept, ca soldații, în ciuda hainelor ponosite. Când îl văzuse ultima dată era vânjos, avea chipul rotund, dar acum obrajii îi erau supți și ochii încercănați. Omul își puse bocceaua jos, căznindu-se să-i desfacă nodul.

Înăuntru avea două cutii, o casetă de lemn pentru sulurile de mătase și alta de metal, cu capac bine închis, din cele în care își țin soldații merindele. Tânărul se plecă și i le întinse, ținându-le cu pioșenie cu amândouă mâinile. Erau neașteptat de ușoare. Ea le puse deoparte.

— Te rog, spune-mi… soțul meu…

Ichimura se îndreptă, lăsându-se pe călcâie, și privi țintă în jos. Când își ridică privirile, avea chipul mohorât.

— Am să vă spun ce pot, doamnă, începu el sacadat. Luptam deja de luni întregi, dar ne copleșeau și, după aproape cinci luni, ne-am dat seama că ne vor învinge. Era o căldură cumplită. Ar fi trebuit să plouă, dar pe insula Ezo nu există anotimpul ploios. Oamenii cădeau secerați și nu se mai ridicau. Erau prea mulți ca să-i putem îngropa, iar răniții se oblojeau iute și se întorceau la luptă. Stăpânul era chiar în frunte, conducând fiecare atac, dar nici el nu mai vorbea prea mult. Seara se închidea în apartamentul lui. Până-ntr-o zi, când m-a chemat. Era ziua a cincea din luna a cincea. Ținea în mână cutiile asta și mi-a spus: „Ichimura, să te duci la Edo și să-i dai astea tatălui meu. Dacă e mort, dă-le fraților mei și, dacă și ei sunt morți, lasă-le mamei, iar dacă și ea a murit, dă-i-le soției mele”. Eu nu voiam să plec de lângă el. Voiam să mor alături de ceilalți și m-am rugat de el să trimită pe altcineva, dar m-a străfulgerat cu privirea și

a zis: „Fă ce-ți spun, dacă nu, te spintec pe loc!"

Hana auzea încă vocea cumplită a soțului ei și-i și vedea pe servitori alergând de colo-colo ca puii de găină, să-i îndeplinească poruncile. Își amintea că la fel alerga și ea.

— Am așteptat până când luptele s-au mai domolit și-apoi am plecat spre fort. După ce am pornit, m-am uitat înapoi. Mă urmărea cu privirea să fie sigur că mă duc. Am luat-o prin oraș, către docuri, apoi am traversat către uscat, după care am pornit-o pe jos. Drumul era lung, doamnă, și dușmanii se iveau peste tot. Uneori a trebuit să mă iau la trântă cu ei, dar aveam o poruncă de îndeplinit.

— Și soțul meu?

— Când am ajuns la Edo, am aflat că dușmanul lovise în zori, încercuise fortul și-l bombardase. În cele din urmă, conducătorii noștri s-au predat, au fost arestați și aduși aici în cuști. Am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu stăpânul. Știam că nu se va lăsa prins viu, dar mă rugam să fi reușit să scape. Apoi am întâlnit câțiva oameni care mi-au spus că l-au văzut căzând pe câmpul de luptă.

— Poate că n-a fost ucis, ci doar rănit, spuse Hana în șoaptă.

— Dar nu e aici, și nici nu l-a văzut nimeni până acum, nu se știe unde se află.

— Cu trupul lui ce s-a întâmplat? N-ar fi trebuit să fie adus aici, să-l înmormânteze?

— Nu vă dați seama cât de mulți au murit, doamnă, spuse Ichimura. Dacă stăpânul a murit la Ezo, atunci tot acolo l-au și îngropat. Iar eu mă rog în fiecare zi pentru sufletul lui.

O privi de parcă atunci o vedea pentru prima dată.

— Lăsați-mă să vă ajut, doamnă, spuse el abia auzit. Războiul s-a terminat, doar dumneavoastră ați mai rămas din familia stăpânului și vreau să fac tot ce pot. Lăsați-mă să vă scot de aici.

Hana clătină din cap.

— E prea târziu. Dar am să te rog totuși ceva, urmă ea în șoaptă, aplecându-se spre el, aici nu se vorbește despre trecut. Soțul meu și-

a dat viața împotrivindu-se noii orânduieli, împăratului, iar aici sunt o mulțime de oameni din sud. Te rog, te implor să nu-mi dai în vileag secretul. Să nu spui nimănui cine sunt. Viața mea depinde de asta.

— L-am slujit pe soțul dumneavoastră, doamnă, spuse Ichimura, încuviințând din cap. Acum vă stau la dispoziție. N-o să vă trădez.

Hana se dădu în lături în clipa în care intrară doi servitori. Le spuse să-l ducă pe Ichimura la bucătărie și urcă în camera ei cu cele două cutii.

Se strecură cu băgare de seamă prin salon, aruncând o privire spre Saburo, să se convingă că sforăie încă, apoi intră în dormitor, dădu drumul servitoarelor și închise ușa în urma lor. Trase adânc aer în piept, deschise capacul cutiei cu degete tremurânde, scoase sulul și-l desfăcu.

Citi primul cuvânt: „Toate cele bune". Era scrisul soțului ei. Deși nu era decât un om de la tară, se fudulea ca samuraiul cel mai trufaș, dar știa să scrie și să citească pe măsură. Ochii i se umplură de lacrimi și îi trebui ceva timp să poată descifra literele care urmau.

„Prea veneratul meu tată", scrisese el, „se apropie sfârșitul, dar noi vom lupta până la capăt, să apărăm numele și onoarea shogunului, chiar dacă moartea noastră se va dovedi zadarnică. Dar aceasta e singura cale dreaptă. Să fii încredințat că nu te vom face de rușine nici pe tine, nici numele familiei noastre. Îți trimit aceste obiecte spre aducere aminte. Când se va face pace, pune-le în mormântul familiei noastre de la Kano. Soarta mea e să putrezesc în ținuturile nordice, dar vreau ca ele să stea veșnic alături de strămoșii mei. Aceasta este ultima mea dorință. Socotește că am murit deja."

În josul paginii, soțul ei își pusese semnătura și sigiliul, cu cerneală roșie decolorată. Ștergându-și lacrimile, Hana se căzni să deschidă cutia de metal. O învălui un miros puternic de pomadă. Înăuntru era o bucată de hârtie fină, împăturită cu grijă, ce conținea

un smoc de păr lung și strălucitor, negru, înspicat cu alb, legat cu o panglică. Părul lui, mirosul lui. Hana îl luă în palmă, amintindu-și de trupul lui greu, prăbușit peste al ei, de mirosul lui sărat și răsuflarea duhnind a sake. Smocul de păr îi stătea în palmă, ca un mort, rece și greu. Când îl puse la loc în cutie, degetele îi rămaseră unse.

Dedesubt, împăturită într-o altă bucată de hârtie, era o fotografie. Imaginea cenușie și albă părea că pălește din ce în ce mai mult pe măsură ce o privea la lumina lumânării. Un bărbat în toată firea, de vârsta tatălui ei. Îi cunoștea atât de bine fruntea lată, maxilarele puternice și gura hotărâtă, ochii înspăimântători și părul strălucitor, dat pe spate, lăsând să se vadă chipul ascuțit. Îi privea cuta dintre sprâncene și ridurile de la colțurile gurii. Avea un chip mânios, care o speria.

Prima dată când îl văzuse fusese în ziua nunții. În noaptea aceea îi privise timidă degetele de la picioare, cu unghii late, pe când el îi scotea veșmintele unul după altul, încercând să nu se ferească de atingerea aspră a mâinilor și de duhoarea grea a trupului lui.

— Lasă-mă să te privesc, frumoasa mea mireasă, lasă-mă să-mi bucur ochii uitându-mă la tine, mormăise el.

Apoi se urcase peste ea. Își amintea zgomotul respirației lui și pielea lui fierbinte și asudată lipindu-se de a ei.

Și-acum era mort. Pregătise cutia asta cu propriile lui mâini, știind că erau ultimele gesturi pe care le va face pe lumea aceasta. Dar n-o deschisese nici tatăl, nici fratele, nici măcar mama lui, ci soția, cea care îl trădase, care se culcase cu alți bărbați și se simțise dezgustată de el în adâncul sufletului.

Din salon se auzi un zgomot. Tanti venise să vadă ce face Saburo. Hana aruncă iute totul la loc în cutie, îndesând-o într-un sertar, pe sub chimonouri. Avea să se uite la ea mai târziu, după ce plecau toți.

28

Yozo închise ușa casei lui Otsune și privi atent în susul și în josul aleii înguste. Buruienile se ițeau printre pietre și de-a lungul pereților caselor dărăpănate, un cocoș cânta și un cățel pe jumătate năpârlit se scărpina scăldat în lumina soarelui. Nu era nimeni prin preajmă când o porni la drum, bucurându-se de liniștea dimineții, de aerul proaspăt ce-i năpădea plămânii, de pământul și pietrele de sub tălpi.

Se afla de două zile în Yoshiwara și reușise să-i convingă pe Otsune și pe Marlin să-l lase să plece, încuviințând când îi reaminteau că era dat în urmărire și că, dacă făcea vreo prostie, îi punea și pe ei în pericol. Aștepta cu nerăbdare să ticluiască un plan pentru a-l salva pe Enomoto și era sigur că se mai aflau camarazi de-ai lui pe acolo, soldați din nord care se refugiaseră în locul acesta fără de lege.

O coti spre marele bulevard și rămase cu ochii pierduți la clădirile opulente, cu intrările acoperite de draperii, cu pereți eleganți de lemn, cu ferestrele saloanelor zăbrelite și balcoane pline de femei umblând de colo-colo. Nu mai văzuse atâta splendoare de când colindase străzile Europei. Poate că numai *daymo* locuiau în palate la fel de frumoase precum acestea, se gândea el, dar ele erau ascunse după ziduri înalte și uși ferecate, așa cum era totul în Japonia, cu excepția celor de aici, din Yoshiwara, unde bogățiile erau la vedere. Locul colcăia de avuție, de bani aduși din sud.

Abia se crăpa de ziuă, dar strada nu era pustie. Cerșetorii se adunau ca viermii în fața bordelurilor mici, răscolind prin mormanele de mâncare aruncată. Yozo simți o pișcătură în ceafă și-și întoarse privirile. În umbra de peste drum, un grup de bărbați tatuați, cu părul uns, strâns în vârful capului, îl priveau țintă, cu

ochii mijiți. Probabil că erau gărzi, se gândi el, care-și păzeau stăpânii dedați plăcerilor. Pentru ei, orașul acesta era teritoriu inamic. Le întoarse privirile sfidător; avea același drept să se afle aici.

Îi privea atent pe măturători, întrebându-se dacă vreunul dintre ei ar fi putut să-și îndrepte spinarea și să se dovedească un bun soldat din armata nordului, când simți un miros cunoscut, aroma dulceag-usturătoare a fumului de opiu. Îl urmărise pretutindeni, de pe aleile înțesate de oameni ale Bataviei, în Java, până în bordelurile din Pigalle. Acum îi amintea de străzile Londrei, ale Parisului și Amsterdamului, unde tineri moleșiți mestecau cocoloașe de gumă maronie dătătoare de forță, iar femeile beau laudanum să-și ostoiască nervii. Crezuse că Japonia era altfel, dar se pare că Yoshiwara nu făcea excepție. Drogul provocator de vise din Europa, China și Indiile de Est olandeze se găsea peste tot și aici, iar oamenii își începeau ziua răsfățându-se cu prima pipă.

Aroma ademenitoare îl făcu să se gândească la vremurile când, tânăr fiind, își petrecea timpul pe lângă casa profesorului său, mâniindu-se la auzul veștilor despre războiul opiului, când Marea Britanie obliga China să legalizeze opiul și să deschidă porturile chinezești pentru comerțul britanic, permițând astfel Companiei Indiilor de Est să îl vândă aici. Iar cel de-al doilea război al opiului se terminase cu doar doi ani înainte ca Yozo să plece în Occident, în anul 1860, după calendarul apusean.

Tot atunci, britanicii distruseseră palatul de vară al împăratului de la Pekin. Yozo își amintea cum comenta evenimentele împreună cu prietenii lui, toți tineri studenți destoinici, și-și dădeau seama că și țara lor putea fi lovită, că Japonia putea fi cotropită, clădirile ei puteau fi distruse și modul de viață schimbat. Și știa că unul dintre motivele principale pentru care el și cei paisprezece tovarăși ai săi fuseseră trimiși în Apus era să facă rost de nave de război și să deprindă obiceiurile occidentale, pentru ca Japonia să fie pregătită

să-i înfrângă pe occidentali cu propriile mijloace. Și în cele din urmă compatrioții săi se descurcaseră mai bine decât chinezii, mult mai bine, reușind să-i tină departe pe străini, cel puțin pentru o vreme.

Un bărbat îndesat se apropie gâfâind de Yozo, cu burta revărsându-i-se de-asupra centurii.

— Va pleca dintr-o clipă-ntr-alta, spuse el trăgându-și sufletul.

— Cine? întrebă Yozo, dar omul o luase deja la picior în susul străzii și striga la femeile care se aplecau peste balcoanele bordelurilor.

Draperiile se dădeau la o parte și oamenii ieșeau din case, căscând. Tinere cu chipuri curioase, vopsite în alb, de parcă ar fi purtat măști, bătrâne cu fețe ciupite, copii surâzători și tineri morocănoși dădeau năvală afară, cuprinzându-l pe Yozo într-o mare de trupuri parfumate. În tropotul saboților de lemn, gloata se mișca de-a lungul bulevardului, trecând printr-o poartă țuguiată, acoperită cu ceramică, apucând-o pe o stradă lăturalnică și apoi adunându-se în fața celei mai mari și mai impunătoare dintre clădiri. Pe draperiile din prag scria Casa Tamaya. Yozo se strâmbă, recunoscând numele. Era chiar locul în care Hana îi sugerase să-și caute de lucru. Crezuse că și-o scosese din minte, dar ajunsese acolo fără să vrea.

În fața intrării aștepta un palanchin uriaș, lăcuit, cu ornamente aurite sclipind în soare. Numeroși servitori, hamali și paznici stăteau în jurul lui în livrele de mătase, cu pieptul ieșit, plini de mândrie. Servitoare în chimonouri indigo ieșeau în fugă din casă, așezându-se pe două rânduri de-a lungul potecii, de la ușă la palanchin.

Yozo rămase în spatele mulțimii, în timp ce lumea se înghesuia și se îmbrâncea, încercând să vadă mai bine.

— Uite-acum… șopti o tânără către alta, din spatele lui.

— Poate mă va observa și pe mine!

— Dă de ce pe tine, și nu pe mine!? Nu m-am îmbrăcat degeaba! Cu mine își va fixa următoarea întâlnire, vei vedea! Sunt convinsă de asta!

Apoi se iscă un incident la marginea gloatei și lumea se dădu înapoi atât de brusc, încât Yozo fu aproape strivit de zid. Auzi țipete și oftaturi, apoi strigăte mânioase acoperind vocile ascuțite ale femeilor.

— Dă-te la o parte de-aici! Unde crezi că te afli?

— Stăpânul vine dintr-o clipă-ntr-alta. Luați-l de-aici!

— Ia ascultă, strigă o voce aspră, cu un puternic accent sudic, nu cumva ești unul dintre lașii ăia care luptă în nord?

Dându-și seama că un compatriot se afla la ananghie, Yozo își croi cu greu drum printre trupuri, împingându-se și dând oamenii la o parte cu coatele, încercând să vadă ce se întâmpla.

Un bărbat înalt și osos stătea cu spatele proptit de o poartă lăturalnică a Casei Tamaya, uitându-se fioros în jur. Arăta ca un vagabond, costeliv și cu părul zburlit, cu o cicatrice pe o falcă și două săbii atârnate la vedere, de centură. Paznicii se căzneau să ajungă la el, dar când se apropiară, se dădură înapoi și rămaseră pe loc, cu picioarele depărtate, ținându-și ciomegele în mâini și privindu-l precaute. Tare lași mai erau, se gândea Yozo.

— Pleacă de aici! îi strigă unul, năpustindu-se spre el.

Vagabondul apucă ciomagul paznicului, smulgându-i-l din mână și azvârlindu-l disprețuitor în drum.

— Ce cauți la Casa Tamaya? strigă altul, încercând să-i dea o lovitură cu piciorul. Ești un hoț, un hoț laș.

Mulțimea privea tăcută și supusă. Dintr-odată o femeie strigă:

— Lăsați-l în pace!

Apoi se ridicară și alte voci, la început șovăitoare, apoi din ce în ce mai puternice, până când toată lumea striga:

— Lăsați-l în pace! N-a făcut niciun rău. Voi sunteți zece, el e unul singur. Vedeți-vă de treabă!

Un sabot zbură din mulțime și-l lovi pe un paznic în spinare. El se întoarse amenințător, apoi se răsuci și-l împunse pe om cu ciomagul în braț.

Chipul vagabondului se întunecă.

— Laș zici? întrebă el calm, apucând sabia de mâner. Vedem noi cine e las.

Dar înainte de a apuca să-și scoată sabia, paznicii se năpustiră asupra lui și-l împinseră în zid. Unul îl lovi în stomac cu pumnul și altul îi răsuci brațul la spate, strigându-i în față tot felul de ocări.

Judecând după părul lui vâlvoi, Yozo își dădu seama că omul făcea parte din trupele de voluntari din Kyoto ale comandantului, dar tot un camarad rămânea. Împingând lumea la o parte, se avântă și el în luptă. Îi trase un pumn zdravăn în ureche paznicului care-l ținea pe bărbat, apoi se răsuci și chiar în momentul în care un alt paznic se năpustea asupra sa, își înfipse pumnul în pântecul lui voluminos, tăindu-i răsuflarea. Și-n timp ce omul cădea secerat, Yozo se azvârli asupra celui de-al treilea paznic, doborându-l la pământ cu atâta forță, încât își sfâșie mâneca jachetei de mătase, apoi lovi cu piciorul, doborând un al patrulea paznic. Soldatul se lupta și el ca un diavol, punând la pământ câțiva paznici.

— Haide să plecăm de-aici! strigă el, apucându-l de mână pe Yozo.

Dar deși încerca să se țină după el, Yozo se pierdu, și paznicii, care reușiseră între timp să se ridice în picioare, îl înconjurară. Soldatul se întoarse și Yozo îl vedea căznindu-se să-și croiască drum înapoi, până când mulțimea îl înghiți.

Yozo blestemă în gând. Reușise să facă exact ce promisese că n-o să facă: să dea de bucluc. Dacă paznicii îl arestau, aveau să descopere că era pus sub urmărire, Marlin și Otsune vor fi pedepsiți și planul de a-l salva pe Enomoto se ducea de râpă. Cu mâna pe pumnal, se întorsese deja cu fața spre atacatori când se auzi un țipăt strident.

— Încetați, încetați chiar acum!

Se lăsă tăcerea în clipa în care o babornință cu privirea împietrită, înveșmântată în negru din creștet până-n tălpi, se năpusti asupra lui. Avea o față încrețită de riduri, răutăcioasă, ca o mască mortuară, și o perucă neagră, lucioasă în vârful capului, și izbea cu bastonul în dreapta și-n stânga. Yozo se chirci când bătui îl lovi în țeastă. Își ridicase brațul să-l mai lovească o dată, când se auzi un foșnet de mătăsuri.

— Tanti, tanti, îl cunosc pe omul acesta.

Yozo se smulse din mâinile paznicilor și se răsuci. Câteva femei îmbrăcate în chimonouri splendide, cu fețele vopsite, ieșiseră din casă și stăteau în prag. În spatele lor, aproape nevăzută, se întrezărea o siluetă delicată, micuță și elegantă. Părul îi era strâns într-un coc bogat, împodobit și era înveșmântată într-un chimono ce sclipea voluptuos în soare. Dar în ciuda straielor elegante, Yozo o recunoscu. Era Hana.

În liniștea care se lăsase, fiecare cuvânt al ei răsuna limpede:

— E unul dintre servitorii mei, un mare zurbagiu, mă voi ocupa eu de el. Paznici, lăsați-l să plece!

Paznicii căzură în genunchi, făcând o plecăciune:

— Da, doamnă, murmură ei, iertați-ne, doamnă!

Se ridicară în picioare și plecară, blestemând în barbă.

— E un văr de-al lui Otsune de la țară, o auzi pe Hana explicându-i bătrânei. I-am promis că voi avea grijă de el.

Apoi își văzu de drum, făcându-i semn lui Yozo să plece.

— Servitoarele te vor duce în apartamentul meu. Rămâi acolo și poartă-te cum se cuvine până la noi ordine.

Și în timp ce servitoarele îl luau de acolo, Yozo zări un om trupeș, cu picioare groase, ieșind pe poarta principală. Bărbatul se întoarse spre el și lui Yozo i se păru că ochii lui bulbucați avură o sclipire ciudată, ca și cum l-ar fi recunoscut. Apoi omul se urcă în palanchinul pe care hamalii îl ridicară pe umeri, gemând, cu

chipurile stacojii și venele de pe frunte umflate.

Și-n timp ce palanchinul se punea în mișcare, un deget gros ridică storul de bambus din spate, dând din nou la iveală ochii rotunzi care o țintuiau pe Hana.

Storul rămase ridicat în timp ce palanchinul își croia drum prin mulțimea care făcea plecăciuni și se îndepărtă urmat de întreaga suită de servitori îmbrăcați în livrele.

29

Yozo rămase stânjenit la intrarea în salonul luxos al Hanei. În lumina blândă ce răzbătea prin paravanele de hârtie care despărțeau încăperea în două, văzu că podeaua era plină de tăvi cu bucate mâncate pe jumătate, bețișoare rupte și vase de sake răsturnate, rămășițe ale unui ospăț mult prea îmbelșugat. În vasul cu jăratic fuseseră aruncate esențe parfumate, și mirosul umplea camera, un amestec rafinat de aloe, santal și mir. Yozo îl recunoscu pe dată: era parfumul emanat de mânecile Hanei.

Deci aceasta era lumea ei, își spuse cufundat în gânduri. În vreme ce putea fi în largul lui pe puntea unui vas, într-un fort sau pe câmpul de luptă, cu o pușcă atârnată pe spate, aici, în marea aceasta de tapiserii, draperii și chimonouri, se simțea total stânjenit. Cândva ar fi putut și el să-și permită o asemenea femeie, dar acum, când era atât de strâmtorat, așa ceva era imposibil.

Dar mai observă un lucru, care îi deveni curând evident. Oricât de elegant ar fi fost locul acela, își dădea seama că ea nu avea voie să plece de acolo. Poate că alte curtezane europene își alegeau profesia de bunăvoie, dar ea era prizonieră acolo, ca o pasăre într-o colivie aurită.

Începu să umble de colo-colo, gândindu-se încruntat la faptul că ar fi trebuit să fie afară, pe străzi, în căutarea tovarășilor lui, nu să

trândăvească în salonul unei prostituate. Și totuși, rămase acolo. Căci, în cele din urmă, se gândea el, trebuia să-i mulțumească Hanei pentru că a intervenit și l-a scăpat de pușcărie. Dar mai era ceva care-l ținea pe loc, și asta avea legătură directă cu Hana.

Nu-i ieșea din minte omul acela gras ca un broscoi pe care îl văzuse urcându-se în palanchin. Își amintea spaima de pe chipul Hanei când auzise clopotul bătând în după-amiaza trecută. Să fi fost pentru că trebuia să-și petreacă noaptea cu el? Rotindu-și prin încăpere, văzu în fața paravanului aurit pernele răvășite și strivite, de parcă s-ar fi tolănit pe ele un trup uriaș, își izbi palma cu pumnul și se strâmbă, închipuindu-și-l desfătându-se în iatacul Hanei.

Câteva trepte urcau spre dormitor. Rămase cu ochii la grămada de așternuturi parfumate din colț, confecționate din cel mai fin damasc și mătase roșie și bordate cu catifea neagră. Pe pereți și pe umerașe erau atârnate chimonouri și un rastel pentru săbii stătea împins într-o parte a încăperii, dar își dădu seama, spre ușurarea sa, că saltelele erau împrăștiate prin cameră, deci curtezana și servitoarele ei dormiseră acolo, și nu lipite una de alta, ca atunci când o curtezană doarme împreună cu oaspetele ei.

De sub un chimono se zărea ceva metalic. Era o cutie, dar nu lăcuită sau incrustată cu fildeș, de felul celor pe care le ofereau de obicei clienții curtezanelor, ci una simplă, de metal, ca cele ale soldaților. Avea și el una identică și rămase uimit să vadă așa ceva printre mătăsurile parfumate din dormitorul Hanei. Probabil că avea un soț sau un iubit, un frate sau un tată care fusese la război și i-o trimisese într-un fel sau altul, își spuse el. Se răsuci pe călcâie și ieși. Războiul rămăsese în urmă și voia să-l uite. Sufocat de atâtea baloturi de materiale, chimonouri matlasate, parfumuri, creme și pudre, o apucă grăbit înapoi spre camera de primire.

Se așeză turcește pe pernele de brocart și luă o pipă cu coada lungă. Omul cu chip de broscoi se uitase la el ca și cum l-ar fi cunoscut. Era sigur că îl mai văzuse undeva, deși nu-și putea aminti

unde nici în ruptul capului. Apoi, prin paravanele de hârtie se strecură un miros vag de fum de opiu și brusc își aduse aminte.

Opiu. Cu aproape șapte ani în urmă, în drum spre Olanda, el și camarazii lui naufragiaseră, fiind nevoiți să petreacă cincisprezece zile în Java, în portul Batavia, locul cel mai măcinat de molime și febră pe care îl văzuse vreodată. Într-o seară, când ieșise cu Enomoto și Kitaro, se rătăciră și nimeriră într-un păienjeniș de ulicioare ce miroseau puternic a mirodenii, opiu și canal.

Orbecăiau prin beznă pe o străduță mărginașă împuțită, când brusc se deschise o ușă și dinăuntru ieși ca din pușcă o fată ce nimeri drept în el, îmbrâncindu-l într-un perete putrezit de lemn. În dâra de lumină galbenă a ușii deschise, zări o față albă, cu ochi oblici și pomeți ascuțiți. Fata avea gura deschisă, schimonosită de frică, și pupilele mărite.

Tocmai se străduia să se ridice, când se năpusti afară o ceată de bărbați care o ridicară cu de-a sila și-o târâră înăuntru, țipând și lovind-o cu picioarele. Yozo, Enomoto și Kitaro se uitară unul la altul, pregătindu-se să-i sară în ajutor, când apăru o umbră întunecată umplând întreg cadrul ușii. Era un bărbat trupeș ca un luptător de sumo, cu capul mic și ochii îngropați în carnea pufoasă, care nu părea localnic, arătând mai degrabă ca un conducător de cete yakuza japoneze. Și fata părea a fi tot japoneză, se gândea el acum.

— Ce se-ntâmplă aici? strigase Yozo.

— E proprietatea mea, țipă omul cu o voce ascuțită, metalică. E treaba noastră, n-aveți de ce să vă amestecați. Vă mulțumesc pentru ajutor, domnilor.

Și după ce se închise ușa, dinăuntru se auziră țipete și bufnituri și, în timp ce se întorcea, văzându-și de drum, Yozo se gândi că, dacă nu i-ar fi tăiat calea, fata ar fi putut scăpa.

De atunci se petrecuseră însă multe, și Yozo aproape că uitase întâmplarea aceea. Dar acum își amintea de parcă fusese ieri

strălucirea galbenă din cadrul ușii deschise care lumina aleea plină de miasme, chipul palid și înspăimântat al femeii și scânteierea din ochii bărbatului. Era întuneric și Yozo abia îi zărise fața, dar era atât de neobișnuită, încât o vedea și acum. De atunci se îngrășase și se buhăise, dar era cu siguranță același bărbat.

Gândindu-se la ce s-a petrecut atunci, își aminti că aduseseră cele întâmplate la cunoștința autorităților olandeze din Batavia, dar, de îndată ce el și prietenii lui reușiseră să scape din păienjenișul de ulicioare, își dădură seama că nu puteau spune cu exactitate unde se afla casa respectivă. Autoritățile îi informaseră că era o parte a orașului de care se fereau toți oamenii cumsecade, că acolo bântuiau cete de bandiți ce se îndeletniceau cu tot felul de treburi necurate, de la negoțul cu opiu la cel cu femei. Auziseră că femeile japoneze, mai ales, erau la mare trecere, fiind vândute drept concubine negustorilor chinezi bogați. Chiar și ucigașii se refugiau acolo și îi sfătuiră să nu mai calce niciodată prin părțile acelea.

Yozo luă un tăciune aprins, îl apropie de găvanul pipei, trăgând până când tutunul se aprinse. Căzu pe gânduri. Era mai bine să nu-i spună nimic Hanei. Nu avea nicio dovadă, și, chiar dacă ar fi avut, ea tot nu putea face nimic.

Scoase un nor de fum. Trebuia totuși să fie foarte atent. Dacă nu era nimeni care s-o ocrotească de rele, trebuia să-și asume el acest rol.

30

Hana se opri puțin în fața ușilor apartamentului ei și respiră adânc. Cunoștea mulți bărbați, iar Yozo nu era decât unul dintre ei, își spuse ea supărată, și asta era tot și nimic mai mult. Dar lucrurile nu stăteau deloc așa, absolut deloc.

Își aminti țipetele și încăierările care o făcuseră să iasă din casă

puțin mai devreme, cum zărise claia de păr a lui Ichimura țâșnind pe deasupra bandei de huligani și cum i se tăiase respirația de spaimă când îl văzuse dispărând sub un baraj de săbii ce se roteau prin aer și de capete cu cocuri de păr înnodat.

O clipă mai târziu apăruse Yozo. Nici măcar nu avusese timp să se întrebe ce căuta el acolo, dar urmărise cu sufletul la gură cum îi pusese pe fugă pe bătăuși, drămuindu-și energia cu multă eficiență și calm, distribuind pumni aici și lovituri de picior dincolo, ca un adevărat maestru în arte marțiale. Și acum, dacă nu fugise, o aștepta în apartamentul ei.

Deschise timid ușa. Yozo stătea turcește, trăgând din pipă. Ochii i se luminară când o văzu, iar ea închise bine ușa și îngenunche în fața lui. Yozo își netezise părul și hainele și arăta cu totul altfel decât luptătorul de stradă dur pe care-l văzuse cu câteva minute mai devreme. I se întipăriseră în minte conturul feței lui, căutătura directă și gura fermă. Arăta mai degrabă neînduplecat.

— Credeam că Otsune și Jean ți-au spus să te ții departe de necazuri, zise Hana tachinându-l, făcând mari eforturi să pară liniștită și veselă.

— Mi-ai salvat viața, zise el privind-o lung, la rândul său.

Ea suspină. Văzând-o în apartamentul acela luxos, înconjurată de lucruri scumpe, cu perne învelite în damasc, aranjate frumos alături de cutii lăcuite pentru tutun și mai multe saltele vizibile prin ușile duble ale dormitorului, nu mai avea nicio îndoială cu privire la ocupația ei.

— Așadar, secretul meu a ieșit la iveală, zise ea în cele din urmă. Speram că nu vei afla niciodată ce fac.

— Cu siguranță trăiești înconjurată de splendoare, zise el ridicând o sprânceană. N-am mai văzut asemenea lux. Probabil că ai o mulțime de admiratori, atât de mulți, încât îți poți permite să-i alegi cu grijă.

Își umplu iarăși pipa, răsucind neîncetat tutunul între degete,

până când se umplură de pete cafenii. Când vorbi din nou, vocea lui era gravă.

— Dar nu te deranjează faptul că trebuie să plătești un preț atât de mare? Am văzut cum se uita bărbatul acela la tine, înainte să plece. Nici măcar nu știi cine e, dar l-ai lăsat să-ți dezmierde trupul. Cum de suporți așa ceva?

Hana avu o tresărire, de parcă Yozo ar fi lovit-o.

— Niciunul din noi nu-și poate alege viața pe care vrea s-o trăiască, răspunse ea cu glas tremurat. Nici tu. Curtezanele nu sunt la fel ca celelalte femei, suntem un soi diferit. Poate că n-am fost întotdeauna așa, dar acum îmi pot da seama. Și nu mi-e rușine cu ceea ce fac.

Se încordă.

— Și, oricum, greșești. Îl cunosc pe bărbatul acela. Îl cheamă Saburosuke Kashima și e bogat, mult mai bogat decât vei fi tu vreodată.

Yozo o privi mânios.

— Bogat, zici? Știi de unde-i vin banii?

— E negustor și are un imens imperiu comercial.

Hana încerca să-și păstreze tonul sfidător, dar vocea o trăda, șovăitoare și nesigură. El o privea într-un mod care o făcea să se simtă stânjenită.

— Sau s-ar putea să fie cămătar, să-și trimită cuțitarii să-i bată pe cei care nu-și plătesc datoria la timp, ori poate face negoț cu opiu sau cu femei.

Yozo făcu o pauză.

— Cred c-am dat de el odată, în Batavia. Dacă nu mă înșel, e posibil să fie un om periculos.

Hana își scoase evantaiul din obi.

— Sunt tot felul de răufăcători peste tot pe aici, prin Yoshiwara, care vin în locul acesta să se ascundă de justiție. Nu sunt chiar atât de naivă. Și oricum, aici, în Casa Tamaya, sunt în perfectă siguranță.

Tanti și tătucu’ n-ar lăsa pe nimeni să-mi facă rău. Au învestit prea mult în mine.

Vocea ei părea că se pierde, dându-și seama că nu mai discutase cu nimeni niciodată despre aceste lucruri. Bărbații o plăteau ca să le acorde atenție, nu să le povestească despre ea. Dar Yozo părea interesat mai puțin de trupul ei și mai mult de viața pe care o ducea. Deodată se simți mișcată de grija lui.

— Se presupune că am libertatea să-i aleg pe cei cu care mă culc, și așa am făcut mereu până acum. Dar cu Saburo e altceva. Dacă tanti are posibilitatea de a face bani, forțându-mă să mă culc cu el, atunci o va face și eu va trebui să mă supun.

Se aplecă spre el.

— A fost prima vizită a lui Saburo și am avut noroc. L-a apucat somnul și a dormit toată noaptea ca un bebeluș.

Yozo își scutură pipa și își întinse mâinile, așezându-le pe coapse. Erau bronzate și musculoase, mâini de muncitor. Hana se aplecă spre el și-și odihni mâna pe mâna lui.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru faptul că îți pasă de ce se va întâmpla cu mine.

El puse jos pipa, se tolăni, sprijinit într-un cot, și o fixă cu privirea, cu capul proptit în mână. Avea el ceva – chiar și ținuta – diferit de orice alt bărbat pe care-l cunoscuse. Era îmbrăcat ca un servitor, cu haine de împrumut – recunoscu hainele pe care i le dăduse Otsune cu o zi înainte – și avea o cicatrice pe fața bronzată ca a unui țăran, și cu toate acestea se comporta la fel de arogant ca un prinț.

Hana era obișnuită ca bărbații să-i cadă la picioare. Putea fi pentru ei tot ce-și doreau, iubită, confidentă, mamă, pentru asta o plăteau. Cu Yozo însă știa că nu putea să joace un rol. Fusese convinsă că avea puterea de a vrăji orice bărbat, pentru ca acum să descopere că, de fapt, el o copleșea. Părea că pătrunde dincolo de masca pe care o afișa, până la copilul din interiorul ei. Nu era deloc

sigură că frumusețea ei bine-cunoscută avea cel mai mic efect asupra lui.

— Unde spui că l-ai întâlnit pe Saburo? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nu contează.

— Nu în Japonia, zise ea. Undeva în altă parte. Ai fost… plecat în afara Japoniei?

Îl fixă cu ochii ei mari, începând să înțeleagă că acest lucru îl făcea să fie atât de diferit. Niciunul dintre oamenii pe care-i cunoscuse până atunci nu visase măcar să iasă din Japonia. Era locul de unde veneau marinarii străini, de unde venise și Jean al lui Otsune. Și Yozo avea acea calitate, de a aparține unui alt loc, de a ști lucruri pe care ea nu le știa și de a fi parte a unei lumi pe care ea nici măcar nu și-o imagina.

— Mi-ai promis că-mi vei spune totul, șopti ea, venind mai aproape de el.

Brațul i se lipi pentru o secundă de-al lui și o trecu un fior de emoție.

Yozo privi în gol un timp, apoi își ridică din nou pipa, continuând s-o răsucească între degete.

— Știi vorba aceea: „Cuiul care iese în afară trebuie bătut la loc”? Oamenii cred că noi suntem contaminați, prietenii mei și cu mine, pentru că am fost în străinătate și am cunoscut oameni ca Jean. Mai spun că suntem spioni sau trădători, nu japonezi adevărați.

Zâmbi, dar era un zâmbet trist.

— Eu nu cred asta, zise ea. Ai fost în țara lui Jean? Aș vrea să știu cum arată locul de unde vine el.

Yozo oftă.

— E frumos, zise încet. Capitala, Paris, e aproape tot atât de mare ca Edo, însă clădirile sunt făcute din piatră, nu din lemn, și atât de înalte, încât trebuie să-ți sucești gâtul să te uiți la ele. Chiar și cerul are o culoare diferită, mai delicată, mai palidă.

Hana se-ncruntă, încercând să-și imagineze cum arăta locul acela.

— Și oamenii? continuă ea. Arată toți ca Jean?

Îi veni în minte trupul mătăhălos al lui Jean, părul de culoare ciudată, pielea aspră și ochii uimitor de albaștri și își acoperi gura cu mâna.

— Și femeile? Au păr negru ca noi sau cum e al lui Jean?

Yozo avea privirea pierdută, ca și cum s-ar fi aflat undeva foarte departe.

— Totuși, au dreptate într-un fel, zise el încet, ca și cum ar fi vorbit cu el însuși. Nu sunt un japonez adevărat. Nu mai aparțin acestui loc, am fost plecat mult prea mult timp. Aici e o lume închisă, și eu nu mai fac parte din ea. Am văzut prea multe, știu prea multe, pun prea multe întrebări.

Hana dorea să-i spună că-l înțelege, că și ea se simțea străină în Yoshiwara, că nici ea nu aparținea acelui loc.

— De unde ești? îl întrebă ea. Unde sunt casa și familia ta?

— Dispăruți, morți cu toții. Bănuiesc că și ai tăi la fel. N-am fost mereu soldat sărac, și nici tu curtezană. Locul tău nu e aici, în Yoshiwara. Ai spus-o tu însăți. A trebuit să găsim toți o cale de a supraviețui.

Yozo se ridică, privind-o gânditor, și ea observă o nuanță de auriu în ochii lui căprui. Apoi îi prinse mâinile într-ale lui și le ridică spre buze. Hana se înfioră, simțind atingerea buzelor moi, și se trase repede îndărăt. Trupul ei îi aparținea lui tanti. Chiar și faptul că era singură cu Yozo era o greșeală. Dacă-i prindea cineva, putea fi bătută și se cutremura gândindu-se la ce ar fi putut păți el.

Yozo se întristă la rândul lui.

— Bărbații plătesc pentru acest privilegiu, îi spuse. Însă eu nu-mi permit nici măcar atât.

Hana încercă să se depărteze de el, să înăbușe dorința pe care o simțea arzând înăuntrul ei, dar se părea că pierduse orice urmă de control asupra propriilor mâini și picioare. Ridică privirea spre el,

iar Yozo îi prinse capul în mâini. În timp ce buzele bărbatului le atingeau pe ale ei, totul i se părea atât de firesc precum împlinirea unui vis.

Ea își trecu degetele peste fața lui, mângâindu-i obrazul neted, pe urmă îi prinse mâna, simțindu-i bătăturile de pe marginea palmei.

— Mâna asta a văzut multe lupte, zise ea în șoaptă.

— Ține minte ce ți-am spus, insistă el, mângâindu-i părul. Voi fi aici mereu ca să te apăr.

Hana își aruncă brațele în jurul lui, simțindu-i trupul fierbinte lipit de al ei. Buzele lor se întâlniră din nou și ea închise ochii, abandonată, cutremurată de puternica dorință pe care o trezise în ea atingerea acestui bărbat.

Pe coridor era liniște. Cu o cutezanță nebună, de parcă încerca să-și recapete astfel libertatea, își lăsă trupul să se topească în al lui și buzele lor se uniră într-un sărut atât de intens, încât o lăsă fără aer.

31

Era o dimineață fierbinte și sufocantă, iar Yozo lenevea în dormitorul Hanei din Casa Tamaya. Își trecu degetele prin părul ei, care se revărsa ca o cascadă lucioasă peste perne și saltea, gândindu-se că probabil zeii îl luaseră sub protecția lor. Trecuseră câteva zile de la incident și nu-i venea să creadă cât de mult i se schimbase viața.

Clipele petrecute împreună pe furiș erau incredibil de dulci, cu atât mai mult, cu cât trebuiau să se ferească de ochii tuturor, îi iubea parfumul, pielea catifelată, îi plăcea când o trăgea spre el și o strângea tare în brațe, ținând-o aproape de trupul lui. Pentru lumea din afară era o frumusețe faimoasă. Știa însă că, alături de el, era ea însăși.

Gâștele sălbatice se adunau în cârduri și primele flori de dovleac

se deschideau de-a lungul zidurilor Yoshiwarei. Vara se apropia de sfârșit. După ce trăise o dramă atât de mare precum pierderea războiului și luptele disperate în arșița verii, Yozo începuse, în sfârșit, să dea uitării ororile văzute și să privească spre viitor.

Încă nu făcuseră dragoste. Știa că inima ei îi aparținea, dar că trupul ei era rezervat altor bărbați. Gândul că nu putea petrece o noapte cu ea îl tortura – totuși, în ciuda obstacolelor din jurul lor, era mai fericit decât ar fi îndrăznit să-și imagineze vreodată.

Nu-și uitase misiunea, de a-i elibera pe Enomoto și pe Otori, și un plan începea să prindă contur în mintea lui. Războinicul pe care-l ajutase, Ichimura, se alăturase cauzei lui, împreună cu alți doi confrați de arme, Hiko și Heizo, și făceau tot ce le stătea în putere să descopere locul în care se aflau închiși camarazii lor.

Ori de câte ori venea s-o vadă dimineața, Hana le expedia pe servitoare și închidea ușile dormitorului, lăsându-le numai puțin întredeschise, să poată auzi dacă se apropia cineva de ei. Kawanoto, tânăra ei însoțitoare, căreia îi împărtășea acum tainele sale, promisese să stea de pază și să-i avertizeze în cazul în care tanti își făcea apariția.

Acum Hana stătea lungită pe o parte, zâmbindu-i.

— E adevărat? Chiar a plecat Saburo? o întrebă el.

— N-a mai venit, nici măcar o singură dată. Tanti mi-a spus că i-a trimis un mesaj prin care o informa că a fost nevoit să plece la Osaka, pentru a se ocupa de afaceri. Sigur că i-am spus lui tanti cât de dezamăgită sunt.

Zâmbi răutăcios.

— Se va întoarce el, zise Yozo. Dar ne vom ocupa de asta la momentul potrivit.

O sărută pe nas, simțind parfumul părului ei, revărsat pe pieptul lui, în timp ce i se cuibărea în brațe.

— Ieri mi-a plăcut să te văd îmbrăcat în haine occidentale, îi șopti ea. Arătai atât de chipeș.

— Și tanti e foarte mulțumită, zise Yozo. Totul, datorită ție!

Hana o convinsese pe tanti de faptul că la Casa Tamaya era nevoie de un interpret, care să-i ofere un avantaj în comparație cu celelalte stabilimente, având în vedere că tot mai mulți occidentali bogați începeau să vină în Yoshiwara. Înainte, dacă nu erau însoțiți de colegii lor japonezi, plecau dezamăgiți pentru că nu puteau să stea de vorbă cu fetele. Excepție făceau marinarii străini, prea puțin interesați să comunice, care se duceau glonț la bordelurile de mâna a doua de pe aleile dosnice. Vărul lui Otsune, îi spusese Hana lui tanti, vorbea limbile occidentalilor și, cu el ca interpret, Casa Tamaya putea să atragă o clientelă de nivel mult mai înalt, care să plătească mai bine.

— Tama a avut primii ei clienți occidentali noaptea trecută, zise Hana.

— Au fost doi englezi. Tama voia să știe dacă mai doreau o fată sau un băiat, dar i-am spus că nu puteam să-i întreb pe englezi așa ceva.

Yozo râse.

— I-am zis că trebuie să-i încurajăm să revină, nu să-i punem pe fugă.

— Englezii sunt, cu siguranță, foarte ciudați, zise Hana râzând. Credeam că vin aici să se distreze.

— I-au lăsat un bacșiș consistent, așa că Tama a fost mulțumită. Și-au fixat deja întâlniri și pentru seara aceasta, ceea ce înseamnă că au fost satisfăcuți.

În depărtare se auzi dangătul unui clopot venind dinspre templul de la capătul îndepărtat al străzii mari. Hana tresări și ridică ochii spre el.

— Avem atât de puțin timp împreună, și mereu numai dimineața, zise ea cu părere de rău.

— Voi găsi eu o cale să te scot de-aici, îi șopti el, sărutând-o pe

păr.

Se ridică și își strânse hainele în jurul trupului. Trebuia să plece. Aruncă o ultimă privire în jur, prin dormitor, când observă ceva schimbat.

Pe micul altar din partea umbrită a camerei erau ofrande proaspete și o fotografie, cu lumânări aprinse alături de ea. Cutia de metal pe care o zărise în urmă cu câteva zile era așezată în spatele fotografiei.

Ceea ce vedea îl cutremură, simțindu-se ca și cum ar fi primit o lovitură puternică. În scurtul răstimp care trecuse de când se cunoscuseră, Yozo nu-i spusese prea multe despre viața lui de dinainte de a o întâlni, și nici Hana despre a ei. Îi povestise câte ceva despre călătoria în Europa, deși știa că, pentru ea, suna mai degrabă a istorioară fantastică, dar ocolise războiul din Ezo și ce făcuse el acolo și n-o întrebase niciodată despre trecutul ei sau despre cum ajunsese în Yoshiwara. Femeile din Yoshiwara nu vorbeau niciodată despre trecutul lor. Cât despre clienți, viața lor începea în momentul în care soseau acolo. Între el și Hana se crease o intimitate la care clienții ei n-ar fi putut visa niciodată, și cu toate acestea nu se gândise s-o întrebe cine sau ce fusese înainte de a veni aici. Dar, acum, toată istoria aceasta nespusă părea că-l strânge ca într-o menghină, amenințând să zdrobească fericirea lor șubredă ca o gogoașă de mătase.

Se duse spre altar. Era nerăbdător să vadă chipul din fotografie, avea puternicul sentiment că era posibil să-l recunoască, dar simțea și o curiozitate pe care nu era în stare să și-o controleze. Fotografia era galbenă și ștearsă, avea colțurile îndoite, și lui Yozo îi era greu să deslușească la lumina lumânării trăsăturile chipului zugrăvit acolo, dar era suficient de clară pentru ca el să vadă fruntea lată, ochii pătrunzători și părul des, dat pe spate.

Simți un fior rece pe spinare și un nod în gât. Exact când începea o viață nouă, când credea că lăsase războiul, cu tot cu ororile lui în

urmă, chipul acesta se întorcea să-l hăituiască. Înghiți în sec, în timp ce în urechi îi răsunau bubuiturile armelor. Simțea limbile de foc ridicându-se deasupra orașului incendiat și, după colț, pe o stradă mărginită de clădiri în ruină, se contura amenințător chipul acesta. Pentru că nu exista loc de îndoială: era comandantul.

Studie fotografia în aerul înăbușitor de tămâie și fum de lumânare. Putea fi numai un singur motiv pentru care se afla aici, în camera femeii acesteia, care-i furase inima: probabil că era fiica sau sora sau, cel mai de neimaginat dintre toate, văduva inamicului său. Își spuse că trebuie să plece imediat, fără nicio explicație. N-avea niciun drept să fie acolo. Dar își aminti de Saburo și de strada întunecată din Batavia. Saburo va reveni curând și n-o putea abandona pe Hana în mâinile lui.

— Cine e bărbatul acesta? întrebă el cu glasul sugrumat. E fratele tău? Tatăl tău?

— Soțul meu.

Cuvintele ei sunară ca o piatră aruncată într-un lac, reverberând în tăcere.

— L-ai cunoscut?

Își încleștă pumnii, simțind cum întreg trupul îi era scăldat într-un val de sudoare. N-o putea minți, erau mult prea apropiați. Dar știa că, dacă-i spunea adevărul, și anume că-l ucisese cu mâna lui pe omul acesta, o va pierde pentru totdeauna.

Ezită, întrebându-se ce răspuns îi putea da.

— Toți îl cunoșteam pe comandantul Yamaguchi, spuse el în cele din urmă.

— Te rog să-mi păstrezi secretul, zise ea speriată. Soțul meu a fost un rebel, la fel ca tine, și încă unul cunoscut. Dacă află cineva, sunt ruinată. Bărbații care vin aici sunt cu toții din sud.

Yozo îi simți panica din glas.

Dădu aprobator din cap. Se așternu o tăcere lungă.

Când îi vorbi din nou, simți o ușurare în vocea ei.

— Știu că a fost un om deosebit și un mare luptător, toată lumea îl admira. Părinții mei mi-au spus că nu oricine are norocul să se mărite cu un astfel de bărbat. Dar mi-a fost întotdeauna frică de el. Acum voi spune un lucru îngrozitor, dar am fost fericită când a plecat la război. Pe urmă am ajuns aici, în Yoshiwara. Mi-a fost atât de teamă că se va întoarce și mă va găsi aici și mă va omorî!

Împinse fotografia și lumânările într-o parte și luă cutia în mâini.

— Apoi Ichimura mi-a adus o scrisoare de la el și cutia asta. La început nu am știut ce trebuie să fac, dar mi-am dat seama că era de datoria mea să-l jelesc. Știam că era posibil să-i vezi fotografia și să-l recunoști, însă nu mai e nimeni altcineva în viață care să-i poată îndeplini ultima dorință. A vrut ca aceste lucruri să fie depuse în mormântul familiei lui de la Kano, și asta voi face. A fost aspru și crud, dar cu toate astea mi-a fost soț.

Deschise cutia.

— E un sentiment ciudat, dar mi se pare că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. A scris un poem și, când l-am citit, am rămas impresionată.

Scoase un mic sul de hârtie și-l desfăcu. Yozo era înapoi la Ezo, vedea trupul lui Kitaro zăcând în lumina lunii și imediat după aceea dădea buzna în apartamentul comandantului. Vedea fața frumoasă a acestuia și pensula din mâna lui și-l auzea întrebând sardonic: „Poemul tău funerar. Ți-ai scris poemul funerar, Tajima?” Primul rând din poemul comandantului îl ardea precum fierul încins. Recunoștea mișcările sigure ale pensulei, în timp ce citea următoarele cuvinte:

Deși trupul meu ar putea să putrezească pe insula Ezo,
Spiritul stă mereu de pază stăpânului meu la răsărit.

Cumva, fotografia nu-l convinsese pe deplin că Yamaguchi fusese într-adevăr soțul Hanei. Dar, acum, când vedea poemul, știa

cu siguranță: era una și aceeași persoană.

Nici măcar nu sunt sigură că-i mort, șopti ea, strângând sulul de hârtie și punându-l înapoi în cutie. Ichimura a plecat din Ezo cu mult înainte de ultimele confruntări și nu l-a văzut căzând în luptă. Mi-e o frică îngrozitoare că s-ar putea să trăiască și să mă caute.

În timp ce vorbea, Yozo se gândea că el era singura persoană din întreaga lume care știa ce pățise soțul ei.

— Și eu am un secret, zise el cu vocea răgușită, dar, în timp ce rostea aceste cuvinte, își dădu seama că nu-i putea mărturisi ce făcuse, că el îl ucisese pe comandant.

Indiferent ce ar fi simțit ea fată de soțul ei, rămânea o crimă abominabilă.

— Eu… eu am luat parte la ultima confruntare. Eram acolo, l-am văzut murind.

Clătină din cap.

— Nu-mi cere să-ți spun mai mult. E mort, crede-mă, știu că-i mort.

Ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui, și el își îngropă fața în părul ei.

— Hai să nu mai vorbim despre asta! zise ea. S-a terminat. Acum suntem împreună aici.

32

Hana stătea în ușa Casei Tamaya, făcând plecăciuni în fața ultimului dintre clienți, în timp ce acesta ieșea în stradă, apoi se întoarse în apartamentul ei, neputându-și scoate din minte discuția pe care o avusese cu Yozo cu o zi în urmă.

Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să le afle de la el, pentru început, cum murise soțul ei și ce se întâmplase cu cadavrul lui, dar știa că era imposibil. Văzuse durerea de pe chipul lui Yozo. Era clar

că nu suporta nici măcar să se gândească la război. Ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru faptul că-i spusese atât cât îi spusese, se gândi ea.

Nu știa nici cât de bine îl cunoscuse pe soțul ei, numai că fusese prezent în clipa morții lui. Probabil că luptaseră umăr la umăr. Dar singurul lucru de care putea fi sigură era că soțul ei murise. I se luase o greutate de pe umeri acum, când Yozo îi cunoștea secretul. Nu mai era singură și nu mai avea de ce să se teamă de soțul ei. Cu ajutorul lui Yozo va găsi o cale să evadeze și o să se ducă acasă, la Oharu și Gensuke.

În seara aceea îl putea aduce pe Yozo în dormitorul ei, își promise singură, îl putea ascunde în dulapul cu saltele. Ideea o făcu să izbucnească în râs. Știa că era prea mândru, nu va fi niciodată de acord să facă un lucru atât de umilitor.

În timp ce servitoarele se agitau de colo-colo, strângând farfurii și împăturind așternuturi, se duse la altar și aprinse lumânările și tămâia și așeză ofrande proaspete. Auzind zgomot de pași, ridică ochii nerăbdătoare, crezând că sosise Yozo, făcându-i vizita obișnuită de dimineață, dar își dădu seama cu surprindere că nu era mersul lui iute, ci unul târșâit. Își strânse halatul pe lângă corp și alergă spre camera de primire.

Peste o clipă, auzi pe cineva tușind și tanti își făcu apariția, șchiopătând, învăluită într-un nor de fum de țigară. Hana o privi surprinsă. Bătrâna purta un halat obișnuit, din bumbac, părând că l-a tras pe ea în mare grabă, nu avea pe față nici urmă de machiaj și uitase să-și pună peruca. Avea o sclipire ciudată în ochi. Se duse la alcov și îndreptă un pergament, studie raftul cu obiectele necesare pentru ceremonia ceaiului și mută pămătuful și lingurile de bambus dintr-un loc în altul, apoi îngenunche lângă cutia cu tutun și începu să-și umple din nou pipa.

— De cât timp ești cu noi, draga mea? o întrebă ea pe Hana cu croncănitul ei vechi de când lumea. De peste jumătate de an, nu-i

așa? Am început să țin la tine ca la o fiică.

Luând ibricul de pe vasul cu mangal, Hana umplu ceainicul și încuviință politicos din cap, întrebându-se unde voia să ajungă tanti. Nu-i stătea în fire să fie atât de prietenoasă.

— Din momentul în care te-am văzut am știut că o să te descurci bine, zise tanti. Tu ai readus Yoshiwara la viață. E aproape la fel de grozavă ca la începuturi, când eu eram o stea printre curtezane, adulată peste tot în țară – sigur că nu poți să fii la fel ca mine, totuși ești destul de aproape. Și Casa Tamaya e cea mai cunoscută datorită ție. Nicio altă casă nu se poate lăuda cu o curtezană atât de fermecătoare. Ai întâlniri fixate cu câteva luni în avans. Suntem foarte mulțumiți, draga mea!

Se aplecă înainte. Fața ei era ofilită, dar Hana putea să-i observe oasele fine pe sub pielea veștejită și-și putea închipui cât de frumoasă fusese cândva.

Mătușica nu dădea niciun semn că ar avea de gând să plece. Chemă servitoarele și le muștrului bine, apoi o trimise pe Kawanoto să aducă o listă cu oferte de la unul dintre vânzători, trăgând energic din pipă în tot acest timp, apoi luă o înghițitură din ceaiul oferit de Hana. Dacă nu pleacă repede, se gândea Hana disperată, Yozo n-o va mai putea vedea în dimineața aceea.

Tanti trase cu sete din pipă, suflă un nor de fum și se lăsă pe călcâie.

— Am vrut să-ți dau vestea imediat după plecarea ultimului client. Știu că vei fi încântată de un asemenea noroc picat din cer. Dar îl meriți, nimeni nu-l merită mai mult decât tine!

Hana se ridică, privind-o suspicioasă. De obicei, tanti spunea imediat ce avea de spus. Indiferent despre ce ar fi fost vorba acum, nu putea fi un lucru de bun augur.

— Trebuie să-ți mărturisesc că-mi pare rău că pleci, îi spuse tanti.

Hanei i se tăie răsuflarea. Ce voia să spună tanti? Plănuia oare să anuleze datoria Hanei și să-i redea libertatea? Nici în vis nu era

posibil așa ceva. Nu, era ceva putred la mijloc.

— Știu și că tu ne vei duce dorul, continuă tanti. Desigur, va trebui să împachetezi și să te pregătești, dar avem timp destul să plănuim totul și să te conducem așa cum se cuvine.

Probabil că cineva se oferise s-o răscumpere, se gândi Hana, dar, în cazul acesta, de ce nu venise tanti să i-o spună direct, în loc s-o ia pe ocolite?

— E o ocazie minunată. Saburo va închide Yoshiwara toată noaptea și va da cea mai mare petrecere de care s-a auzit vreodată.

Hana o privi confuză.

— Saburo…?

— Da, ai prins cel mai mare pește din țară, singurul pe care-l vor toate fetele. Toți ani ăștia s-a purtat ca un băiat de bani gata. A zis mereu că-și caută femeia perfectă și acum se pare că, în sfârșit, a găsit-o. Nu mă surprinde, cu talentele tale și felul în care arăți. Va da în cinstea ta o petrecere cum nu s-a mai văzut, după ce se întoarce de la Osaka.

— Vrei să spui că… Saburo a făcut o ofertă și ai venit să mă întrebi dacă sunt de acord?

Înlemnită de groază, Hana abia mai putea rosti cuvintele.

— Draga mea fată, trebuie să te miști repede, dacă vrei să faci afaceri aici. Dacă n-am fi fost imediat de acord, ar fi putut să se ducă în altă parte. E cel mai dorit bărbat care a trecut pe-aici, prin Yoshiwara. Să ții minte, tătucu' și cu mine am făcut ce e mai bine pentru tine. Ești doar o copilă, nu știi nimic despre lume.

Pentru o clipă, Hana rămase fără grai. Pe urmă, cuvintele îi ieșiră din gură fără să le poată opri.

— Vrei să spui că m-ați vândut lui Saburo? Dar… dar nu puteți face asta.

Zâmbetul lui tanti îngheță. În ochi avea un licăr care-i amintea Hanei că, indiferent cât de fermecătoare și faimoasă ar fi fost, nu era decât un obiect aflat în posesia cuiva.

— Eu pot să fac orice vreau, fata mea, îi spuse ea pe un ton controlat. Nu uita, nu ne-ai plătit încă nici măcar un *mon* de aramă. Ne ești datoare cu un munte de bani, și datoria ta creste pe zi ce trece. Dar nu te teme, am rezolvat și asta – am pus în balanță cât de mult valorezi pentru noi stând aici și cât de mult vom primi dacă acceptăm oferta lui Saburo. El e un bărbat generos și e hotărât să te aibă.

Expresia i se schimbă și pe față îi apăru un zâmbet anost.

— E pentru binele tău, draga mea! Ne gândim la viitorul tău!

Hana înghiți cu greu. Nu-și putea imagina nimic mai groaznic.

— Nu-i nevoie să-ți bați capul cu toate astea, zise tanti nepăsătoare, ridicându-se. Nici nu va mai fi nevoie să primești alți clienți. Ți-am anulat toate întâlnirile. Și să nu crezi că vei putea s-o ștergi, se răsti ea la Hana, care deschisese gura încercând să protesteze. Ești mult prea valoroasă. Până când vine să te ia Saburo, o să stai aici, în apartamentul tău. Vom avea grijă să primești toată mâncarea de care ai nevoie și materiale de cusut și hârtie și cărți, tot ce vrei. O, și Yozo acela. Le-am spus oamenilor că nu mai trebuie să te deranjeze. Poți să-ți petreci timpul în mod plăcut citind, cosând, practicând ceremonia ceaiului, pregătindu-te pentru ziua în care va veni Saburo să te ia. Tătucu' a rezolvat deja totul și a luat un depozit. Acum ești proprietatea lui Saburo.

Hana rămase nemișcată mult timp după ce ușa se închise, auzind pașii târșâiți îndepărtându-se de ea, prea uluită ca să plângă. Apoi, în timp ce înțelesul deplin al vorbelor lui tanti începea să-și facă loc în mintea ei, se duse clătinându-se în dormitor, își îngropă fața în perne și plânse până când i se terminară lacrimile. Pierduse totul, tocmai când gustase fericirea pentru prima dată-n viață. Vândută lui Saburo! Era o soartă mai groaznică decât orice și-ar fi putut imagina. Nici măcar Yozo n-o mai putea salva.

Toamna

33

Sezonul taifunurilor venise și trecuse, copacii își schimbau culoarea și frunzele începuseră să cadă. Dimineața, bruma se așternea scânteind pe acoperișurile din Yoshiwara și pe aleile acoperite cu scânduri și pietre de pavaj. Era vremea când vântul adia rece și cerul era de un albastru strălucitor, deși de pe aleea unde locuia Otsune soarele de-abia se zărea deasupra caselor sărăcăcioase.

Așezat alături de Marlin, în micuța casă a lui Otsune, Yozo oftă și trase un fum din pipă. Era obosit de exilul în care trăia, de perimetrul celor cinci străzi locuite de femei cu fețe pictate și de tot felul de proscriși, cu valul de bețivi în căutarea plăcerilor care se revărsa odată cu lăsarea serii.

— Am vești!

Ușa se lovi de perete și Ichimura dădu buzna înăuntru, cu șuvițele de păr fluturându-i sălbatic în jurul capului. După încăierarea din fața Casei Tamaya, le făcea vizite în mod regulat.

— Amiralul Enomoto, zise el gâfâind, aruncându-și sandalele și prăbușindu-se pe tatami alături de Yozo și Marlin. L-am găsit, la fel și pe generalul Otori!

Yozo se aplecă spre el, să audă mai bine, cu un zâmbet larg pe față.

— De fapt, nu sunt închiși la Kodenmacho.

Ichimura pescui un pahar cu sake și-l dădu pe gât.

— Sunt într-un lagăr pentru prizonieri de război aflat în curtea castelului, dincolo de Poarta Hitotsubashi – locul de detenție disciplinară, cum îl numesc ei. Sunt cinci lagăre, cu câte două sute de oameni în fiecare, toate la fel de îngrozitoare.

— Așadar i-ai văzut pe Enomoto și pe Otori? îl întrebă Yozo.

— Nu. Am auzit toate astea de la Eijiro, unul dintre oamenii noștri. Și-a lăsat părul lung, ca să arate ca un doctor, și a păcălit gărzile să-l lase să intre.

— Dar ei ce fac??

— Eijiro zice că starea lor de sănătate e bunicică, puțin cam slabi, dar au moralul ridicat.

— Și cum arată închisoarea, cum e amplasată? interveni Marlin cu mormăitul lui profund, încruntându-și sprâncenele groase.

— E un loc înfiorător, spune Eijiro, murdar și infect și nu prea au de mâncare – orez și supă, asta-i tot. Și pute. Prizonierii cu gradele inferioare sunt înghesuiți într-o sală lungă, cu două șiruri de tatami, omul și rogojina. Unii dintre ei sunt răniți și cei mai mulți sunt bolnavi, dar cel puțin amiralul și generalul au propria lor cameră. Eijiro se duce azi din nou, cu alimente, pături și medicamente, cât de multe poate căra.

— Trebuie să-i scoatem de acolo pe Enomoto și pe Otori, iar odată cu ei, cât de mulți putem.

— Nu va fi ușor! Castelul e bine fortificat și păzit, cu ziduri masive. Dar circulă zvonuri că amiralul și cu generalul vor fi transferați destul de curând la închisoarea Kodenmacho.

Yozo își puse pipa jos și se aplecă în față.

— Știi când anume?

— În maximum zece zile. Eijiro face tot ce poate ca să afle mai multe informații.

— Știu că la închisoarea Kodenmacho e un teren de execuție, zise

Marlin.

Se ridică și, în calitate de stăpân al casei, le umplu ceștile cu sake, răscoli jăraticul care licărea în vasul de mangal și îi servi cu biscuiți uscați de orez. Yozo sorbi o gură de sake și ridică o sprânceană.

— Ai fost în închisoare?

— Noi, ofițerii francezi, am lucrat în slujba shogunului, când am venit prima dată în Japonia. Am fost peste tot și-am văzut tot.

— Ei bine, nu-i vor executa în spatele ușilor închise, zise Yozo. Nu procedăm în felul acesta aici, lucru valabil și pentru țara ta.

Știa foarte bine toate acestea, văzuse ghilotina în acțiune la Paris.

— Dacă plănuiesc să-i execute, o vor face public, ca un avertisment dat celorlalți, și le vor înfige capetele în țepușe, expunându-le pe Digul Japoniei.

— Trebuie să ne asigurăm că nu se va întâmpla așa ceva, zise Marlin ridicându-se.

Se duse spre locul unde trebăluia Otsune. Apăru câteva minute mai târziu, cu un sul de hârtie și o pensulă și i le dădu lui Ichimura.

— Îi vor scoate pe Poarta Hitotsubashi pentru a-i transfera la închisoare.

Întinzând hârtia pe podea, Ichimura puse niște greutăți pe colțuri, amestecă puțină cerneală și începu să deseneze o hartă fără prea multe amănunte.

— Vor trebui să traverseze șanțul cu apă din interior, pe podul Tokiwa, apoi vor coborî aici, prin Kanda, continuă el, trăgând o linie ce marca drumul principal. Acolo, oamenii sunt credincioși shogunului până la moarte. Dacă atacăm convoiul, ni se vor alătura. Putem conta pe ei.

— Trebuie să le trimitem un mesaj lui Enomoto și lui Otori, zise Yozo.

— Enomoto s-a predat de bunăvoie, zise Marlin, dojenindu-i cu arătătorul mâinii lui mari. S-ar putea să nu vrea să-l eliberați. Ar putea să considere o chestiune de onoare faptul că se duce la moarte

cu fruntea sus. E un om mândru.

— Atunci greșește, zise Yozo pe neașteptate. Dacă-l eliberăm, va fi o lovitură grea dată noului regim. O mulțime de nordiști se vor strânge în jurul lui și lucrul acesta va da mai multă vigoare rezistenței. Îl salt, fie că vrea sau nu.

— Să nu uiți că și tu ești fugar, îi spuse Marlin. Vei sfârși cu capul pe Podul Japoniei, alături de Enomoto.

— E un risc pe care sunt gata să mi-l asum, zise Yozo, întinzând mâna spre butelca de sake, umplând paharele bărbaților. Trebuie să aflăm exact ziua și ruta convoiului. Se vor aștepta la o ambuscadă și vor face o schimbare de plan în ultimul moment, așa că trebuie să avem în vedere și lucrul acesta. Ce arme avem la dispoziție?

— Sediul corpului de voluntari e încercuit și bine păzit, dar m-am strecurat acolo într-o noapte, zise Ichimura. Am pus mâna pe câteva puști cu ac Dreyse, puști Minie, pistoale și mai multe săbii și pumnale rezistente.

— Bravo! îl lăudă Yozo, bătându-l pe tânăr pe umăr. Ar fi bucuros să pună mâna din nou pe-o armă, se gândi el.

Bărbații rămaseră tăcuți un timp, sorbind din sake. Yozo își scutură pipa și, încruntat, frământă un calup de tutun între degete. Marlin își schimbă locul și blestemă, apoi își întinse picioarele lui lungi, de franțuz, masându-și genunchii cu palmele mari.

— Și ce se mai întâmplă prin oraș? întrebă el în cele din urmă. Circulă zvonuri despre un cămătar și un deces suspect.

— O, asta! rânji Ichimura. De fiecare dată când mergi la frizer, numai asta auzi.

— Tu te duci la frizer, cu părul ăla vâlvoi? întrebă Yozo.

— Ei bine, de fiecare dată mă duc la baia comunală. Ai crede că oamenii au lucruri mai interesante de discutat.

Se aplecă în față.

— Otravă de șobolani, șuieră el. Cămătarul s-a îmbolnăvit subit și părul a început să-i cadă, pe urmă i-a curs sânge din nas și urechi și

a murit în câteva ore.

— Păcătos mod de a da colțul! mormăi Marlin.

— Nevastă-sa, ea a făcut-o? întrebă Yozo curios.

— Nu știe nimeni. Era un bătrân meschin. Erau mulți oameni care ar fi vrut să-l vadă mort. Putea fi cineva care-i datora bani, iar el îl somase să plătească, sau un bandit pe care-l păcălise. Oricum, poliția a deschis o anchetă. O să vă țin la curent.

Slobozi un hohot strident de râs și Yozo îi zâmbi. Uita, uneori, cât de tânăr era Ichimura.

După ce plecă Ichimura, Yozo și Marlin rămaseră la locurile lor, pufăind din pipe. Yozo ridică paharul de sake și, plecându-și capul pe spate, îl dădu pe gât. Îi plăcea senzația arsurii lăsate în urmă de lichidul tare ce-i luneca spre stomac. Simțea sake-ul încălzindu-i obrajii și relaxându-i buzele, transformând lumea într-un loc mai plăcut.

— Ai îndoieli cu privire la operațiunea de salvare, văd asta! îi zise Marlin, privindu-l dur.

De când veniseră în Yoshiwara, francezul se îngrășase și se moleșise, ca un cotoi bine hrănit. Era evident că îi plăcea să fie din nou alături de femeia lui și că nu se grăbea deloc să plece iar la drum.

— Știu că e un plan smintit, dar ce putem face? răspunse Yozo. Avem datoria față de Enomoto și Otori să acționăm. Dar, Jean, tu nu trebuie să vii. De fapt, ne-am descurca mai bine fără tine. Sari prea tare în ochi.

Marlin dădu aprobator din cap.

— Sunt gata să vin cu voi, dacă vreți. Însă ai dreptate, nu vă va fi de niciun folos să aveți cu voi o matahală de francez, care să atragă atenția asupra lui.

— Și trebuie să stai la adăpost de dragul lui Otsune.

— E o femeie bună, cea mai bună, zise Marlin, dând gânditor din cap. Dar mai e ceva. Tu n-ai dat niciodată înapoi în fața riscurilor. E

vorba despre Hana, nu-i așa?

Yozo aprobă printr-o mișcare a capului. Știa că trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-și salva prietenii, însă nu suporta gândul că Hana urma să cadă în mâinile lui Saburo, cu atât mai mult, cu cât îi promisese că o va apăra. Și groaznicul secret pe care ea nu trebuia să-l afle, acela că el era vinovat pentru moartea soțului ei, îl lega și mai strâns de ea.

— Otsune zice că e acum supravegheată mai sever decât oricând, îl informă Marlin. Mi se pare că tanti pune ceva la cale.

— E ținută ca o prizonieră de când porcul ăla a făcut oferta, zise Yozo. Sunt hotărâți s-o împiedice să scape. O vizitez de câte ori pot, dar aflu și o mulțime de vești prin bucătării. Saburo se va întoarce în curând.

Își încleștă pumnii cu gândul la Saburo și la ce-i putea face acesta Hanei.

— Nu vei rezolva nimic cu forța brută, prietene, îl avertiză Marlin. La Casa Tamaya sunt destui paznici care să ne țină piept, la fel vor face și Saburo și cuțitarii lui, dacă încercăm s-o scoatem de acolo pe ușa din față. Va trebui să fim inventivi!

Yozo se-ncruntă, gândindu-se la cât de bine păzită era Hana.

— Când se întoarce va da cea mai mare petrecere. Atunci tanti o va lăsa să iasă din apartamentul ei. Va trebui să se gătească pentru…

Gura i se schimonosi, căci îi era scârbă să rostească acele cuvintele.

— Ceremonia unirii.

Yozo clătină din cap.

— În noaptea aceea, Saburo va pune stăpânire pe întreaga Yoshiwara. Dacă stârnim suficient haos, am putea avea o șansă s-o scoatem de-acolo.

Dar dacă ziua în care trebuiau să-l elibereze pe Enomoto coincidea cu ziua festinului lui Saburo și el va fi nevoit să aleagă

între cele două?

Yozo se frecă la ochi și clătină din cap. Nu-și putea imagina ce-ar fi făcut într-o astfel de situație.

34

Zorii abia mijeau, însă apartamentul Hanei era deja plin de femei: servitoare care măturau, ștergeau praful și adunau așternuturile și însoțitoare înghesuindu-se în jurul ei, scoțând încântate tot felul de exclamații, în timp ce se aplecau să vadă mai bine obiectele din lac, ustensilele pentru ceremonia ceaiului și chimonourile somptuoase pe care i le trimisese Saburo. Hana stătea nemișcată, încercând să nu se gândească la ce o aștepta în seara aceea, când auzi țipete de emoție, sunet subțirel de clopoței și picioare de copii alergând pe coridor. Ușa se deschise brusc și își făcură apariția Chidori și Namiji, cu mâinile grăsuțe în dreptul gurii, cu ochii mari și mânecile imense ale chimonourilor fâlfâind ca niște aripi de fluture.

Alergară prin încăpere spre paravanele de hârtie care delimitau balconul și le împinseră într-o parte, astfel că lumina pătrunse înăuntru, scoțând în evidență roșul și portocaliul frunzelor de toamnă aranjate în vasul din alcov și căzând pe pereții pictați în auriu, pe rafturile delicate, pe sulul atârnat și lada plină cu îmbrăcămintea pregătită pentru plecare. Văzând toate lucrurile acelea atât de familiare ei, scăldate în lumina puternică a zilei, Hana avu teribila certitudine că Saburo o va lua cu el, departe de Yoshiwara, și că nu îi va mai vedea niciodată pe niciunul dintre oamenii de acolo.

Fetițele îngenunchează pe balcon, privind pe furiș la bărbații de afară, unii dezbrăcați, având pe ei numai legăturile din jurul șoldurilor, alții îmbrăcați cu haine de lucru vopsite în albastru, cu ciocane atârnate la centură, care se cățărau sus, până la streșini, să

prindă felinarele. Hana nici n-avea nevoie să se uite ca să știe că pe fiecare era scris numele de „Saburosuke Kashima”. Alți muncitori se urcau pe scări proptite de trunchiurile cireșilor, fixând pe crengile lor flori de hârtie, până când strada se preschimbă într-o mare de roz cu alb, de parcă venise din nou primăvara. Peste tot se auzeau voci și râsete, sunete hârjâite de *shamisen* și voci care cântau.

Închise ochii și în minte îi apăru chipul lui Yozo, fruntea lui înaltă, ochii căprui cu privirea limpede și gura cărnoasă, senzuală. Venise s-o vadă cu o zi în urmă, după ce se asigurase că nu se afla nimeni prin preajmă.

La scurt timp după ce tanti decretase că vizitele lui erau interzise, Tama declarase cu aroganță că el era singura persoană căreia putea să-i încredințeze mesajele pentru Hana și, pe urmă, avusese grijă să-i trimită cel puțin unul pe zi. Devenise acum un membru cu drepturi depline al Casei Tamaya, după cum îi mărturisise el, și era prezent în aproape fiecare seară, invitându-i pe străini să intre, în timp ce clienții obișnuiți erau încântați să stea de vorbă cu el. Se împrietenise chiar și cu vechiul ei favorit, Masaharu, în pofida faptului că fuseseră adversari în timpul războiului. Îl cunoșteau foarte bine și servitorii și adesea îi dădeau mesaje pentru Hana. Învățase deja ritmul casei, perioadele când dădea pe dinafară de oameni și perioadele când era goală.

Hana folosise un pretext pentru a trimite servitoarele afară din cameră și preț de câteva momente prețioase rămăseseră singuri împreună. Ghemuindu-i-se în brațe, se agățase de el ca un copil și-și pusese capul de pieptul lui, simțindu-i căldura și bătăile inimii, sigură că era ultima dată când îl vedea.

— Nu te teme, nu-i un rămas-bun! îi spuse el trăgându-se înapoi și privind-o în timp ce îi ștergea lacrimile. Ți-am spus c-o să te apăr și așa voi face, mă voi ține de cuvânt. Fac tot ce pot ca să te scot de-aici, îți promit!

Îl privi neîncrezătoare, însă deodată îi ajunse la ureche sensul

vorbelor lui.

— Vrei să zici…?

— În timpul banchetului, când toți vor fi beți sau drogați cu opiu, se va ivi o ocazie să te strecori afară. Eu voi fi în apropiere, gata să te-ajut!

Hana îi luase mâinile într-ale ei și-și apropiase buzele de ele, clătinând din cap.

— Nu, nu! E o nebunie, e mult prea periculos. Nu e numai Saburo, vor fi paznici peste tot, și, chiar dacă reușim să ieșim din sala de banchete, poartă cea mare va fi încuiată.

— Jean m-a eliberat dintr-o cușcă de bambus, deși eram înconjurați de-un batalion de soldați. Dacă el a putut să facă asta pentru mine, și eu pot să te eliberez. Vor mai fi și alții să ne ajute. Găsesc eu o cale!

O luă în brațe și-o strânse la piept, și ea simți degetele lui mângâindu-i părul și atingerea caldă a gurii lui pe fruntea și obrajii ei. Pe urmă își apropiară buzele și ea îl sărută cu lăcomie. Preț de câteva clipe, toate necazurile ei dispărură și uită totul în afara faptului că era cu el.

— Dac-aș putea să scap, aș merge oriunde cu tine, îi spuse dintr-o suflare, permițându-și un moment de speranță disperată.

— Sunt un fugar! îi șopti Yozo. Cum aș putea să-ți cer să împărți o astfel de viață cu mine?

— Toate astea n-au nicio valoare!

Se uită în jur la paravanele aurii, lucioase și la rulouri, la ustensilele pentru ceremonia ceaiului și la chimonourile atârnate în cuier. În lunile pe care le petrecuse închisă în apartamentul ei ca într-o cușcă, ajunseseră să i se pară ca niște cătușe care o țintuiau la pământ.

— Nici măcar nu-s ale mele! Tanti va pretinde că cele mai multe sunt ale ei.

Fețele lor erau atât de aproape una de alta, încât respirau ca unul

singur, și ea întinse mâna și-i atinse cu gingășie cicatricea de pe obraz. Pielea lui era caldă și uscată sub atingerea degetelor ei și putea simți barba țepoasă, care crescuse pe bărbie.

— Te rog să ai grijă! îi spuse ea. Știu că nu-mi vor face rău, pentru ei sunt prea valoroasă și au nevoie de mine vie, dar mi-e teamă pentru tine!

— Nu pot fi ucis atât de ușor, zise el, zâmbindu-i și o strânse la piept din nou, mângâind-o pe păr.

În depărtare, Hana auzea fâsâitul paravanelor de hârtie, bocănitul saboților pe drum și țârâitul ascuțit al insectelor de toamnă. Dacă se simțea apărată undeva în lume, se gândea ea, atunci locul acela era aici, în brațele lui.

Apoi auziră voci din ce în ce mai aproape și el trebui să se strecoare afară. Rămasă singură, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. I se părea o cruzime prea mare să descopere o astfel de apropiere numai ca să fie imediat lipsită de ea.

Îngenunche în fața oglinzii de bronz cu picior care își pierduse luciul și își studie chipul în ea. Fața asta, pe care bărbații o doreau atât de mult… tot ce-i adusese era doar nefericire. Comisese păcatul pe care Otsune și Tama o avertizaseră să nu-l facă: își pierduse inima de tot și fără speranță. Dacă nu s-ar fi întâmplat acest lucru, poate că ar fi putut să plece cu Saburo, să se bucure de bogăția lui și să se gândească la altceva în clipele în care el o poseda. Dar acum știa că nu va putea niciodată să accepte o asemenea viață.

Umbrele sfeșnicelor se întinseră încet pe podea. Timpul trecea, aducând-o tot mai aproape de momentul când va trebui să-l întâlnească pe Saburo. Din nou, își aminti atingerea buzelor lui Yozo de ale ei, trupul lui ferm lipit de-al ei și vorbele lui pline de tandrețe.

— Tare-aș vrea să nu pleci! exclamă Kawagishi.

Întoarse capul, pretinzând că-i ocupată cu niște cutii cu fond de

ten și-și trecu mâna peste față.

— Poate într-o zi voi întâlni și eu pe cineva ca Saburo, șopti ea trăgându-și nasul.

— Dac-aș putea, te-aș lua cu mine! zise Hana și vorbea serios.

— Probabil că Saburo e mai bogat decât oricine altcineva, zise Kawanagi.

Întinse mâna, atingând cu degetul ei fin mâneca unui chimono brodat cu fir de aur. În ochi avea o privire lacomă. Bogăția îl făcea pe Saburo irezistibil de atractiv în ochii acestor fete. Nu le păsa că era bătrân și obez, nu-i remarcaseră ochii mici și obrajii ca de buhai, tot ce vedeau la el era bogăția. Hana pusese mâna pe bărbatul pe care-l doreau toate fetele din cartier – ba chiar o răscumpărase – și ele păreau uimite de faptul că nu era mai entuziasmată de norocul ce dăduse peste ea.

Hana se uită la ele. Fața lui Kawagishi era palidă și ciupită de vărsat, iar Kawanagi era dureros de slabă. Amândouă păreau resemnate, ca și cum ar fi renunțat de mult la orice speranță, ca și cum știau, ca urmare a unei experiențe amare, că soarta femeii era să sufere și că ar fi fost o prostie să aștepte mai mult de la viață. Hana se-ncruntă. Nu acela era destinul ei, își spuse hotărâtă, și va trebui să facă tot ce-i stătea în putință ca să-și ia soarta în propriile mâini.

— Cu siguranță are o casă imensă, zise Kawanagi.

— Probabil că are o mulțime de case, spuse Kawagishi, căzută pe gânduri. Va porunci să se construiască o casă special pentru tine în curtea palatului lui.

Amândouă se uitară la ea, cu ochii mari, de parcă făceau eforturi să-și imagineze o asemenea fericire.

— Vei fi concubina lui favorită, gândește-te la asta, și-o să-i faci copii, zise Kawanagi cu un zâmbet luminându-i fața îngustă.

Hana încercă să le zâmbească, la rândul ei, dar era atât de apăsată de o presimțire rea, încât îi era greu să le asculte pălăvrăgelile.

— Își va aduce prietenii astă-seară, adăugă Kawagishi. Poate vei cădea cu tronc vreunuia dintre ei, Kawanagi!

— Sau poate tu, Kawagishi! i-o întoarse Kawanagi.

— Sau amândouă, izbucniră ele-n cor în hohote de râs.

Chiar și ursuza Kawayu venise în vizită, deși Hana bănuia că spera să profite de pe urma succesului ei. După o noapte grea petrecută alături de clienți, părul îi arăta ca un cuib jumulit de păsări. Purta un halat jerpelit, nespălat, legat neglijent în talie. Răspândea un miros acru, urât, ca și cum ar fi dat fuga în apartamentul Hanei înainte de a se fi deranjat să-și facă baie.

— De când ai apărut ai fost favorita lui tanti! îi zise ea pe un ton ranchiunos, scuipând cuvintele. Mătușica se laudă mereu cu tine, și chiar nu înțeleg de ce. Nu poate fi niciun alt motiv pentru care Saburo te-a ales pe tine.

— Saburo știe când dă peste un lucru de calitate, spuse Tama blând. Un cheltuitor ca el apare numai o dată la o generație.

Hana îi zâmbi recunoscătoare.

Tama era singura persoană care nu părea cufundată în gânduri negre, roasă de invidie sau debordând de entuziasm. Era ca o pisică pândind o gaură de șoarece, echilibrată și liniștită.

Fără niciun fel de machiaj și cu un halat simplu de bumbac strâns neglijent în jurul trupului ei voinic, se vedea de la o poștă că era o fată de la țară, cu trăsături dure, dar atrăgătoare. Se așeză cu picioarele încrucișate sub ea, fumând pipă după pipă și dându-le sfaturi. Servitoarele intrară cu tăvile de ceai, mai multe gheișe se strecurară și ele înăuntru să întrebe ce dansuri ar fi fost de preferat pentru seara respectivă, urmate de măscărici, care doreau să știe când urma să le vină rândul în seara aceea și însoțitoarele aliniate, întrebând ce chimonouri să îmbrace.

— Bărbații sunt niște creaturi nesăbuite, continuă Tama. Îți aduci aminte de Shojiro, Hana, cel care credea că putea să se ducă și la alte curtezane în afară de mine? Chidori l-a zărit plecând pe furiș de la

Matsubaya, și noi l-am prins și i-am retezat părul înnodat, nu-i așa, Chidori?

Hana făcu un efort să zâmbească. Știa că Tama încerca s-o facă să uite de chinul care o aștepta.

— Și englezii ăia, adăugă Tama, făcându-i cu ochiul Hanei.

Numai gândul la englezi era suficient ca să le facă pe fete să râdă până le durea burta.

— Pentru început, tot ce puteau spune era: „Vai, nu pot face asta, vai, nu pot face aia!"

Își încreți fruntea și își dădu capul pe spate cu o expresie de dezaprobare indignată.

— Erau cam bătrâni pentru astfel de lucruri, dar le-am servit oricum câteva lecții și, fie că îți vine sau nu să crezi, acum nu mai poți scăpa de ei. Să nu uit, îi pun să facă o baie bună înainte de a se apropia de mine. Zic că, în țara lor, fac baie numai o dată pe săptămână. Poți să-ți imaginezi așa ceva!? Oricum, cred că sunt mulțumiți, deoarece și-au trimis și prietenii. Dar mie îmi plac francezii. Ăștia sunt dispuși să încerce orice.

Chidori făcu un salt din balcon, urmat de-o piruetă în mijlocul camerei, cu mânecile roșii rotindu-se în jurul ei.

— Ia, uitați-vă! ciripi ea. E dansul pe care îl voi prezenta diseară.

Își ridică brațele grăsuțe deasupra capului, își țuguie buzele și făcu un pas sau doi, apoi se opri, alergă spre Hana și o îmbrățișă.

— O să-mi lipsești, sora mea mai mare! îi spuse pe un ton serios cu vocea ei pițigăiată de copil. Aș vrea să nu pleci!

Hana își lăsă capul în jos, încercând să-și ascundă lacrimile, în timp ce ușa se deschise și apăru Otsune, trăgând după ea o legătură imensă. Îi zâmbi Hanei, vrând s-o liniștească, apoi puse legătura jos și începu să-și întindă pieptenii și fiarele de ondulat, după care desfăcu tuburile cu ceară și pomezi, umplând încăperea de mirosuri de mosc. Tama se-ntoarse apatică spre însoțitoare.

— Kawagishi, Kawanagi, Kawayu și voi, Chidori și Namiji.

Afară, duceți-vă în apartamentul meu! Trebuie să ne pregătim! Vin și eu într-o clipă.

Chidori deschise gura, încercând parcă să protesteze, dar Tama se încruntă la ea și îi făcu un semn dojenitor cu degetul, așa că fetița fugi după celelalte. Tama concedie și servitoarele, iar în cameră se lăsă tăcerea, în timp ce Otsune luă un fier de pe vasul cu mangal și începu să întindă părul negru și des al Hanei.

— Tanti vine încoace. Nu avem mult timp la dispoziție! zise ea.

Hana se întoarse și o privi.

— Trebuie să facem câteva pregătiri, dacă tot e să pleci de aici astă-seară.

Inima Hanei începu să bată cu putere. Acum își dădea seama de ce fusese Tama atât de liniștită, având o expresie atât de ciudată pe față. Yozo se ținuse de cuvânt.

— Trebuie să fii sigură că nimeni, mai ales Saburo, nu bănuiește nimic, îi șopti Otsune. Să te arăți fericită și entuziasmată, fă-l să creadă că ești încântată să-i devii concubină, că l-ai așteptat cu nerăbdare. Știi ce vreau să spun.

Aproape fără să respire, Hana dădu aprobator din cap.

— Nu e greu. Fac asta în fiecare zi, cu toți clienții.

— Și când dau semnalul, fii gata să fugi, zise Tama.

— Ce fel de semnal? întrebă Hana, aproape dându-și sufletul.

— Îl vei recunoaște în clipa în care îl vei vedea! Dar mai întâi trebuie s-o derutăm pe tanti.

Otsune se aplecă din nou asupra părului Hanei, luând fierul în mâini în clipa în care auzi pași târșâiți pe coridor, și tanti apăru în prag, purtând un halat ponosit, cu fața ei plină de riduri și galbenă, fără urmă de machiaj.

Avea un sul lung de hârtie în mâini și niște pensule vârâte la cingătoare și mormăia pentru sine:

— Treizeci de tăvi de lac, treizeci de boluri de supă, treizeci de farfurii mici pătrate, treizeci de forme ovale puțin adânci…

Fața i se schimonosi de uimire când văzu camera goală și scoase un țipăt uluit.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt toate? Asta-i cea mai importantă zi din istoria Casei Tamaya. Ar trebui să fie aici, s-o ajute pe Hana să se gătească!

— Tanti, tanti! izbucni Tama ca un torent. Mulțumim cerului c-ai venit! Fetele-alea proaste se certau, care din ele să se-așeze lângă Saburo și care să poarte cel mai frumos chimono, cel cu crizanteme aurii. Apoi Kawayu a acuzat-o pe Kawagishi că-i fură clienții și-a început s-o tragă de păr și s-o îmbrâncească. Cred că i-a smuls și una dintre mânecile chimonoului.

— A, Kawayu din nou! mormăi tanti țuguindu-și buzele. Ar trebui să ne descotorosim de ea.

— Se agitau atât de mult, încât le-am trimis în apartamentul meu.

— Ai dreptate! Hana are nevoie de pace și de liniște, să se adune înainte de spectacolul de diseară.

Hana tăcea, sperând ca tanti să nu observe încordarea de pe chipul ei.

— Le-am liniștit, tanti! Nici tu nu puteai s-o faci mai bine! zise Tama sfidător.

— Ne ocupăm de asta mai târziu! replică tanti, apucând momeala. Nu-i timp pentru încăierări, și se târî afară din cameră, cu Tama imediat în spatele ei.

Otsune și Hana își ținură respirația până când zgomotul pașilor dispăru în depărtare, apoi Otsune răscoli prin legătura ei. Sub ace de păr și șiraguri de turcoaze și coral se afla o grămadă de haine decolorate, împăturite cu grijă. Le puse în brațele Hanei.

— Repede, trage-le pe tine! șuieră ea.

În timp ce Otsune stătea de pază, Hana alergă în dormitor, se ascunse în spatele unui paravan și se dezbrăcă până la fusta roșie de mătase de dedesubt. Își trase pe ea o pereche de pantaloni indigo strâmți, care o făceau să semene cu o femeie de la tară sau cu o

ucenică, și își vârî înăuntru fusta de mătase cât de bine putu. Se încurcă în șnurul pantalonilor, mâinile tremurându-i atât de tare, încât cu greu reuși să-l înnoade, ca să-și dea seama cu groază că-i luase cu fața-n spate. Se grăbi să-i scoată, îi întoarse și-i trase pe ea din nou. Pe urmă îmbrăcă o tunică, simțind cum materialul aspru îi zgârie pielea delicată de pe sâni, urmată de veșmântul de sub chimono și un chimono deasupra, acoperind complet hainele sărăcăcioase de bumbac de dedesubt și se grăbi să se întoarcă în camera de primire. Simțea cum fustele i se agățau de pantaloni, răsucindu-i-se în jurul picioarelor, amenințând s-o pună la pământ.

— Se văd? șopti ea, învârtindu-se puțin și încercând să se vadă în oglindă. Nu arată prea umflate?

— Nu se vede nimic, nici măcar acum, dar, odată îmbrăcată cum se cuvine, nimeni nu va observa nimic, îi spuse calmă Otsune.

Oricum, inima Hanei bătea nebunește și abia reușea să respire, dându-și seama ce risc își asumau. Să te joci cu un om ca Saburo era nebunie curată. O cumpărase în schimbul unei sume de bani imense. Era acum proprietatea lui. Nimic nu-l putea opri s-o omoare, dacă voia s-o facă. Dar n-o va face, își spuse ea. Era o investiție prea valoroasă și aspectul îi oferea un fel de protecție; el nu va dori să distrugă o asemenea frumusețe. Altfel stăteau însă lucrurile în ceea ce-l privea pe Yozo. Nu conta cât de curajos sau cât de talentat era ca soldat. Saburo era înconjurat de mult prea multe gărzi. Nu le putea doborî pe toate.

Otsune o îmbrățișă.

— Nu fi îngrijorată! îi spuse ea. Chiar dacă Yozo nu vine să te ia diseară și va trebui să pleci cu Saburo, el și Jean te vor găsi și te vor salva. Poți să ai încredere în Yozo. Și în Jean.

Otsune îi întinse un portofel.

— Nu, nu, am bani! zise Hana cu voce tremurătoare.

— I-ai și pe ăștia, ia tot ce ai! Ascunde-i în mâneci, oriunde poți.

Hana își mușcă buza și închise ochii. Trebuia să rămână calmă,

indiferent de ce urma să se întâmple.

— Pentru o viață lungă și o călătorie ușoară! îi ură Otsune, vârând portofelul împreună cu o amuletă în mâneca Hanei.

Hana trase adânc aer în piept și se așeză pe podea, în fața oglinzii, simțind cum pantalonii de bumbac aspri o zgâriau pe pulpe, în timp ce Otsune lua din nou fierul de ondulat părul de pe vasul cu mangal și se punea cu adevărat pe treabă.

35

Din camera ei de la etajul de sus, Hana auzi scârțâitul unui palanchin greu în timp ce o persoană corpolentă se lupta să coboare din el, într-un acompaniament de gemete, mormăieli și proteste:

— Dobitocule! Oprește aici, stai pe loc! Ce crezi că faci?

Ea sperase că o minune îl va împiedica pe Saburo să vină, dar se pare că nu mai exista scăpare. Le auzi pe tanti și pe servitoare urându-i bun venit oaspetelui și pași greoi străbătând casa, dincolo de capătul scării, spre marea sală de primire. Uși deschise și închise, oaspeții intrând unul după altul și agitația servitoarelor, în timp ce cărau de colo-colo tăvi pline cu băutură și mâncare.

Prin paravanele de hârtie pătrundeau din stradă zbârnâit de *shamisen,* bătăi de tobe, un cântec melodios pe tonuri înalte și clămpănitul saboților. Peste tot începeau petrecerile. Saburo închiriase toate cele cinci străzi și oaspeții săi puteau să cutreiere din casă-n casă, desfătându-se cu muzică, dans și mâncare. Puteau chiar și să se culce cu orice fată doreau, totul pe cheltuiala lui.

Se lăsase noaptea, umplând camera de umbre, în timp ce Hana stătea în genunchi alături de Chidori și Namiji, așteptând să fie chemate. Avea gura uscată și inima i se zbătea în piept. Își zărise imaginea în oglindă și, în locul Hanei, acolo se afla Hanaogi, uitându-se la ea ca la o veche prietenă. Se simți cuprinsă de-un val

neașteptat de încredere în sine. Hanei îi putea fi teamă, dar Hanaogi lupta de la egal la egal cu oricine.

Otsune se întrecuse pe sine. Fața Hanei era perfect machiată, ochii conturați cu negru ca tăciunele, buzele, două petale rubinii pe fața albă ca zăpada, pusă în evidență de gulerele înfoiate ale celor două chimonouri, unul albastru, cu desen cu frunze de arțar și un altul roșu, cu o dantelărie de aur. Părul îi era ridicat ca un turn, o creație strălucitoare, în vârful căreia trona o coroană din care-i atârnau pe obraji ornamente de aur împodobite cu turcoaze. Simțea greutatea straturilor de chimonouri și, când se mișca, le auzea foșnind. Sub ele însă, simțea asprimea bumbacului, care nu-i dădea voie să uite ce avea de făcut.

Fetițele se uitau în sus la ea, cu ochii larg deschiși. Erau la fel de frumos îmbrăcate ca ea și tot atât de încordate. Își scoase niște ace de păr și le dărui câte unul fiecăreia.

— Să vă aducă noroc! le ură ea. Dacă le purtați, veți fi niște curtezane grozave.

În momentul în care tanti trimise după ea, petrecerea era în toi. Așteptând în dreptul sălii de banchete, Hana auzea tropăitul picioarelor dansând, strigătele bețivilor și hohotele de râs. Adoptă o postură mândră. Le va oferi un spectacol pe care să nu-l uite niciodată.

Se deschiseră ușile, și în sală se așternu tăcerea. Rămase un moment acolo, pentru a atrage toate privirile asupra ei, apoi lăsă un picior gol să lunece de sub poalele grele ale chimonoului. Cei de față rămaseră muți o clipă, ținându-și respirația, apoi izbucniră în aplauze și strigăte de încântare:

— Hanaogi!

Saburo zăcea răsturnat pe pernele învelite în brocart de pe podea, cu un braț sprijinit pe o băncuță, cu fața aceea lătăreață, purpurie și pătată. Era chiar mai gras decât și-l amintea. În timp ce li se încrucișau privirile, ea, înclinând capul cu multă grație, se întreba

ce-i trecea lui prin minte, în spatele sprâncenelor stufoase și al rânjetului plin de mulțumire de sine, și de ce făcuse atâtea eforturi s-o cumpere. Era ea un trofeu pe care să-l adauge colecției lui sau avea un alt plan? El miji ochii și Hana putea să citească dorința arzând în ei, alături de altceva, un lucru plin de cruzime, care o făcu să simtă un fior rece pe spinare.

Legănându-și trena în urma ei, traversă încăperea și îngenunche în fața lui. Tama ședea alături de Saburo, cu o haină neagră peste chimono și un *obi* masiv, brodat cu aur și argint, cu un imens nod în față. Ea îi întinse o farfurioară roșie, lăcuită, plină cu sake și Hana i-o oferi lui Saburo, în timp ce făcea o plecăciune. Ceremonia acuplării – trei sorbituri de sake luate de fiecare dintre ei din trei pahare – se termină repede. Dar în clipa în care luă ultima înghițitură, Hana se simți ca și cum ar fi trecut de o barieră dincolo de care nu mai era cale de întoarcere.

Stăpânindu-și panica, făcu o nouă plecăciune și le zâmbi oaspeților. Jumătate din guvern se afla acolo, toți cu fețele îmbujorate, ridicându-și paharele pline cu sake în cinstea noii perechi. Mesele scunde din fața lor erau pline cu cele mai diverse feluri de mâncare, ouă de arici-de-mare, boluri cu măruntaie de bonito și felii de calmar, schelete de crap cu capete și cozi intacte, bucăți de *sashimi* de cocor, aducătoare de noroc, și orez cu scoici, un faimos afrodiziac.

Gheișele începură din nou să danseze, nu dansurile elaborate, executate la începutul banchetului, ci o versiune frenetică, mai nestăpânită, stârnită de bătaia insistentă a tobelor.

Masaharu se afla în capătul celălalt al sălii, cu Kaoru lângă el, presându-și genunchii de ai lui, umplându-i paharul cu sake și hohotind la glumele sale. Hana îi prinse privirea, iar Kaoru îi aruncă o căutătură plină de venin. Văzând fața tânără și frumoasă a lui Masaharu, Hana își aminti nopțile petrecute cu el și simți o săgeată de tristețe străpungându-i inima. Cât de simplu ar fi fost totul, dacă

Masaharu ar fi acceptat-o drept concubină, deși, în cazul acesta, nu l-ar mai fi întâlnit pe Yozo. Sprâncenatul și tânărul oficial guvernamental, care jurase că nu mai putea trăi fără ea, îi aruncă Hanei o privire nefericită. Dacă ar fi dorit-o atât de tare, își spuse ea, ar fi putut s-o răscumpere. Dar, în final, un alt bărbat îi răscumpărase libertatea. Obrajii grei ai lui Saburo și faldurile de grăsime de sub bărbie luceau pline de sudoare. Se aplecă spre el.

— Unde-ai fost în tot timpul ăsta? îl dojeni jucăușă. Ai avut de rezolvat treburi atât de importante, încât n-ai putut să vii să mă vezi nici măcar o dată?

Se bosumflă.

— Începusem să cred că nu-ți mai pasă de mine.

El își făcu vânt cu evantaiul și-i înhăță încheietura mâinii cu mâna lui rece și lipicioasă.

— Acum ești a mea, frumoaso! îi răspunse el, îngustându-și ochii ca un broscoi pe cale să înghită o muscă din fața lui. De-abia aștept să se termine toate astea. Sunt sigur că știi și câteva jocuri mai deocheate.

O strânse tare de mână și ea simți cum toată voința i se risipește și un spasm de frică îi strânge stomacul ca o gheară. Tama puse mâna pe coapsa asudată a lui Saburo.

— Ai pierdut o mulțime de bârfe cât ai fost plecat, îi zise ea pe un ton insinuant, aruncându-i o privire piezișă Hanei. Îți aduci aminte de Chozan din Chojiya, de peste drum? N-o să-ți vină să crezi ce-a făcut!

— Sunt sigur c-o să-mi spui chiar tu! zise Saburo, întorcându-se alene spre ea.

— Flușturaticul ăla de Sataro, băiatul negustorului bogat care o tot curta – era sigură că se va însura cu ea dacă îl va convinge că îl iubește. S-a tot gândit cum să facă asta și ce idee crezi că i-a venit?

Saburo clătină neștiutor din cap.

— I-a trimis o scrisoare în care îi spunea că își va reteza falanga

de sus a degetului mic doar pentru a-i arăta cât de mult îl iubește… și așa a și făcut. Nu-ți poți imagina toată zarva și încurcătura creată. Sigur că ea a leșinat în clipa în care și-a văzut vârful degetului zburând pe fereastră. Abia atunci și-a dat seama ce prostie făcuse.

— Așadar s-a însurat cu ea?

— Bineînțeles că nu! Cine-ar vrea o fată cu un deget tăiat?

— Știi ce se zice, răspunse Saburo, aruncându-i Hanei o căutătură vicleană. Cea mai mare minciună a unei curtezane e când îți spune: „Te iubesc”. Și cea mai mare minciună a clientului: „Te iau de nevastă”.

Tama tocmai începea o altă istorioară amuzantă, când tanti bătu din palme.

— Onorabilul nostru client, Saburo-sama, a aranjat ceva special pentru seara aceasta. Intră, Chubei, lasă sfiala deoparte!

Chubei stătea în pragul ușii, în tunica lui de bumbac cu mâneci largi, cu mâinile lipite de podea, făcând o plecăciune. Bucătarul-șef al Casei Tamaya era faimos peste tot prin Edo, și Hana îl știa bine. Era un om cumsecade, scund și grăsuliu, cu o scăfârlie lucioasă și mâini puternice, întotdeauna imaculat de curate. Singurul lui defect era o slăbiciune pentru sake și, azi, ca de obicei, obrajii îi erau mult prea rumeni. Puțin nesigur pe picioare, traversă încăperea și se prosternă în fața lui Saburo, în timp ce ajutoarele sale, în tunici albe, aduseră o masă scundă și-un set de platouri mari din lemn.

Saburo se linse pe buze și mai luă o gură de sake, Hana umplându-i imediat paharul cu lichidul cald, chihlimbariu.

— Chubei! zbieră el.

Bucătarul se cutremură sub privirea lui Saburo.

— Ai uitat ce comandă specială ți-am dat?

Bucătarul se întoarse, bătu din palme și doi ucenici aduseră înăuntru o putinică de lemn, cu mare grijă să nu verse niciun strop de apă pe tatami. Oaspeții stăteau turcește în fața meselor, așteptând cu interes.

Bucătarul își suflecă mânecile, apoi, cu o mișcare de prestidigitator, trase afară un pește, o creatură umflată, marmorată, cu dungi negre și maroniu-portocalii și burta albă. Era cel mai urât pește pe care-l văzuse Hana vreodată. Îl săltă în sus, în timp ce se zbătea violent, stropind cu apă peste tot în jur, închizându-și și deschizându-și spasmodic gura mică. În interior se vedea lucind un șir de dinți mici și avea burta acoperită de țepi.

— Fugu[34]! exclamă încântat Saburo, fața lățindu-i-se și mai mult într-un zâmbet larg.

— Fugu-tigru! îl corectă Chubei cu afectare. Cel mai bun dintre toți. Dacă-mi permiteți, costă o avere, mai ales în această perioadă a anului.

— Un festin pentru un om bogat! zise Saburo, dând încântat din cap. Și, desigur, și pentru prietenii lui.

— Ați comandat trei, onorabile. Unul e deja preparat. Avem sake cu aripioară de fugu friptă, numai bun de servit.

— Toate la timpul lor! replică Saburo. Hai să vedem cum tai mai întâi monstrul ăsta!

— De obicei, pregătim fugu în fața clienților, dar e prima dată când fac așa ceva la un banchet, zise Chubei puțin încordat.

Hana urmărea totul cuprinsă de un sentiment de neplăcere. Tama ar fi trebuit să facă toate aranjamentele, însă cumva Saburo preluase comanda.

— Nu-i otrăvitor? întrebă ea în șoaptă.

— Ce copil ești! exclamă Saburo. Nu, dacă-i pregătit cum trebuie. E regele peștilor. Nu-ți mai frământa căpșorul tău frumos, nu-i de tine. E o mâncare pentru bărbați! Desigur, cu excepția shogunului. N-are voie să-l mănânce, ca nu cumva să moară, deși, în cele din

---

[34] Un pește considerat o delicatesă, mai ales în Japonia. Este deosebit de periculos, bucătarii necesitând o pregătire specială pentru a învăța cum să îndepărteze părțile otrăvitoare.

urmă, am reușit să scăpăm de el și fără ajutorul peștelui. Nu-i așa, domnilor?

Hohote nestăpânite de râs umplură sala. Hana uitase că toți cei prezenți erau sudiști.

— Hanaogi-sama are totuși dreptate, onorabile, zise Chubei cu modestie. Numai cei mai pricepuți bucătari pot pregăti fugu așa cum trebuie. E o treabă extrem de delicată și poți face ușor o greșeală. Dacă-i atingi ficatul cu lama, toată carnea devine otrăvită.

— Jocul cu moartea! zise Saburo, frecându-și mâinile grase. Asta-l face atât de excitant!

— În fiecare an mor o mulțime de oameni din cauza asta, zise Chubei. Dar nu la Casa Tamaya. Eu îl servesc de ani buni și nu mi-a murit niciun client până acum.

Se aplecă în față.

— Știați că-i singurul pește care-și poate închide ochii? Când îl omori, închide ochii și scoate un scâncet ca de bebeluș.

Ucenicii aduseră cuțitele și două tăvi, una pe care scria „otrăvitor" și alta pe care scria „comestibil". Ținând strâns în mâna stângă peștele care se zbătea, Chubei ridică un cuțit lung și-l lovi cu putere, retezându-i coada dintr-o singură mișcare. În clipa următoare, botul și înotătoarele zăceau și ele pe masă. Totul se petrecuse atât de repede, încât nu auziseră niciun sunet scos de pește. Carcasa sălta, iar locul unde fusese gura se deschidea și se închidea convulsiv.

— Bravo! strigară oaspeții. Un adevărat maestru!

Chubei tăie gura în două, despică burta cu lama cuțitului, să-l curețe de resturi, și aruncă aripioarele în tava marcată „comestibil". Saburo se apleacă în față cu ochii scânteind de lăcomie, în timp ce bucătarul despica spinarea peștelui. Acesta din urmă înfipse vârful cuțitului între carne și piele, îndepărtând-o. Hana observă că mâna îi tremura puțin și se întrebă neliniștită oare cât de mult sake băuse. Se auzi un pârâit, în clipa în care Chubei îndepărtă toată pielea

dintr-o singură mișcare, transformând peștele strălucitor într-un maldăr de carne inertă. Îl despică și scoase ceva asemenea unui săculeț de gelatină.

— Ficatul, zise el, aruncându-l în tava marcată „otrăvitor”. Femelă, adăugă el, scoțând ovarele și aruncându-le în tava „otrăvitor”, împreună cu pielea și ochii. Tăie carnea macră în felii atât de fine, încât erau aproape transparente și le aranjă pe o farfurie rotundă, sub forma unor petale de crizantemă.

— Crizantema, floarea morții!

Saburo se apleca tot mai mult în față, lingându-și buzele.

— Cine vrea să guste primul?

Hana își aminti de crizantemele albe de la înmormântarea bunicilor și se cutremură. Nu era bine să se gândească acum la moarte.

Despachetă o pereche de bețișoare, luă câteva felii și le înmuie în sos de soia. Saburo căscă gura lui mare, cu ochii închiși și capul dat pe spate, și ea îi așeză cu multă delicatețe bucățile pe limbă. El le savură în tăcere, rotindu-le prin gură, apoi se linse pe buze încântat.

— Un strop de otravă, zise el radiind. Da, mi-au amorțit buza de sus și limba. Și simt o furnicătură aici. Pune mâna! E tot mai tare!

Apucă mâna Hanei, presând-o pe vintrele lui, tot mai proeminente, apoi scoase un geamăt plin de extaz, urmat de-un râgâit. În fundal, oaspeții râdeau slugarnic.

— Senzațional! Domnilor, gustați! Va fi mare distracție în seara aceasta!

Ucenicii în tunici albe veneau alergând dinspre bucătării cu mai multe platouri cu fugu, iar Kawanoto și ceilalți servitori aranjară feliile de carne delicată pe farfurii mai mici, servindu-i pe oaspeți.

— Adu sake cu aripioară de fugu! comandă Saburo. A sosit momentul să ne jucăm puțin! Hai să ne despuiem!

*

De fiecare dată când Saburo o forța să bea, Hana arunca pe

ascuns licoarea. Era important să rămână trează, să fie pregătită pentru orice ar fi putut urma. Dar el insista ca Hana să încerce sake-ul cu aripioară de fugu, urmărind-o cu atenție în timp ce scotea din ceașcă bucățica de pește prăjit, inhala aroma și ridica paharul spre buze.

— Dă-l pe gât! îi ordonă el scurt.

Sake-ul dulce avea un ușor gust de prăjeală. Puse paharul jos și simți cum o pătrunde căldura din cap până-n picioare și o apucă amețeala. I se părea că sala era hăt departe și auzea vocile ca un ecou înfundat, asemenea unui dangăt de clopote venit de la mare distantă. Avea senzația că plutește și încercă să-și ridice mâna, fără succes însă. Își simțea buzele și limba amorțite, pleoapele grele și un fior de dorință îi sfredelea pântecul în timp ce licoarea tare acționa ca prin farmec.

Saburo întinse o mână grasă spre ea, înhățând-o de gulerele chimonourilor și-i trase fața aproape de-a lui. O copleși mirosul de sudoare și fierbințeala ieșind din corpul lui mare și gras în timp ce-și lipea capul de-al ei, dar atingerea bumbacului aspru îi produse un șoc, trezind-o la realitate. Nu trebuia să-l lase s-o pipăie pe sub haine, indiferent ce s-ar fi întâmplat. El se căznea să-i cotrobăie printre poalele voluminoase, gâfâind disperat, când *shamisenele* începură să zbârnâie și tobele să bată, acompaniind un cântăreț lansat într-o baladă erotică. Saburo aruncă o privire confuză în sus și Hana își adună toată forța, împingându-l departe de ea.

Sake-ul cu aripioară de fugu își făcea din plin efectul. Cu obrajii congestionați și flăcări în vintre, câțiva oaspeți înșfăcau deja fetele. Alții începuseră să joace gajuri. Servitorii și gheișele aveau multă experiență și, aproape de fiecare dată, bărbații pierdeau. La început, perdantul trebuia să golească un pahar de sake, dar apoi jocul se schimbă și un obiect de îmbrăcăminte trebuia pus gaj. Bărbații își smulgeau centurile, urmate de chimonouri și de lenjerie. Cei care purtau haine occidentale aveau un avantaj. În momentul în care

Masaharu își scoase smochingul, gulerul, cravata și vesta, unii dintre oaspeți mai aveau pe ei doar fâșiile de pânză din jurul șalelor. Hana, Tama și Saburo îi priveau, refuzând toate chemările de a fi se alătura.

Bărbații începură să bată din palme și să strige:

— Chonkina!

Shamisenul și toba se auziră din nou și servitorii și gheișele se ridicată în picioare, formând un cerc. Se mișcau ca niște lunatici într-un dans lent, ritmat. Muzica se opri brusc și fetele încremeniră, toate cu excepția micuței și zâmbitoarei Kawagishi, care continua să se legene. În timp ce bărbații aclamau și râdeau, bătând din palme, ea își scoase chimonoul, rămânând într-un combinezon din mătase roșie, cu pielea arămie de pe trupul ei în contrast ciudat cu fața pictată-n alb. Sânii ei mici și tineri luceau acoperiți cu broboane de sudoare.

În scurt timp, sala părea inundată de trupuri dezgolite. Kawagishi se prăbuși, goală pușcă, peste un bărbat burtos, cu fața buhăită, chicotind fără să se poată opri. El o înhăță și-o aruncă pe spate, iar Kawayu, uitând să mai facă pe posaca, se rostogolea în brațele unui oficial guvernamental mai tânăr, cândva admirator devotat al Hanei. Omul gemea și gâfâia călare pe ea, după ce-și smulsese fâșia de pânză din jurul șoldurilor.

Hana se uita la fesele lui anemice pompând în sus și-n jos și la spatele costeliv cutremurându-i-se. La niciun festin de până acum nu mai asistase la un astfel de spectacol, cu participanții dezlănțuiți, abandonați instinctelor. Asta o făcea să se teamă și mai tare de puterea și apetitul lui Saburo. El se prefăcea că-i beat, însă ea își dădea seama că juca teatru. Continua s-o fixeze cu ochi ca de oțel.

Oaspeții și curtezanele se rostogoleau pe jos, printre maldărele de haine, când Chubei intră tiptil și-i șopti ceva lui Saburo.

— Da, sigur, idiotule! Adu-l aici! ordonă el scurt, ca un lătrat.

Imediat, Chubei reveni gâfâind și, roșu la față, îi întinse un mic

platou. Pe el, un maldăr de carne tocată vineție.

— Ficatul, onorabile! zise el, plecându-și slugarnic capul. Știam că veți cere să fie adus.

Saburo se linse pe buze.

— Exact ce-mi trebuie! Un strop de otravă. Numai o atingere, un pic de răceală, un pic de-nțepeneală. Vreau să-mi amorțească gura și mădularul să învie. Asta o să dea savoare serii.

Se răsuci spre Hana și-o trase spre el.

— După aceea intrăm și noi în joc!

Bucătăriile erau încinse, aglomerate și pline de zgomot, servitoarele intrând și ieșind grăbite și ucenicii tocând carne și legume. Femeile se ghemuiau în fața sobelor, suflând în cărbuni până când se aprindeau din nou, trimițând nori de fum spre căpriorii înnegriți. Cu pantalonii lui aspri de bumbac și tunica de un albastru-indigo, Yozo putea fi luat drept unul dintre oamenii care lucrau în Yoshiwara. Erau o mulțime, pândind în întuneric, ajutându-i pe oaspeții nesiguri pe picioare când plecau acasă, ducându-i uneori în cârcă până la poartă, dacă era nevoie, lăudându-se în dreapta și-n stânga cât de mult sake își puteau cumpăra cu bacșișurile primite.

— Nu m-ar deranja să încerc și eu niște ficat de fugu!

Chubei ridică paharul de sake cu mâna nesigură, îl duse spre buze și-l dădu pe gât, stropii prelingându-i-se peste degetele umflate și, în jos, pe tunica albă, pătată. Obrajii lui erau acum de un roșu-vinețiu și scăfârlia rasă sub legătura de pe cap lucea de sudoare.

— Se crede că-ți dă senzații tari de tot! Se mai spune că e și gustos. Dulce, uleios, cremos.

Bătu cu degetele darabana pe marginea tăvii marcate „otrăvitor”, umplută cu bucăți din peștele cu aspect sinistru, și clătină solemn din capul lui mare.

— Dar nu am chef să mă iau la trântă cu moartea.

— Nici eu! zise Yozo sec. E un joc pentru bogătași.

Așezat pe vine într-un colț, bătu cu călcâiele în podeaua de pământ și respiră profund, încercând să-și ascundă nerăbdarea. Nu trecuse mult timp de când Chubei îi servise ficatul peștelui lui Saburo. Acesta avea să guste probabil din el suficient cât să simtă cum îl furnică buzele și-i amorțește limba, cât să simtă un fior, știind că nu face altceva decât să se joace cu moartea, la fel ca majoritatea cunoscătorilor. Sau, dacă dorea mai mult, putea să mai guste puțin, ca să-l apuce furnicături și în zona genitală. Dar exista și posibilitatea să sară peste cal. De câte ori auzea strigăte venind din sala de banchete, Yozo tresărea, deși părea așa ceva nu se va întâmpla niciodată.

Dincolo de zgomotul de fond al vocilor putea discerne strigăte și râsete, bătaia tobelor și zdrăngănit de *shamisen*. Făcu o grimasă și-și încleștă pumnii. Nu putea suporta gândul că mâinile lui Saburo atingeau trupul Hanei. Pândea de mult un prilej s-o scoată din Yoshiwara, însă acum, când în sfârșit venise vremea, își dădea seama cât de multe lucruri puteau merge greșit. Dar planul trebuia să dea roade.

Își aminti ultima conversație purtată cu Hana și ochii ei strălucitori, râsul ei, curbura obrazului și mâna ei catifelată în a lui. O femeie ca ea n-ar trebui să se afle într-un astfel de loc și cu atât mai puțin în posesia unei creaturi ca Saburo. Gândul îi smulse o grimasă. Dacă Enomoto sau Kitaro ar fi fost aici, sau oricare dintre ceilalți camarazi alături de care călătorise în Europa, i-ar fi spus desigur că se moleșise, că locul unui bărbat era alături de camarazii săi, și el ar fi fost întru totul de acord – până o întâlnise pe Hana.

— Ficatul de fugu e un afrodiziac foarte puternic.

Vârfurile urechilor lui Chubei se iviră purpurii în lumina felinarului.

— Cornul de rinocer n-are niciun rezultat, și nici rădăcina de ginseng. Ar trebui să vezi ce i-a apucat pe ăia de-acolo – și asta

numai de la sake-ul cu aripioară de fugu. Împuțitu' ăla bătrân nu vrea să împartă cu nimeni ficatul. Pun pariu pe o mie de *ryo* că-i e teamă că n-o s-o mulțumească pe Hana noastră. Poate se teme că nu i se scoală. Bogat sau nu, nu suport gândul că vulpoiul ăla bătrân i-o va trage. Cu toții gândim la fel. Dacă ar păți ceva, niciunul dintre noi n-ar mișca un deget.

Yozo îl privi serios, întrebându-se dacă bucătarul bănuia ceva. Toți știau că-i strecurase mesaje Hanei. Îi studie pe ceilalți bărbați, cu picioarele lor slăbănoage și fețele aspre, hohotind de râs la auzul unui banc și se-ntrebă dacă cumva știau și ei ceva.

— N-ai să crezi ce bacșiș mi-a dat bătrânu', îi mai zise Chubei.

Încăperea era plină de fum și se auzea huruit de capace de la oalele care fierbeau pe foc. Întreg cartierul părea că o luase razna.

Strada era plină de răpăitul febril al saboților, voci ascuțite se împleteau cu râsete isterice, nereușind să acopere scrâșnetele și gemetele celor care se acuplau ca niște animale, în drum. Yozo bătu din nou cu călcâiele-n podea, din ce în ce mai încruntat. Totul depindea de cât era de pregătit să profite de ocazie, în cazul în care s-ar fi ivit. I-ar fi fost cu mult mai ușor pe câmpul de luptă. Va trebui să aplice toate lecțiile învățate acolo. Îi trecură prin fața ochilor ruinele în flăcări din Hakodate și fața prelungă a comandantului în timpul confruntării și se cutremură.

Ușile de la sala banchetului se loviră brusc de pereți, împinse în lături.

— Ajutor! Stăpânul s-a otrăvit! zbierau oamenii, întreaga casă fiind cuprinsă de haos.

Yozo sări în picioare. Aproape nu îndrăznise să spere că bătrânul va fi atât de idiot încât să mănânce prea mult din ficatul de pește.

Jubilând, nu putea să-și șteargă zâmbetul răutăcios care i se-ntindea pe față. Apoi se încruntă și verifică dacă pumnalul îi era bine înfipt sub centură. Venise timpul să intre-n acțiune.

Din spatele lui se auzi un scâncet.

— Nu… nu-i vina mea!

Chubei părea că se chircește înăuntrul tunicii sale încăpătoare de mare bucătar-șef. Pălise și se sprijinea cu mâinile de marginea mesei, iar obrajii îi tremurau.

Tătucu′ țâșni prin ușa din față, învăluit într-un nor de fum stătut de tutun, cu haina de bumbac aproape căzută de pe umeri și burta spongioasă atârnându-i peste centură. Yozo blestemă încet. Nu se-așteptase să apară atât de repede. Toți ceilalți erau beți, el nu. Va sta cu ochii pe Hana. La urma urmei, ea era cea mai valoroasă investiție.

— Ce-ai făcut? tună el. Ne-ai ruinat!

— N-are nimic de-a face cu Chubei, zise Yozo brusc. Saburo a comandat ficatul și l-a mâncat. Nu va muri. Doar s-a speriat puțin, asta-i tot!

Tătucu′ se înfurie, holbându-se la Yozo ca și cum nu-și putea crede urechilor că cineva îndrăznea să-l contrazică. Yozo îi privi și el la fel. Ceilalți alergau spre sala de banchete. Furios, tătucu′ se întoarse.

— Veniți toți aici! Închideți ușile! Nu trebuie să se afle nimic. Tajima, tu ești un băiat deștept, vino cu mine!

— S-ar putea ca de vină să fie băutura. Alcoolul intensifică simptomele cauzate de fugu, zise Yozo grijuliu.

— Mai bine ai lua o sapă, dacă e nevoie, mormăi tătucu′.

Yozo îl privi întrebător.

— Trebuie să facem o groapă și să-l băgăm în ea pan la gât, zise tătucu′. E singurul leac. Pământul rece trage otrava afară.

Cu un felinar în mână, merse împleticindu-se de-a lungul culoarului întunecat, încovoiat ca un luptător sumo, gâfâind zgomotos și mișcându-se foarte rapid, pentru un om atât de corpolent. Yozo îl urmă la câțiva pași în spate. Se opri o clipă în pragul ușii de la sala de banchete. Se simțea duhoarea fumului de

țigară, de lumânări arse, de sake și vomă, tot atât de densă ca un zid. Jumătate din postamentele lumânărilor se prăbușiseră pe jos. Din fericire, resturile erau stinse, altfel întreg locul ar fi fost cuprins de flăcări și stabilimentul ar fi ars ca o torță.

Continuând să stea în spatele lui tătucu', Yozo traversă sala, împiedicându-se din când în când de câte-un trup prin beznă. Bărbați și femei, toți goi, zăceau unii peste alții, cu brațele și picioarele desfăcute, sau se târau amețiți pe podea, scormonind printre maldărele de haine. Privind în jur, îl zări pe Masaharu în umbră, pe una dintre laturile sălii. Era singurul complet îmbrăcat. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Yozo o căuta cu privirea pe Hana, dar nu era nicăieri. Tanti alerga de colo-colo, ținându-se cu mâinile de cap, fața ei bătrână și rea ivindu-se ca un chip de diavol în lumina felinarului.

— Tătucule! Se jelea ea. Mulțumesc cerului că ești aici! Fă repede ceva! Dacă se află, suntem ruinați.

Auziră strigăte răgușite:

— Tâmpitule, ce faci? Dă-te la o parte din fața mea! Deschide paravanele, să aibă aer! Nu, ține-le închise, să-i fie cald!

Pe cealaltă latură a sălii, cei din garda lui Saburo se înghesuiau unii în alții, umăr la umăr, în livrelele lor de mătase, holbându-se la ceva căzut pe podea.

În timp ce tătucu' și Yozo își croiau drum printre ei, acesta din urmă auzi vocea Hanei bolborosind cu respirația tăiată:

— Saburo-sama, Saburo-sama!

Tătucu' ridică felinarul.

Yozo se uită și el în jos. Întins pe spate ca un gândac uriaș, cu mâinile și picioarele tresărind spasmodic, era omul pe care-l văzuse pe stradă în noapte aia, în Batavia, monstrul care făcea negoț cu opium și ținea femeile în sclavie. Ochii lui Saburo ieșeau din orbite ca și cum ar fi stat să-i țâșnească afară din cap, gura îi era căscată și saliva i se scurgea pe colacii de grăsime de pe bărbie și, în jos, pe

somptuosul guler negru de mătase.

Ochii lui se fixară pe fața lui Yozo și avu o tresărire, de parcă l-ar fi recunoscut și el, apoi corpul deveni rigid. Șuiera, încercând să-și recapete respirația.

Hana stătea în genunchi lângă de el, cu mâinile la gură. Se uită în sus la Yozo, cu ochi imenși. Fața ei era albă ca varul sub machiajul gros. Tama se afla alături de ea. Părea perfect calmă, deși un obraz i se contracta convulsiv și avea o lucire ciudată-n ochi. Yozo bănui deodată că ele îl convinseseră pe Saburo să mănânce mai mult decât ar fi trebuit. N-ar fi fost greu.

— I-am spus să se oprească! șopti Hana, cu vocea tremurând. Dar n-a vrut. A continuat să mănânce, tot mai mult. Îmi oferea și mie, dar am refuzat.

— Zicea mereu, ce, crezi că nu-s bărbat? îi spuse și Tama lui tătucu'.

Avea grijă să nu-l privească pe Yozo.

— De fiecare dată când l-am rugat să se oprească, mânca și mai vârtos. Apoi a început să se plângă că i se răcesc picioarele.

Yozo îngenunche lângă Saburo și-i ridică mâna, degetele sale afundându-se în carnea puhavă. Brațul lui Saburo era înțepenit, îi simțea pielea lipicioasă și o duhoare acră i se strecura prin pori. Când Yozo reuși să-i găsească pulsul printre colacii de grăsime, era lent și foarte slab. Unii dintre oaspeți și gărzile lor începură să scoată țipete de panică:

— Vai de mine, picioarele mele! Mi s-au răcit picioarele!

Yozo se întreba dacă lama cuțitului lui Chubei infectase unul dintre cei trei pești sau dacă unul dintre ei fusese deosebit de otrăvitor. Se-ntâmplă uneori.

— Trebuie să-l îngropăm! ordonă tătucu' lătrând. Mișcați-vă mai repede sau îl pierdem. Tama, ia-o pe Hana de-aici!

Tama o luă pe Hana de braț și o ridică în picioare. În timp ce gărzile se dădeau înapoi, lăsând femeile să treacă, picioarele Hanei

păreau că cedează sub ea. Yozo se repezi spre ea, însă Tama îi aruncă o căutătură cruntă, o apucă mai strâns pe Hana și o trase după ea, afară din sală, în foșnet de mătăsuri.

— Tajima, pune-i pe oameni să sape! zise tătucu'. În spatele casei, departe de drum, să nu ne vadă nimeni. Și spune-le să-și țină gura.

Doi dintre paznici îl priveau ciudat pe Yozo. El se gândi că-l văzuseră ducându-se spre Hana și-l recunoscuseră după încăierarea din urmă cu numai câteva luni. Ultimul lucru de care avea acum nevoie era să se agite spiritele.

Pășind grăbit peste trupuri și mormane de mâncare, se lovi de Masaharu, în timp ce-și croia drum spre ușă. Gulerul sudistului era strâmb și cămașa îi atârna afară din pantalonii occidentali, dar Yozo vedea că era cât se poate de treaz.

— Plec! mormăi Masaharu.

Yozo îi întâlni privirea. Abia dacă remarcă vocalele mai lungi caracteristice sudiștilor. Avusese destul timp la dispoziție să-l cunoască în lunile petrecute la Casa Tamaya. Știa că era un bărbat în care putea avea încredere.

— O idee bună! zise el.

Își atinse amuleta de pe mânecă și se rugă ca toți zeii să fie de partea sa.

37

Pe când ieșea în goană din Casa Tamaya, Yozo aproape se ciocni de palanchinul debordând de opulență al lui Saburo. Se contura nedeslușit pe alee, aruncând o umbră imensă, de parcă însuși Saburo ar fi stat în calea lui, ca un paznic feroce al unei zeități, cu brațele întinse, împiedicându-l să treacă. Arăta ca o piază rea, însă Yozo alungă repede gândul.

Ajuns în stradă, se uită în jur uimit. Era plină de oameni care

băteau din palme și se plimbau în sus și-n jos pe sub cireși, în cercuri ce se intersectau, în clămpănit de saboți, părând că aveau de gând să danseze până cădeau la pământ. Bărbați cu măști de carnaval, cu guri sucite și ochii ieșindu-le din orbite țopăiau pe acolo, cu fețe grotești țâșnind din întuneric.

Yozo privi atent în jur, până descoperi o mișcare în umbrele de lângă casă. Erau două siluete ascunse acolo, purtând haine de lucru, cu capul și fața înfășurate în broboade.

Masaharu apăru și el puțin mai târziu, slab și arătând ciudat în pardesiul lui în stil occidental. Se uită și el rapid prin jur, apoi plecă, mergând pe marginea drumului, unde erau mai puțini oameni, îndreptându-se spre poarta de la capătul lui

Edo-cho 1. Două siluete lunecară timid din umbre, mergând în urma lui, cu capetele plecate, având atitudine de servitori.

Purtau haine de băieți, dar, din felul în care mergeau, cu umerii ușor aplecați și înaintând cu pași mici în sandalele lor de paie, puteai ghici imediat că erau femei. Yozo se gândea că atrăgeau prea mult atenția asupra lor. Merse puțin în spatele lor, stând de veghe, uitându-se împrejur, dar chefliii păreau prea beți ca să le acorde vreo atenție.

Părea că lucrurile mergeau în conformitate cu planul când, deodată, se auzi un pocnet și ușa de la Casa Tamaya trosni din țâțâni, lovită de perete. Auzi voci răgușite și pași grei și doi bărbați corpolenți țâșniră din spatele palanchinului lui Saburo. Aveau capetele lucioase, rase, și părul înnodat în vârful capului ieșea la iveală pe deasupra mulțimii. Yozo văzu livrelele de mătase și recunoscu gâtul de taur și ochii înguști ai unuia din ei, dar și fața ca de vulpe a celuilalt. Erau gărzile care-l fixaseră cu privirea în sala de banchet.

Se ascunse prin mulțimea de trupuri transpirate ale dansatorilor, simțind cum e atras în vârtejul mișcării din jur. Nu se așteptase ca cineva să-i urmărească atât de repede. Știa prea bine ce vor face

tătucu' și tanti de îndată ce vor descoperi c-o pierduseră pe cea mai valoroasă curtezană. Va aduna toți bărbații din Yoshiwara, mai ales pe răufăcători, și îi va trimite să răscolească mlaștinile, până o vor găsi. Toți complicii vor fi torturați și Hana legată fedeleș, adusă înapoi în Yoshiwara, bătută și probabil ucisă. Făcu o grimasă la gândul acesta. Va trebui să facă tot ce poate pentru ca așa ceva să nu se întâmple.

Gărzile se duseră în spatele casei. Vor aștepta să-l găsească acolo, dând ordine lucrătorilor de la Casa Tamaya unde să sape, și vor descoperi mult prea curând că el nu se afla acolo. Indiferent ce se va întâmpla, indiferent ce ar fi fost nevoit să facă, trebuia să-i împiedice s-o pornească în căutarea lui și să dea peste cei doi „servitori" ai lui Masaharu. Trebuia să facă orice era nevoie pentru ca Hana să nu fie prinsă, chiar dacă asta l-ar fi costat viața.

Un tânăr veni clătinându-se spre Yozo și-i aruncă un braț în jurul umerilor, cu respirația duhnind a sake. În jurul gâtului i se bălăbănea o mască comică, cu o gură boțită și-o expresie stupidă. Era deghizarea perfectă.

— Dă-mi-o cu împrumut! zise Yozo și și-o trase pe față.

Tânărul, roșu la față și cu ochii încețoșați, se clătină, mult prea beat să observe ce se întâmplase.

Dibuind cu greu panglicile, Yozo își legă masca, croindu-și drum printre bețivi spre marginea străzii, unde mulțimea se rărea. Masaharu era acum mult în fața lui, dând colțul spre strada largă, mărginită de copaci. Se auzeau sunet de flaut și tobele lovite cu înfrigurare, iar mulțimea dansa din ce în ce mai repede. Din splendidele ceainării se răspândea miros dulce de opiu și chiar și ceainăria Crizantema era cufundată în liniște, de parcă toți oaspeții s-ar fi pierdut în vise stârnite de semințele de mac.

Scrutând mulțimea prin găurile măștii, Yozo îi văzu pe cei doi paznici mari și urâți dând colțul de la Edo-cho 1 și venind spre el. Păreau furioși, îmbrâncindu-i pe toți cei care le stăteau în cale,

lăsând în urmă bețivii întinși pe jos.

La capătul străzii se afla poarta cea mare, luminată de felinare roșii. De obicei, vizitatorii intrau și ieșeau pe acolo, însă azi Saburo închiriase toate cele cinci străzi, și ușile masive erau ferecate. Paznicul tatuat se afla la post, în fața porții, alături de silueta unui bărbat voinic. Răsuflând ușurat, Yozo îl recunoscu pe Marlin. Îl zări și pe Masaharu, care tocmai sosea la poartă împreună cu cei doi „servitori" din urma lui. În timp ce Yozo stătea la pândă, portarul se duse repede spre poarta mică dintr-o parte, aflată la umbra unor sălcii. În spatele lui, Yozo auzea strigătele indignate ale petrecăreților. Paznicii se apropiau tot mai mult de el.

Își pipăi pumnalul. Trebuia să-i scoată din acțiune înainte să ajungă la poartă și trebuia s-o facă repede și fără greș, ca să nu atragă atenția asupra lor. Nu era loc pentru greșeli, avea o singură șansă. Sigur c-ar fi preferat să-i provoace la luptă – om cu om, într-un fel onorabil – nu să se ascundă sub o mască, luându-i prin surprindere, dar era mult prea riscant să pornească o încăierare. În întuneric, nimeni n-ar observa încă două trupuri căzute la pământ.

Își făcu loc prin mulțimea care dansa, apropiindu-se de ei. Deși aveau uniforme scumpe, vedea că nu era nimic de capul lor, erau doar niște bandiți. Cel cu ceafa de taur se afla în față, uitându-se feroce de jur-împrejur. Invizibil sub mască, Yozo se apropie tiptil de el, clătinându-se de parcă ar fi fost beat. Simțea fierbințeala corpului inamicului și miros de sudoare, amestecat cu o duhoare acră după ce-i înfipse pumnalul direct în stomac. Răsuci cuțitul rapid, ca să nu rămână prins în carne, și-l trase afară.

Ochii omului ieșiră din orbite în timp ce se clătina, cu brațele agitându-i-se prin aer. Din gură îi curgea sânge și se prăbuși peste însoțitorul lui, cel cu fața de vulpe, cu numai un pas în urma lui. Omul căzu pe spate și, cu un pocnet, se lovi cu capul de pietrele caldarâmului.

Urmă un moment de tăcere, apoi se auzi un urlet:

— Tâmpitule! Dă-te jos de pe mine!

Omul se străduia să se elibereze de sub corpul imens al camaradului. Yozo se repezi spre gâtul lui și-și simți pumnalul străpungându-i osul. Se auzi un gâlgâit, după care se așternu tăcerea.

Încăierarea durase numai câteva secunde, fără ca cineva din mulțime să observe ceva. Yozo își șterse pumnalul pe mânecă și-l vârî înapoi, la centură. Terminase treaba, deși nu atât de curat pe cât i-ar fi plăcut.

Își scoase masca, o aruncă și alergă spre poartă, îmbrâncind chefliii din calea lui. Dacă nu se mișca foarte repede, risca să fie văzut. Masaharu, împreună cu cele două persoane care veneau după el, trecuse deja prin poartă.

Yozo se opri să-l salute pe Marlin, dându-și deodată seama că putea fi ultima dată când îl vedea. Se uita la sprâncenele lui stufoase răsfirate-n jos, la ochii cufundați în orbite și la falca pătrată acoperită de țepi, amintindu-și aceeași față privindu-l fix prin ușa deschisă a cuștii de bambus și greutatea mâinii pe umărul lui, țintindu-l în loc, în noaptea aceea când fusese gata să-l atace pe comandant. Îl avea în minte pe Marlin, cu brațele și picioarele ieșind goale de sub hainele țărănești grosolane, croindu-și loc printre gărzile din sud și marinarii străini, trecând țanțoș pe sub poarta cea mare a Yoshiwarei și de-a lungul străzii principale, cu capul înălțându-i-se deasupra mulțimii. Francezul îi mai salvase viața o dată și apoi încă o dată și-i fusese prieten credincios, poate cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată.

Marlin puse hotărât o sabie, un pistol și un săculeț cu muniție în mâinile lui Yozo.

— Ai grijă! îl avertiză. Sunt mulți acolo care te caută. Încă și mai mulți, după ce vor afla ce s-a întâmplat în noaptea asta.

Yozo dădu aprobator din cap.

— Îmi vei lipsi, îi spuse el, și vorbea serios. Mă voi întoarce după

ce se termină totul.

— Ne vom întâlni din nou! zise Marlin. Enomoto, Otori, noi toți. Și-l vei vedea pe shogun înapoi, în castelul lui. Îți amintești ce zicea Kitaro: „Unul pentru toți, toți pentru unul!”

Yozo râse trist și clătină din cap, aducându-și aminte de Kitaro și de pasiunea lui pentru faimosul roman al lui Dumas, cu mulți ani în urmă, în Occident.

— Trăiască shogunul! făcu el. Îți sunt dator. Voi găsi o cale să mă revanșez.

— Ajunge că suntem prieteni.

Yozo îi întinse mâna în stil occidental și Marlin o scutură, apoi îl bătu pe spate.

Portarul stătea alături de mica poartă dintr-o parte, privindu-i peste umărul masiv, tatuat, ținând-o stavilă în calea mulțimii cu un rânjet fioros. Yozo îi făcu o plecăciune. Știa că omul risca o pedeapsă aspră pentru că-i lăsase să treacă. În mod neașteptat, un zâmbet trecu peste fața portarului, în timp ce Yozo țâșnea, pe lângă el, afară.

De cealaltă parte a porții erau mai multe palanchine pe drumul șerpuit ce traversa șanțul de apă, denumit Dinții Negrii, până sus, la Digul Japoniei, care se ridica asemenea unui perete negru profilat pe cerul nopții, cu luminițe licărind deasupra și, ici și colo, câte un foc ce trimitea în sus un vârtej de scântei. Norii se fugăreau în fața lunii. Strada luminată de felinare nu-i permisese lui Yozo să observe că era lună plină. Acum, ea arunca o lumină rece peste marele zid al Yoshiwarei și pe tarabele și sălciile din afara sa.

Aproape toți cărăușii dormeau, ghemuiți sub barele vehiculelor. Un palanchin splendid, arătând mai degrabă ca cel al unui oficial, era chiar în fața porții. Masaharu se plimba agitat, îmbrăcat în hainele lui occidentale. Scoase un portmoneu și i-l puse acestuia din urmă în mână. Yozo încercă să-l respingă, apoi se răzgândi și-l îndesă la centură. Deschise gura să-i mulțumească, însă Masaharu

ridică mâna, cu o față severă.

Yozo se înclină în fața lui. Cu câteva luni în urmă, nu și-ar fi închipuit că va ajunge vreodată să admire și chiar să-i placă un sudist.

— Sper că vom avea norocul să ne întâlnim din nou! îi spuse el.

— Să fii sigur de asta! răspunse Masaharu. Mult noroc!

Otsune se afla alături de el, în hainele de lucru de culoare indigo. Își trăsese gluga pe spate, și Yozo îi vedea fața dulce, rotundă și încrețiturile fine de pe fruntea pală. Zâmbea, ștergându-și lacrimile. Îl apucă pe Yozo de braț.

— Grăbește-te! îl îndemnă ea. Vom face tot ce putem să nu bănuiască nimeni nimic.

Ea și Marlin îi erau acum ca o familie și i se strângea inima că trebuia să-și ia rămas-bun de la ei. Se înclină în fața femeii, dorind s-o poată lua în brațe, asemenea unui francez, dar era convins că ar fi fost șocată de un asemenea gest.

Hana era în palanchin, cu picioarele vârâte sub ea. Purta încă machiajul alb și fața ei ovală era luminoasă în întuneric. Îl privea fix, de parcă îi venea greu să creadă că el era acolo, și-i întinse mâna. Yozo o luă, simțind cât era de catifelată. Se uită la ea și ea zâmbi. Momentul acela – faptul că Hana era acolo, în siguranță și aproape de el – făcea ca totul să fi meritat efortul.

— Mi-ai promis mereu că mă vei apăra, îi spuse ea, și așa ai făcut.

— Te voi ocroti întotdeauna, spuse el.

Își ciuli urechile. Nu-i urmărea nimeni, niciun fel de pași nu se auzeau bubuind spre poartă, niciun strigăt de cealaltă parte. Deși era imposibil de crezut, reușiseră într-adevăr să scape.

Masaharu și Otsune se strecuraseră înapoi prin poartă, care se trânti în urma lor și zăvoarele lunecară la loc. Sunetul muzicii și al dansului se auzea înăbușit și îndepărtat.

Yozo mergea cu pași mari în față, și cărăușii trecură cu palanchinul peste șanțul cu apă, urcând panta în curbă, spre

drumul care mergea pe lângă Digului Japoniei. Hiko și Heizo așteptau acolo, în umbră, și-și luară locurile, sărind în spatele palanchinului. Hiko era o matahală în uniforma lui murdară, Heizo era scund și puternic, cu un cap mic și rotund. Yozo zâmbi când îi văzu, mulțumit să-i aibă alături pe acești doi camarazi, care spuneau mereu lucrurilor pe nume.

Se opri un moment la salcia care te face să te uiți înapoi, aruncând o privire spre Yoshiwara, pe jumătate ascunsă de copaci. Cu luminile scânteind, muzică, țipete și râsete, arăta ca un paradis pământesc, dar el știa câtă violență și cruzime se ascundeau sub vraja și strălucirea ei.

În fața lui, drumul se așternea lung și întunecat. Întoarse spatele Yoshiwarei și pătrunse în noapte.

38

Hana se trezi cu o tresărire, dându-și seama că mersul și legănatul palanchinului încetaseră. Ultimul lucru pe care-l auzise era scârțâitul plăcilor de lemn și vântul care sufla peste mlaștini, în timp ce era purtată prin întuneric.

Ghemuită în cutia strâmtă și rece, cu picioarele strivite sub ea, își mișcă degetele, încercând să le mai dezmorțească. Cuprinsă de panică pentru o clipă, se-ntrebă unde se află, după care o potopiră toate întâmplările acelei seri. Imagini de coșmar o copleșeau, fața umflată a lui Saburo, pe moarte, mulțimea care se îmbulzea în jur, fețe mascate, cu rânjete batjocoritoare și teama teribilă că cineva ar fi putut s-o recunoască. Voise să fugă cât de repede putea, dar se forțase să meargă încet, ca și cum nu s-ar fi grăbit deloc.

Străbătută de un fior de groază, își aminti mâinile umflate ale lui Saburo și ochii de broscoi, trupul lui mătăhălos, lipit de al ei, în timp ce-i îndesa bucăți de ficat de fugu în gură, și cum începuse să

se sufoce și să se plângă că nu-și mai simțea picioarele. Își aminti cum alergase în apartamentul ei și-și smulsese chimonourile, îngrozită că cineva ar fi putut da buzna peste ea. După care ieșise în stradă, pentru prima oară după câteva luni bune, având sentimentul că toată lumea era cu ochii pe ea. Aproape simțea ciomagul lui tătucu' șuierându-i pe spinare și cuțitul său împungând-o în gât, și un fior de groază îi trecuse pe șira spinării.

Auzi clopotul unui templu bătând ora exactă, pasul egal al paznicului și păcănitul sec al bețelor lui. Apoi ușa se deschise și Yozo era în fața ei, în lumina amurgului, privind-o atent și calm, cu un zâmbet pe chip. În spatele lui se vedeau case ca niște umbre mărginind o stradă atât de îngustă, încât de-abia putea zări stelele printre streșini. Venise înapoi, cu picioarele pe pământ. Locul arăta mare și rece și întunecat, dar ea știa că alături de Yozo totul va fi bine.

— Unde am ajuns? întrebă ea cu vocea uimitor de tare în tăcerea din jur.

— În cartierul de răsărit, îi răspunse Yozo. Edo e încă orașul shogunului, cel puțin pentru un timp. Nu putem trage la un han peste noapte. Ești prea cunoscută și vestea ar putea ajunge repede în Yoshiwara. Vom înnopta la văduva unuia dintre camarazii mei. Putem avea încredere în ea că va păstra tăcerea. Mi-e teamă că-i o casă umilă, foarte diferită de cele cu care te-ai obișnuit.

Ea râse fără vlagă.

— Nu sunt atât de pretențioasă. Înainte să vin în Yoshiwara eram la fel ca toată lumea. Mi-am trăit cea mai mare parte a vieții fără mâncare fină și chimonouri elegante.

Dar chiar în timp ce vorbea, enormitatea faptelor sale începu s-o copleșească. Îi lăsase în urmă pe toți și pe toate, oameni de care începuse să se atașeze – Otsune, Tama, Kawanoto, apartamentul ei spațios, chimonourile scumpe, podoabele și toate darurile frumoase pe care i le făcuseră clienții. Încercă să alunge acest gând, dar nu

putu să-și stăpânească teama care-i strângea stomacul. Își mușcă buza. Acum nu mai avea nimic, numai câteva fleacuri îngrămădite într-o bocceluță – un chimono de bumbac, cutia soțului ei și o casetă pentru roluri de mătase ce conținea scrisoarea lui. Va trebui să se ducă la Kano, își aminti ea, și să le pună în cavoul familiei. Măcar atât îi datora.

Dar, cel puțin, avea bani. Otsune și Masaharu avuseseră grijă de asta. Pe deasupra, mai strânsese și ea ceva.

Conștientă că purta niște haine bărbătești ciudate, își trase eșarfa în jurul feței și apoi, în sus, peste nas, încercând să-și ascundă machiajul. La picioarele ei simți o mișcare, un șobolan grăbit, și-și duse aminte ultima dată când fusese în oraș, când se întâlnise cu Fuyu. Locul arăta și mai rău acum, ca și cum toți locuitorii ar fi fugit de-acolo.

Cărăușii făcură semn spre o casă modestă, cu ghivece cu plante înșirate pe lângă zid și o femeie tânără grăbindu-se să-i întâmpine. Se freca la ochi, făcând plecăciuni și zâmbind. Îi conduse pe Hana și pe Yozo prin camerele sărăcăcioase, cu miros de igrasie, spre o încăpere mică, din spate, și le aduse o cană cu apă fierbinte și un săculeț cu teci de orez. Pe când femeia le făcea patul și le aducea hainele pentru noapte, Hana își șterse și ultima urmă de machiaj, apoi își scoase pieptenii și panglicile care-i țineau părul ridicat și-l tot pieptănă până când începu să atârne lung și desfăcut, ca o cortină neagră de mătase. Se privi în oglindă. Hanaogi dispăruse pe vecie și acum era din nou Hana.

— Mă tem că nu arată prea bine, dar cel puțin ești în siguranță.

Yozo îngenunchease lângă ușă, privind-o pe Hana. Își atârnase săbiile pe rastel, de unde le putea lua oricând, iar pistolul îl așezase pe pernă. În Yoshiwara trebuise să joace rolul de servitor, dar acum devenise din nou el însuși. Părea mai în vârstă, mai serios. Era soldat, și unul de rang înalt. Când li se adresa lui Hiko și Heizo, vocea lui avea un ton autoritar, care o încânta pe Hana. Mai era și

altceva, o undă de exaltare. Era liber, revenise unde-i era locul.

— Am tot atâtea probleme câte ai și tu, de fapt mai multe. Tu te temi de stăpân și de slugile lui din Yoshiwara, dar eu sunt urmărit de jumate din armata sudistă.

Oftă și se frecă la ochii.

— Hai să nu ne mai gândim la asta, nu acum, când ești numai a mea.

În lumina lumânării, Hana îl văzu zâmbind, cu fața puternică și ochi expresivi. Nu mai văzuse niciodată ceva mai frumos. Tânjind după atingerea lui, se aplecă spre el, ca și cum și-ar fi pierdut toată voința, ca și cum corpul ei nu-i mai aparținea.

El îi luă mâna și-o ridică spre buze, iar ea își strânse pleoapele. Tremura, aproape temându-se de sentimentele care o invadau. În tot timpul petrecut în Yoshiwara nu-și dăduse seama niciodată cât de mult se înfrâna, cât de tare ținea o parte din ea ascunsă, protejată. Dragostea era ceva ce putea fi cumpărat și vândut, iar slujba ei era să stârnească plăcere. Când șoptea fleacuri dulci la urechea amanților, ei știau că le spunea același lucru tuturor bărbaților. Mereu fusese ca un joc. Dar acum era cu totul diferit.

Yozo o trase spre el și o sărută. Atingerea buzelor lui îi trimise un fior prin întreg trupul și-l simți arcuindu-se și lipindu-se de el. I se oferea toată, toată, numai lui.

— Am așteptat atât de mult… șopti el cu glas răgușit.

Îi trecu degetele prin păr și-i atinse ceafa. Ea îi simțea respirația caldă, în timp ce el o săruta pe ochi și pe nas. Apoi îi desfăcu halatul și-i prinse un sân în palmă, frecându-i sfârcul cu degetul mare. Ea simți cum o cuprinde plăcerea, ca un foc ce arde lent în pântec și se răspândește prin tot trupul. El o sărută cu lăcomie, insistent. Erau numai ei doi, întunericul, camera aceea mică, tăciunii încă scânteind în vasul cu jăratic, tăcerea.

Nu mai cunoscuse niciodată o astfel de tandrețe. Atingerea lui, atât de blândă și atât de excitantă, o umplea cu o plăcere mai

intensă decât își imaginase vreodată. Îl auzi cum geme, în timp ce-și treceau mâinile și buzele peste sâni, coborând spre pielea mai fină a pântecului, până când fiecare por începu să vibreze. În timp ce-i mângâie șoldurile, buzele și limba lui coborâră tot mai jos, până la triunghiul de păr fin, de care își lipi fața și nasul, frecându-se ca un motan, apoi o linse lacom încă și mai jos, sorbind seva care izvora de acolo. Lipsită de putere, ea gemu în timp ce un spasm lung îi cuprindea tot corpul, zvâcnind în pântec și urcând ca o flacără spre gât.

După aceea, el se lungi alături de ea. Cu lăcomie, Hana își trecu palmele peste pieptul și spatele lui musculos, îngropându-și fața în pielea netedă, sorbindu-i mirosul părului. Îl trase deasupra ei, simțind înțepăturile ușoare ale bărbii lui scurte, țepoase, în timp ce fața lui se lipea de a ei, cât era de excitat și cât de tare îi bătea inima.

— Tu! șopti el copleșit în ritmul tot mai rapid în care erau angajate cele două corpuri acum unite.

Ea simțea că plutește, năpădită de senzații, și o dulce amorțeală îi cuprindea tot trupul, pătrunzându-i în pântec și urcând pe șira spinării, înaintând spre vârful degetelor și rădăcina limbii. Îl auzi cum geme și se lasă greu peste ea.

Rămaseră mult timp unul în brațele altuia, privindu-se ca într-un miracol. Aceasta nu era singura lor noapte împreună, aveau să mai fie multe altele. Era începutul unei vieți noi.

39

Dimineața, tânăra văduvă le aduse micul dejun. Împinse paravanele și Hana cu Yozo mâncară în tăcere, privind mica grădină – câteva bucăți de rocă și un pin noduros – scăldată în lumina soarelui de toamnă. Hana își trăsese pe ea chimonoul de bumbac din bocceaua adusă de la Casa Tamaya și își înnodase

simplu părul la spate.

Era prima ei dimineață de libertate. Marele oraș se-ntindea la picioarele ei. Putea merge oriunde și putea face orice voia. Era foarte departe de Yoshiwara, astfel că tătucu' n-o mai putea găsi acum. Nimeni nu știa unde e. Înfășurată în hainele ei de iarnă, va deveni invizibilă.

Se hotărâse deja încotro s-o apuce. Știuse dintotdeauna. Se gândise atât de des la asta – casa mare cu grădina cu bambuși și pini, felinarul de piatră, rocile acoperite de mușchi și iazul cel mic. Arțarii sunt deja plini de frunze roșii ca focul și Gensuke învelește probabil tufele în paie, pregătindu-le pentru iarnă. Îl va lua pe Yozo cu ea. Zâmbi, gândindu-se cât de entuziasmat va fi, când va vedea casa pentru prima dată.

Se răsuci ca să se uite la el și-l văzu privind distrat grădina. Fusese atât de entuziasmată, planificând tot va face cu noua ei libertate, încât uitase faptul că orașul nu era un loc sigur pentru el. În Yoshiwara se ascunsese de soldații din sud, dar acum va trebui să fie prudent. Yozo îi întâlni ochii și o privi întrebător, bătând cu degetele darabana pe tatamiul uzat. Era încruntat, și ea se întrebă ce-l frământă.

— Mă tem că va trebui să plec o vreme! îi spuse el. Am ceva de făcut.

Hana tresări, speriată. Era ultimul lucru la care se așteptase.

— Ți-am povestit despre prietenii mei, Enomoto și Otori. Azi e ziua în care sunt transferați la închisoarea Kodenmacho. E singura noastră șansă să-i salvăm.

Îi luă mâinile în ale lui și le ținu strâns.

— Știu că înțelegi! E o chestiune de viață și de moarte!

Hana clipi nedumerită. Nu se-așteptase ca el să-și ia rămas-bun atât de repede și pe neașteptate. Yozo o luă în brațe și-și apropie buzele de fruntea ei.

— De ce nu mi-ai spus dinainte? îl întrebă ea în șoaptă.

— N-am vrut să stric noaptea noastră împreună. Oricum, nu ai niciun motiv să te îngrijorezi. Am un plan bine pus la punct. Mă întorc diseară și îi voi aduce pe Enomoto și pe Otori cu mine.

În ciuda cuvintelor lui liniștitoare, Hana știa că el își asuma un risc imens și că era posibil s-o sfârșească în închisoare sau chiar în fața plutonului de execuție. Totuși era fiică de samurai și văduvă de samurai și nu putea să-i stea în cale. Simțea cât era de surescitat și-și dădea seama că nu făcea lucrul ăsta numai pentru Enomoto și Otori. Stătuse atât de mult timp închis ca într-o cușcă în Yoshiwara, jucând rolul de servitor și fiind politicos și respectuos. Acum că era afară, tânjea să reintre în miezul evenimentelor.

Pe obrazul ei se rostogoli o lacrimă. El o șterse, apoi îi netezi o șuviță lungă de păr căzută pe obraz, trecându-i-o după ureche. Ea închise ochii, simțind pe piele căldura degetelor lui.

— Să mă aștepți aici! îi zise el.

Ea clătină din cap.

— Am dorit atât de mult timp să mă duc acasă. O să te-aștept acolo!

— Acasă la tine?

Yozo se înnegri la față.

— Dar… a fost casa soțului tău.

— El nu era niciodată acolo, zise ea. Majoritatea timpului eram singură, numai eu și servitorii. A fost casa mea, nu a lui, și acum e și casa ta. E în Yushima, nu departe de râu, lângă templul Korinji.

Prin fața ochilor îi trecură strada, râul, templul și casa cea mare, cu fumul plutind pe lângă streșini. Și numai faptul că le rostea numele o făcea să se simtă bine.

— Mai e ceva!

El fixa grădina cu privirea și ea își dădu seama că nu auzise nici măcar un cuvânt din ce-i spusese ea.

— Ce este?

— Trebuie să-ți spun ceva despre soțul tău, despre cum a murit.

Fața lui avea o expresie care o sperie.

Se aplecă spre el și-i puse mâna pe coapsă.

— N-am nevoie să știu! zise ea cu hotărâre. Singurul lucru de care am nevoie e să vii tu înapoi teafăr și nevătămat.

Afară se auzi cântecul unui greier, rupând tăcerea. El scutură din cap și bătu din nou darabana cu degetele în tatami.

— Ți-am spus că l-am văzut pe soțul tău căzând, dar nu și cum s-a întâmplat.

Respiră adânc. Evita s-o privească în ochi.

— Eu… l-am ucis!

Hana se trase îndărăt.

— Tu? Nu inamicul? întrebă ea cu respirația tăiată.

În cameră se așternu o tăcere mormântală. Văduva intră să ia tăvile pe care servise micul dejun, și ei rămaseră tăcuți până ieși. Yozo privea în continuare în gol, cu umerii căzuți. Hana ar fi dorit să-i spună cu nu voia să audă mai mult, dar el ridică mâna, încruntându-se.

— Pusese să-l omoare pe prietenul meu, Kitaro.

Vorbea atât de încet, încât ea de-abia îl auzea.

— M-am jurat c-o să-l răzbun, dar a trebuit să aștept până la terminarea războiului. Și mai știam că era o crimă să-l omori pe unul dintre ofițerii noștri. În cele din urmă, când s-a ivit ocazia, am uitat de toate acestea. S-a întâmplat în timpul ultimei bătălii, când eram cu toții încredințați că vom muri. Am dat nas în nas cu el pe o stradă pustie din Hakodate și m-a luat din nou în batjocură, așa că am tras în el.

O lumină stranie îi juca în ochi, de parcă s-ar fi întors în locul acela îndepărtat și sălbatic, revăzând întreaga scenă.

— Încă am coșmaruri legate de asta. N-am avut curaj să-ți spun ce s-a întâmplat până acum, eram sigur că mă vei urî pentru asta. La urma urmei, comandantul Yamaguchi a fost soțul tău, indiferent ce-ai simțit pentru el.

Hana îl privi fix, cu ochii mari. Știa că nu era o crimă, ci o datorie sacră să răzbuni moartea unui camarad și că bărbații își ucideau deseori semenii. Soțul ei se lăuda cu cât de mulți oameni ucisese, inclusiv dintre propriii lui soldați. Și, dacă s-ar fi întors, ar fi ucis-o și pe ea, așa că, într-un fel, Yozo o salvase.

— Pur și simplu n-am mai putut păstra acest secret, zise el. Nu vreau să mai existe asemenea bariere între noi.

Ea îi luă mâna și o ținu între ale ei.

— Pentru mine, pentru noi nu se schimbă nimic, șopti ea. Dintr-un anume motiv, confesiunea lui îl făcuse să-i fie și mai drag.

— Poți să mă ierți? o întrebă el, răsucindu-se spre ea.

— Nu-i nimic de iertat. Singurul lucru de care am nevoie e să te întorci teafăr și nevătămat.

O trase spre el, ținând-o strâns, apoi se depărtă puțin, privind-o ca și cum n-ar mai fi vrut niciodată să-și ia ochii de la ea și își îndreptă încet umerii.

— Casa ta e pe locul unde se afla cazarma corpului de voluntari. Ichimura locuiește aproape și, acolo, Heizo, Hiko și cu mine o să ne întâlnim cu el. Îl voi însoți, să fiu sigur că ajungi cu bine.

Ea își lipi obrazul de umărul lui și-l sărută pe gât, îl mângâie pe față, plimbându-și degetul pe obraz, pe nas și pe bărbie, pe liniile adâncite de o parte și alta a gurii, prin părul lui des. Voia să-i spună că se va ruga să nu se întâmple nimic groaznic, dar nu-și găsea cuvintele. Își dădu seama acum că el nu se aștepta să vină înapoi.

— Ai spus că mă vei apăra, șopti ea. Să nu uiți asta!

— Ai cuvântul meu! zise el, plecându-se solemn în fața ei.

Străbătură grăbiți orașul, Hana mergând la câțiva pași în spatele lui. În timp ce traversau piața din fața Porții Sujikai, Hana își aminti de femeile pe care le văzuse acolo, machiate și pudrate, gata să se vândă oricărui bărbat în schimbul unei găluște de orez. Deasupra râului Kanda plutea un miros de gunoi și alimente stricate. Găsiră

un barcagiu, să-i ducă până la digul din apropierea casei ei.

Mult prea repede dădură de câmpul pustiit, pe care alergase ea, fugărită de soldați. Acum erau plantate acolo tufe de mure, iar câteva frunze galbene, lucioase, erau încă agățate de ramuri. Știa că momentul despărțirii era foarte aproape, totuși, în ciuda tristeții și a temerii pentru viața lui Yozo, se simțea mângâiată de faptul că revedea locul acela pe care îl cunoștea atât de bine. În sfârșit, se întorcea acasă.

Ochii i se umplură de lacrimi când zări zidul cu olane deasupra și mușchiul țâșnind printre pietre. Yozo se opri în dreptul porții și se uită încruntat la nume.

— Seizo Yamaguchi, citi el.

Hana dorea să-l îmbrățișeze și să-i spună că-l iubea, că nu conta ce făcuse, că, dimpotrivă, sentimentele ei erau și mai puternice. Voia să-l implore să nu plece în misiunea aceea primejdioasă. Dar se stăpâni, amintindu-și că și ea era un samurai, zâmbi și-și alungă lacrimile, urându-i noroc, la fel de sfioasă ca orice soție.

Yozo îi luă mâna și-o duse la buze pentru o ultimă dată, apoi se întoarse și-o porni spre râu. Ea nu-și putea lua ochii de la el, de la umerii lui lați, de la cele două săbii legate la șold. El se întoarse o singură dată și-i zâmbi, după care dispăru în depărtare.

Ea împinse poarta, fără să știe unde o purtau picioarele, încă amețită de tot ce-i spusese el. Dar știa că nu se schimbase nimic în ceea ce o privea. Zilele acelea întunecate, când fusese soția comandantului Yamaguchi, trecuseră de mult, și acum > inima ei îi aparținea lui Yozo. Se rugă fierbinte ca el să se întoarcă nevătămat.

Privi în jur, dându-și dintr-odată seama unde se afla. Fusese plecată aproape un an. Între pietrele de pavaj creștea mușchiul, și frunzele uscate se adunau grămăjoare, pe lângă ziduri. Grădina era sufocată de buruieni, iar cireșul cel mare crescuse încă și mai mare. Casa era tristă și dărăpănată, cu mușchi pe acoperiș și olane lipsă din loc în loc, arătând mai mult ca o vizuină pentru vulpi și bursuci

decât ca un loc unde trăiau oameni. Totuși, erau aceeași casă și aceeași grădină. Zări fum ieșind din horn și merse mai repede, gândindu-se cât de fericiți și uimiți vor fi s-o vadă Oharu și Gensuke.

Ușa grea din față era închisă și zăvorâtă. O împinse, dar nu se mișcă. Pânze de păianjen atârnau agățate de pragul de sus și de streșini, iar frunze uscate erau adunate la colțuri. Se duse spre ușa pe care o foloseau membrii familiei, așezată pe una dintre laturile casei, și trase de ea până se deschise. Stătu în prag clipind, simțind cum o ustură ochii de la fumul care umplea întunericul dinăuntru.

Luminat de razele de lumină care pătrundeau prin ușile glisante închise vedea interiorul cavernos, căpriorii masivi înnegriți de fum și încăperile pardosite cu tatami, care dispăreau în umbră. Simți miros de mangal și de mâncare gătită și se gândi cu oarecare emoție că Oharu pregătea masa de prânz.

Apoi zări o mișcare în beznă. Se vedea o siluetă stând turcește lângă vatră, cu o pipă în mână.

Se auzi o bufnitură, când bocceaua îi căzu pe pământ. Își duse mâinile la gură în încercarea de a-și înăbuși un țipăt de groază.

Un moment se gândi că probabil vede o fantomă, dar omul era prea solid, avea umerii lați, bărbia împinsă arogant în față, părul unsuros atârnat în neorânduială, des și lucios.

I se înmuiară genunchii, și Hana simți că se sufocă, parcă s-ar fi înecat. Ar fi vrut să se întoarcă și să fugă, însă picioarele îi erau ca de plumb. Își spuse că trebuie să rămână cu mintea întreagă. Cum putuse Yozo să facă o asemenea greșeală?

Pentru că nu avea niciun dubiu, nici cel mai mic dubiu. Era soțul ei.

Comandantul Yamaguchi arăta mai bătrân și mai slab. Avea fața suptă și pielea lui superbă, ca de fildeș, arăta acum de parcă fusese tăbăcită. Și părul lui, odinioară lucios, ca un lac negru, era înspicat cu fire albe. Avea cearcăne imense în jurul ochilor, și șanțul dintre sprâncene i se adâncise, făcându-l să se încrunte amenințător. O privi în tăcere pe Hana, măsurând-o lent din cap până-n picioare.

Încă în dreptul intrării, picioarele i se îndoiră și Hana căzu în genunchi, cu palmele pe podea și fruntea lipită pe mâini.

— Așadar, tu ești! zise el, și ea îi recunoscu tonul ușor amenințător și dialectul țărănesc, aspru. Ai umblat din floare-n floare. Și acum apari în chimonoul ăsta necuviincios, cu bocceaua aia a ta, ca orice femeie vulgară de pe stradă. N-am prea avut parte de bun venit când m-am întors acasă, nici de o nevastă care să mă-ntâmpine și să aibă grijă de mine.

Ea tremura, fără grai, încercând să se facă nevăzută în pardoseala rece, de lut.

— Ți-ai pierdut glasul? N-ai de gând să-mi spui că-ți face plăcere să mă vezi?

— Am crezut… am crezut…

— Era de datoria ta să ai grijă de casă. De ce n-ai fost aici?

Ea trase aer în piept.

— S-soldații…

Cu greu putea rosti cuvintele.

— Soldații au venit aici… să mă omoare… pentru că eram soția ta. Eu… a trebuit să fug.

— Ești un samurai și îți e teamă de moarte? Datoria ta era să aperi casa asta.

Vinovăția Hanei atârna deasupra ei ca o miasmă și respirația era gâfâită. Cu coada ochiului își zări bocceaua zăcând pe jos, unde o scăpase din mână, și își aminti de cutie, de cutia soțului ei. Poate, dacă o va vedea, i se va mai înmuia inima. Poate va înțelege de ce făcuse ceea făcuse.

— Am crezut c-ai murit, rosti ea cu greu, de-abia suflând.

Căută prin boccea și o puse pe tatami în fața lui, încercând să desfacă nodul cu mâini tremurătoare. Acolo erau cutia simplă, din metal și caseta de lemn pentru rulouri de mătase. Își aduse aminte că le deschisese în apartamentul ei din Casa Tamaya, citise scrisoarea și poemul de mai multe ori, apoi pusese cutiile și fotografia pe un altar. Plânsese după el, uitând asprimea și bătăile lui, reținând numai că fusese soțul ei.

El se retrase surprins de parcă, la rândul lui, văzuse o fantomă și întinse o mână tremurătoare. Mâna lui era mai subțire, mai ciolănoasă, cu încheieturile ieșite în evidentă.

— Le-a adus Ichimura! șopti ea, uitându-se la el cu o privire rugătoare.

Își amintea efectul pe care-l avea întotdeauna privirea aceea, strecurată printre gene, asupra bărbaților.

— Am citit scrisoarea ta. Te-am jelit. Voiam să le duc la Kano și să le îngrop, așa cum ai vrut tu.

El deschise capacul cutiei de metal și se uită înăuntru. Uluită, Hana văzu că ochii lui înoată-n lacrimi.

— Toată viața mea, murmură el. Și asta-i tot, numai atât! Războiul pierdut, cauza înfrântă, toate lucrurile în care credeam duse pe apa sâmbetei, totul pierdut!

Se lăsă pe călcâie și oftă prelung.

— Ar fi trebuit să mor odată cu ceilalți. Asta e lume în care să trăiești?

Bâjbâi după pipă și-o bătu încet de marginea cutiei în care ținea tutunul. Sunetul răsună în tăcerea care se așternuse. Ea își ținu răsuflarea, privindu-l, așteptând. Apoi el miji ochii și se uită din nou la ea.

— Arăți altfel, zise el. Vino aici!

Cu inima bătând să-i iasă din piept, ea îngenunche în fața lui și el îi prinse bărbia între arătător și degetul mare, atât de brutal, încât

simți c-o doare, și-i examină fata, întorcându-i capul în toate părțile. Ochii lui păreau că jupoaie strat după strat, ca și cum ar fi putut să citească întreaga ei poveste, tot ce făcuse, locurile unde fusese, toți bărbații cu care se culcase; ca și cum absolut totul – noaptea petrecută cu Yozo, totul – își lăsase amprenta asupra ei ca un tatuaj pe piele. Închise disperată ochii, aducându-și aminte că tătucu′ îi examina fața exact în același fel. Când termină, o împinse atât de brutal, încât ea căzu pe spate, pe tatami.

— Ceva s-a schimbat, zise el cu o grimasă de dezgust. Până și mirosul tău e altul. Erai o biată creatură fără creier, dar nu mai ești așa acum. Ai învățat nesupunerea. E scris peste tot, pe tine.

Făcu o pauză, o privi din nou cu ochi răi.

— Ai învățat să gândești. Argumentezi, îți dai capul pe spate, te uiți la mine printre gene. Ai învățat tot felul de jocuri, cum să-i faci pe bărbați să te placă. Nu mai ești deloc soția mea modestă, nu-i așa că am dreptate?

Hana știa ce va urma și nu putea să facă sau să spună nimic care să oprească asta. Soțul ei rânji plin de repulsie.

— Ai fost în Yoshiwara. Nu-i așa? Te-ai făcut prostituată. Cât de mulți sudiști și-au făcut de cap cu trupul tău? Îmi aparțineai mie și te-ai dat inamicilor! M-ai umplut de rușine, ai adus rușinea peste casa asta.

Se învineți la față de furie.

Când îl auzi rostind cuvântul „Yoshiwara”, Hana știu că fusese condamnată. O va ucide. Trebuia s-o facă, aceasta era legea.

Își frânse mâinile, simțind inima cum îi bătea tare în piept și sângele îi năvăli în cap. Dacă ar veni Yozo! Dacă o putea salva cineva, el era acela. Dar nu va ști ce s-a întâmplat decât atunci când va fi prea târziu.

— Nu încerca să negi! zbieră comandantul cu fața neagră de supărare. A fost aici o femeie pe nume Fuyu. Mi-a povestit totul.

Fuyu! Numele căzu ca o palmă peste fața Hanei. Femeia sări în

picioare, trezită din letargie, înfuriindu-se dintr-odată. Nu va mai îngenunchea în tăcere. În trecut acceptase că bărbatul din fața ei îi era domn și stăpân și-i ascultase orbește ordinele. Suferise toate bătăile lui fără să se plângă. Dar el avea dreptate. Se schimbase. El nu-i mai putea domina spiritul. S-o omoare! Dar mai întâi va spune și ea ce are de spus.

— Fuyu e o codoașă! strigă ea. Cum de-ndrăznești s-o crezi pe ea, și nu pe mine? Ea m-a vândut.

Comandantul își trecu mâinile prin păr, făcându-l să semene cu niște limbi de foc ce-i încadrau fața.

— Îmi răspunzi? tună el. Cum de-ndrăznești! Crezi că are vreo importanță dacă a fost sau nu alegerea ta? Nimeni nu vrea de soție o femeie din Yoshiwara.

Pocni din degete și ea tremură, aducându-și aminte că făcea lucrul acesta înainte s-o lovească. El se ridică în picioare. Ea tresări și se ghemui toată, apărându-și capul cu mâinile, în timp ce simți cum o lovește cu piciorul în coaste, în spate și în coapse. Așteptă până se ridică în capul oaselor și o plesni peste ureche atât de tare, încât căzu la pământ, amețită. Încet, se ridică și el o lovi din nou.

Camera se învârtea cu ea, urechile îi țiuiau și capul o durea atât de tare, încât cu greu putea gândi. Simțea că e plină de vânătăi, însă el o bătuse mai rău în trecut, mult mai rău. Se îndreptă de spate și-l privi sfidătoare. Va muri cu mândrie, nu făcându-se mică și cerșind îndurare.

— Nici măcar nu plângi! îi zise el pe un ton mai liniștit de data acesta. Nu mai ai niciun pic de rușine! Adu rogojina! Doar știi obiceiul!

Ea se ridică, se scutură de praf și porni șchiopătând spre bucătărie. Auzi scrâșnetul metalului ascuțit pe piatră. Știa că el își ascute sabia. Oharu stătea în picioare lângă sobă, amestecând într-o oală, ca și cum nu se mai putea opri, cu Gensuke ghemuit într-un colț. Se făcură că n-o văd, muți de spaimă.

Rulată într-un colț era rogojina de paie pe care Oharu o folosea să pună ridichile și fructele la uscat. Era prăfuită și șubredă și, când Hana o ridică, din ea căzură pe podea o grămadă de mici insecte moarte.

O scoase afară, soțul ei urmând-o cu pași mari. Își răsucise mânecile-n sus și își vârâse săbiile în centură.

— Acolo! dădu el ordin.

Hana simțea lumina caldă a soarelui deasupra capului. Niciodată nu i se păruse ziua mai frumoasă. Cerul era de un albastru orbitor și ramurile pomilor erau împletite deasupra casei, presărând acoperișul cu frunze aurii, portocalii și cafenii. Ea merse pe lângă felinarul de piatră și iaz, printre pini, spre luminișul din spatele magaziei, unde nimeni nu-i putea vedea.

— Aici!

Desfăcu rogojina și îngenunche cu spatele la el, ținând capul sus. Totuși, în ciuda hotărârii de a nu-l lăsa să vadă că-i e teamă, se trezi tremurând, cu dinții clănțănindu-i în gură. Abia mai respira, gândindu-se că putea fi ultima ei suflare.

— Spune rugăciunile!

Pământul era rece și pietrele ascuțite pătrundeau prin paiele subțiri, rănindu-i fluierele picioarelor. O pală de vânt rostogoli frunzele căzute și o făcu să tremure. O cioară, coborâtă în apropiere, urmărind-o cu ochii ca două mărgele, deschise ciocul mare și negru și scoase un cârâit dogit, surprinzător de tare în liniștea din jur. Era un zgomot solitar, o prevestire a morții.

În Yoshiwara, gustase viața și dragostea. Dacă n-ar fi părăsit niciodată casa acesta, ar fi putut trăi până la bătrânețe, dar n-ar fi știut ce-i viața. N-avea niciun regret. Își aminti de Yozo și de noaptea petrecută împreună. Nu cunoscuse niciodată înainte o asemenea fericire și nici nu se simțise atât de împlinită. Ar fi dorit numai să-l poată vedea încă o dată. Zâmbi, cu chipul lui în minte. Va muri gândindu-se la el.

Auzi un scrâșnet de metal. Știu că era ultimul sunet pe care-l va auzi în viața aceasta. Închise ochii.

41

Plănuise să meargă în spatele procesiunii până în punctul în care drumul se-ngusta, să-i ucidă pe paznici și să-i elibereze pe Enomoto și pe Otori. Era posibil ca sudiștii, siguri că eliminaseră orice urmă de rezistență, să nu fi pus suficienți oameni de pază, cei care cărau cuștile să o ia la goană și trecătorii, care-i urau pe parveniții din sud, să se alăture cauzei lor, sărind în ajutorul lui Yozo și al prietenilor săi. Cel puțin, așa își făcuse el socotelile. Ce urma să se întâmple în realitate era o cu totul altă problemă.

Totuși, Yozo își spuse că supraviețuise multor situații aproape imposibile în trecut și va supraviețui și de data aceasta. Trebuia. Avea acum o femeie la care ținea. Nu mai putea continua să-și riște viața. Gândurile lui erau încă acaparate de Hana și de conversația dintre ei. Va trebui să facă pace cu el însuși, fiind conștient că n-ar putea supraviețui dacă nu ar mai vedea-o pe Hana. Se temuse de reacția ei la aflarea veștii că-i omorâse soțul. Dar ea își păstrase calmul, fusese atât de iertătoare, și el o admirase cu atât mai mult. Acum trebuia să se concentreze la ceea ce avea de făcut, să-l elibereze pe Enomoto.

În timp ce-și croia drum prin tufele de mure, îndreptându-se spre sălciile și colibele de pe malul râului, observa orice detaliu care i-ar fi fost de folos pentru drumul de întoarcere, spre casa cea mare unde o lăsase pe Hana. Și-ar fi dorit s-o aibă cu el fidela pușcă Snider-Enfield, pierdută în timpul ultimei lupte. Dar acum să trebuia să se descurce cu Colțul și cu sabia pe care i-o dăduse Marlin când fugise din Yoshiwara; doar dacă Ichimura nu găsise niște arme mai bune în arsenalul corpului de voluntari.

La stăvilar, Heizo și Hiko săreau jos din barcă, în timp ce omul care-i adusese își număra monedele. Yozo zâmbi când se salutară. Apăru și Ichimura, călcând greu pe mal și cărând după el un sac de umăr, care scotea un zăngănit continuu și sălta greu în urma lui. Purta jambiere bleumarin și o jachetă ponosită, la fel ca orice muncitor de rând. Își lipise părul de cap să nu atragă atenția. Avea un rânjet de bucurie pe față. Își făcu mâinile pâlnie la gură și le strigă ceva, dar, din cauza palelor de vânt, cuvintele nu ajunseră la ei. Când se apropie mai mult le strigă din nou ceva. Yozo îngheță când auzi ce spune.

— Comandantul s-a întors! Nu e mort!

— Comandantul? repetă Yozo uluit, încercând să digere vestea.

Dintr-odată, ziua părea mai întunecată și mai rece.

— Nu vrei să spui… Nu se poate… Comandantul Yamaguchi?

Simțea ace în ceafă și o sufocare teribilă.

— E încă viu? Nu se poate!

Ichimura se apropie gâfâind de Yozo.

— L-am văzut cu propriii mei ochi, domnule, îi spuse el nepăsător. Ieri. Locuiește aproape. I-am povestit planurile noastre și mi-a zis să nu fiu prost. Pentru el războiul s-a terminat, încearcă să nu fie arestat. N-are de gând să facă ceva ce-ar atrage atenția asupra lui.

Yozo nu-l mai asculta. Înghețase, dându-și seama în ce pericol de moarte era Hana. Dar trăsese-n el, îl văzuse căzând, întorsese capul și-l văzuse zăcând într-o baltă de sânge. Haina îi băltea în sânge, era sânge scurs și pe pământ. Cum de scăpase cu viață?

Pe urmă, Yozo fusese și el capturat. Nu mai auzise nimic despre comandant, absolut nimic tot timpul cât fusese în Yoshiwara, până când apăruse Ichimura cu acea cutie blestemată, lucru care îi confirmase, totuși, încă o dată, că omul era mort. Scoase un geamăt. Cum de putuse să se înșele atât de amarnic? Și acum o dusese pe Hana acasă, spre moarte.

Privi în jur cuprins de groază, lovindu-se peste frunte cu palma, când își dădu seama ce alegere teribilă avea de făcut. Pe de o parte, era Enomoto, prieten cu el de mulți ani, un Enomoto strălucit, plăcut, pe care-l admira și-l iubea ca pe un frate. Toată viața lui și pregătirea militară, codul samurailor instilat încă de la naștere îl educaseră crezând că cea mai importantă calitate a unui bărbat era credința fată de cauză și fată de camarazii săi. Ei și-ar da viața pentru tine, tu ți-ai da viața pentru ei. Știa că nu mai avea o a doua șansă să-i salveze pe Enomoto și pe Otori și că, în cazul în care planul eșua, vor fi condamnați la moarte. Cum i-ar fi putut trece prin cap să-i trădeze?

După aceea apăruse Hana, care schimbase totul. Era conștient acum că ea conta pentru el mai mult decât orice pe lume. Ar fi renunțat la toate pentru ea, chiar și la onoarea și respectul pentru camarazii lui. Toți anii petrecuți în Occident îl schimbaseră mai mult decât își putuse imagina și, când făcuse alegerea aceasta, știa că n-o să mai poată privi niciodată înapoi.

Smulse sacul din mâna lui Ichimura și-l deschise dintr-o mișcare. Era plin cu puști, însă vechi și ruginite, iar o armă voluminoasă nu făcea decât să-i îngreuneze mișcările. Dădu un șut sacului.

— Așteptați aici! le ordonă el răgușit.

— N-avem timp, domnule! Trebuie să plecăm!

Heizo, Hiko și Ichimura îl priveau perplecși, ca și cum înnebunise. Probabil că toți știau de întâlnirile lui cu Hana. Făcuse toate eforturile să păstreze secretul, totuși Yoshiwara nu era un oraș mare și peste tot circulau bârfe, iar Hanaogi fusese, la urma urmei, cea mai faimoasă curtezană dintre toate. Probabil toți bărbații erau geloși pe el.

Și, dacă ar fi ghicit ce-i trecea prin cap, știa ce-ar fi gândit la rândul lor, că femeile erau bune să te distrezi cu ele, dar să pui sentimentele înaintea datoriei, să pui o femeie oarecare înaintea nevoii de a-ți salva frații de arme era o adevărată nebunie.

Clătină din cap. Trebuia să facă o alegere teribilă, însă deja era hotărât. Nu mai încăpea nicio îndoială. Trebuia s-o salveze pe Hana.

— Vin după voi mai târziu! le spuse răstit.

— Dar, domnule…

Chiar în secunda în care Yozo o luă la fugă, știa că, aproape sigur, era prea târziu.

Marlin îi antrenase tot timpul în pas alergător și, acum, pregătirea lui militară dădea roade. Sprintă înapoi pe străzile mărginite de casele reci și umede ale samurailor din celălalt capăt al câmpului cu mure, urmând cât mai atent calea pe care venise, deși i se părea că fiecare pas în direcția acoperișurilor cu olane cenușii și a zidurilor de piatră părea că le îndepărtează și mai mult. Ca într-un coșmar, cu cât alerga mai tare, cu atât i se părea că nu înaintează deloc. Blestemă, când își dădu seama, cu o furie oarbă, că se-ndrepta într-o direcție greșită.

În sfârșit, dădu de zidul înalt și de poartă și-o împinse în lături, tresărind când auzi un scârțâit puternic de balamale. În fața lui se afla casa cea mare, cu porticul sumbru la intrare și fumul îndepărtându-se de streșini, exact cum o descrisese Hana, dincolo de o curte acoperită cu prundiș și cu poteci de piatră, o fântână și-un cireș imens.

Yozo auzi ciorile croncănind, sunetele insectelor și voci pe stradă, însă în interior era o liniște mormântală. Examină locul, pe urmă se ascunse în spatele pomului și-și încărcă pușca, dorindu-și să aibă ocazia s-o audă bubuind.

Dacă Yamaguchi a aflat că Hana fusese în Yoshiwara, o va ucide cu siguranță. Samuraii trebuiau să-și ucidă soțiile dacă descopereau că ele comiseseră un adulter, cu atât mai mult dacă se prostituaseră, și natura feroce a comandantului îl făcea să creadă că o va executa imediat, în primul rând din cauza relațiilor ei cu bărbații veniți din sud. Dacă Yozo încerca să-l oprească, el era cel ce comitea o crimă, nu comandantul.

Singura lui speranță era ca ea să-i fi încetinit acțiunile. N u l-ar fi implorat s-o ierte, era prea mândră pentru asta deși, poate, îl convinsese de faptul că-și vizitase familia. Totuși, comandantul va descoperi suficient de repede minciuna. Ajungea s-o privească puțin mai atent să-și dea seama. Totul în legătură cu ea, chiar și felul în care mergea, trăda faptul că era o femeie învățată să stârnească dorința bărbaților.

Trebuia să acționeze rapid. Dacă Yamaguchi voia s-o ucidă, o va face afară, departe de ochii oamenilor. Însă unde?

Yozo traversă curtea în pas alergător, căutând locurile acoperite cu mușchi, să-i înăbușe pașii, tresărind furios când îi luneca piciorul și prundișul scârțâia sub sandalele din paie de orez. Ajunse aproape de casă, unde putu să-și tragă sufletul la umbra unui zid. Totul era cufundat într-o tăcere mormântală. Ocoli o grădină micuță, cu un iaz și un felinar de piatră, se uită din nou în jur și zări o clădire scundă, vopsită în alb, magazia, în timp ce se strecura pe lângă ea, auzi clinchet de metal și sângele-i zvâcni în vene.

Aproape neîndrăznind să mai respire, scoase capul de după colț și se trase rapid înapoi. Hana era îngenuncheată ca o statuie, cu fața spre perete, cu mâinile ei mici și albe în poală. Avea pe ea chimonoul simplu, albastru, pe care-l îmbrăcase de dimineață. Părul i se desfăcuse și-i atârna în șuvițe în jurul feței, totuși Yozo reuși să-i zărească ceafa cu pielea albă, catifelată. Avea o paloare de mort, însă fața ei avea o expresie calmă și își ținea spatele foarte drept. În timp ce Yozo se uita la linia grațioasă a spinării ei, simți un val de mândrie la gândul că Hana înfrunta moartea cu o asemenea demnitate. Apoi observă că avea obrazul vânăt și umflat și își strânse spasmodic pumnii, să nu urle de furie.

Înălțat deasupra ei, comandantul, cu picioarele depărtate și mâna ferm încleștată pe mânerul sabiei, era gata să lovească. Era mai slab și mai cărunt decât ultima dată când îl văzuse Yozo, dar nu arăta deloc a stafie. Își prinsese poalele sus, își ridicase mânecile și fruntea

îi era încinsă într-o legătură din plăcuțe de oțel, de parcă s-ar fi pregătit de luptă. Ochii i se îngustaseră de furie și gura, ca o linie, reflecta hotărârea lui implacabilă.

Yozo știa că, dacă Yamaguchi trăgea sabia din teacă, Hana avea să fie moartă în aceeași clipă, despicată de o singură mișcare a lamei. Trase cocoșul pistolului. Pocnetul trăgaciului se auzi uimitor de tare în liniștea din jur, dar comandantul păru că nu-i dă atenție. Părea cufundat în gânduri.

Ridicând arma, Yozo se lăsă pe vine și-l prinse în cătare. Pistolul era vechi și nu știa cât de bine trăgea; în plus, comandantul era atât de aproape de Hana, încât se temea c-ar putea s-o atingă, dar nu mai era timp pentru nimic altceva. Scrâșnind din dinți cu hotărâre, apăsă pe trăgaci. Se auzi un pocnet asurzitor și de pe țeavă țâșni o flamă. Prin fumul din jur îl văzu pe comandant sărind înapoi, împiedicându-se și proptindu-se în sabie să nu cadă. Glonțul se înfipse într-un zid, dezlănțuind o erupție de lut și pietre și praf.

Yozo blestemă în sinea lui. Îl speriase pe comandant, dar nu reușise să-l elimine.

Comandantul se răsuci și-l văzu pe Yozo. Pe față i se citi uimirea și știu că l-a recunoscut. Cu ochii ieșiți din orbite, scoase un răget de leu și tot trupul îi părea cuprins de convulsii din cauza furiei. Se înnegri la față, ca și cum ar fi fost pe cale să explodeze, și își scoase sabia din teacă, trasând cu ea un arc strălucitor în lumina soarelui. Dacă Hana ar mai fi fost în fața lui, ar fi putut s-o despice de la umăr până-n talie.

Însă ea nu mai era acolo. Auzind sunetul pistolului tresărise violent și, în timp ce glonțul șuiera pe lângă urechea comandantului, dezechilibrându-l, ea se răsucise și-l văzuse pe Yozo. Sărise în picioare, trăgându-și în sus poalele chimonoului, și-o luase la fugă spre colțul unde aștepta Yozo cu pistolul ridicat. Privirile li se întâlniră pentru o clipă. Ochii ei erau imenși, ca ai unei căprioare speriate.

— Treci în spatele meu! îi șopti el imperios. Repede!

Apăsă din nou pe trăgaci, dar de data acesta comandantul era pregătit. Cu buzele schimonosite, se trase în lături și făcu o mișcare rapidă cu sabia. Lui Yozo nu-i venea să-și creadă ochilor când comandantul reteză glonțul în două. Așchii zburau în ambele părți ale lamei strălucitoare, lovindu-se de zid, scoțând și mai mult lut și praf din el. Sabia lucea în lumina soarelui, neștirbită.

Blestemând, Yozo aruncă pistolul, dar comandantul se năpustise deja asupra lui cu un strigăt de război, ținând sabia cu ambele mâini deasupra capului. Yozo își scoase propria sabie tocmai la timp, evitând să fie sfâșiat de lama comandantului. Cele două limbi de oțel se ciocniră cu un zgomot asurzitor, lamele încrucișate scoțând un roi de scântei. Impactul îl făcu pe Yozo să cadă în genunchi.

Sări în sus și se priviră plini de ură, cu săbiile pregătite, în timp ce dansau înainte și-napoi, fiecare provocându-l pe celălalt să lovească primul.

După atâtea luni petrecute în Yoshiwara, Yozo își cam ieșise din mână, iar sabia lui nu era dintre cele mai bune. Cunoștea arma comandantului. Era legendară, opera unui cunoscut făurar. Probabil că i-o înmânase lui Ichimura când își dăduse seama că războiul era pierdut, și Ichimura o adusese acasă. În clipa aceea, Yozo simți tristețea cumplită a întregii situații. El și comandantul luptaseră de aceeași parte a baricadei, pentru credința lor, iar acum, ca și data trecută, erau nevoiți să se lupte unul cu altul. Un moment se simți ispitit să arunce sabia jos. Comandanți)! era o relicvă a unei epoci trecute și lupta cu o armă pe cale de dispariție. Yozo se răzbunase o dată și fusese urmărit fără încetare de acele imagini. I se părea o greșeală să poarte din nou aceeași luptă. Apoi își aduse aminte de Kitaro, cum zăcea mort și singur pe câmpia din Ezo, și de vânătăile de pe fața Hanei și luă hotărârea să continue.

— Așadar, tu ești! îi zise comandantul. Yozo Tajima. Nu pot scăpa de tine! Oriunde mă duc, apari!

O scânteie îi juca în ochi, o nebunie pe care Yozo o recunoscu pe dată.

— Las-o să plece, doar atât îți cer, dă-i drumul! zise Yozo. Vom pleca din Edo, ne ducem în Ezo, n-o să ne mai vezi niciodată.

— M-ai mai păcălit o dată, Tajima, m-ai luat pe nepregătite cu trădarea ta. Dar acum vom termina ce-am început în Ezo, numai că de data asta tu vei fi cel care moare, tu și târfa ta.

Yozo era un spadasin foarte priceput, însă știa că avea de-a face cu un adversar nemilos și crud, ceea ce-l făcea aproape invincibil. Își aminti cum îl auzise odată grozăvindu-se cu faptul că una dintre lamele săbiilor sale ruginise din cauza sângelui omenesc în care o înmuiase.

Știa că trebuia să lovească primul. Lamele subțiri puteau trece prin carne ca un cuțit prin mătase. O singură lovitură era de ajuns să taie brațul sau piciorul unui om sau să-l despice-n două, la fel de ușor cum comandantul retezase glonțul.

Cu un urlet din fundul rărunchilor, Yozo se aruncă înainte, rotindu-și sabia. Se auzi un zăngănit, în timp ce comandantul pară lovitura. Yozo se răsuci pe călcâie, întoarse sabia și lovi din nou, apoi apucă mânerul cu mâinile amândouă, o ridică deasupra capului și o aduse cu toată puterea, șuierând, în jos. Oțelul lovindu-se de oțel scoase un zgomot asurzitor. Dar comandantul îi anticipase toate mișcările și evitase cu ușurință fiecare lovitură. Pe când se trăgeau îndărăt, Yozo se lansă din nou, prinzându-l pe comandant pe picior greșit și-i înfipse lama adânc în carnea moale de pe umăr înainte de a avea șansa să se retragă. Sângele țâșni, formând o pată imensă pe haina sfâșiată a comandantului, însă el nici măcar nu clipi, privindu-l numai pe Yozo plin de ură, ca și cum n-ar fi dat nicio atenție faptului că era rănit.

Rânji. Ochii îi scânteiau și izbucni în râsul lui arogant, atât de caracteristic. Slobozi un răcnet, lansându-se în față și rotind sălbatic sabia. Dansa pe loc, cu poalele fluturând, ager ca un cerb, lovind din

orice direcție posibilă. Lama lui ascuțită, ca una de ras, lucea în lumina soarelui în timp ce o rotea prin aer. Yozo ajunsese cu spatele la perete, încercând cu disperare să-i blocheze atacurile, știind că nu era nevoie decât de-o singură lovitură și era mort.

Comandantul se apropia tot mai tare, mișcând întruna sabia, repede și ușor. Încercând să pareze o lovitură care părea că vine din neant, Yozo se împiedică. Sări repede din calea comandantului, totuși nu destul de repede, și lama îi crestă obrazul. Durerea îi aduse lacrimi în ochi și își simțea fața inundată de sânge. Strânse din dinți și continuă să pareze loviturile, dar sabia comandantului îl atinse din nou și simți o durere înțepătoare, care-i provoca greață, în mâna stângă. Se clătină sleit de puteri. Gâfâia acoperit de sudoare, și respirația lui sacadată trimitea nori de aburi în aerul rece de toamnă.

Comandantul stătea deasupra lui, cu sabia ridicată, gata să-l omoare. Rânjea. Nu transpirase aproape deloc și Yozo își dădu seama că ar fi putut să-l ucidă cu mult timp înainte. Se juca cu el ca pisica cu șoarecele, ca să se distreze.

Cu spatele la perete, Yozo aștepta lovitura. Însă, în loc să-și coboare sabia și să-l omoare, comandantul continua să stea țeapăn, ca o statuie, de parcă ar fi vrut să prelungească deliciul momentului.

Yozo se uită la el, întrebându-se de ce nu-l lovea. Parcă-i oferea o șansă, ca și cum el ar fi vrut să moară.

Subit, Yozo simți o furie oarbă. Dacă tot era să moară, îl va lua pe demonul acesta cu el. În timp ce comandantul stătea pe loc privindu-l trufaș, își luă avânt și strigă:

— Pentru Kitaro și pentru Hana!

Apucând sabia cu ambele mâini, răsuci vârful în sus și împlântă lama adânc în straturile de mătase care acopereau abdomenul comandantului. O simți cum alunecă fără vreo piedică și-i iese prin spinare.

Ochii comandantului se măriră și mai mult și se clătină dintr-

odată. Yozo se aștepta ca el să cadă, în schimb slobozi un urlet plin de ură, care se-nfipse ca un pumnal în capul lui Yozo. Poate că nu era om, poate că era cu adevărat imposibil să-l ucizi și, ca dovadă, în secunda următoare, sabia comandantului se repezi spre el. Yozo o văzu venind, oblic, ca o rază de soare. Încercă să facă un salt din calea ei, ridicându-și propria sabie ca să pareze lovitura, fiind conștient în același timp că era prea târziu. Comandantul câștigase. Vor merge în cer sau în iad amândoi.

Se auzi un dangăt și sabia zbură din mâna comandantului, fluturând prin aer, aterizând pe pământ la mică distanță, fără să-l atingă. Amețit, Yozo privi în sus. Nu se știe de unde apăruse o lamă care deviase lovitura.

Comandantul se clătina tot mai tare. Îi țâșnea sânge din stomac, la fel și din gură, genunchii cedându-i sub el și se prăbuși la pământ, stârnind un nor de frunze uscate.

Îl fixă pe Yozo și cel mai slab zâmbet posibil îi apăru pe chip. Buzele-i zvâcneau. Yozo se aplecă spre el, încercând să audă ce spune.

— Ai luptat bine! Mi-ai făcut… o favoare!

Scoase un suspin. Încet, lumina din ochii lui se stinse și capul îi căzu greu într-o parte.

42

Cu urechile țiuindu-i după încleștarea dintre săbii, Hana alergase în casă și smulsese halebarda din rastelul ei, de pe grinda de deasupra ușii. Ieșise tot în fugă și-l văzuse pe Yozo cu spatele la perete și pe soțul ei aplecat deasupra, cu sabia ridicată, cu buzele încrețite într-un rânjet triumfător. Îl văzuse pe Yozo țâșnind cu o ferocitate neașteptată, ridicând sabia și înfigând-o în stomacul soțului ei, apoi scânteierea nebunească din ochii lui în timp ce își

lăsa sabia să cadă într-o lovitură finală.

Înainte să-și dea seama, se încordase, rotise halebarda descriind în aer un arc mare și o lansase spre sabie, cu toată puterea de care era în stare. Simți cum cele două lame se lovesc și se cutremură din pricina impactului, agățându-se cu disperare de coada armei aproape smulse violent din mâinile sale. În cele din urmă, cu un efort suprem, cu mai multă putere decât știa că are, pară lama aducătoare de moarte și o făcu să zboare deoparte.

Acum îl privea încremenită pe bărbatul înalt întins pe pământ, cu sângele șiroindu-i din toate rănile. Frunze uscate și praf pluteau în aer. Urmărea, respirând gâfâit, în tăcere, cum o frunză galbenă purtată de vânt cădea încet pe mâna lui.

Fusese atât de sigură că urma să moară, încât aproape își luase rămas-bun de la lume. Acum însă, știind că va trăi, totul i se părea atât de frumos, că-i aduse lacrimi în ochi. Pereții magaziei erau strălucitor de albi în lumina soarelui, bambușii se legănau și foșneau mângâiați de briză și mirosul de lemn ars umplea aerul.

Îl privea cu ochii mari pe bărbatul acesta, de care se temuse atât de mult timp, aproape cuprinsă de spaimă că ochii lui s-ar putea deschide din nou și că se va ridica în picioare, cu ochii ațintiți asupra ei. Fața lui era acum nemișcată și pașnică, așa cum nu fusese niciodată în timpul vieții. Se gândise că nu-l va mai vedea niciodată – totuși o făcuse, mai întâi viu, acum cu adevărat mort.

Yozo se ridică în picioare, sprijinindu-se cu mâna de perete, ca să poată sta drept. Era palid și acoperit de sânge și de sudoare și de pământ, și părul se desfăcuse și-i atârna în șuvițe în jurul feței.

— Așteaptă! zise el ridicând mâna când Hana fugi spre el.

Își șterse lama de colțul hainei și vârî sabia la loc, în teacă, fără să-și ia ochii de la bărbatul mort.

— Vreau să mă asigur că nu vei fi nevoită să porți doliu a treia oară.

Își ridică pistolul, care zăcea pe jos în locul în care-l scăpase,

îngenunche și-l apăsă de capul mortului. Hana își puse mâinile la urechi. Și ea voia să fie sigură că nu-l va mai vedea niciodată < ridicându-se din morți. Yozo studie fața soțului ei și puse pistolul jos, fără să tragă.

— Merită respect! zise el solemn. A fost un mare războinic, un luptător de școală veche. Îi vom face o înmormântare așa cum se cuvine și îi vom duce apoi cenușa la Kano, unde o vom depune în cavoul familiei, alături de cutia lui.

Hana îngenunche alături de el, întinse timid mâna și i-o puse pe coapsă.

— S-a terminat, zise el liniștit. În cele din urmă a câștigat. Era imposibil să-l înving. A vrut să moară: m-a lăsat să-l omor.

Părea aproape trist.

— E adevărat! Nu mai avea loc în lumea asta!

El se uită la ea și-i zâmbi, apoi se strâmbă și-și puse o mână spre față. Simțea cum i se scurge sângele din tăietura vineție de pe obraz.

— Și tu ești o luptătoare! Mi-ai salvat viața!

— Nu, tu mi-ai salvat-o pe-a mea! rosti ea încet. Eram sigură c-o să mor. N-am crezut că te vei întoarce la timp.

El îi luă mâna și ea simți căldura palmei lui peste a ei.

— N-am avut nicio urmă de-ndoială că asta trebuia să fac. Când am auzit că e în viață, n-am mai putut să mă gândesc la nimic altceva. Numai la tine și la pericolul care te pândea.

Îi puse mâna la gură. Ea era înnebunită după zâmbetul lui, care-i izvora din ochi, se muta apoi în jos, spre colțurile gurii, până când îi cuprindea întreaga față.

— Sunt dizgrațiat, adăugă el. Sau așa cred Heizo, Hiko și Ichimura. Mi-am trădat prietenii.

Se opri, apoi suspină.

— Oricum, era un plan nebunesc. Poate că i-au salvat pe Enomoto și pe Otori, dar am dubii. Probabil că sunt cu toții acum în închisoarea Kodenmacho.

— Vino înăuntru! îi zise ea. Trebuie să-ți spălăm rănile și să le bandajăm.

Dar Yozo se uită din nou la trupul comandantului.

— S-a terminat, zise el, epoca lui, epoca războinicilor. Toate bătăliile și luptele acelea, toată ura nordului față de sud.

Se ridică încet și luă mâna Hanei.

— În Yoshiwara am ajuns să-l cunosc bine pe Masaharu. E un om bun. Mai sunt și alții ca el în guvern. Știu că sunt adversarii noștri, dar acum au obținut victoria și va trebui să ne obișnuim cu ideea. Toți sudiștii sunt niște țopârlani, n-au cultură și nici stil, dar sunt idealiști. Vor să aibă legături cu lumea din afara Japoniei, și Masaharu știe că există câțiva dintre noi care chiar am fost acolo. Au înțeles că e de dorit să ne folosească talentele și cunoștințele, nu să ne țină încuiați pentru restul vieții. Trebuie să privim spre viitor, nu înapoi, spre trecut.

Trecutul. Acum două nopți, Hana stătuse alături de Saburo, apoi fusese cărată în palanchin prin întuneric. Îi era greu și să se gândească la asta acum, i se părea că toate se petrecuseră cu mult timp în urmă. Toată viața avusese parte numai de greutăți, cu soțul ei, apoi în Yoshiwara. Dar acum, când se uita la Yozo, știa că viitorul va fi diferit. Nu știa ce-o să facă sau unde o să se ducă, însă știa că vor fi împreună.

— Mi-ai povestit despre casa ta, zise Yozo, dar n-am văzut-o încă. N-ai de gând să mă inviți înăuntru?

În timp ce pășeau scăldați în lumina soarelui, dis-de-dimineață, prin frunzele uscate din grădină, amândoi știau că începea o viață nouă pentru ei. După colț, li se ivi în față casa, cu acoperișul din olane și ușile glisante din lemn și cu fumul ieșind încolăcindu-se de sub streșini. Hana o privi, știind că ajunsese în sfârșit acasă și că nimeni nu o va mai amenința vreodată. Îl luă pe Yozo de mână și intrară amândoi.

Încheiere

Hana și Yozo sunt personaje fictive, dar evenimentele istorice care stau la baza romanului *Curtezana și samuraiul* respectă îndeaproape realitatea istorică, inclusiv povestea celor cincisprezece tineri care au fost trimiși în Europa, încercarea disperată a lui Enomoto de a-l duce din nou la putere pe shogun și bătăliile crâncene din Ezo. Naufragiul din Batavia și prânzul cu Alfred Krupp, ca și lunga călătorie a lui *Kaiyo Maru* înapoi în Japonia sunt toate adevărate. Și, bineînțeles, Yoshiwara a existat cu adevărat.

În realitate, Enomoto (al cărui nume întreg era Takeaki Enomoto) a scăpat de execuție, nu datorită vreunui complot pus la cale de prietenii lui, ci grație idealismului plin de pasiune. Iată ce s-a întâmplat. Înainte de ultima bătălie, când era clar că cei din nord pierduseră, a trimis prețioasele volume de tactică navală pe care le adusese din Olanda comandantului forțelor din sud, zicând că țara ar trebui să le aibă, indiferent ce se va întâmpla cu el. După ce s-a predat, mulți oameni de seamă din guvern (care era format aproape în întregime din sudiști) au cerut să fie executat, dar alții au spus că ar trebui cruțat fiindcă dăduse dovadă de un asemenea patriotism. După cum și-a dat seama personajul fictiv Masaharu, foarte puțini japonezi fuseseră în Europa sau aveau cunoștințe ori înțelegeau Apusul, iar Enomoto era recunoscut pentru faptul că avea o minte sclipitoare.

În cele din urmă a petrecut doi ani și jumătate în închisoarea Kodenmacho, până în ianuarie 1872, când împăratul Meiji a dat o amnistie pentru toți cei care luptaseră de partea shogunului. Lui Enomoto i s-a dat imediat o detașare în Ezo, care fusese redenumită Hokkaido. A devenit apoi viceamiral în Marina Imperială Japoneză, care nu era cu nimic mai prejos decât altele, pe urmă, trimis special

la Sankt-Petersburg, și în cele din urmă i s-a conferit titlul de viconte, fiind unul dintre cei doi nordici cărora li s-a adresat o asemenea onoare. A murit în 1908, la vârsta de șaptezeci și doi de ani.

Un Yozo care ar fi trăit cu adevărat ar fi avut, fără discuție, o carieră la fel de remarcabilă precum cea a mulți dintre cei cincisprezece tineri călători, deși cei care i se alăturaseră lui Enomoto în revolta lui împotriva noului regim au trebuit să aștepte până au fost amnistiați în 1872. Unul a devenit director adjunct al Academiei Navale, unora li s-au dat funcții de conducere în ministerele din guvern, unul a devenit medicul împărătesei și altul a devenit medicul-șef al biroului de sănătate publică.

După cei doi ani și jumătate petrecuți în închisoare, Otori (al cărui nume întreg era Keisuke Otori) a devenit președinte al Școlii Gakushuin (asemănătoare cu Eton), și mai târziu ambasador în China, pe urmă în Coreea. A creat o arhivă în care să se păstreze memoriile și relatările celor care luptaseră în Ezo de partea shogunului și a construit un monument la Hakodate în memoria numeroșilor soldați din nord care au murit acolo. Poate fi văzut și în ziua de astăzi.

Hakodate este la fel de friguros și de plin de zăpadă ca întotdeauna. Am fost acolo în luna decembrie ca să fac cercetări pentru cartea aceasta și am văzut cu ochii mei peisajul dramatic și frigul cumplit și vremea imprevizibilă, cu viscole care se porneau din senin, pe un cer albastru, fără nori. Din fortul Goryokaku au rămas doar parapetele în cinci colțuri și șanțul cu apă, împreună cu mormintele unor conducători și un muzeu ce adăpostește relicve și uniforme.

Am făcut și o călătorie de trei ore cu trenul prin peninsulă, ca să-l văd pe *Kaiyo Maru,* căci, după mai bine de o sută de ani sub apă, a fost descoperit pe fundul mării în 1975, salvat și reconstruit în 1990. Acum stă mândru pe mal la Esashi, o frumusețe cu cele trei catarge

ale lui și coșul imens. Înăuntru, tunurile Krupp sunt aliniate în locașurile lor, iar vitrinele conțin toate obiectele care au fost recuperate: săbii din Apus și din Japonia, pistoale, cuțite și furculițe olandeze, sandale de paie, piepteni, evantaie, cutii pentru mâncare, monede și sute de ghiulele. Vremea este atât de potrivnică, încât nici nu e de mirare că vasul s-a scufundat. Încercând să-i fac o fotografie cu degetele înghețate, am ajuns de partea cealaltă a docurilor din cauza rafalelor de vânt.

Corpul de voluntari din Kyoto al comandantului este construit după modelul lui Shinsengumi, forța polițienească a shogunului, care era cunoscută pentru cruzimea sa. Patrulau prin Kyoto și s-au dus să lupte împreună cu ultimele trupe ale shogunului în Ezo. Pentru figura comandantului Yamaguchi m-a inspirat marele erou și conducător al Shinsengumi, Toshizo Hijikata. Poemul funerar al comandantului îi aparține. Adevăratul Hijikata nu era din Kano și nu există nicio dovadă ca ar fi fost vreodată însurat, deși le era bine-cunoscut femeilor din Yoshiwara. A fost ucis în ultima bătălie de la Hakodate, la vârsta de treizeci și patru de ani, și mormântul lui se află acolo.

Ofițerii francezi care au fost evacuați de la Hakodate au fost trimiși înapoi în Franța. Guvernul japonez a cerut ca să fie trimiși la curtea marțială și executați, dar francezii de rând și guvernul francez au fost atât de impresionați de vitejia lor și de faptul că au rămas cu ai lor, încât nici măcar nu li s-a intentat proces. Căpitanul Jules Brunet a devenit general și șef de stat-major al armatei franceze și, în 1881 și din nou în 1885, împăratul Meiji i-a acordat mai multe medalii, probabil la îndemnul lui Enomoto, care era deja ministru.

Sergentul Jean Marlin a rămas într-adevăr în Japonia când colegii lui s-au întors în Franța, deși ce a făcut și de ce a rămas este în totalitate invenția mea. A murit în 1872, la vârsta de treizeci și nouă de ani, și este înmormântat în cimitirul internațional din Yokohama.

Ca Hana și Otsune, multe tinere din familii credincioase shogunului, în special cele de origine umilă, din clasa samurailor, s-au trezit în stradă, fără niciun ajutor, când a izbucnit războiul civil și au sfârșit prin a deveni prostituate. În *Curtezana și samuraiul,* locuitorii din Yoshiwara sunt personaje fictive, dar numele străzilor și ale bordelurilor (inclusiv Casa Tamaya) sunt reale, iar portarul s-a numit întotdeauna Shirobei.

Pe vremea când se petrece acțiunea cărții mele cartierul Yoshiwara decăzuse, dar când cei din sud au ajuns la putere l-au sprijinit, și pentru un timp lucrurile au mers bine. Au fost create noi cartiere autorizate, și guvernul chiar a construit un Yoshiwara pentru cei din Occident, numindu-l Noul Shimabara, după echivalentul numelui de Yoshiwara în dialectul care se vorbea la Kyoto. 1 700 de curtezane și 200 de gheișe s-au mutat acolo din Yoshiwara, dar occidentalii nu l-au susținut. Se pare că preferau să-și păstreze plăcerile secrete. Așa că în curând a fost închis.

În 1871 focul a distrus o mare parte din Yoshiwara. A fost reconstruit cu clădiri în stil occidental, unele înalte de cinci etaje, și străzile au fost lărgite pentru a împiedica focul să se întindă atât de ușor. Yoshiwara care apare în fotografii vechi este cartierul de după momentul acesta și arată diferit față de felul în care trebuie să fi arătat pe vremea când era Hana acolo.

Japonia devenea rapid parte a unei lumi mai mari, iar lucrul acesta avea un efect devastator asupra cursului vieții de atunci, inclusiv asupra cartierului Yoshiwara. Străinii au condamnat cumpărarea și vânzarea fetelor drept o formă de sclavie și, în 1872, guvernul, preocupat de felul în care apărea Japonia în ochii lumii, a adoptat legea emancipării prostituatelor și gheișelor, eliberându-le pe tinere și anulându-le datoriile. Totuși multe dintre ele nu aveau altă posibilitate de a-și câștiga existența, și proprietarii de bordeluri din Yoshiwara au schimbat pur și simplu numele caselor în

„saloane de închirieri” și au continuat să lucreze. Prostituția a fost declarată ilegală în Japonia după cel de-al Doilea Război Mondial.

Cele Cinci Străzi sunt încă acolo, clar marcate pe harta orașului Tokyo, deși acum sunt mărginite de ceea ce japonezii numesc eufemistic „soaplands”, cu bătăuși cu figuri feroce care gonesc scandalagii. Mlaștina a dispărut și Digul Japoniei a fost nivelat, transformându-se într-un drum, dar mai există încă o salcie care te face să te uiți înapoi, stropită toată de noroi, unde începe drumul în zigzag ce duce în Yoshiwara, și până nu demult acolo aveau loc spectacole de teatru, unde actrițe costumate în curtezane le serveau sake bărbaților mai agitați. Când am fost acolo, am vizitat cimitirul de la templul Jokanji și am văzut galeria subterană plină cu rafturi conținând urne mici, în care se află cenușa a mii de fete nefericite înmormântate acolo, cele mai multe de-abia trecute de douăzeci de ani.

Acum vreo zece ani am petrecut câteva luni printre gheișele din Kyoto și Tokyo, făcând muncă de cercetare pentru cartea mea *Gheișa: istoria secretă a unei lumi pe cale de dispariție.* Această experiență m-a ajutat enorm, dându-mi posibilitatea să-mi imaginez cum trebuie să fi fost viața în Yoshiwara. În vreme ce cartierul denumit acum Yoshiwara este o palidă umbră a gloriei sale trecute, legenda lui continuă să existe în poveștile despre acele vremi, în stampe și fotografii, prin care ne putem imagina înapoi în *ukiyo,* lumea plutitoare.

Lesley Downer
februarie 2016

BIBLIOGRAFIE

Istoria e scrisă de învingători, și așa s-a întâmplat și în cazul revoluției care a ajuns să poarte numele de Restaurația Meiji. Hana, Yozo și prietenii lor s-au numărat printre învinși, așa că povestea celor cincisprezece tineri care au plecat în Europa și a luptelor din Ezo e mult mai puțin cunoscută decât faptele contemporanilor din sudul Japoniei. Cu toate acestea, povestea pe care am scris-o se bazează pe cercetare și date istorice.

Sursele principale pentru povestea lui Enamoto și a Republicii Ezo au fost ziarele vremii – *The Japan Times Overland Mail, The Hiogo News* și *The Hiogo and Osaka Herald* –, care conțin relatări detaliate ale bătăliei pentru Ezo. Perspectiva lor este diferită de varianta ulterioară a învingătorilor. Aceste publicații folosesc termenii de „sudiști" și „nordiști" și reiese foarte clar că observatorii occidentali nu au fost o vreme siguri care din tabere va învinge și va reuși să guverneze țara. Și *Illustrated London News* conține relatări și ilustrații făcute de Charles Wirgman și de un ofițer de pe nava HMS *Pe ari,* acesta din urmă fiind în Hakodate la momentul bătăliei.

Altă sursă relevantă pentru punctul de vedere al miliției din Tokyo este lucrarea *Shinsegumi* a lui Romulus Hillsborough.

Pentru cei care vor să afle mai mult despre această perioadă fascinantă, iată o scurtă biografie.

Yoshiwara

De Backer, J.E., *The Nightless City of the History of the Yoshiwara Yukuwaku,*

ICG Muse Inc., New York, Tokyo, Osaka & London, 1899 Segawa Seigle, Cecilia, *Yoshiwara: The Glittering World of the Japanese*

Courtesan, University of Hawaii Press, 1993

Segawa Seigle, Cecilia, *et al, A Courtesans Day, Hour by Hour,* Hotei Publishing, Amsterdam, 2004

ALTE LECTURI UTILE:

Bornoff, Nicholas, *Pink Samurai, The Pursuit and Politics of Sex in Japan,* Grafton Books, London, 1991

Dalby, Liza, *Geisha,* University of California Press, Berkeley, Los Angeles, 1983

Danly, Robert Lyons, *în The Shade of Spring Leaves: The Life and Writings of Higuchi Ichiyo, A Woman of Letters in Meiji Japan,* Yale University Press, New Haven and London, 1981

Downer, Lesley, *Geisha: The Secret History of a Vanishing World,* Headline, 2000

Hibbet, Howard, *The Floating World în Japanese Fiction,* Oxford University Press, London, 1959

Screech, Timon, *Sex and Floating World: Erotic Images in Japan 1700–1820,* Reaktion Books, 1999

Seidenstiecker, Edward, *Kafu the Scribbler: The Life and Writings of Nagai Kafu, 1879–1959,* Stanford University Press, California, 1965

Povestea preferată a Hanei, *Calendarul Prunului,* este parțial tradusă în: Shirane, Haruo (ed.), *Early Modern Japanese Literature, An Anthology,*

1600–1900, Columbia University Press, 2008

Ezo

Beasley, W.G., *Japan Encounters the Barbarian: Japanese Travellers in America and Europe,* Yale University Press, New Haven and London, 1995

Bennett, Terry (ed.), *Japan and Illustrated London News: Complete Record of Reported Events, 1853 to 1899,* Global Oriental, Folkestone,

2006

Hillsborough, Romulus, *Shinsegumi: The Shoguns Last Samurai,* Tuttle Publishing, Tokyo, Rutland Vermont, Singapore, 2005

Satow, Ernest Mason (traducător), *Kinse Shiriaku: A History of Japan from the Visit of Commodore Perry in 1853 to the Capture of Hakodate by the Mikado's Forces in 1869,* Japan Mail Office, Yokohama, facsimile Kessinger Publishing

Steele, M. William, *Alternative Narratives in Modern Japanese History,* Routledge, London, 2003

Cărți despre perioada respectivă

Meech-Pekarik, Julia, *The World of Meiji Print: Impressions of a New Civilization,* Weatherhill, 1987

Naito, Akira, *Edo, The City that Became Tokyo: An Illustrated History,* ilustrații de Hazuo Kozumi, traducere și introducere de H. Mack Hoton, Kodansha Internațional, Tokyo, New York, London, 2003

Nishiyama, Matsunosuke, *Edo Culture: Daily Life and Diversions in Urban Japan, 1600–1868,* University of Hawaii Press, Honolulu, 1997

Seidensticker, Edward, *Low City, High City: Tokyo from Edo to the Earthquake, 1867–1923,* Alfred A. Knopf Inc., New York, 1983

Shiba, Goto, *Remembering Aizu: The Testament of Shiba Goro,* editată de Ishimitsu Mahito, tradusă de Teruko Craig, University of Hawaii Press, Honolulu, 1999

Jurnale ale călătorilor occidentali

Alcock, Rutherford, *The Capital of the Tycoon,* Elibron Classics, 2005 Cortazzi, Hugh, *Mitfords Japan: Memories & Recollections 1866–1906,* Japan Library, 2002

Satow, Ernest, *A Diplomat in Japan: The Inner History of the Critical Years in the Evolution of Japan When the Ports were Opened and the Monarchy Restored,* Stone Bridge Press, 2006

Filme cu samurai
When the Last Sword is Drawn, regizat de Yojiro Takita, 2003
Gohatto, regizat de Nagisa Oshima, 1999
Twilight Samurai, regizat de Yoji Yamada, 2002
Hidden Blade, regizat de Yoji Yamada, 2004

Un minunat film postmodern a cărui acțiune se petrece în Yoshiwara
Sakuran, regizat de Mika Nigawa, 2006

Un website despre Yoshiwara
www.oldtokyo.com/yoshiwara.html

Și o navă
Cei fascinați de *Kaiyo Maru* ar trebui să meargă la Portsmouth să vadă HMS *Warrior,* navă construită în 1860: www.hmswarrior.org